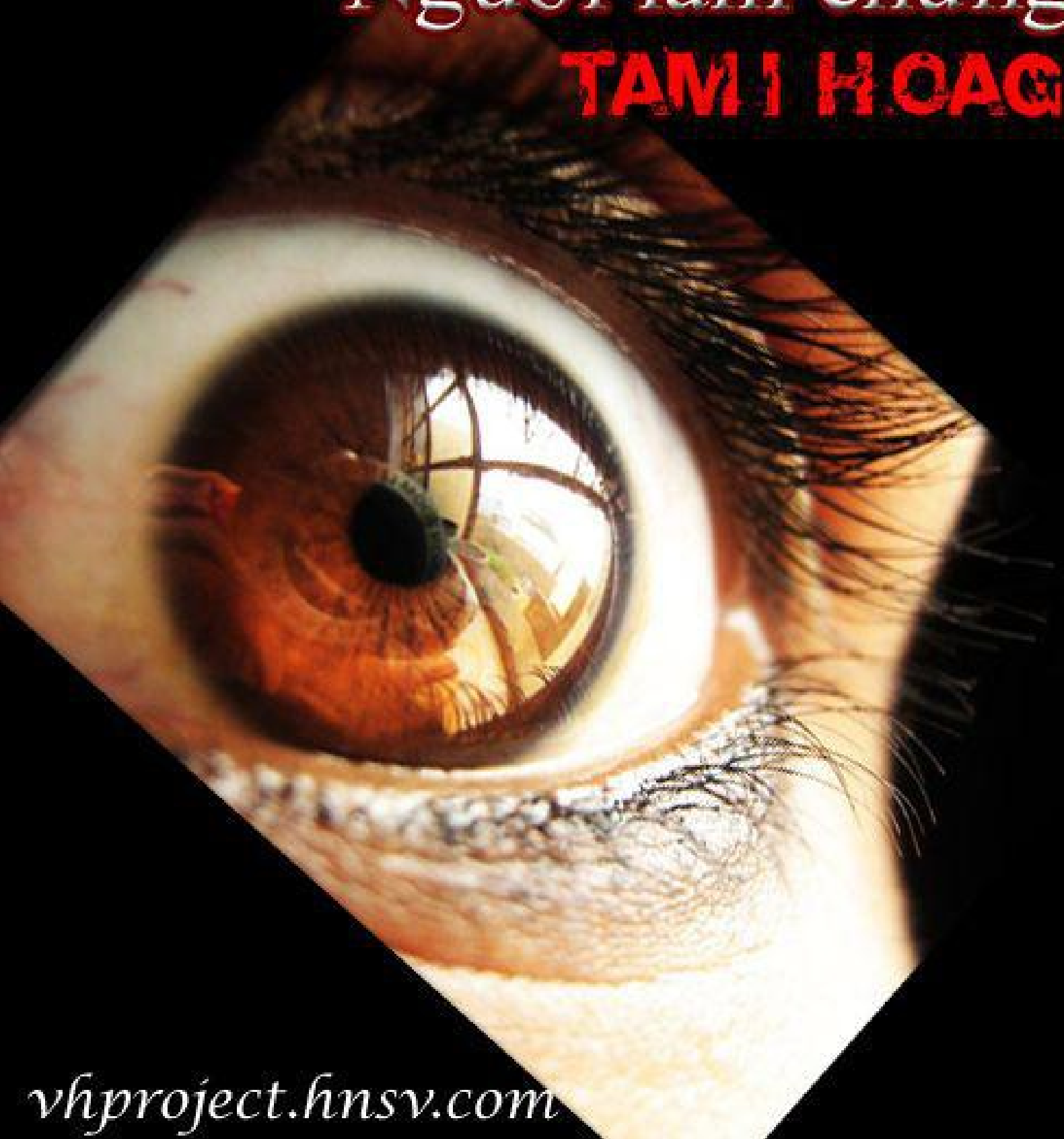

THE ALIBI MAN

Người làm chứng
TAM HOAG

VH-ebook Project (VH-eP) xin trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc chế bản ebook **Người làm chứng**, nguyên tác **The Alibi man** của nhà văn **Tami Hoag**.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

-----oOo-----

Đây là một trong những dự án chế bản ebook mà VH-Project (VH-P) muốn gửi đến tất cả những bạn yêu thích sách, đặc biệt là những người không có điều kiện đọc những ấn phẩm sách thông thường. **Tuy nhiên trong khả năng có thể, hãy mua và thưởng thức sách như một sự tôn trọng với các nhà xuất bản.**

Ebook được thực hiện bởi thành viên VH-P, với mong muốn mang đến những tác phẩm văn học có giá trị nghệ thuật, nhân văn và giải trí cho tất cả những người yêu sách.

VH-ebook project là nhóm chế bản ebook của VH-P, hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận, mục đích muốn chia sẻ niềm đam mê sách với tất cả những người cùng sở thích. Với tính mở rộng và tương tác cao, hoạt động trên nguyên tắc: Khi bạn là thành viên của VH-P bạn sẽ làm chủ cho dự án sách riêng của mình với sự góp sức chế bản của tất cả các thành viên trong nhóm. Chỉ cần bạn có nguồn sách hãy tham gia với chúng tôi.

Ebook này sẽ được VH-P đăng tải trên các diễn đàn văn học mạng. Bất kỳ hình thức sao lưu, sử dụng làm bài viết, tư liệu hay đăng trên các diễn đàn, yêu cầu giữ nguyên nội dung cũng như ghi rõ nguồn cung cấp và nhóm chế bản ebook như một sự tôn trọng đối với những người thực hiện.

VH-Project rất mong các bạn tham gia và đóng góp ý kiến để chúng tôi có hoàn thiện hơn trong các dự án tiếp theo. VH-Project luôn luôn chào đón bạn gia nhập thành viên, để cùng nhau mang đến những chế bản ebook hay cho mọi người.

DỰ ÁN EBOOK 26: NGƯỜI LÀM CHỨNG

Ebook được thực hiện bởi các thành viên VH-Project

Chụp ảnh & Ảnh bìa: **Yew**

QLDA, Soát lỗi văn bản & Chế bản ebook : **Chút**

Type: **Iris, Nguyen_ly, hoangha2192, Phụng Xô, quanghai, huyentran131, minua, trungnguyen08, Vanessa1811, Oanh Khuất, to_you, Tyty1803, MTU, kdungrau, Suju - KI, TT8571, rkj, thuy_trang89**

Ngày hoàn thành: **02/09/2010**

<http://www.facebook.com/vhproject>

<http://vhproject.hnsv.com>

Các thông tin sách

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tên sách: **Người làm chứng**

Nguyên tác: **The Alibi Man**

Tác giả: **Tami Hoag**

Dịch giả: **Di li**

Nhà xuất bản: **Nxb Văn Hóa Sài Gòn**

Số trang: **432**

Hình thức bìa: **Bìa m**

Kích thước: **13x21cm**

Ngày xuất bản: **10 - 2008**

Trọng lượng: **430 gram**

Giá bìa: **74.000 VNĐ**

Giới thiệu

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Cựu cảnh sát chìm Elena Estes quay trở lại với nghề huấn luyện ngựa để kiếm sống. Nhưng khi phát hiện ra xác của một đồng nghiệp cũ bị giết và bị ném xuống kênh đào, vết thương lòng mà Elena đã phải đấu tranh để quên đi nay lại trở dậy: đó là câu chuyện liên quan đến một nhóm người quyền lực xấu xa của vùng Palm Beach. Trong khi đó chồng chưa cưới của cô – người mà cô biết rõ đã ít nhất một lần thoát khỏi bàn tay công lý. Việc truy tìm kẻ sát nhân khiến Elena phải giằng co giữa quá khứ, người yêu mới và chính mình, chưa kể còn có thể khiến cô trở thành nạn nhân.

Tác giả Tami Hoag

Nhà văn Mỹ Tami Hoag sinh ngày 20.1.1959, nổi tiếng với dòng văn học lãng mạn và hình sự với hơn 22 triệu bản sách tiếng Anh đã được bán ra trên toàn thế giới.

Sinh ra ở Tami Mikkelson, Iowa, Tami Hoag lớn lên tại một thành phố nhỏ thuộc bang Minnesota. Do anh chị em của cô lớn hơn hơn 10 tuổi và không có nhiều trẻ em để chơi cùng, Hoag đã tự tưởng tượng, tạo ra các câu truyện để giúp mình giải trí.

Năm 1977, cô cưới người yêu thời trung học - Daniel Hoag, ngay trước khi ông tốt nghiệp đại học. Tuy nhiên, bản thân cô lại không có cơ hội để theo học đại học. Không lâu sau, hai vợ chồng cô ly dị. Trước khi bản cuốn sách đầu tiên, Hoag đã làm đủ mọi việc, từ trợ lý nhiếp ảnh đến huấn luyện ngựa biểu diễn, phát hành báo, thậm chí còn bán cả đồ trang trí trong phòng tắm.

Năm 1988, cô bắt đầu viết văn với thể loại lãng mạn cho Bantam Books Loveswept Line. Sau một vài năm thành công trong thể loại lãng mạn, Hoag đã chuyển hướng sang thể loại tiểu thuyết hình sự. 13 tiểu thuyết của cô liên tục có tên trong danh sách sách bán chạy của tờ New York Times, trong đó có 5 cuốn đứng đầu trong danh sách bán chạy đó suốt 20 tháng. Tiểu thuyết Night Sins của cô được chuyển thể thành series phim truyền hình với các diễn viên chính là Valerie Bertinelli và Harry Hamlin. Hoag từng được mời tham dự một buổi đọc sách tại một trong những hoạt động văn học của Barbara Bush, ăn trưa cùng với Cựu Tổng thống George H.W. Bush và bà Barbara Bush tại nhà của họ.

-----oOo-----

“... - Mày nói dối, đồ điếm. - Hắn gí súng vào dưới cằm trái tôi. – Tao đã nhìn thấy mày. Tao đã nhìn thấy mày trên ti vi.

- Anh đang nói gì kia chứ? Tivi nào?

- Mày và thằng tình nhân của mày. Nó đã giết Irina của tao. Còn mày thì đang bảo vệ cho nó. Mày sẽ không bao giờ đưa tên nó cho tao cả.

Tôi nuốt nước miếng một cách khó khăn và cố gắng không run rẩy khi nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Alexi, tôi không hiểu anh đang nói gì. Anh phải tin tôi.

- Tao chẳng cần phải làm gì cả. Tao làm những gì tao muốn, và tao cho rằng tao đang muốn giết mày.

- Làm thế nào tôi có thể giúp anh được nếu như anh giết tôi?

- Mày vô dụng đối với tao rồi, đồ nói dối khốn kiếp.

Hắn chụp lấy c và lôi tôi qua phòng, về phía cửa ra vào kiểu Pháp trông ra sân sau. Khi tôi đi qua phòng dành cho khách, tôi tự hỏi liệu hắn đã làm gì Lisbeth. Cô ta cũng đâu có ích gì đối với hắn. Hắn đã giết cô rồi sao? Hoặc là cô vẫn đang ở trên giường, bình yên trong vô thức, không nhận biết được sự nguy hiểm đang kề sát cửa ra vào.

Kulak bắt đầu lầm bầm bằng tiếng Nga. Hắn lôi tôi ra ngoài cửa. Tôi nhìn thấy ô tô của hắn đậu cuối khu chuồng ngựa, từ đường cái nhìn vào thì không thể thấy được.

Nếu hắn lôi tôi vào xe, thì coi như tôi đã chết.

Tôi giả đồ vấp ngã, khiến Kulak cũng chơi với theo, sau đó tôi thúc cùi chỏ vào “Quả táo Adam” của hắn. Hắn ngã ngựa ra sau, nghệt thở và đưa tay ôm lấy cổ họng.

Tôi bắt đầu chạy.

Dường như tôi cảm thấy nhói lên trước khi nghe tiếng súng nổ. Viên đạn đã xuyên qua cánh tay trái tôi như một mũi dao sắc ngọt. Tôi ôm chặt lấy cánh tay ngay khi Kulak chụp lấy tôi từ đằng sau, khiến tôi ngã sấp xuống nền đất. Cánh tay phải của tôi bị đè bên dưới và không có cách nào để vùng ra được.

Tôi nghệt thở và mắt toé hoa cà hoa cải...”

Chương 1

Nàng nổi lên mặt bể bơi như một bông súng nước tuyệt đẹp. Mái tóc nàng tỏa ra, dập dờn như cánh hoa mận màng đang trôi dạt. Lớp vải áo mỏng manh trên cơ thể nàng được phản chiếu bởi ánh sáng trong bể bơi, ánh lên sắc đỏ và tím như lớp biểu bì mờ ảo của những loài sinh vật biển quý hiếm chỉ được thấy vào ban đêm, dọc theo những vĩa san hô dưới đáy biển sâu.

Nàng là ảo mộng, là một nữ thần đang khiêu vũ trên mặt nước. Cánh tay thon thả của nàng rải rộng như mời gọi.

Nàng là mỹ nhân ngư đang quyến rũ anh lại gần, lại gần mặt nước hơn nữa. Đôi mắt xanh của nàng đắm đắm nhìn anh. Đôi môi đầy đặn và gợi cảm hơi hé mở để đón đợi một nụ hôn.

Anh đã nếm thử nụ hôn của nàng. Anh đã ôm nàng thật chặt, cảm thấy hơi nóng cơ thể nàng đang tỏa sang anh.

Nàng là giấc mơ.

Nàng là cơn ác mộng.

Và... nàng đã chết.

Anh rút điện thoại và bấm vào một số máy. Đầu dây bên kia đổ chuông... đổ chuông... và đổ chuông, sau đó một giọng nói ngái ngủ cục cằn cất lên.

- Mẹ kiếp, cái quái gì thế?

- Tôi cần một chứng cứ ngoại phạm.

Chương 2

Tôi không phải là một nữ cảnh sát, cũng không phải là một thám tử tư, cho dù có thể thiên hạ cho rằng ngược lại. Công việc của tôi liên quan đến những con ngựa và tôi cũng chẳng cần phải tô điểm thêm cho nó làm gì. Tôi là một kẻ bị ruồng bỏ bởi vì sự lựa chọn nghề nghiệp của mình và tôi không muốn bất kỳ sự lựa chọn nào khác.

Thật không may, số phận luôn can thiệp tới những điều tôi muốn và không muốn. Tôi hiểu điều đó quá rõ.

Một buổi sáng tháng hai, tôi đi dạo phía ngoài căn nhà gỗ mà trong suốt cả năm trời tôi đã coi đó là nhà, cho đến tận khi ánh mặt trời bắt đầu ló rạng. Chân trời phía đằng đông vẫn lên những vệt màu cam đậm, hồng rợt và vàng rực. Tôi thích hưởng thụ thời khắc mà cả thế giới bắt đầu thức dậy. Thế gian dường như quá yên tĩnh và phẳng lặng. Khi ấy, tôi thấy mình là người duy nhất có mặt trên trái đất này.

Vùng đồng cỏ St. Augustine trồng đầy những cây lam tường đầm sương đêm, và những làn sương mù mỏng manh trôi bồng lảng trên cánh đồng đang chờ đợi ánh mặt trời Florida làm cho tan đi. Mùi thực vật tươi, mùi nước kênh bản thủ và mùi mồ hôi ngựa treo lơ lửng trong không khí tạo thành một hỗn hợp hữu cơ hăng nồng.

Hôm đó là thứ hai, nghĩa là tôi có thể được tự do và yên tĩnh tuyệt đối. Sean Avadon, một người bạn cũ đồng thời là vị cứu tinh của tôi, sở hữu cái trang trại nuôi ngựa nhỏ bé nằm ở ngoại ô Wellington này, vừa mới đưa người tình mới nhất ra bãi biển phía Nam. Ở đó họ sẽ bôi kem chống nắng lên người nhau, phơi mình dưới ánh mặt trời cùng hàng ngàn những con người xinh đẹp khác. Irina, người coi sóc ngựa của trang trại hôm nay cũng nghỉ làm.

Suốt cuộc đời mình, tôi say mê những chú ngựa hơn cả con người. Loài ngựa là những sinh vật trung thực và cởi mở, không bao giờ lừa gạt hay bày đặt thủ đoạn. Theo kinh nghiệm của mình, tôi không thể nói những điều tương tự về con người. Thường thì mỗi sáng tôi vẫn mang thức ăn cho tám sinh vật xinh đẹp trong chuồng ngựa của Sean. Tất cả bọn chúng đều được mang về từ châu Âu, giá trị mỗi con còn hơn cả một ngôi nhà của một gia đình Mỹ trung lưu. Chuồng trại ở đây được một kiến trúc sư lừng danh người vùng Palm Beach thiết kế theo phong cách đồn điền Caribe. Mái trần rất cao được ốp bằng gỗ tếch, còn những ngọn đèn décor rất nghệ thuật tận dụng lại từ một khách sạn Miami, nơi chúng từng được treo ở những lối đi trung tâm.

Buổi sáng hôm đó tôi không ngồi uống tách cà phê đầu tiên như thường lệ trong khi nghe những âm thanh khe khẽ phát ra từ lũ ngựa đang ăn cỏ. Đêm trước tôi ngủ không ngon giấc – điều này rất hạn hữu. Tệ hơn bình thường, đúng là như vậy. Cứ chập chờn lúc hai mươi phút, lúc mười lăm phút. Những cuộc tranh luận diễn đi diễn lại trong óc tôi, chúng đập vào thành sọ khiến đầu tôi đau âm ỉ và trở nên trì trệ.

Tôi ích kỷ. Tôi hèn nhát. Tôi là một kẻ đáng ghét.

Một số điều là sự thật. Cũng có thể tất cả đều là sự thật. Tôi đã không để tâm đến điều đó. Tôi

chưa bao giờ giả bộ sắm một khuôn mặt khác với những gì tôi đang có. Tôi chưa bao giờ tỏ vẻ lo lắng rằng tôi muốn thay đổi. Nhưng điều làm tôi phiền muộn hơn cả ấy là chúng cứ ám ảnh tôi. Thứ duy nhất mà tôi luôn muốn làm là tìm cách để chúng biến đi.

Tôi mất rất nhiều thời gian để nghĩ về nó. Những chú ngựa đã ăn xong bữa sáng và bắt đầu tập trung vào việc khác: thò đầu ra ngoài cửa sổ hay cửa chuồng. Một con túm được sợi dây thừng to treo cạnh cửa ra vào rồi lấy răng vẩy qua vẩy lại quanh đầu như thể một anh chăn bò và tự thích thú với trò chơi đó.

- Được rồi, Arli. – Tôi thì thăm. – Mà được lắm.

Tôi kéo con ngựa thiện to lớn có bộ lông màu xám ra khỏi chuồng, thẳng yên cương và phi ra khỏi trang trại. Vùng đất này có tên là Palm Beach Poin mặc dù nó chẳng phải là bãi biển Bờ Cọ cũng như không liên quan gì đến Bờ Cọ. Ở khắp các trại nuôi ngựa quanh đây thường nhìn thấy những người cưỡi ngựa ngoài đường cái hoặc trên những con đường mòn đầy cát chạy dọc theo các bờ kênh. Những chú ngựa nòi pony ^[1] dùng cho môn polo ^[2] cũng hay phải luyện chạy bộ trên đường, chúng sóng hàng ba hàng bốn, trên lưng chở người huấn luyện. Nhưng hôm đó lại là thứ hai, ngày duy nhất trong bảy ngày mà cả người và ngựa đều được nghỉ.

Tôi chỉ thích đi có một mình, và chú ngựa tôi đang cưỡi có vẻ không thích điều đó. Hiển nhiên cái việc mà tôi đang làm không ổn chút nào – chí ít là con ngựa này cũng nghĩ thế. Nó có vẻ bị kích động, hơi căng thẳng và hoảng sợ lúc chạy trên con đường mòn. Tôi chọn cho nó mục đích của mình. Tôi không thể bị mất tập trung vì nó và tôi sẽ phải tìm thấy bản thể của mình trong không gian kia, trên mặt đất này, rồi sau đó thả bộ về nhà.

Trong đầu tôi trống rỗng, ngoại trừ nhịp bước của con ngựa, một chiếc tai giật giật và những múi cơ đang căng ra. Lối mòn này chạy song song với đường cái bên phải tôi và con kênh hẹp, bắn thiêu, đen ngòm ở bên trái. Tôi ngồi hẳn xuống, một chân thúc vào yên bắt con ngựa đi chậm lại nhưng nó vẫn kéo ngược dây cương về muốn phi nước đại. Đám cỏ quăm đang đứng rĩa cánh dọc bờ sông chột giật mình và bay té lên. Arli lòng lên trước đám lông vũ trắng xóa ấy, nó dựng đứng hai chân, hí vang, rồi chụm bốn vó phi vào khoảng không phía trước, sai hết độ dài có thể trên mặt đất.

Một người có đầu óc bình thường hẳn đã dờ ra vì sợ, cố gắng ghi dây cương và cầu cho mình được sống sót, nhưng tôi cứ để con ngựa chạy ngoài tầm kiểm soát. Chất Adrenaline tiết ra trong tĩnh mạch tôi như một thứ ma túy.

Nó chạy như thể thần Chết đang đuổi sát gáy đến nơi. Trong khoảnh khắc tôi bị mắc kẹt trên lưng nó, đánh cùi rập người để lấy thăng bằng. Phía trước mặt, có một lối rẽ ngoặt đột ngột.

Tôi vẫn không chạm vào dây cương. Arli cứ thế phi thẳng xuống kênh. Không hề do dự, nó nhảy chồm qua con mương nhỏ và vẫn giữ tốc độ, băng qua cái chết chỉ trong tích tắc để sang tới bờ lầy lội bên kia.

Lẽ ra nó đã bị gãy chân, ngã đè lên tôi, làm tôi bắn ra một ên và khiến tôi tê liệt. Lẽ ra nó đã bị trượt chân và hất người ngồi trên lưng nó, kéo lê theo sau mới một ống chân vẫn còn lủng lẳng mắc

vào yên ngựa. Nhưng nó lại không phải là con ngựa hù dọa được tôi, hay ít ra có thể làm tôi chết hoặc bị thương. Sự kinh hoàng mà nó mang lại vừa rồi chỉ khiến tôi cảm thấy được kích thích. Tôi bất chấp mạng sống của chính mình.

Đó là cảm giác mà cuối cùng, khiến tôi phải tự trấn áp để lấy lại thăng bằng, cho con ngựa hoặc cho cả chính tôi nữa. Nó cũng bình tĩnh lại cùng lúc như tôi, từ những cú nhảy tử thần, đến phi nước đại, đi nước kiệu nhỏ, rồi chậm rãi từng bước đều đặn. Cuối cùng nó tự đứng lại để nghỉ, đầu ngẩng lên không trung, và thở rõ to qua lỗ mũi loe rộng. Hơi nước bốc ra từ thân con ngựa và cơ thể tôi, cả hai đã ướt đầm. Trống ngực tôi vẫn đập mạnh. Tôi đặt một bàn tay lên cổ con ngựa. Nó thở phì phì, lắc đầu và nhảy bên nọ bên kia.

Tôi không biết chúng tôi đã đi được bao xa. Những cánh đồng cỏ bị bỏ lại đằng sau từ lâu. Rừng cây bao bọc quanh con đường bần thủ này. Những cây thông cao gầy khẳng khiu vươn lên trời như những ngọn giáo và những bụi cây rậm rạp chen chúc đến tận bờ kia của con kênh.

Arli vẫn nhảy nhót một cách bất kham, vẻ kích động và sẵn sàng lồng lên bất cứ lúc nào. Tôi có thể nhận ra những múi cơ của nó đang rung lên, rõ ràng là nó không cảm thấy thích thú. Nó đang sợ hãi.

Nó lại thở phì phì và lắc đầu một cách hung dữ. Tôi đưa mắt dọc hai bờ kênh, phía bên kia là bìa rừng. Những con lợn lòi đang len lỏi trong bụi rậm, còn lũ chó hoang bị bọn người đánh đập đến thừa sống thiếu chết và đuổi đi khi không còn cần đến chúng nữa. Người ta nói thỉnh thoảng cũng thấy cả báo ở khu vực này. Những tin đồn nhan nhản lúc nào cũng khẳng định khi thì con này khi thì con khác sống khỏi khu công viên hoang dã quốc gia. Thậm chí người ta còn săn cả cá sấu Mỹ trong những con mương này.

Chợt cơ thể tôi căng lên trước khi có thể nhận ra vật gì đập vào mắt mình.

Một cánh tay người nhô lên khỏi mặt nước đen ngòm như thể đang kêu cầu sự giúp đỡ. Một thứ gì đó, một con linh miêu, có lẽ thế, hay một con cáo háo thắng đã cố kéo cánh tay lên khỏi mặt nước, nhưng hoàn toàn không phải vì lý do nhân từ. Bàn tay và cổ tay trông nham nhở, thịt rách nát, vài chỗ trơ cả xương. Đám ruồi bu kín bàn tay như một chiếc găng tay sống.

Không hề nhìn thấy vết bánh xe kéo dài từ bờ kênh xuống. Điều này vẫn thường xảy ra, lái xe quá chén, ngủ gục trên tay lái và chẳng còn cảm giác gì nữa.

Một tay tôi giữ chặt dây cương, tay kia rút điện thoại đeo bên thắt lưng và bấm số.

Đầu dây bên kia chuông reo đến lần thứ hai.

- Landry đây. – Giọng nói cụt lủn.

- Anh sẽ muốn biến ngay khỏi đây. – Tôi nói.

- Sao? Em phải tổng cổ anh đi bằng răng chắc?

- Tôi vừa tìm thấy một cái xác. – Tôi nói bằng giọng không cảm xúc. – Một cánh tay thì chính xác

hơn. Đến, hoặc không đến. Hãy làm bất kỳ điều gì anh muốn.

Tôi đóng ập điện thoại lại, lờ đi khi thấy tiếng chuông kêu và lên ngựa về nhà.

Nơi này quả là một địa ngục giữa ban ngày.

Chương 3

Hai cảnh sát của hạt Palm Beach mặc đồng phục trắng và xanh lá cây lái chiếc xe tuần tra qua cổng vào, phía trước là Landry. Tôi đã quay về trang trại để tránh cho con ngựa khỏi bị kích động khi chứng kiến hiện trường tội ác, nhưng vẫn còn thời gian tắm rửa và thay đồ.

Thậm chí nếu có thời gian thì tôi cũng chẳng cần làm thế. Tôi muốn cho James Landry thấy là tôi không quan tâm đến việc anh ta nghĩ gì về tôi. Tôi không quan tâm đến việc gây ấn tượng đối với anh ta. Hoặc có thể là tôi muốn gây ấn tượng đối với anh ta bằng sự lãnh đạm của mình.

Tôi đứng cạnh ô tô, khoanh tay trước ngực, một chân gác lên thành xe, rõ ràng là dáng điệu của một kẻ đã mất hết kiên nhẫn. Landry ra khỏi ô tô và bước về phía tôi nhưng không nhìn tôi. Anh đang đưa mắt ra xung quanh cặp kính màu đen. Nếu nhìn nghiêng, Landry có khuôn mặt giống như trên những đồng xu La Mã cổ. Tay áo sơ mi được xắn gọn gàng đến tận nửa cánh tay. Nhưng anh lại không nói lỏng chiếc cà vạt trên cổ. Vẫn còn khá sớm.

Cuối cùng, khi anh hít một hơi để chuẩn bị nói, tôi tiếng.

- Đi theo em.

Tôi chui vào trong, lái xe ra cổng, để mặc anh đứng chờ vợ trên lối vào.

Một cú nhảy của một chú ngựa mới vào được đến đây, chứ đi bằng ô tô chắc khó tìm hơn. Nhưng trực tiếp dẫn đường còn dễ chịu hơn là chỉ đường cho một người chẳng bao giờ biết lắng nghe. Trên con đường ngoằn ngoèo đã xuất hiện một ngã ba. Tôi rẽ trái, và rẽ trái nữa, rồi phóng ra đường cái cắt ngang mũi một chiếc xe máy có thùng thư ở đằng sau. Những tàn dư từ cơn bão hồi ba tháng trước vẫn còn chất thành từng đống to dọc đường, đang chờ đợi những chiếc xe tải đến xúc đi.

Bụi cuốn lên từng đám sau xe cả khi tôi đã dừng lại. Landry chui khỏi xe, mặt anh đầy bụi. Anh vẫn không thèm nhìn tôi.

- Tại sao em không ở lại cùng cái xác? – Anh cúi kính. – Em là cảnh sát mà. Em hiểu biết hơn.

- Im đi Landry. – Tôi phản công. – Em là một công dân tự do. Thậm chí em không cần phải gọi cho anh nữa.

- Thế tại sao em vẫn làm thế?

- Nạn nhân của anh kia. – Tôi nói, chỉ tay về phía con kênh. – Còn mỗi một bộ phận thôi. Anh tiến hành đi.

Anh nhìn qua đầm nước lợ, về phía cẳng tay người bị rách toạc. Số lượng những con côn trùng đã tụ tập nhiều đến mức chúng kết thành chiếc khăn tay đang cử động, trong khi một con diệc bạch thò chiếc mỏ dài rửa vào bàn tay người chết.

- Lũ khốn kiếp. – Landry lẩm bẩm. Anh nhặt một hòn đá và ném vào con chim. Nó kêu quác lên một cách giận dữ và bước đi bằng đôi chân màu vàng dài như cà kheo.

- Thám tử Landry? – Một trong hai nhà chức trách gọi. Cả hai đang đứng trên mũi chiếc xe tuần tra, vẻ chờ đợi. – Anh muốn chúng tôi gọi cho CSI [\[3\]](#) không?

- Không. – Anh gắt lên.

Anh đi bộ khoảng [\[4\]](#) xuôi xuống bờ kênh. Chỗ này có một chiếc cống làm thành cây cầu nhỏ bắc ngang qua hai bờ. Lẽ ra tôi không nên làm thế nhưng tôi lại đi theo anh, còn anh thì vẫn giả vờ như không nhìn thấy tôi.

Đây là bàn tay của một phụ nữ. Đến gần hơn, qua lớp màng ruồi, tôi có thể nhìn thấy màu nước sơn trên chiếc móng tay bị gãy của ngón tay út. Nước sơn màu đỏ sậm. Một đêm trong thành phố đã kết thúc thật tồi tệ.

Mái tóc vàng nổi lênh bênh trên mặt nước. Những thông tin rõ hơn về cô ta đã bị lấp dưới làn nước kia.

Landry nhìn tới nhìn lui dọc bờ kênh, rà soát mặt đất để tìm dấu giày hay vết bánh xe hoặc bất kỳ dấu hiệu nào khác có thể lưu lại. Tôi cũng làm như vậy.

- Nhìn kia. – Tôi chỉ một dấu vết không hoàn chỉnh in trên nền đất mềm sát mép kênh, cách nạn nhân khoảng 10 feet [\[5\]](#)

Landry ngồi xổm xuống đất, chăm chú nhìn nó rồi gọi những người kia.

- Mang cho tôi cái gì để ghi chép nào.

- Có đây. – Tôi nói.

Cuối cùng thì anh cũng nhìn tôi. Bây giờ tôi mới để ý thấy mặt anh hơi phệ xuống, có vẻ như ngủ không ngon giấc.

- Đó là lý do để em ở đây à?

- Đây là một đất nước tự do. – Tôi nói. – Dù ít dù nhiều là như vậy.

- Anh không muốn em ở đây.

- Đó là nạn nhân mà em tìm thấy.

- Em có còn hành nghề nữa đâu. – Anh nói. – Em đã từ bỏ nó rồi mà. Còn nhớ không?

Những lời nói của anh như những cú thối vào xương đau điếng. Tôi lùi dần từng bước theo mỗi lời anh vừa thốt ra, không thể ngăn mình khỏi những tiếng thở hỗn hển.

- Anh đúng là đồ rác rưởi. – Tôi thốt lên, tự cho rằng nét mặt của mình thậm chí còn lịch sự hơn những gì tôi đang nghĩ. – Tại sao tôi vẫn còn muốn dính vào anh nhỉ? Anh vẫn không biến đi và những

gì anh làm thật là bần thiêu. Anh thực sự biết cách bán mình, Landry. Tôi thật không tin được rằng phụ nữ lại không tống anh ra khỏi cửa, mẹ kiếp nhà anh.

Mắt tôi long lên, cơn giận lan ra khắp cơ thể khiến tôi run lên như một sợi dây đàn vừa có người gảy. Tôi quay về phía xác chết, nghĩ bụng rằng người phụ nữ chìm trong vũng nước bẩn dưới kia hẳn là đã bị tống xuống đó bởi một bàn tay mà lẽ ra cô ta không nên tin cậy.

Cánh tay dường như đang ra hiệu cho tôi để thừa nhận điều đó và tôi nghĩ rằng mình vừa gặp ảo giác. Nó lại vẫy một lần nữa, lần này cuồng cuồng hơn và trong khoảnh khắc, tôi chợt nhận ra điều gì đang xảy ra. Trước khi tôi kịp phản ứng, một vật gì đó khủng khiếp đang rẽ nước tiến sát chân tôi.

Landry hét lên ngay sau lưng “Lạy Chúa”.

Một trong hai người kia kêu to “Cá sấu”.

Landry đẩy bật tôi ra sau. Tôi bò lồm ngồm bằng cả hai tay và đầu gối, tiếng đạn rú rít bên tai. Tôi cố gắng tránh xa bờ và đứng thẳng lên, để ủng rách nát cứ trườn trên nền cỏ ẩm ướt.

Landry bắn sạch ổ đạn khẩu Glock 9 li vào mặt nước đang sôi ùng ục. Một viên cảnh sát chạy dọc bờ bên kia với một khẩu súng ngắn, miệng thét lên.

- Tôi tóm được nó rồi. Tôi tóm được nó rồi.

Tiếng đạn nổ đến chói tai.

- Đồ trời đánh. – Landry quát to.

Khi đã có thể tìm lại được thị giác, tôi nhìn thấy thủ phạm trôi lưng lên mặt nước, một lỗ thủng to tướng đầy máu đã xé rách chiếc bụng màu vàng bột của nó. Một con cá sấu Mỹ dài 5 feet với nửa trên của xác chết vẫn còn mắc lại trong hàm răng.

- Rác rưởi. – Landry nói. – Hóa ra đầu đuôi là thế

Anh chửi thề và nhảy xung quanh tìm một cái gì đó đâm đá cho hả giận.

Tôi tiến sát mép nước và nhìn xuống.

Những con cá sấu Mỹ thường lượn lờ quanh con mồi của nó, rồi bất thần tấn công nạn nhân, dìm họ xuống nước thậm chí khi đã cắn xuyên qua cả thịt lẫn xương. Con cá sấu này đang lồi bừa ăn miễn phí bị mắc trong những cành cây. Hẳn là nó đã giấu cái xác ở đó từ trước, như một thói quen, nhét nạn nhân xuống dưới một gốc cây để dành cho lần sau, cho đến tận khi xác con mồi đã thối rữa.

Thiên nhiên thật là độc ác, độc ác gần giống con người vậy.

Tôi nhìn chằm chằm xuống làn nước đục ngầu, nhìn kỹ phần còn lại của cơ thể đang ở trên mặt nước. Khi nhìn thấy nó, tôi chết lặng.

Tôi buột ra thành tiếng “Lạy Chúa tôi”, nhưng không nghĩ rằng mình thốt ra to đến thế. Tôi cảm thấy như mình đã tách rời khỏi thân thể. Tôi lội nước đến đầu gối và đưa tay bịt chặt miệng để ngăn

một âm thanh sắp sửa trào ra. Khuôn mặt trắng bệch đang nhìn tôi kia đã từng rất xinh đẹp, đôi môi đầy đặn, gò má cao. Cô ấy đã từng có đôi mắt xanh sáng rực, màu của bầu trời đông xứ Siberi, nhưng những con cá nhỏ và vô vàn loài sinh vật khác đang sống dưới kênh đã bắt đầu rửa dần chúng. Giờ đây, đó là một chiếc mặt nạ thần chết trong những bộ phim kinh dị. Suốt những năm làm cảnh sát trật tự trên đường phố và thám tử phá án ma túy, tôi từng nhìn thấy nhiều xác chết, cũng như vô số khuôn mặt đứt lìa khỏi sự sống. Tôi đã học cách để không nghĩ rằng chúng là những con người. Bản chất con người đã rời bỏ khỏi những xác chết, tất cả những gì còn lại chỉ là chứng cứ của tội ác. Một số thứ sẽ được kê vào mục lục và nghiên cứu, có vậy thôi.

Nhưng lần này tôi không thể làm được điều đó khi nhìn vào khuôn mặt ấy. Tôi không thể tách rời hay đóng chặt trí óc của mình khỏi hình ảnh của cô ấy lúc còn sống vừa mới lóe lên. Tôi có thể nghe được giọng nói của cô, một giọng Nga xác xược đầy ngạo mạn. Tôi có thể nhìn thấy bước chân của cô di chuyển qua dãy chuồng ngựa – chúng uyển chuyển, lười biếng và tao nhã, hết loài báo gấm châu Phi.

Cô ấy tên Irina Markova, người đã từng làm việc cùng tôi trong suốt hơn một năm trời.

- Elena... Elena... Elena

Vẫn còn một góc nào đó trong óc tôi cho biết rằng vừa có người gọi tên mình, nhưng nghe giọng nói như thể xa đến hàng dặm.

Một bàn tay rắn chắc đặt lên vai tôi.

- Elena, em ổn chứ?

Landry.

- Không. – Tôi đáp, tránh khỏi sự đụng chạm của anh ta.

Tôi cố gắng đứng lên và cầu nguyện sao cho mình không khụy xuống khi bước đi. Nhưng cẳng chân tôi đã rệu rã chỉ sau vài bước và tôi thấy mình chống cả tay lẫn đầu gối trên mặt đất. Tôi cảm thấy khó thở, dạ dày cuộn lên và bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Cảm giác kinh hoàng vừa rồi cuốn lấy cổ họng của tôi, nó thậm chí còn gia tăng từ nỗi sợ chính cái cảm giác vừa rồi khi thấy xác chết và cảm giác ghê sợ đồng nôn mửa của mình. Tôi muốn trốn chạy khỏi những cảm giác ấy. Tôi muốn bỏ chạy, như khi con ngựa Arli lồng lên để đưa tôi ra khỏi cái nơi kinh khủng này.

- Elena.

Giọng nói của Landry trở lại bên tai tôi. Cánh tay anh choàng qua vai tôi, an toàn và vững chãi. Tôi không muốn chúng. Tôi không muốn bất cứ thứ gì gọi lên từ anh ta. Tôi không muốn anh ta nhìn thấy tôi như thế này: yếu đuối, tổn thương và mất hết tri giác.

Chúng tôi cứ chia tay rồi lại làm lành trong suốt cả năm vừa rồi. Anh cho rằng mình muốn nhiều hơn thế. Còn tôi quyết định rằng mình chẳng muốn gì cả. Gần 10 tiếng đồng hồ trước đây, tôi đã tổng

cổ anh bằng cả hai bàn tay, chúng quá mạnh mẽ để có thể cần đến anh, hoặc là tôi đã bắt buộc chúng phải như vậy. Nhưng giờ đây tôi cảm thấy như đã mất hết cả sức lực.

- Thôi nào, thư giãn đi. – Anh nói giọng nhẹ nhàng. – Em cố gắng thở đều vào.

Tôi đẩy anh ra và luôn khỏi người anh, đôi chân đã trở nên thẳng bằng. Tôi cố gắng nói một câu gì đó nhưng không biết phải nói gì. Âm thanh phát ra từ miệng tôi như không phải tiếng người. Tôi ôm lấy mặt, cố gắng giữ cho mình được bình tĩnh.

- Đó là Irina. – Tôi nói, tự điều hòa hơi thở.

- Irina? Irina ở chỗ Sean à?

- Phải.

- Ôi, lạy Chúa. – Anh khẽ khàng. – Anh rất tiếc. Anh không biết phải nói gì.

- Đừng nói gì cả. – Tôi thì thầm. – Xin anh.

- Elena, em ngồi xuống đi.

Anh bảo một trong hai cảnh sát gọi điện cho đơn vị hình sự và ra hiệu cho tôi vào xe của anh. Tôi ngồi sát sang một bên ghế, gập người xuống gối, hai tay ôm lấy đầu.

- Em muốn uống gì không?

- Có, vodka đá lạnh.

- Anh chỉ có nước thôi.

Anh đưa cho tôi một chai nước. Tôi súc miệng.

- Anh có thuốc lá không? – Tôi hỏi, không phải vì nghiện thuốc mà vì thói quen trước đây, và giống như phần lớn những cảnh sát mà tôi biết, trong đó có Landry, không bao giờ có thể từ bỏ hoàn toàn những thói quen xấu.

- Thử tìm trong cốp nhỏ ấy.

Tay tôi run lên khi phải làm bất cứ việc gì, tôi không thể tập trung được, và điều đó khiến tôi phải cố gắng điều hòa hơi thở của mình.

- Lần cuối cùng em nhìn thấy cô ta là bao giờ?

Tôi rít một hơi dài rồi thở mạnh ra như thể đang thổi nến trên bánh sinh nhật, mỗi lần như vậy chỉ giữ lại một chút không khí trong phổi.

- Thứ bảy. Lúc cuối giờ chiều. Trước khi đi cô ấy có vẻ lo lắng. Em đã bảo cô ấy để em cho ngựa ăn và kiểm tra vào ban đêm.

Không giống như tôi, Irina có một cuộc sống giao du sôi động. Tôi không hề biết cô ta đi đâu và

với ai, nhưng tôi thường xuyên nhìn thấy cô ta rời khỏi nhà với những quần áo diện ngất trời.

- Cô ta đã đi đâu?

- Em không biết.

- Cô ta có thể đi đâu được?

Tôi không đủ sức để thực hiện một động tác nhún vai nữa.

- Có lẽ đến quán Players hay Gallipete. Mà cũng có thể là các câu lạc bộ. Phố Clematis.

- Em có biết bạn bè của cô ta không?

- Không. Em nghĩ rằng họ cũng làm nghề coi sóc ngựa, có thể cũng là người Nga.

- Bạn trai?

- Nếu cô ta có một anh chàng nào đó thì cũng sẽ không đưa đến trang trại làm gì. Cô ta muốn được riêng tư.

Đó là điều mà tôi vẫn hình dung về Irina. Cô ta không phải loại người lúc nào cũng kể hàng đồng chi tiết về tình dục, về những người cô ta hẹn hò và quan hệ.

- Gần đây tâm trạng cô ấy có điều gì bất thường không?

Tôi cố gắng cười yếu ớt.

- Không, lúc nào cô ta cũng cáu kỉnh vào ngựa mạn.

Đó không phải là những phẩm chất cần có của một người coi sóc ngựa, nhưng tôi chẳng bao giờ để tâm đến cảm giác của cô ta. Chỉ có Chúa mới biết được rằng tôi coi cô ấy như thể thiên thần. Cô ta có quan niệm riêng và chẳng bao giờ xấu hổ khi phải nói ra. Tôi coi trọng điều đó. Cô ta nhiệt tình với công việc, cho dù đôi lúc hành động như thể cô ta là lao động cưỡng bức trong những mỏ than ở Siberi.

- Em có muốn anh đưa về nhà không? – Landry hỏi.

- Không. Em ở lại đây.

- Elena...

- Em Tôi gạt tàn thuốc và đoán rằng anh ta sẽ cố gắng ngăn tôi lại, nhưng anh bước trở lại xe khi tôi chui ra ngoài.

- Em có biết bất cứ điều gì về gia đình cô ta không?

- Không, em cho rằng Sean cũng chẳng biết gì hết. Mà cũng chẳng tìm được anh ta để hỏi đâu.

- Cô ta không phải thành viên của câu lạc bộ đóng thuế chứ?

Tôi nhìn anh ta.

Không thống kê được nhưng người nước ngoài là lực lượng lao động chính trong công việc kinh doanh ngựa. Cứ đến mùa đông là họ đổ về Wellington, cũng giống như ông chủ của sáu nghìn con ngựa vẫn mang chúng đến đây để dự thi vào những mùa lễ hội ngựa lớn nhất trên thế giới.

Từ tháng giêng đến tháng tư, dân số trong thành phố này tăng gấp ba lần, từ những tỉ phú cho đến kẻ ăn mày. Những sự kiện chính – diễn ra ở Palm Beach Polo và câu lạc bộ đua ngựa – tràn ngập không khí quốc tế; những người Nigeria làm bảo vệ, những người Haiti dọn thùng rác, những người Mehico và Guatemala làm sạch chuồng ngựa. Mỗi năm một lần Sở Nhập cư lại làm một cuộc dọn dẹp xung quanh những khu sự kiện này, khiến những kẻ di cư bất hợp pháp chạy tán loạn như lũ chuột cống trốn khỏi nơi ẩn náu.

- Em biết là anh sẽ gọi điện để báo cáo việc này và người ta sẽ xuất hiện ở đây ngay lập tức. – Landry nói.

Từ “người ta” ám chỉ những thám tử ở văn phòng cảnh sát trưởng, chứ không phải câu lạc bộ những người hâm mộ mà tôi tham dự. Tôi đã từng là một người trong số họ, tôi đã từng khiến một người bị giết chết trong một đợt đánh úp vụ buôn ma túy hồi ba năm trước đây. Một quyết định sai lầm – chống lại lệnh cấp trên, dĩ nhiên – và hai tên buôn chất ma túy tổng hợp, công thức cho một thảm họa.

Tôi vẫn chưa thể hồi phục những tổn thương về thể chất và tinh thần, nhưng cũng không thể chết đi được, vẫn còn những đồng nghiệp không bao giờ tha thứ cho tôi vì điều đó.

- Em đã tìm thấy cái xác. – Tôi nói. – Anh có thể đồng ý hoặc không.

Không, tôi nghĩ. Tôi không muốn ở đó. Tôi không muốn nhìn thấy con người lại trở thành cái xác không hồn bị cá sấu cắn rĩa. Dù có thể nào, mọi sự cứ như tự tìm đến tôi và tôi thì bất lực trước điều đó.

Cuộc sống này thật là đáng ghét, và sau đó những người sống trong cuộc sống đó sẽ chết đi.

Một số kẻ sẽ ra đi sớm hơn những người khác mà thôi.

Chương 4

Nạn nhân của những vụ giết người không bao giờ được coi là một con người thực sự. Người phát hiện ra các thi thể thường trong tình trạng sợ hãi tột độ và gọi ngay cho cảnh sát. Những nhân viên mặc đồng phục sẽ xuất hiện, sau đó điều tra; phòng hình sự sẽ gửi đến một người chụp ảnh, rồi lấy vân tay, rồi đo khoảng cách giữa các vật trong hiện trường. Điều tra viên sẽ đến, khám nghiệm tử thi, lật tới lật lui, tìm mọi thứ từ nước da xám xịt cho đến vết thương đã sinh giới.

Những người làm công việc này đã thực hiện các động tác ấy hàng trăm lần và sẽ tiếp tục hàng trăm lần nữa. Họ không cho phép mình ngay lập tức công nhận nạn nhân ấy chính là con, mẹ, anh trai, người yêu của một ai đó. Người này có thể là bất kỳ ai cũng như không phải bất kỳ ai, bởi vì biết đâu khi họ sống, những gì tự nhận về nhân thân mình chỉ là dối trá. Chỉ khi nào nhân viên điều tra tìm ra đủ các chứng cứ về cuộc sống trước đây của họ, thì trong óc người khác, họ mới được coi là cha, là chị gái, là chồng, hay là bạn bè của một người nào đó.

Xác chết được tìm thấy dưới nước này cũng chỉ được coi là một “vật thể nổi lên” mà thôi. Thật không gì kinh khủng hơn một xác chết trôi đã ngấm nước vài ngày, một quãng thời gian đủ để nội tạng bắt đầu bị phân hủy và cơ thể tích đầy khí đến mức trương phồng một cách kỳ dị, đủ để da thật bắt đầu tróc lở cho lũ cá và côn trùng rỉa rói.

Lúc cuối cùng tôi nhìn thấy Irina là chiều thứ bảy. Còn hôm nay đã là thứ hai.

Lúc cô ta được kéo lên khỏi mặt nước, tôi không dám nhìn, đứng ra là không dám nhìn thẳng. Tôi có thể để cho Landry đưa mình về và rời khỏi cái nơi kinh khủng này, nhưng tôi thấy mình có nghĩa vụ phải ở lại thêm một lúc nữa. Cô ấy là một phần gia đình thứ hai nơi trang trại này. Tôi thấy cần phải bảo vệ cô ấy.

Nhưng đã quá muộn rồi. Thật không may mắn.

Những nhân viên mặc sắc phục nhận được lệnh phải kéo con cá sấu lên bờ. Họ kiểm tra kỹ những mẫu da người còn giắt trong hàm răng của con bò sát.

Tôi châm một điếu thuốc khác. Tay tôi run lên.

Tôi dựa người vào thành xe vì không còn đủ sức để ngồi xuống nữa.

Những ngày còn “hành nghề”, chẳng có gì có thể ảnh hưởng được tới tôi. Tôi vô cảm. Mạch máu trong tôi đóng băng lại. Chẳng có vụ nào tôi không xử lý được. Tôi là một phụ nữ đang làm nhiệm vụ, đang thực thi công lý, hay chí ít thì cũng gô cổ những tên ma cà bông vào phòng xử án. Tôi chạy theo hết vụ này đến vụ khác, như một con nghiện tìm đến những liều nặng hơn.

Nạn nhân cuối cùng mà tôi nhìn thấy trong chuỗi ngày làm cảnh sát là một người mà tôi quen biết, là người tôi vẫn cộng tác hàng ngày và là người tôi yêu quý. Anh ấy bị giết vì sai lầm của chính tôi. Tôi đã đưa ra một quyết định sai khi tấn công một ô tô thuốc ở vùng nông thôn Loxahatchee mà không mang theo súng, nên mới xảy ra chuyện. Một trong những tên buôn ma túy có đôi mắt của loài thú hoang, Billy Golam, chĩa thẳng khẩu 357 vào mặt tôi, nhưng bất thần lại đổi hướng và nổ súng.

Tôi kinh hoàng nhìn viên đạn bay vào mặt đội phó Hector Ramirez và xuyên thủng ra tận gáy, máu

và óc phun lên tường, lên trần nhà và cả người viên trung úy đang đứng đằng sau anh ta.

Ba năm đã qua đi, nhưng tôi vẫn bắt gặp cảnh đó trong những cơn ác mộng. Hàng đêm khuôn mặt của Hector Ramirez luẩn quẩn trong hồi ức tôi.

Nhưng tôi cho rằng đêm nay, khuôn mặt của Irina sẽ thay thế hình ảnh người đã vì tôi mà phải chết. Khuôn mặt xanh nhợt của Irina sẽ nhìn tôi chăm chăm trong giấc ngủ chập chờn, cả đôi mắt và đôi môi rách nát của cô ấy nữa. Ý nghĩ này làm tôi cảm thấy phát ốm trở lại.

Tôi biết nhiều về cô ấy không. Landry đã hỏi thế.

Tôi biết cô ta hơn một năm nay. Cuộc sống của chúng tôi sẽ tiếp tục xoay tròn như thế nếu không xảy ra biến cố gì. Tôi thương cảm. Đó là sự day dứt trong một cảm giác tội lỗi. Tất cả chúng ta sẽ đều cảm thấy một điều gì đó khi mất đi một người mà chúng ta chẳng hề dành thời gian để tìm hiểu kỹ về họ. Chúng ta luôn tin rằng thời gian hãy còn nhiều, hãy để sau việc này, việc kia nữa... Nhưng thực sự chẳng bao giờ còn thời gian sau khi người ta chết.

Phía bên kia dòng kênh, Landry và những người còn lại mãi mê thực thi nhiệm vụ bằng việc phỏng đoán và thu thập chứng cứ trên hiện trường. Họ còn ở đó lâu. Họ chẳng mong đợi gì ở tôi ngoài một lời khai chi tiết mà Landry sẽ lấy sau đó.

Irina chết rồi. Tôi chẳng thể thay đổi được điều gì. Tôi bất lực đứng nhìn đám người bước tới bước lui xung quanh phần còn lại của thi thể cô ta, giống hệt một thùng rác bị những con thú hoang xé tung ra.

Tôi chưa bao giờ có ý định quan tâm về đời tư của cô ấy. Dù sao thì tôi cũng là người quen biết cô ấy. Đó là những gì tôi có thể làm cho Irina. Thậm chí tôi còn biết rằng chuyện này sẽ đưa tôi đi xa hơn nữa. Nếu tôi biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra, hẳn tôi đã có những quyết định khác.

Như thể nhìn thấu tâm can tôi, Landry quan sát vẻ lo lắng. Nhưng tôi đã bước vào trong xe, quay đầu lại và về nhà.

Tôi và Irina đến trang trại của Sean cùng một lúc, làm cùng một công việc như nhau. Thật ngẫu nhiên, đây chính là định mệnh, nếu bạn tin là như thế. Nhưng lúc đó thì tôi không tin vào bất cứ điều gì cả.

Tôi đã viết thư theo một tin quảng cáo trên tờ Sidelines, một tạp chí địa phương dành cho những người kinh doanh ngựa: *cần người chăm sóc ngựa*. Và người chủ thuê lại chính là Sean Avadon.

Tôi và Sean biết nhau từ khi tôi còn là một đứa con gái nhỏ, sống với bố mẹ trên một hòn đảo thuộc vùng Palm Beach. Suốt tuổi dậy thì nổi loạn và đầy lo âu, những con ngựa là cứu cánh giúp tôi thoát khỏi cuộc sống rối rắm, mục ruỗng với đầy đủ những đặc ân. Sean, nhiều tuổi hơn tôi và dữ dội hơn, sống trong hai tòa biệt thự dưới phố. Chúng tôi là bạn bè, một cặp chênh lệch và là anh em mặc dù chẳng máu mủ ruột rà gì. Sean đã tạo ra khiếu hài hước nơi tôi, và cả thời trang nữa, anh ta khẳng định thế. Những gì anh không dính dáng vào, tôi cũng chẳng đ đến.

Tôi đã trải qua những quãng thời gian đen tối cho đến khi Sean quay trở lại trong cuộc đời tôi, hay là tôi quay trở lại cuộc đời của anh ấy, đúng lúc tôi đầy những điên cuồng, giận dữ và ảo tưởng về một cuộc tự sát. Trong suốt hai năm trời tôi ra vào bệnh viện như cơm bữa. Vào đúng ngày Hector

Ramirez bị giết, tôi bị kéo lê bởi chiếc xe tải của lũ buôn ma túy, xương thịt tôi bị chà sát trên vỉa hè đến vỡ ra và rách toạc. Tại sao tôi không chết, tôi cũng không hiểu nổi, và tôi đã tự trừng phạt mình trong suốt hai năm trời. Sean đã mang lại cho tôi và Irina công việc coi sóc ngựa và một ngôi nhà để ở. Anh đưa tôi về như một chú chim bị thương và khi thấy tôi đã hồi phục, anh để tôi chăm sóc lũ ngựa. Làm quen với chúng quả nhiên có ích cho tôi hơn lúc nào hết.

Chỗ ở của Irina nằm ngay phía trên phòng tiếp khách trong trang trại. Tôi vào phòng khách, đứng sau quầy bar, lấy một chai Stoli ra khỏi tủ lạnh và rót một ít vào chiếc cốc pha lê to. Dựa người vào quầy, tôi nhìn căn phòng như thể đó là một sân khấu, và nhớ lại câu chuyện giữa tôi và Irina hồi năm trước.

Cô đã từng ném một chiếc giày chẵn ngựa vào đầu một tay buôn ngựa người Bỉ do hấn dụ dỗ Sean nhượng lại cô cho hấn với một khoản tiền lớn. Cô ta cũng dám giết thẳng cha đó vì sự hạ nhục này lắm. Con thịnh nộ của cô như có thể sờ thấy được, nó nóng bỏng, ngùn ngụt và cay độc. Cô đã lao vào hấn đâm đá liên tục cho tới khi Sean xoa dịu gã người Bỉ. Rồi cô kể cho tôi nghe câu chuyện về một cô bạn người Nga đã làm việc cho tên này, hấn lạm dụng và sử dụng cô ta. Cuối cùng cô gái ấy đã phải tự sát. Irina muốn trả mối hận. Tôi ngưỡng mộ cô ta về điều đó. Cả cuộc đời tôi chưa thấy người nào đủ tự tin để tự thanh toán những ân oán của đời mình.

Đây cảm xúc. Mang trái tim của loài cạp cái. Tôi tự hỏi liệu cô có tự giành giật mạng sống cho chính bản thân mình, liệu tên giết người kia giờ vẫn còn mang khuôn mặt bị cào xước bởi những ngón tay cô sắc nhọn, với một đôi mắt bị móc ra hay đáng đi không thể thẳng lên được? Tôi hy vọng thế.

Tôi tự nâng cốc và uống cạn ly vodka.

Tháo đôi găng tay mỏng và chặt, tôi bước lên cầu thang xoắn dẫn tới căn phòng của Irina. Nếu Landry mà biết được những gì tôi sắp sửa làm thì hấn anh ta sẽ nổi khùng lên. Dĩ nhiên, những lời can ngăn không bao giờ khiến tôi chấm dứt những ý định nảy ra trong đầu.

Một người kín đáo như Irina luôn luôn khóa cửa phòng nhưng tôi biết chỗ cô ta thường giấu chìa khóa. Vụ giết người hấn không thể xảy ra ở đây. Mọi thứ vẫn nguyên si, không có gì lộn xộn. Một chiếc tách cà phê trong bồn rửa. Những cuốn tạp chí thời trang mới nhất vẫn vứt rải rác trên mặt bàn.

Cô để đồ trang điểm bừa bãi trên kệ bồn tắm. Tôi nhớ lại hôm thứ bảy cô có vẻ giận dữ. Cô đi ra ngoài một mình, ăn mặc đẹp mê hồn. Irina có thể lên trang bìa của những tạp chí trong phòng cô còn dễ hơn trông ngựa. Mặc áo pull, quần soóc loe, ủng làm đồng, trông cô vẫn có dáng dấp quý tộc và lịch lãm. Những ngăn kéo đựng đồ trang điểm toàn những thứ thông thường: sơn móng tay, nút gạc, bông thấm, bao cao su. Tôi tự hỏi không biết tối hôm đó cô có nhét hai thứ sau cùng này vào ví không vì nếu như đã biết trước những gì sẽ diễn ra trong một cuộc hẹn.

Irina hẹn hò với những loại đàn ông nào? Giàu có. Rất giàu. Cực kỳ đẹp trai. Cô ấy sẽ không bao giờ chạy theo tiền bạc nếu như cái gã ví căng phòng đó là một con cóc mỡ hôi dầu, hói đầu và vừa lùn vừa béo. Cô ấy tự đánh giá được bản thân mình.

Suốt cả mùa vừa rồi Wellington không thiếu những gã đàn ông hào nhoáng và ních đầy tiền. Môn thể thao đua ngựa được đăng ký bản quyền bởi những người giàu có từ thời Caesar, và có thể sau này vẫn vậy. Những cô cậu nhà giàu, những vương tôn công tử người Mỹ hay từ hàng chục quốc gia khác góp phần hình thành nên bức tranh quốc tế đa dạng ở nơi trình diễn và sân polo. Suốt từ tháng giêng

đến tháng ba, các thành viên đảng phái và những người quyền góp từ thiện cũng xuất hiện ở nơi này.

Irina có dự định gì vào đêm hôm ấy? Tôi có thể dễ dàng hình dung ra tên sát nhân lạnh lùng thô kệch xuất hiện vào đúng lúc cô nhận ra rằng cuộc sống của mình đã trở nên sai lầm nghiêm trọng.

Tôi bước vào phòng ngủ và nhìn thấy những dấu hiệu chứng minh cho tính cách của quý tộc Nga. Trên giường đầy những món đồ chắc đã được thử vào người rồi quăng ra, đúng hôm cô gái đi

Tủ quần áo của cô quá đắt tiền so với một dân di trú bất hợp pháp làm nghề trông ngựa. Ở Wellington này, một người trông ngựa có thể kiếm được 600 đô la một tháng để chăm sóc một con ngựa, cộng với tiền thưởng công nhật vào những ngày trình diễn, khoảng từ 35 đến 50 đô la, cho việc chải bờm ngựa.

Trang trại của Sean có tám con ngựa, và Irina không phải trả tiền thuê nhà. Chi phí cho cuộc sống của cô ta rất thấp, chủ yếu là thuốc lá (cô ta chỉ hút thuốc lúc đi ra ngoài trang trại, chẳng bao giờ thấy có khói thuốc trong nhà cô) và thực phẩm (về hạng mục này thì cô ăn như mèo, tôi có thể thấy điều đó qua những thức ăn để trong tủ lạnh). Như vậy, đa phần thu nhập cô để dành cho quần áo.

Các nhãn mác toàn thương hiệu nổi tiếng: Armani, Escada, Michael Kors. Hoặc cô ta tiêu sạch số tiền kiếm được vào quần áo, hoặc cô ta còn nguồn thu nhập khác nữa.

Nhưng cả ngày Irina ở trang trại. Việc trong coi ngựa bắt đầu từ bảy rưỡi sáng, đêm cũng phải kiểm tra chúng lúc 10 giờ. Cô ấy chỉ được nghỉ ngày thứ Hai. Chẳng còn thời gian để kiếm thêm nữa.

Trên bàn trang điểm của Irina còn vài thứ nữa: một chiếc khăn quàng hiệu Hermes, vài lọ nước hoa đắt tiền, lắc bạc, một lược chải đầu, một máy ảnh và một bộ bài. Tôi thấy hết những thứ này vào túi.

Tôi kiểm tra các ngăn kéo tủ. Đồ lót. Nhỏ xíu và gợi tình. Một dây áo pull và quần sooc mặc làm việc được xếp ngay ngắn. Ngăn kéo to dưới cùng bên phải có một hộp đồ trang sức làm bằng gỗ vân đựng vài thứ rất đẹp: mấy đôi khuyên tai kim cương, hai chiếc lắc cũng nạm kim cương và hai chiếc nhẫn. Tôi nhắc một chiếc vòng bằng vàng trắng khá nặng ấy và kiểm tra những món đồ có giá trị khác: một cây thánh giá nạm những viên ngọc thạch lựu nhỏ xíu đỏ như máu, một bông cỏ ba lá trắng men xanh lục, một đôi ủng cưỡi ngựa bằng bạc và một trái tim bằng kim loại quý trên có khắc chữ: *B tặng I – B*.

Một chiếc bàn nhỏ kê sát cạnh giường kiêm táp đồ luy và bàn viết. Irina còn để mở laptop trong lúc vội vã ra ngoài hôm thứ bảy. Trên màn hình vẫn chiếu những slideshow ảnh cá nhân.

Tôi ngồi xuống ghế để xem cho kỹ. Có vài bức ảnh chụp những con ngựa mà Irina trông coi, ảnh chụp Sean đang cưỡi ngựa ở trường đua Wellington và bức tôi cưỡi con D'Artagnant, con ngựa lông màu hạt dẻ rất đẹp của Sean, sương sớm bao phủ bên dưới khiến cả người lẫn ngựa trông như đang trôi bồng bênh.

Những bức ảnh thú vị hơn chụp Irina và các bạn của cô đang tụ tập dọc một bên sân polo. Sân vận động Polo Quốc tế lúc nào cũng đông kín người đứng hai bên cánh.

Cả nhóm Irina đều không mặc quần jean và áo pull mà ăn mặc như đi dự tiệc, Irina đeo chiếc kính râm rất to hiệu Dior, mặc chiếc váy đen mỏng như muốn khoe cả đôi chân dài. Tóc cô buộc gọn ra sau

thành một túm. Mấy cô bạn của Irina cũng ăn mặc tương tự. Đội mũ rộng vành, cười hết cỡ, ly sâmpanh cầm trên tay.

Tôi không nhận ra ai trong số họ. Thậm chí nếu họ có là những người coi sóc ngựa ở những trang trại lân cận, thì tôi cũng không thể nhận ra nếu họ không mặc trang phục ngày thường. Ở đây là như vậy. Trong những buổi giao tế, người ta phải mất đến một tiếng để nhận ra những người mình vẫn gặp hàng ngày trong những bộ trang phục xuềnh xoàng và mũ lưỡi trai.

Trong những bức ảnh không chỉ có các cô gái. Còn có gần chục bức khác chụp những vận động viên polo Argentina hấp dẫn, một vài người cưỡi ngựa, có người đứng, cười, tay choàng lên vai những cô gái khác. Tôi tự hỏi ai trong số họ là B.

Tôi chạm vào con chuột. Màn hình chờ biến mất. Trên màn hình hiện ra trang web gần đây nhất Irina đã truy cập : www.Horsedaily.com.

Không do dự, tôi lướt đôi tay đeo găng lên bàn phím và click chuột liên tục cho đến khi tôi tìm ra file đựng ảnh. Tôi muốn chuyển hết chúng vào email của tôi nhưng chắc chắn việc này sẽ để lại dấu vết, và rồi Landry lại riết róng phát nhưc đầu. Tôi liền rút chiếc máy ảnh của Irina ở trong túi và chụp lại những bức ảnh được phóng to trên màn hình. Màn hình desktop hiện ra tôi đóng hết các file ảnh lại.

Biểu tượng AOL ^[6] nhấp nháy. Nếu may mắn, tôi sẽ tìm thấy số tài khoản và mật khẩu mà Irina lưu lại để đỡ phải đăng nhập mỗi lần truy cập. Cô ấy sống một mình. Chẳng có kẻ tò mò nào sống cùng khiến cô ấy phải đề phòng.

Tôi click sign on và ngay lập tức được đền đáp bằng một lời chào AOL và tín hiệu báo Irina có thư. Tôi không mở mail vì điều đó sẽ lộ ra có người truy cập vào máy tính của Irina sau khi cô ta chết. Nhưng tôi rút một mẫu giấy trong ngăn bàn và ghi lại địa chỉ người gửi.

Tuy nhiên truy cập vào các mail đã mở rồi lại là một chuyện khác. Tôi mở tất cả các mail trong ba ngày gần nhất trước lúc cuối cùng tôi nhìn thấy Irina và in lại toàn bộ. Sau đó tôi đọc lại rất kỹ, tìm kiếm tất cả dấu hiệu và điềm báo trước một tai họa, nhưng tôi không đủ thời gian.

Trên bàn viết cũng có một giỏ đựng thư tay. Có một coupon của tiệm Bed Bath & Beyond, một hóa đơn y tế, và một thư mời tham gia câu lạc bộ sống khỏe. Lật mặt sau của một bức thư, tôi ghi nhanh tên và địa chỉ của bác sĩ.

Đèn trên điện thoại bàn lóe sáng báo hiệu có tin nhắn, tôi cực kỳ muốn mở ra xem song không thể, vẫn cùng một lý do giống như tôi phải để lại email mới gửi trong hộp thư của Irina. Tuy nhiên, tôi vẫn có thể kiểm tra lại số những cuộc gọi nhờ mà không ảnh hưởng đến những tin nhắn kia.

Danh mục trên màn hình nhỏ xíu hiện ra bốn cuộc gọi nhờ. Tôi lấy đầu bút nhấn nút xem lại các cuộc gọi rồi ghi nhanh những số điện thoại. Hai cuộc gọi là trong vùng, một số nhìn giống mã vùng Miami, và một cuộc gọi không hiện số. Tất cả đều vào ngày Chủ nhật, cuộc gọi cuối cùng là vào lúc 11 giờ 32 phút tối, từ Lisbeth Perkins.

Tôi tự hỏi không biết những người này sẽ cảm thấy thế nào nếu họ nhận được tin Irina đã chết, có thể chết đúng vào lúc họ gọi điện cho cô ấy.

Bạn bè cô ấy là những ai? Cô có gia đình không? Một trong số bốn cuộc gọi này phải chăng từ một

người tình nào đó của cô?

B. tặng I.

Tôi lục ngăn kéo để tìm cuốn danh bạ điện thoại nhưng không thấy. Chắc hẳn Irina đã lưu hết trong máy cầm tay hoặc trong máy tính. Chiếc điện thoại di động giống như một phần thân thể của Irina, được sử dụng liên tục nên chắc hẳn phải ở bên cạnh Irina vào đêm cô bị giết chết. Tôi không biết liệu Landry và những người đi cùng có tìm được chiếc ví của Irina trong đám cỏ hay dưới bờ kênh không.

Nếu không thể tìm được điện thoại của cô ấy, thì cách tốt nhất là lấy mấy hóa đơn điện thoại mà tôi tìm thấy trong chiếc hộp bằng nhựa dưới gầm bàn. Tôi lấy hai hóa đơn, vội vã xuống gác và sao lại bằng máy fax trong văn phòng Sean.

Tôi nhìn ra ngoài trang trại, lo ngại Landry sẽ xuất hiện cho dù biết chắc anh còn mất nhiều thời gian ở hiện trường. Anh không vội gì phải vào căn hộ của nạn nhân. Việc ưu tiên trước mắt là thu thập các chứng cứ còn sót lại ở chỗ nạn nhân bị bỏ lại. Dấu giày, đầu lọc thuốc lá, vũ khí, một chiếc bao cao su dùng rồi hay bất cứ thứ gì mà thủ phạm lỡ đánh rơi.

Landry là người chỉ đạo công việc này. Anh sẽ ở lại đó và nghiên cứu kỹ từng chi tiết. Anh cũng sẽ phải làm việc với giới truyền thông, vì những phóng viên, như một lũ chó săn tài tình, sẽ đánh hơi thấy xác chết và ập đến ngay bây giờ.

Tôi vội quay trở lên và trả lại những tờ hóa đơn. Còn những bản photo, tôi gấp nhỏ lại rồi lặn vào thất lưng quần.

Tiếng lạo xạo của lốp xe ô tô nghiền trên sân trại đã gần ngay cửa sổ. Người đóng móng đến để thay móng cho ngựa, ngay sau xe của anh ta là một chiếc xe tải của hãng Gold Coast Feed.

Cả thế giới có mặt ở đây chắc. Mọi thứ lúc nào cũng chơi ác tôi. Không còn phút tĩnh lặng nào để tưởng niệm người chết, hoặc lưu lại trong trí nhớ những thứ cô ta còn để lại.

Chương 5

- Một đám rác rưởi.

Landry hạ giọng khi nhìn thấy những mảnh thi thể của cô gái được cho vào túi và người ta phải toát mồ hôi để xua lũ ruồi đi. Trời ẩm đến khó chịu và nhiệt độ chắc đã lên tới 40⁰C. Bàn tay đeo găng cao su của anh dẫm mồ hôi.

Một cái xác chết trôi, thu dọn rác rưởi, không có dấu vết nào còn lại trên hiện trường, và Estes thì dính mũi vào.

- Tại sao cô ta lại ở đây? – Weiss hỏi bằng giọng câu kinh.

- Có người ném cô ta xuống. – Landry trả lời, cố ý hiểu sai câu hỏi của viên thám tử.

Weiss quả là một nỗi đau của loài lừa. Anh ta mất quá nhiều thời gian vào những phòng tập thể hình nên đôi vai quá khổ căng ra hai bên hết như con búp bê được thổi phồng lên.

- Ý tôi là Estes ấy. Cô ta đã làm gì ở đây?

- Cô ấy tìm thấy cái xác, sau đó phát hiện ra nạn nhân là một người cùng làm với mình.

- Thật vậy á? Làm thế nào chúng ta biết được cô ta lại không làm một việc gì đó.

- Đừng có ngốc thế.

- Tôi không thích cô ta quanh quẩn ở đây. – Weiss cảnh báo.

- Cô ấy đâu có nhu cầu tìm thấy một người chết dưới kên.

- Cô ta là chúa gây rắc rối.

Landry không nói gì. Weiss nói đúng. Elena đúng là hay gây rắc rối thật. Cô ta không bao giờ chịu đứng nhìn các thám tử thực thi công việc của họ. Cô hiểu công việc và sẽ tự làm lấy. Làm tốt là đằng khác. Hơn nữa, Irina lại là người mà cô quen biết. Cô sẽ tự tay đi tóm cổ tên sát nhân. Cô sẽ làm những điều mà cô không nên làm với tư cách đại diện của Irina.

Sự thật vọng, bức bối vẫn còn đeo đuổi tới tận đây. Nó đẩy anh tránh xa hồi kết có hậu của cả hai. Anh *đã từng* mong muốn – thì quá khứ rồi. Mọi thứ đã qua rồi. Ồn chúa là cả hai đều rất thận trọng. Không ai biết rằng họ đã chia tay vì họ vẫn gặp nhau như bình thường.

- Cô ấy gọi cho cậu à? – Weiss hỏi. – Cậu không chịu trách nhiệm vụ này. Chính là tôi chứ. Tại sao không gọi cho tôi?

Landry nhướng mi.

- Ôi, vì chúa. Cậu chịu khó vì cậu không tóm được vụ này à? Chúng ta không có dấu vết của thủ phạm, không bằng chứng, không nhân chứng, không kẻ tình nghi, chỉ có mỗi cái xác chết bị cá sấu cắn xẻo. Thử nói xem Weiss, cậu có thể sở hữu cái của quý này, với cả đôi đầu với Estes nữa. Cô ấy rất vui vì được cộng tác với cậu đấy, tôi chắc thế.

- Tôi không muốn vậy. – Weiss nói. – Tôi chỉ nói thể thôi. Cú điện thoại đó không thông qua các kênh chính thức.

- Ô, đi mà mách thầy giáo đi. – Landry nói về mĩa mai trong lúc đi về phía một giám định viên đang kiểm tra một dấu giày bên bờ kênh lúc này Elena đã chỉ cho anh.

- Tại sao cô ta lại gọi cho cậu?

Landry nhìn Weiss từ đầu đến chân.

- Cậu có bị sao không đấy? Cô ấy gọi cho tôi bởi vì cô ấy biết tôi. Nếu cậu tìm thấy một người bạn bị giết chết, cứ giả sử thế đi, thì cậu sẽ gọi cho ai? Cậu sẽ gọi cho một người mà cậu quen biết. Cậu sẽ không dành cơ hội cho một kẻ thiếu năng mà cậu gặp lần đầu tiên.

Weiss thở phì phò.

- Cậu bảo tôi là kẻ thiếu năng đấy à?

- Tôi gọi cậu là kẻ ngu đần. Chỉ cần cậu cầm miệng lại và tập trung trí óc vào công việc. Lạy chúa, cậu hành xử như mấy mụ đàn bà hay ghen vậy.

Dấu giày. nhìn xuống. Có thể đó là dấu giày của thủ phạm. Cũng có thể là của một kẻ vô ý thức đã đến đây một tuần trước để đổ dầu máy xuống kênh. Nó chẳng nói lên điều gì, chẳng mang lại bất cứ tín hiệu nào là họ sẽ có một kẻ tình nghi, để có lý do xác đáng ngó vào phòng riêng của từng thằng cha một trong công tác kiểm tra giày.

- Trông có vẻ như một chiếc ủng. – Giám định viên không nhìn lên. – Loại ủng đi làm, mũi tròn, thấp cổ hay một loại giày nào đó tương tự có đế trung bình.

- Có vết bánh xe đấy à?

Có vẻ như vậy. Họ đang rắc bột lên đường rãnh dọc bên bờ kênh. Những cơn gió mạnh ồ ạt như muốn cuốn sạch chúng đi.

- Grant đang trên đường đến đây. Cô ấy rất giỏi những món này.

Landry chặn tay lên ngực và nhìn xung quanh. Họ đã chằng một dải băng màu vàng từ chỗ đậu xe của anh cho tới bờ kênh. Đằng sau tấm rào chắn này là chiếc xe tuần tra xanh trắng của hạt, rồi đến chiếc ô tô mui kín không rõ hiệu gì và chiếc xe tải dọn thi thể nạn nhân. Những chiếc xe sẵn tin đồn xa hơn, làm tắc nghẽn một khúc bờ kênh.

Đám phóng viên nhào đến hiện trường nhanh như một lũ chim ó đói khát. Một cái xác chết? Đó là món ăn ưa thích của họ. Ở Wellington này chẳng có nhiều án mạng, cho dù số liệu về các vụ án mỗi năm có nhích lên một chút. Đất đai càng ngày càng bị bành trướng. Xây dựng triền miên. Và bên cạnh những dòng người đang tràn đến nơi này, mọi tệ nạn đều gia tăng, trong đó có tội ác.

- Dân cư ở đây tò mò quá. – Weiss nói, hất đầu về phía đám đông.

- Mẹ chúng nó.

- Nay Landry, - một nhân viên điều tra đang đứng cách xa bờ kênh gọi to, sau đó lại quay về phía bụi rậm. – Tìm được một thứ đây này. Một cái xác tay.

Chiếc xác rất nhỏ, nạm vàng và kim cương giả. Landry chụp ảnh chiếc xác bằng máy ảnh kỹ thuật số, còn chuyên viên chụp ảnh hiện trường thì chụp gần chục tấm với các góc độ khác nhau. Một người đo khoảng cách từ chiếc ví đến im thấy thi thể nạn nhân bị vớt xuống, rồi từ chỗ chiếc ví đến chỗ có dấu giày.

Trong khi giám định viên mài đánh dấu những dấu vết, Landry nhấc chiếc xác lên và mở ra. Bên trong có một tuýp son bóng màu anh đào, một hộp phấn, một thẻ American Express, ba tờ hai mươi đô la, và hai bao cao su.

- Thử đoán xem nào, chúng ta có giả thuyết về động cơ gây án là một vụ cướp. – Weiss nói to đủ để thu hút sự chú ý của một hai phóng viên đang đứng bên kia bờ sông.

Landry nhìn anh ta.

- Những cô gái chẳng bao giờ bị vớt xuống kênh chỉ vì mang theo quá nhiều tiền mặt.

- Tôi chỉ buột miệng thế thôi mà.

Weiss luôn luôn buột miệng. Chẳng có ý nghĩ nào xuất hiện trong đầu anh ta mà lại không phát thành lời.

- Không có bằng lái xe. – Landry nói. – Không có điện thoại di động.

- Chắc là bọn Haiti ăn trộm điện thoại rồi. – Weiss đáp. – Bọn chúng rất chuyên nghiệp trong những vụ thế này. Ông anh vợ tôi còn nhận được hóa đơn điện thoại từ công ty Verizon dài tới hai mươi bảy trang. Gọi đi Zimbabwe, Ukraina, gọi khắp thế giới. Trong khi cú điện thoại xa nhất mà ông ấy gọi là cho mẹ ở Astoria, Queens.

- Cho nên chắc là mấy thằng cha Haiti theo dõi cô gái ngoài cổng câu lạc bộ và túm được cô ấy...

Landry cũng hòa theo anh chàng ngốc nghếch. Chỉ cần thêm hai câu nữa thôi là Weiss sẽ đưa ra giả thiết rằng Fidel Castro đứng đằng sau hàng loạt vụ án vùng hoang đảo cho đến và miền nam Florida. Biết đâu là thế thật, nhưng lúc này Landry không muốn nghe mấy chuyện đó. Anh còn phải giải quyết vấn đề trước mắt, ở đây và bây giờ, cái xác chết này. Những vấn đề khác cứ để cho Phòng Chống tội ác

Anh mở một ngăn có khóa kéo trong xác tay, có một đồng xu nước ngoài. Cô gái này là người Nga. Có thể một vật gì đó mang từ quê hương sẽ đem lại may mắn cho cô ta.

Những người dọn dẹp thi thể cô gái vác chiếc bao tải qua.

Có quá nhiều giả thiết.

- Được rồi – Anh nói trong tiến thờ dài. – Tôi sẽ ra làm việc với bọn người kia và kết thúc vụ phiền phức này.

Khi bước sang bên kia, anh thọc tay vào túi quần, lấy ra 2 viên Excedrin [7] liều cao và nuốt không cần nước, hơi rùng mình vì vị đắng đọng lại trên đầu lưỡi.

Hệt như một đám lợn xúm xít quanh máng ăn, những kẻ săn tin cố gắng chen vai thích cánh để dành được cơ hội là người đầu tiên chữa micro phỏng vấn anh.

- Ngài thám tử.

- Ngài thám tử.

- Ngài thám tử.

Kẻ nhanh chân nhất là một cô gái tóc vàng đến từ chi nhánh đài NBC ở vùng West Palm.

- Thưa ngài thám tử. Ngài có thể nói gì về nạn nhân và tên giết người?

- Tôi không thể nói bất cứ điều gì về nạn nhân và chúng tôi cũng chưa biết đây có phải một vụ giết người hay không. – Anh nói. – Các giám định viên sẽ xác nhận nguyên nhân gây ra cái chết.

- Nhưng rõ ràng là nạn nhân bị chặt chân tay – nữ phóng viên hỏi Chúng tôi chưa biết việc đó xảy ra khi nào, cũng chưa biết xác chết bị ngâm dưới nước bao lâu.

- Ông đang nói rằng một con cá sấu đã tấn công nạn nhân?

Không khí kích động bao trùm lên khắp đám đông, họ cao giọng lên như thể một kẻ khốn khổ nào đó bị loài bò sát khổng lồ kia ăn thịt nghe thú vị hơn khi tên sát nhân lại là người thông thường. Giới truyền thông dường như mong muốn tập trung ý tưởng vào con cá sấu Mỹ đang âm mưu quay trở lại môi trường của chúng, như trong một bộ phim kinh dị hạng bét.

Gần đây đã có ba người dân địa phương bị chết do cá sấu. Một người đang bơi trong ao, một người đang dẫn chó đi dạo trên lối mòn dọc bờ kênh, và một gã say xui xẻo té xuống nước đúng vào khoảng cách thu hút sự chú ý của con dã ngur. Nhưng cho dù còn ý thức thì anh ta cũng không thể thoát được. Ở những khoảng cách gần một con cá sấu Mỹ đạt được tốc độ 35 dặm một giờ, gần bằng một chú ngựa đua mở hết tốc lực.

- Không, tôi có nói thế đâu, - Landry đáp.

- Nhưng điều đó cũng có thể xảy ra lắm chứ?

Có thể đó là những người ngoài hành tinh, anh định nói thế, nhưng trong ngành cảnh sát sự chế nhạo không đồng nghĩa với khiếu hài hước.

- Tôi không thể suy đoán về nguyên nhân gây ra cái chết – Cuối cùng anh đành nói như vậy. – Trên quan điểm này, chúng tôi chưa có ý kiến gì về việc người phụ nữ trẻ bị chết như thế nào hay làm thế nào mà cô ta ở đây. Cuối giờ chiều nay phòng cảnh sát sẽ đưa ra những kết luận về nạn nhân, và lúc đó chúng tôi sẽ cần đến sự giúp đỡ của công chúng để xác định địa điểm cuối cùng mà cô ấy lui tới.

- Một phụ nữ trẻ à?

- Bao nhiêu tuổi?
- Cô ấy là ai?
- Có tìm thấy khí gây án không?
- Chúng tôi không biết điều gì cho đến khi công việc khám nghiệm tử thi hoàn tất. – Landry nói.

Cô gái tóc vàng vươn cổ lên.

- Ai đã tìm ra xác chết?
- Một người dân ở đây.
- Ông có thể tiết lộ tên anh ta được không?
- Không.
- Khi nào thì chúng tôi sẽ được cung cấp thông tin?
- Khi nào chúng tôi có. – Landry cúi kính. – Nào, bây giờ các bạn phải để gọn xe để chúng tôi còn vận chuyển. Chúng ta đang lãng phí thì giờ đây.

Chương 6

Chiếc xe thể thao trong bức ảnh chụp trong bữa tiệc cổ vũ có đề chữ: Star Polo I.

Giải polo lớn nhất thế giới diễn ra tại Wellington, Florida trong suốt những tháng mùa đông. Những khoản tiền lớn được tài trợ cho các đội chơi. Các vận động viên cũng được đối xử giống hết các ngôi sao nhạc rock. Những ngày chủ nhật, câu lạc bộ Polo Quốc tế chật kín những người cực kỳ giàu có, cực kỳ quyền lực, cực kỳ nổi tiếng. Những trận đấu vòng loại diễn ra suốt cả tuần ở những sân đẳng sau sân vận động chính.

Tôi có nhiều trải nghiệm về môn thể thao này, do trước đây mỗi lần có chuyện cãi cọ với cha tôi, tôi thường hẹn hò với vài anh chàng chẳng đâu vào đâu nhưng đều chơi polo. Có danh tiếng, những vận động viên polo đều là những kẻ hoang dã, cuồng nhiệt, hung hăng, hừng hực, thiếu chung thủy và khả năng cưỡi ngựa của họ là không giới hạn, cho dù đó có là giống ngựa pony đi chăng nữa.

Đa phần phụ nữ cho rằng những câu chuyện tình cuồng nhiệt điên rồ với một tay polo chỉ là thứ gia vị cho cuộc sống. Có lẽ Irina cũng là một người trong số họ.

Không muốn chạm trán Landry và đội của anh ta, tôi lấy xe lái xuống phố, trên người vẫn mặc bộ đồ cưỡi ngựa còn vương mùi ngựa và mùi mồ hôi trộn lẫn. Không ai nhìn tôi đến lần thứ hai. Nửa dân số thành phố này sẽ bận rộn trong suốt mùa giải. Nhưng tôi vẫn cảm thấy lúng túng và ngại ngùng, như thể bất kỳ ai thấy tôi cũng đều biết hết những gì xảy ra sáng nay. Tôi đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen, đeo kính đen và đi vào cửa hàng Tackeria.

Tackeria nằm trong một thương xá ở Wellington Trace, là một cửa hàng bán những đồ liên quan đến ngựa và là trung tâm giao tế của những người thuộc lĩnh vực này. Họ vào đây để mua những thứ cần thiết và cập nhật những câu chuyện phiếm. Đặc biệt là cửa hàng còn có những dây chuyên bán dụng cụ và quần áo dành cho môn polo.

Tôi là khách quen ở đây, vẫn thường xuyên ra lấy vài thứ đồ thể thao về cho Sean hoặc mua cho mình mấy chiếc quần ống túm. Một nhân viên đứng quầy ngẩng lên chào khi thấy tôi bước vào.

- Hôm nay chúng tôi có thể giúp gì cho chị đây, Elena?

Tôi có quá nhiều thứ cần phải che đây.

- Hỏi một câu thôi. Tôi cần đến Star Polo, nhưng không biết chính xác ở đâu.

- Ở ngay đằng sau này. – Cô ta trả lời. – Jim Brody là chủ ở đó đấy. Chúc chị may mắn.

- Ừ, cảm ơn.

Tôi đi về phía sau cửa hàng, dọc theo một quầy đồ chuyên dụng cho polo. Trong suốt những năm làm nhân viên điều tra tội phạm ma túy, tôi luôn muốn tìm hiểu kỹ những nơi mình đến. Xung quanh tôi người ta vẫn đang trò chuyện. Một vài người phàn nàn về giá gas. Một phụ nữ muốn biết liệu cửa hàng có bán loại găng tay đặc biệt không. Có ba người nữa đang dự đoán về chấn thương của một con ngựa pony cho môn polo.

- ...R đến tận gân cơ bắp, ngay đằng sau, - Giọng nói rất to vang lên, có vẻ là một người thích khoa trương.

- Nó bị thế bao lâu rồi? – Giọng thứ hai, nhỏ hơn.

- Quá lâu rồi. Màu này chắc không hồi phục được. – Giọng thứ ba nghe âm vực Tây Ban Nha hòa nhã.

- Barboro đã ghi nhiều bàn với con ngựa đó. – Giọng thứ hai.

- Barboro thì cười lừa cũng ghi được bàn. – Giọng thứ nhất.

Tôi bước xuống cuối dãy và kín đáo quan sát họ trong khi giả bộ xem một dãy cương. Một người cao to mặt đỏ bừng mặc một chiếc áo sơ mi hiệu Tommy Bahama, tóc muối tiêu, chừng 50 tuổi và trước đây, khi chỉ nặng 40 pound, thì chắc anh ta cũng ưa nhìn. Một người đàn ông cao gầy mặc chiếc quần jean may bằng vải bông chéo có khuôn mặt quắt lại như được khắc từ một tấm da thuộc đã cũ. Và người cuối cùng cũng có nước da rám nắng, lịch lãm trong chiếc quần kaki được là ủi cẩn thận và chiếc áo sơ mi polo màu hồng, cổ dựng, mái tóc đen của anh ta được ép thẳng ra sau. Đẹp trai, ở vào lứa tuổi 50 của anh ta. Có lẽ là người Argentina. Hàm răng cũng rất trắng.

Người đàn ông cao gầy đã ra ngoài để sửa lại mấy thứ dụng cụ và thử yên cương. Tôi đã gặp anh ta vài lần ở chỗ đó khi đến cửa hàng nhưng không biết tên. Nhưng người mặc chiếc áo Tommy Bahama thì đúng là chủ nhân của Star Polo: Jim Brody. Anh ta không có mặt trong bức ảnh nào của Irina. Người đàn ông thứ ba có mặt trong ảnh, với nụ cười tươi, tay cầm một ly sâmpanh, một cô gái tóc vàng dễ thương khoảng hai mươi tuổi đang đứng cạnh anh ta.

Brody vỗ mạnh vào vai người đàn ông mặc quần jean và hẹn sẽ gặp lại.

Tôi quay người và bước ra cửa trước, cố tránh bị cô nhân viên ban này bắt gặp. Cô ta đang mải tiếp khách hàng. Tôi quay ra ngoài và trở lại xe. Brody và người đàn ông kia cũng ra ngoài. Brody chui vào chiếc xe Cadillac Escalade màu trắng kem có in thương hiệu: Star Polo I. Người đàn ông Argentina thì ngồi vào sau tay lái chiếc Mercedes mui trần màu ánh bạc và cũng theo chiếc Cadillac ra khỏi bãi đậu. Tôi bám sau xe họ.

Chương 7

Lối vào chính của Câu lạc bộ Star Polo nằm trên đường South Shore Drive (tất nhiên chẳng có nơi nào gần bờ ngoài một kênh đào dẫn lưu) trông giống như đường vào khu resort 5 sao. Những cột đá, những cây cổ thụ, hai bên trồng đầy cây phong lũ đỏ rực và bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận. Chiếc Cadillac và chiếc Mercedes lao vào bên trong. Tôi cũng đi theo và phóng qua cổng lớn.

Một tay nài ngựa vọt qua dẫn theo ba chú ngựa pony luyện chạy bộ. Một người đóng móng đang đo chân cho những chú ngựa cột trong chuồng. Một cô coi ngựa phun nước vào con tuấn mã màu hạt dẻ ở khu vệ sinh. Có vẻ như khu Star Polo này không có ngày nghỉ.

Tôi đậu xe trong bóng râm và đi về phía cô gái đang làm vệ sinh cho ngựa.

Cô ta đang tập trung vào hai chân trước của con ngựa và nước chảy thành vũng dưới sàn bê tông.

Cô chẳng để ý gì xung quanh, một tay giữ vòi nước, tay kia mân mê chiếc mề đay treo trên cổ bằng một sợi dây màu đen. Trông cô ta có vẻ buồn, tôi nghĩ vậy, hoặc cũng có thể là chính tôi đang cảm thấy thế và tôi có xu hướng áp đặt cảm giác đó lên những người xung quanh. Có thể tôi sai vì mọi người xung quanh vẫn bình thường và cảm giác của họ không phải là cảm giác của tôi.

- Công việc chán nhỉ, - Tôi cất lời.

Cô gái ngược lên nhìn tôi và nháy mắt. Khoảng 20, tôi đoán chừng. Mớ tóc quăn có line màu vàng hoe được buộc thành túm bù xù. Cô ta trông rất khác trong chiếc áo ba lỗ phai màu và chiếc quần sooc đầy túi hộp, nhưng tôi vẫn nhận ra cô nhờ một trong mấy tấm hình chụp nhóm cổ vũ. Cô ta nhìn tôi bằng đôi mắt xanh biếc màu bông cúc.

- Công việc vệ sinh ấy, - Tôi nói. - Thực là tẻ nhạt.

- Vâng, tôi có thể giúp gì được cho chị?- Cô ta hỏi. - Chị đang tìm người điều hành chuồng trại à?

- Không, tôi tìm

Cô ta nhíu mày.

- Chị biết tôi?

- Không, nhưng tôi nghĩ chúng ta có cùng một người quen, Irina Markova.

- Đúng rồi, tôi quen Irina.

- Tôi nhận ra cô trong những tấm ảnh của Irina tại bữa tiệc cổ vũ ở sân polo. Tôi là Elena. - Tôi nói, chìa tay ra. -Elena Estes.

Cô ta cũng bắt tay, nhưng vẻ như vẫn chưa biết sẽ phải làm gì với tôi.

- Tôi là Lisbeth Perkins.

Cô ta là người đã gọi điện thoại đến.

- Cô có gặp Irina không? - Tôi hỏi.

- Cô ấy không làm việc ở đây.

- Tôi biết rồi. ý tôi là chỉ gặp chơi thôi.

- Chúng tôi đi chơi cùng nhau tối thứ bảy vừa rồi. Sao vậy?

- Tôi làm cùng trang trại với cô ấy. Hai ngày nay chúng tôi chưa nhìn thấy cô ta.

Cô gái nhún vai.

-Toàn là ngày nghỉ của cô ấy mà.

- Cô có biết cô ấy đi đâu không? Và cô ấy thường làm gì vào ngày nghỉ? - Tôi hỏi, khơi gợi bất cứ thông tin nào có thể về cuộc sống riêng tư của Irina ngoài trang trại.

- Tôi không biết. Thỉnh thoảng chúng tôi có cùng nhau đi biển khi cả hai được nghỉ, hoặc đi mua sắm.

- Tối thứ bảy vừa rồi các cô đi đâu

- Chị là cảnh sát hay sao thế?

- Không, tôi chỉ lo lắng cho cô ấy thôi. Thế giới này là một nơi đáng sợ, Lisbeth à. Những điều tồi tệ vẫn hay xảy ra.

Cô ta cười vẻ không đồng tình.

- Không phải đối với Irina, cô ta tự lo cho mình được.

Ngay lúc này đây tôi mong điều đó là sự thật biết bao, nhưng rõ ràng là cô ấy đã không thể.

- Tối hôm thứ bảy cô ấy rất vội vã. - Tôi nói. - Các cô có công việc gì sao?

- Chỉ đi chơi thôi mà, chẳng có gì đặc biệt. Chúng tôi vào mấy câu lạc bộ ở đường Clematis.

- Câu lạc bộ nào?

Có vẻ hơi khó chịu, cô ta quay về phía vòi nước và tắt nó đi.

- Tôi không biết. -Cô ta như đã mất hết kiên nhẫn. Cô ta sợ những câu hỏi của tôi. Liệu cô ta có lí do gì để sợ hãi hay chỉ cô ta nhận thấy có điều gì đó không ổn.- Có gì đặc biệt đâu? Chúng tôi chỉ vào mấy câu lạc bộ và gọi vài thứ đồ uống.

- Với ai vậy?

- Tôi không thích trả lời những câu hỏi này? - Cô ta nói. - Chúng tôi làm những gì không phải là việc của chị.

Cô ta tháo dây buộc ngựa và dẫn về chuồng. Tôi đi theo.

- Đó chính là việc của tôi, Lisbeth.

Cô gái cho ngựa vào chuồng và khóa cửa lại.

- Cô có nhìn thấy hay nghe thấy tin tức gì từ cô ấy từ tối hôm thứ bảy đến giờ không?- Tôi hỏi.

- Không, chị đang làm tôi sợ đấy.

- Thỉnh thoảng thì những câu hỏi của tôi vẫn làm mọi người sợ..

- Tôi mong chị đi đi cho.

Cô ta đã đoán biết được có điều tồi tệ đã xảy ra và muốn tôi bỏ đi trước khi đưa ra cái tin đó. Rồi cô ta sẽ coi như chưa bao giờ nghe thấy điều ấy và nó sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của cô cả. Khi người ta 20 tuổi, người ta còn tin tưởng vào những điều ngu ngốc như thế.

- Lisbeth. - Tôi nói.

Cô ta không nhìn tôi. Dường như cô ta đang tự kiểm chế. Tôi chuẩn bị tinh thần để nhìn thấy cô ta bịt tai lại.

- Irina chết rồi. Sáng nay người ta tìm thấy thi thể cô ấy ở dưới kênh đào.

Đôi mắt to màu cúc xanh nhanh chóng ngập đầy lệ.

- Chị nói dối. Chị là thứ người bệnh hoạn gì vậy?

Tôi thoáng nhìn thấy một bàn tay thoát lên vẻ giận dữ. Anh ta bắt đầu bước về phía chúng tôi, trên tay cầm một chiếc cò khô.

Tôi quay lại nói bằng tiếng Tây Ban Nha rằng mọi chuyện đều ổn cả, tôi chỉ mang đến cho Lisbeth một vài tin xấu thôi. Một người bạn của cô ấy đã chết.

Vẻ gây sự biến mất. Anh ta tỏ vẻ thông cảm và quay trở lại làm việc.

- Tôi rất tiếc, Lisbeth.- Tôi nói. - Nhưng đó là sự thật. Và chẳng còn cách nào dễ chịu hơn khi nói ra điều đó.

Cô gái đưa hai tay lên ôm lấy mặt và ngồi sụp xuống đất, lưng tựa vào cửa chuồng ngựa. Hơi thở của cô run lên, lời lẽ phát ra yếu ớt và nghẹn ngào.

- Không, chị nói sai

- Tôi không nói sai, mặc dù tôi ước gì là như vậy, nhưng tôi không sai.

- Ôi, lạy chúa tôi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh và đặt tay lên vai cô gái.

- Tôi rất tiếc. Cô thân với Irina lắm phải không?

Cô ta gật đầu, tiếng nước nở ở dưới đôi bàn tay bắt đầu nghẹn lại.

- Chúng ta có thể ra đâu đó ngồi không? - Tôi khẽ khàng.

Cô gạt đầu, rút từ túi quần ra một miếng giẻ bẩn để chùi mắt và lau mũi. Cô ta vịn vào tay tôi để đứng lên. Trông cô yếu ớt và run rẩy hết như một bà già đang lâm trọng bệnh.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?- Cô hỏi, tiếng nấc chen lẫn giữa hai âm tiết.- Cô ấy lao xe ra khỏi đường hả? Cô ấy ái xe rất khiếp.

- Không. - Tôi trả lời và không nói gì thêm nữa cho tới tận lúc chúng tôi ngồi xuống một chiếc ghế ở cuối trang trại. - Còn chưa rõ chuyện gì xảy ra. Không tìm thấy dấu vết chiếc xe của cô ấy.

Cô gái nhìn tôi bối rối.

- Tôi chưa hiểu.

- Thi thể cô ấy bị ngấm dưới nước. Có thể cô ấy đã bị giết.

Tôi cứ nghĩ cô gái sẽ ngất đi bởi trông cô rất yếu. Nhưng cô ta bật đứng lên và chạy vòng ra góc nông trại để nôn ọe. Tôi chờ đợi, cảm thấy trống rỗng, kiệt quệ bởi cuộc nói chuyện, và ngay lúc này đây, tôi lại nhớ đến khoảnh khắc phát hiện ra xác Irina.

Khi quay trở lại, cô ngồi xuống, đầu vùi vào cánh tay, toàn thân run rẩy.

-Tôi không thể tin được đ

- Tôi cũng thế. - Tôi nói.

- Làm sao xảy ra chuyện này được?

Tôi đã định nói với cô gái ấy rằng cuộc sống này thật độc ác và khó lường, nhưng tự cô ấy đã nhận ra điều đó rồi.

- Lisbeth, tôi cần phải biết chuyện gì đã xảy ra vào tối thứ bảy?

- Chúng tôi vào mấy câu lạc bộ trên đường Clematis. Gọi đồ uống và khiêu vũ.

- Có anh chàng nào ở đó không?

- Có chứ, chúng tôi thi xem... ai gạ được nhiều đồ uống miễn phí nhất.

- Có anh chàng nào có ý định trao đổi gì đó không?

- Ái dà, - Giọng cô có vẻ hồi phục được đôi chút. - tất cả bọn họ. Họ đều là đàn ông mà.

- Irina có thích không?

- Không, bọn nhóc ấy mà, cô ấy chắc chắn sẽ nói thế. Irina không mất thời gian vào những thanh niên trẻ

- Có ai trong số họ không hài lòng vì điều ấy không?

- Tất cả. - Cô nhắc lại. - Chúng là đàn ông mà.

- Ý tôi là có cô cậu nào đó tỏ ra bức mình rồi đe dọa hay làm cho các cô khó chịu không?

- Không, ồ...- Cô ấy lắc đầu như thể muốn xua đi những ý nghĩ mà cô không muốn.

- Cứ nói đi nào. Có thể điều đó chẳng đáng gì nhưng cũng có thể rất quan trọng.

- Có một anh chàng mà chúng tôi rút thăm. Irina đã nhảy với anh ta. Anh này muốn cô ấy đi cùng nhưng cô ấy không làm thế.

- Còn đến đêm?

- Anh ra chửi cô ấy. Chúng tôi rời khỏi câu lạc bộ, Irina cười nhạo anh chàng nhưng anh ta không đi theo chúng tôi hay có bất cứ hành động gì khác nữa.

- Anh ta đã đề nghị cô ấy điều gì?

- Anh ta gạ Irina cưới ngựa cùng. Cô ấy nói rằng chắc ý anh là cưới lên người anh chứ gì và cô ấy không có hứng thú cưới một chú ngựa lùn.

- Và anh ta nói gì?

- “Cô ta là con điểm Nga khốn khiếp”, xin lỗi vì tôi nói ra từ này, Irina chỉ cười và hôn gió.

- Anh ta tên là gì

- Brad hay là gì đó tôi không nhớ. Anh ta không thích tôi, tôi cũng thế.

- Thế còn câu lạc bộ đó?

Cô ta lấy tay lau mặt và nhún vai.

- Monsoon, cũng có thể là Deuce. Tôi không nhớ chính xác.

- Chắc những lúc vui vẻ các cô hay đến những câu lạc bộ này.

- Chúng tôi quay về Wellington và vào quán Players một lúc. Hôm đó là sinh nhật ông Brody. Có nhiều người đến đấy. Khoảng 1 giờ thì tôi về.

- Còn Irina?

- Cô ấy vẫn còn ở đó.

- Với ai.

- Chẳng với ai cả.

- Không ai tỏ ra đặc biệt chú ý đến cô ấy ư

Cô gái cười, nhưng đôi mắt lại ứa lệ

- Tất cả mọi người đều để ý đến Irina. Tất cả đàn ông.

Cô ta chột lóe lên điều gì đó.

- Chờ đã. - Cô lục tìm túi quần để lấy ra chiếc điện thoại cầm tay. - Tôi đã chụp mấy tấm hình.

Cô giờ lần lượt từng tấm và dừng lại.

- Anh chàng ấy đây. Brad

Tấm ảnh hơi lệch và ánh sáng không được tốt lắm nhưng tôi cũng nhìn rõ mặt anh ta. Một cậu bé đẹp trai, trông có vẻ ngổ ngáo vì được nuông chiều.

- Cô có thể gửi tấm ảnh này vào chiếc máy của tôi được không?

- Được chứ. - Cô ta đưa cho tôi chiếc điện thoại. - Còn hai ảnh nữa đây.

Tôi xem từng tấm ảnh Irina đang nhảy, Irina cười với một cô gái khác.

- Ai đây?

- Rebecca hay sao ấy. Cô ấy làm gia sư cho con nhà Sebastian Foster.

Sebastian Foster là một đối thủ tử thần của những tay chơi tennis lứa tuổi U20. Được mệnh danh là mộ Kì quan hạ giới, Sebastian có mái tóc vàng hoang dại, nước da rám nắng, nhanh nhẹn như linh miêu với những cú giao bóng chắc nịch. Tôi đã đọc trong tờ tạp chí Wellington Lifestyles rằng anh ta đến Wellington để nghỉ đông, nên cô con gái có thể tạm thời nghỉ học để tham gia những cuộc đua ngựa.

Tôi đã có kinh nghiệm trực tiếp về điều này. Mẹ tôi cũng từng đưa tôi ra khỏi trường để đến Wellington tham gia ngày hội ngựa trong suốt cả mùa đông, hoạt động duy nhất có thể giúp tôi thoát khỏi những cơn rối loạn bất an. Tôi cũng thường mua chuộc gia sư để đỡ phải học. Môn toán ư? Tại sao tôi cần phải học

Tôi nhấp vào một tấm ảnh khác. Bữa tiệc thịnh soạn ở Players, một nhà hàng kiêm câu lạc bộ ngay bên ngoài khu Palm Beach Polo and Golf. Giống như hầu hết những nơi khác ở Wellington, Players mở vào tất cả các mùa đông để đón những khách hàng làm các công việc liên quan đến ngựa. Đó là nơi mà những người coi sóc ngựa và nài ngựa còn trẻ đến xả hơi. Chẳng có gì ngạc nhiên là nhiều quý ông giàu có cũng đến đây để tìm những cô gái xinh đẹp chỉ bằng nửa tuổi họ.

- Ai đây? - Tôi lại hỏi.

Lisbeth nhìn vào tấm ảnh.

- Chị có đùa không đấy? Đó là Barbaro, một tay chơi polo.

- Tôi không biết thật. - Tôi thú nhận.

- Anh ấy là một tay chơi có thể ghi được mười bàn thắng. Anh ấy vô địch thế giới.

Đó là một người đàn ông hấp dẫn, tóc đen dày, mắt đen nhìn thẳng với vẻ tự tin và quyến rũ đầy nam tính lúc nào cũng chực bùng lên. Adonis trông cũng chỉ đến thế này là cùng.

- Anh ấy chơi cho chỗ chúng tôi. - Lisbeth giải thích. - Cho Star Polo.

Tôi không nghi ngờ về việc Juan Babaro nghi được nhiều bàn thắng, và không phải cứ trên lưng ngựa mới ghi được bàn. Sẽ có vô khối phụ nữ quăng quần lót của họ vào người tay polo này.

Trong tấm ảnh tiếp theo, anh ta đứng cạnh Jim Brody, trong khi Jim đang quàng tay quanh người Irina, cô gái chỉ đáng tuổi cháu ngoại của anh ta.

Còn kể bên Irina là một khuôn mặt mà nhiều năm qua tôi không nhìn thấy, ngoại trừ những cơn ác mộng.

Thời gian như ngừng lại. Cơ thể tôi đông cứng. Tôi nghẹt thở khi nhận ra một tấm màn đen đã bủa vây xung quanh.

Bennett Walker. Vẫn đẹp trai. Tóc đen, mắt xanh, da rám nắng. Con cháu của dòng tộc Walker sở hữu cả miền Nam Florida.

Bennett Walker. Người đàn ông trước đây tôi đã định lấy làm chồng, trước khi mọi thứ quanh tôi đổi thay.

Trước khi tôi bị đuổi khỏi trường đại học.

Trước khi cha tôi từ bỏ tôi.

Trước khi tôi trở thành cảnh sát.

Trước khi tôi trở thành một kẻ bất cần và yếu thế.

Trước khi tôi thôi không còn tin tưởng vào cái kết cục hạnh phúc mãi mãi- hai mươi năm trước.

Trước khi Bennett Walker yêu cầu tôi tìm cho anh một người làm chứng vào cái đêm anh ta hãm hiếp và đánh đập một phụ nữ đến gần chết.

Chương 8

Mùa đông năm 1987, tôi chuyển đến một tòa nhà ở Câu lạc bộ Polo. Tôi đến đó nghỉ ngơi khi đang học năm thứ hai ở Duke, cũng là trường cũ của cha tôi.

Tôi không phải là một sinh viên xuất sắc, không phải bởi vì tôi không có khả năng mà do lúc đó tôi muốn chọc tức cha mình. Dĩ nhiên, tôi đã chọn trường Duke chính vì lý do này.

Cả cuộc đời, tôi chỉ coi Edward Estess là một người cha trên danh nghĩa. Thậm chí ngay cả trong những hồi ức thừa thừa đầu đời, ông cũng luôn bị xếp sang một bên, chẳng có mối liên hệ nào giữa hai cha con, chỉ hiện hữu cho có mặt vậy thôi. Có thể ông cũng nói hết như vậy về tôi, về nỗ lực làm con của ông, nhưng tôi mới chỉ là một đứa trẻ, còn ông thì không.

Trẻ con là những sinh vật nhỏ bé đại dốt. Chúng đọc được những ý nghĩ của người lớn, nhìn thấy những hành động của họ và tự điều chỉnh suy nghĩ, hành động của chính mình. Trẻ con gài gài những điều đó, tin tưởng vào điều đó, bằng trực giác của chúng, và người lớn chẳng thể nào làm vẩn đục sự trong sáng bẩm sinh

Edward Estes không phải là cha đẻ của tôi. Tôi được ông và bà Helen Ralston Estes nhận về từ trại trẻ mồ côi. Một cuộc trao đổi bí mật và tốn kém, chỉ ít thì điều mà tôi biết được đó lúc nào cũng dẫn dắt tôi.

Họ không thể sinh con. Bực tức vì thiếu khả năng sản sinh ra một người thừa kế cộng với những cơn bất ổn về tinh thần khiến ông chĩa mũi dùi vào tôi và Helen. Với Helen, ông khó chịu vì bà nhất quyết nhận con nuôi. Còn tôi, là một bằng chứng sinh động về sự thiếu hụt thể chất của ông.

Helen, một đứa trẻ được nuông chiều và hời hợt, đã nhận ra rằng cuộc đời bà đã thiếu mất một thứ đồ trang sức thời thượng mà tất cả bạn bè đều có: một đứa con. Và thế là bà tìm đến một người môi giới, thanh toán hết chi phí, đăng kí và kiên nhẫn chờ đợi. Điều này được lặp lại chính xác như thế, với một sự mong muốn y như thế vào những năm 90, khi bà phải có cho bằng được một chiếc túi xách Birkin màu xanh đồng đôla của nhà Hermes.

Không như chiếc túi xách Birkin kinh điển, sự sành điệu của tôi đến rồi đi theo những mùa thời trang trong cuộc đời của Helen. Cái khoảnh khắc tôi phát hiện ra sự nổi loạn là năm lên hai tuổi, khi tôi được chuyển giao cho vú nuôi và người ta hầu như không hề nhìn thấy tôi cho đến khi tôi bước vào lứa tuổi dễ thương nhất: 5 tuổi. Khi đó, tôi lại trở thành con búp bê Helen thích nhất, được ăn diện và theo ra ngoài để thực hiện chức năng mẹ con và tham gia các hoạt động giao tế lý tưởng như các bài học cưỡi ngựa chẳng hạn.

Tôi có khả năng cưỡi ngựa thiên bẩm. Không chỉ dễ thương với cái nơ cài tóc và mũ bọc nhung, tôi còn có thể dán mình trên lưng ngựa như một con trùng dính và mang về vô số giải thưởng.

Tất cả đều hâm mộ những người chiến thắng.

Thậm chí ngay cả cha tôi, người luôn vô cùng ghét bỏ tôi, cũng hoan hỉ với những thứ tôi mang về, báo hiệu một tài năng bắt đầu hé lộ và một ngôi sao tương lai. Tài cưỡi ngựa là một tấm thẻ để tôi thương lượng không phải đi du học Thụy Sĩ năm 14 tuổi và thỏa thuê tụ tập hút xách, uống rượu cùng

cậu con trai 20 tuổi của người làm vườn. Lúc ấy, ảnh của tôi xuất hiện trên nhiều tạp chí ăn khách của vùng Palm Beach và điều đó cho phép tôi nghỉ cả nửa học kỳ ở Duke để biểu diễn ở Wellington vào mùa đông năm 198

Đó là quãng thời gian tôi có mối tình đầu tiên trong đời. Tôi chưa trải qua cảm giác đó bao giờ. Trong suốt 19 năm đầu tiên trong cuộc đời, tôi quan sát, và chỉ thấy những chuyện tình tồi tệ, đổ vỡ. Chẳng có người nào mang về hạnh phúc hoặc không bị tổn thương. Cuối cùng tôi nảy ra ý tưởng chỉ chờn vờn và vui vẻ, cũng như nhanh chóng giải tán khi mối quan hệ có vẻ chuẩn bị lên đường nam tiến.

Tôi cảm thấy thực sự thoải mái khi tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc này. Ngưng rồi cuối cùng Bennett Walker xuất hiện. Cái ngày mà tôi phải lòng anh ta, tôi biết rằng đó sẽ là thời khắc làm thay đổi cuộc đời tôi mãi mãi. Nhưng tôi không biết điều đó sẽ thành hiện thực và bị kịch đến mức nào.

Gia sản của nhà Wallker được gây dựng từ Thế chiến thứ nhất nhờ ngành công nghiệp đóng tàu. Trong thời kỳ suy thoái, họ bán hết các công ty tàu biển và chuyển sang kinh doanh thép. Sau Thế chiến thứ hai, số tài sản của họ tăng lên gấp đôi, gấp ba, rồi gấp bốn và bắt đầu tiến vào những cuộc tranh dành toàn cầu. Vào thập niên 50, họ thiết lập chi nhánh trong lĩnh vực thương mại và thị trường bất động sản.

Còn cha tôi, là một trong những luật sư đắt giá nhất nước và được những kẻ giàu có, bỉ ổi trọng vọng. Trong suốt nhiều năm, cha tôi nổi tiếng vì đã cứu giúp những kẻ giàu có tội lỗi thoát khỏi giá treo cổ. Ông nổi tiếng vì điều đó hơn vì sở hữu một số tài sản khổng lồ. Những gia đình truyền thống ở Palm Beach có thái độ khinh bỉ sự giàu có của ông - dĩ nhiên chỉ giám nói sau lưng. Khi chính mình bị mắc vào vòng lao lý, họ lại coi ông là người bạn thân thiết và gần gũi nhất.

Lẽ tất nhiên ông cũng biết thế, và ông thấy vừa thú vị vừa oán giận điều đó. Nổi oán giận ấy lúc nào cũng thường trực nơi ông. Không có ai mang gánh nặng trên vai khổ hơn Edward Estes.

Thử tưởng tượng xem ông đã hân hoan đến cỡ nào, khi thấy đứa con gái nổi loạn trong vòng tay người con trai còn độc thân, đủ tư cách nhất của gia đình dòng dõi giàu có nhất Palm Beach. Con gái ông, nổi tiếng vì cặp kè với những cậu trai chẳng hề tương xứng, các tay chơi polo và các tay chơi nhạc rock tôi vốn rất thích. Bên cạnh khả năng cưỡi ngựa thì việc qua hệ với Bennett Walker là điều đầu tiên khiến cha tôi hài lòng về tôi, nhưng cũng vì lý do đó mà mối quan hệ giữa hai cha con đã thất bại hoàn toàn.

Tôi rời Star Polo trong tình trạng mê và chỉ biết lái xe, không nghĩ, không định làm gì. Tôi trở thành một cỗ xe tự động. Đó là một sự giảm tải đến tột liệt và trống rỗng. Một đồng hồ độn chìm vào góc tối trong óc khi tôi lái xe. Tôi không nghe thấy gì. Mọi vật xung quanh dường như xa xăm và vô định.

Trí óc tỉnh táo của tôi đã trở nên quá tải. Trong lúc này giải phóng nó là một ý tưởng tuyệt vời, nhưng tiềm thức dường như đã được lập trình sẵn, sau khi lái xe qua những thương xá bản thủ, tôi thấy mình đang hướng về phía cầu Lake Worth bắc ra đảo Palm Beach.

Palm Beach là một thế giới riêng, một bãi cát trải dài 16 dặm với những cây cọ và các ngôi nhà lớn. Ở phía nam của hòn đảo khá hẹp và chỉ có một con đường duy nhất dẫn ra bờ bắc. Ở những phần rộng hơn, đường lộ tỏa ra thêm nhiều nhánh quanh co, là cát phân nửa đất, cắt cổ so với Lake Worth và cái đại dương kia. Phong cảnh nơi đây căng tràn nhựa và đứng từ dưới phố có thể thấy lờ mờ những

ngôi nhà lớn, trông nhỏ hơn nhiều so với chiều cao thực sự của chúng.

Ngôi nhà của cha mẹ tôi là một biệt thự kiểu Italia sơn màu hồng có cổng sắt cao. Một lối mòn trải đá cuội bao quanh đài phun nước có hình nàng tiên cá ngự trên ba chú cá ngựa đang đổ nước xuống từ một cái bình. Hồi còn nhỏ, đã hơn một lần tôi bị lôi lên khỏi đài phun, trần truồng như em bé mới đẻ, nhưng tràn đầy niềm vui được giải thoát.

Tôi đậu xe trái phép trên phố và cứ ngồi nguyên ở đó. Nếu tôi ngồi thêm 15 phút nữa, thể nào xe tuần tra của cảnh sát cũng xuất hiện và những nhân viên mặc sắc phục sẽ quát mắng tôi om sòm vì hiển nhiên tôi không thuộc về nơi này. Tôi nhếch mép cười.

Đã gần 20 năm trôi qua tôi không đặt chân vào ngôi nhà đó. Thậm chí tôi còn không muốn lái xe qua đó nữa. Tôi cảm thấy vô cùng xa lạ khi ngồi đây để ngắm cánh cổng. Nơi này chẳng có gì thay đổi. Suốt những năm 10 tuổi, 15 tuổi, rồi 21 tuổi, tôi mong đợi giờ phút sẽ được biến khỏi cánh cửa màu đen sừng sững kia.

Rồi một ngày, khi tôi 21 tuổi, tôi ra khỏi cửa và không bao giờ quay trở lại.

Dạo này bố hoặc mẹ tôi lái chiếc mui trần Bentley màu đen, vì tôi nhìn thấy nó đậu ở cổng vào. Có thể đó là xe của cha tôi. Mẹ tôi ghét cay ghét đắng ánh nắng mặt trời và luôn bật kín từng xăng ti mét da thịt bằng the và vải lụa, lắm khi trông như xác ướp được thiết kế bởi thương hiệu Valentino. Cha tôi thì luôn thích thể thao và tắm nắng, thích chơi golf và tennis, thậm chí còn tự lái thuyền trong cuộc đua trên hồ Lake Worth.

Tôi tự hỏi ông sẽ làm gì nếu bây giờ ra khỏi nhà, lái chiếc Bentley qua cổng và nhìn thấy tôi ngồi đó. Ông có nhận ra tôi không? Lần cuối cùng ông nhìn thấy tôi là khi tôi để tóc bờm ngựa dài thướt màu đen hoang dại. Về bề ngoài của tôi đã từng hoang dã như thế, nó song hành cùng những giọt lệ luôn thường trực trong mắt tôi.

Năm vừa rồi, trong một cơn giận dữ, tôi đã xén mái tóc ngắn như con trai và cứ giữ nguyên như vậy. Cách thể hiện của tôi đến giờ vẫn chẳng thay đổi gì, một vẻ ngoài trung tính mà ông bác sĩ thẩm mỹ đã mang lại cho tôi sau gần hai năm phẫu thuật chỉnh hình để hồi phục. Nhưng bây giờ thì tôi không thể khóc được nữa.

Ông ta là một kẻ tự mãn chỉ biết quan tâm đến bản thân mình. Thậm chí tôi còn nghi ngờ rằng ông sẽ nhìn tôi chẳng khác gì một kẻ lang thang. Ông sẽ rút điện thoại ra và bấm phím tắt cho cảnh sát khi xuôi xuống phố.

Mẹ tôi cũng đến bệnh viện thăm tôi sau cái ngày tôi bị kéo lê trên đường. Không phải vì tôi gọi cho bà. Cũng không phải vì bà là mẹ của tôi và vẫn muốn giữ liên lạc với tôi. Bà đến đơn giản bởi vì người quản gia của bà nhìn thấy tôi trên tờ *Palm Beach Post* trong mục tai nạn và hỏi bà xem tôi có phải là một người thân trong gia đình hay không.

Helen đến thăm tôi nhưng không biết phải làm thế nào hay nói gì. Tôi cho rằng bà đang cố gắng thực hiện chức năng của người mẹ, thậm chí cho dù bà chỉ có kiến thức trải nghiệm về mặt lý thuyết. Tôi chẳng có dáng vẻ gì của đứa con gái mà bà vẫn lưu trong tâm trí, kể cả về hình dáng lẫn tinh thần. Tôi đã ra khỏi cuộc đời bà quá lâu rồi.

Bà cảm thấy khó khăn đến nỗi sau 15 phút tôi giả vờ ngủ, bà cũng đi luôn ra ngoài.

Tôi tự hỏi mình vậy thì tôi còn đến đây để làm gì. Những hồi ức cũ chưa đủ làm thành vết sẹo hay sao? Tôi phải đến đây để tự làm khổ mình hay sao?

Hiển nhiên là tôi nghĩ như vậy.

Thật nực cười đến kỳ lạ là cái chết của Irina lại quện vào quá khứ của tôi và trong khi muốn giúp đỡ cô ấy tôi lại phải đối mặt với quá khứ, để muốn tránh né trong suốt quãng đời còn lại.

Tôi khởi động xe và lái đi. Tôi về nhà.

Chương 9

Khi tôi về đến trang trại thì trời đã về chiều. Những con ngựa không được ai chăm sóc đã đói lả. Những chiếc xe cảnh sát đậu khắp mọi nơi, trong đó có cả xe của Landry. Họ cũng vào căn hộ của Irina để làm cái việc mà tôi đã làm cách đây vài giờ.

Một cảnh sát ngăn lại khi tôi vào sân trại.

- Xin lỗi thưa bà. Cuộc điều tra vẫn đang tiếp diễn, vì thế bà không thể vào

Tôi nhìn thẳng vào mặt anh ta.

- Tôi có thể và tôi sẽ vào. Tôi là chủ của những con ngựa này. - Tôi nói dối. - Chúng cần được cho ăn. Anh có muốn hứng chịu trách nhiệm nếu như lũ ngựa bị ốm chết không? Trước khi anh trả lời câu hỏi đó, tôi cũng cần phải thông báo cho anh biết, mỗi con vật có giá trị lớn hơn bất kì số tiền nào anh được nhìn thấy trong vòng 5 năm tới.

Anh ta thực sự bị làm cho sợ chết khiếp. Những người trẻ tuổi thường khờ khạo.

- Không thưa bà. Nhưng bà có thể chờ ở đây trong khi tôi vào báo cho ngài thám tử đang thi hành công vụ được không?

Tôi thở dài, nhướn mắt lên và bước ngang qua anh ta. Anh ta không ngăn tôi lại nữa nhưng vẫn đi vào sảnh tiếp khách và tôi có thể đoán được là anh ta đang đi lên gác để báo cho Landry biết về tôi.

Lúc cho ngựa ăn tối, tôi cố gắng tưởng tượng rằng các nhân viên cảnh sát, các thám tử, các thanh tra hiện trường tội ác không có mặt ở đó. Nếu họ không có mặt, tôi có thể nghĩ rằng Irina không chết. Nếu họ không có mặt, tôi cũng sẽ không phải chạm chán với Landry.

Anh vẫn chưa ra khỏi phòng khách. Tôi lấy làm mừng vì điều đó. Tôi tiếp tục công việc của mình: chăm sóc lũ ngựa. Tôi bôi rượu và dầu lên mấy cái chân đang muốn sưng phồng lên và cẩn thận cuốn bên ngoài một lớp băng gạc, không quá lỏng cũng không quá chặt. Tôi phủ chân lên tất cả lũ ngựa, trừ con Oliver vì nó rất thích xé nát chiếc chăn đất tiền mà chúng tôi phải đặt may. Tôi lấy thêm ít cà rốt cho con Arli để bù chấn thương ban sáng. Tôi cũng lấy thêm cho con Feliki vì nó là con ngựa cái đàn lành, không bao giờ con ngựa khác được cái gì mà nó lại không được, nếu không nó sẽ nổi cơn tam bành trong chuồng. Cuối cùng tôi đi vào chuồng của cô công chúa mới nhận về: Coco channel. Coco đẹp đến sững sờ, lông màu sôcôla đen, chân sau có một túm lông trắng và dưới mặt có màu sáng rực một cách hoàn hảo. Tai động lên nghe ngóng, nó nhìn tôi bằng đôi mắt to ướt át ngập tràn nỗi vui mừng khi thấy tôi bước vào.

Tôi nói với nó bằng một giọng thủ thỉ, chạm vào cổ nó và gãi nhẹ lên vai nó. Nó cúi xuống hít hít đầu tôi, lấy mũi làm rối tung tóc tôi lên và cạ lên vai. Sự âu yếm của nó chẳng hề kèm theo điều kiện ràng buộc nào, cũng không giấu giếm bất cứ động cơ nào sau đó.

Tôi choàng tay qua cổ, nhắm mắt lại, áp má và ôm chặt lấy nó. Cảm nhận sự tin tưởng vô tư thuần khiết vào ngày tận thế này thật là dễ chịu. Con ngựa đáng yêu này chưa bao giờ bị ngược đãi. Nó cũng chưa bao giờ biết đến tội ác, lòng căm thù và những lăm lặc lăm băng hoại đầu óc con người ta. Tôi ước gì mình cũng được như thế.

- Em đã vào nhà của Irina?

Tôi quay lại và nhìn thấy Landry. Tôi tự hỏi anh ta đã đứng ở đó bao lâu rồi. Cái ý nghĩ rằng anh ta đã đứng ở đó từ rất lâu, quan sát tôi trong khi tôi không hay biết gì khiến tôi thấy khó chịu.

- Phải. - Tôi nói. - Tôi nghĩ rằng dấu tay của mình vẫn còn lưu lại trong hồ sơ của cảnh sát, nên anh không cần phải lấy lại.

- Lẽ ra em không nên lên đó.- Anh nói không chút gì khó chịu. Khuôn mặt dài thượt ra và cà vạt cũng được nói lỏng.

- Tốt hơn anh nên biết rằng anh đang làm phiền tôi khi nói như thế. - Tôi bước ra khỏi chuồng ngựa, đóng cửa và cài then

- Em có lấy cái gì đi không?

- Dĩ nhiên là không rồi.- Tôi nói như thể đang bị xúc phạm nặng nề. - Anh nghĩ tôi là kẻ ngốc à? Anh đang nghĩ tôi không biết quá trình điều tra sẽ diễn ra như thế nào à?

- Anh nghĩ em chẳng bao giờ quan tâm đến quá trình điều tra cả. Em chưa bao giờ như thế. Tại sao bây giờ lại có thể thay đổi được?

- Nói thẳng ra thì anh muốn gì ở tôi. Bởi vì nếu không quan tâm thì tôi đã tổng khứ bộ quần áo hôi hám này ra đi tắm và uống thứ gì đó rồi lên giường ngủ. Ngày hôm nay quá đủ so với sức chịu đựng của tôi rồi.

Có thể anh cũng đang nghĩ như thế. Anh đã làm việc suốt 10 tiếng không nghỉ, tôi chắc thế. Không cả ăn nữa, tôi sẵn sàng cuộc như thế. Anh sẽ chỉ uống một tách cà phê, ăn một chiếc bánh rán, hoặc một thanh kẹo, hay chiếc bánh mì ăn nhanh để đến ôi thiu lên, và một tay cầm đồ ăn, một tay chỉ đạo những người khác làm việc tại hiện trường. Rồi bây giờ anh sẽ quay trở về văn phòng để tiếp tục những công việc giấy tờ với một đêm dài còn ở phía trước. Tôi không cảm thông chi hết. Đó là công việc của anh ta, Irina chỉ là một trong số các xác chết và anh ta đã quen cỡ đủ để nói xin chào. Có thể thôi. Những cảm xúc cá nhân không phải là yếu tố thường trực nơi anh, cũng không nên là như thế.

- Em đã tìm thấy gì ở đó?

- Cũng những thứ như anh đã tìm thấy.

- Ý anh là em có cảm thấy có thứ gì đó bị lấy đi không?

- Em không biết. Trước giờ em chưa bao giờ vào chỗ của Irina. Cô ấy là người kín đáo.

Anh gật đầu, một tay ôm lấy đầu, tay kia đặt ta sau gáy. Các cơ cổ căng như dây đàn được kéo mạnh kêu răng rắc. Vai phải của anh u lên một cục cỡ bằng quả bóng tennis. Bây giờ anh sẽ rũ xuống như một xác chết nếu có một tay massage chuyên nghiệp nào đó làm công việc của hắn.

Tôi không thích làm việc này. Nhưng tôi biết rõ điều đó vì đã nhiều lần là

- Em vừa đi đâu về?- Anh hỏi hệt như những khi chúng tôi cùng nhau ăn tối. Những ngày vừa rồi

thế nào...

Em đi đâu...Em làm gì...

- Em muốn ngồi một chút.

Tôi rời khu chuồng trại, đi về phía sân cưỡi ngựa. Ánh sáng vẫn còn đôi chút ngay cả khi mặt trời đã lặn xuống. Tôi ngồi xuống một chiếc ghế băng được trang trí cầu kỳ. Landry cũng ngồi ở đầu kia.

Tôi kể cho anh nghe về tấm ảnh tìm thấy trong laptop của Irina, một tấm chụp bữa tiệc những người đi cổ vũ, về việc đã tìm thấy Lisbeth Perkin ở Star Polo và những gì Lisbeth đã kể cho tôi nghe về cuộc gặp gỡ những anh chàng ở câu lạc bộ trên đường Clematis.

- Cô ta không biết tên họ gã là gì à?

- Không, nhưng cô ấy có lưu ảnh cậu ta trong điện thoại. - Tôi không nói với anh rằng tôi cũng đã lưu những bức ảnh ấy rồi. Tôi không muốn cho anh xem, không muốn lại chia sẻ những tấm ảnh với một khán giả khác nữa. - Sau đó, vào buổi tối, cô ấy cũng chụp ảnh Irina tại một bữa tiệc sinh nhật ở quán Player. Khoảng 1 giờ Lisbeth ra về, còn Irina ở lại.

- Có ai đáng chú ý trong bữa tiệc không?

- Toàn những gã đàn ông có đạo đức rơm. - Tôi nói. - Jim Brody, chủ câu lạc bộ Star polo. Hai tay chơi polo đang nổi. Paul Kenner, ngài bóng chày...

- Ngài đạn giấy.- Anh sửa tôi, quắc mắt lên giận giữ. Kenner đã có lần tán tỉnh tôi, ngay trước mặt anh.

-... Hai gã nhà giàu ở Palm Beach. Bennett Walker.

Dù sao thì tôi cũng chờ đợi Landry sẽ phản ứng ghê gớm khi tôi nhắc đến cái tên đó, như thể anh ta đã biết hết tất cả các chuyện của tôi và Walker. Thật ngốc nghếch. Landry lúc đó không sống ở miền Nam Florida. Và tôi thì chưa lần nào hé lộ thông tin gì về chuyện ấy. Những câu chuyện trên giường ngủ của chúng tôi thường xoay quanh những sự kiện đang diễn ra nhiều hơn.

- Bennett Walker à.- Anh hỏi. - Anh ta đua thuyền đúng không?

- Em không biết. - Tôi cứ trả lời thế dù có biết. Bennett và cha tôi cùng có chung một môn thể thao yêu thích. Họ có thể nói chuyện hàng giờ về thuyền đua. Theo như tôi biết thì cho đến giờ họ cũng vẫn làm như thế. - Anh ta cũng tham gia vào lĩnh vực polo.

- Giàu có.

- Và bản thiú. Anh sẽ muốn gặp anh ta đấy. - Tôi nói. Kinh sợ vì ý nghĩ này.

Anh gật đầu.

- Anh sẽ gặp bất cứ người nào có mặt ở quán Players đêm hôm đó, từ phục vụ bàn cho đến hầu phòng.

Lẽ ra tôi nên kể cho anh nghe về vụ dàn xếp của Bennett sau khi mắc tội cưỡng hiếp. Lẽ ra tôi nên kể cho anh ta rằng tôi đã phải làm chứng trước toà. Lẽ ra tôi nên kể cho anh ta rằng tôi đã từng yêu Bennett Walker. Rằng tôi đã yêu anh ta đến nỗi đồng ý ngay khi anh ra ngỏ lời cầu hôn. Nhưng tôi chẳng nói gì. Chẳng bao lâu anh sẽ sớm biết tất cả thôi.

Xé tất cả những hồi ức này ra khỏi vết thương tinh thần đang lên da non là một việc làm khủng khiếp. Tôi muốn nhốt kín chúng cho đến chừng nào có thể. Tôi cảm thấy mình giống như Harrison Ford trong cảnh mở màn bộ phim Truy tìm chiếc rương bị mất tích, lúc những viên đá khổng lồ lăn đuổi khi anh ta đang cố thoát ra khỏi ngôi đền bí mật. Viên đá khổng lồ đó chính là quá khứ của tôi, vết thương của tôi, chúng đang truy đuổi tôi và tôi không còn cách gì để thoát khỏi chúng.

Landry vươn tay ra và dịu dàng đặt lên đầu tôi.

- Elena. - Anh nói nhẹ nhàng. - Anh rất tiếc về chuyện sáng nay. Về Irina ấy. Và về cách mà anh cư xử với em lúc chúng ta mới đến hiện trường. Anh không phải là một gã lịch thiệp khi đang nóng giận.

- Anh thật độc ác. - Tôi nói, nhìn thẳng vào mắt anh khiến anh phải quay đi.

- Anh biết. Anh ước gì mình đừng nói gì về việc giải nghệ. Anh không hề có ý ấy.

- Thế tại sao anh còn nói ra điều ấy?

Anh đang nghĩ ra câu trả lời, cân nhắc xem có nên hỏi ra sự thật hay không.

- Bởi vì...anh muốn làm em phải đau đớn...cũng như anh đang đau đớn.

Lẽ ra tôi không nên ước ao anh chạm vào người tôi, nhưng tôi không thể kìm được. Nếu tôi có thể quay ngược thời gian trở lại tối chủ nhật, hoặc biết trước được những gì sẽ xảy ra vào hôm thứ hai thì có thể tôi sẽ không nói lời chia tay với anh. Có thể tôi sẽ gác mọi chuyện sang bên để ngả vào lòng anh, và có lẽ anh cũng đang mong chờ tôi nghĩ lại.

Lẽ ra tôi có thể dựa vào người anh để đón nhận một nụ hôn. Anh xích lại gần hơn. Và sau đó anh sẽ quàng tay quanh người tôi và ôm tôi thật chặt. Rồi chúng tôi sẽ cùng nhau đi vào căn nhà gỗ và kết thúc mọi chuyện trên giường, sẽ làm nhau kiệt sức, để tôi có thể ngủ thiếp đi và không còn thấy ác mộng nữa.

Nhưng ngay sau đó ánh đèn pha chiếu vào cổng. Sean trở về sau một ngày trên bãi biển.

- Sean đây phải không? - Landry hỏi. - Em có muốn anh nói chuyện với anh ta không?

Tôi lắc đầu và đứng dậy.

- Em sẽ tự làm điều đó.

- Anh cũng cần phải nói chuyện với anh ta.

- Anh chờ đến mai được không? - Tôi hỏi.

Anh nhìn đồng hồ.

- Vậy thì để sau cũng được. Anh cần tóm được thứ gì đó để cho vào bụng. Anh đi và quay lại ngay.

- Cảm ơn anh.

Anh có vẻ muốn nói thêm câu gì đó nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Tôi bước đi trước khi anh kịp thay đổi ý định.

Điều tốt nhất để làm trong những phút giây yếu mềm là bỏ đi

Tôi không nhìn lại phía sau.

Chương 10

Landry nhìn theo những bước đi của cô. Anh cũng đi theo nhưng giữ một khoảng cách, cho tới khi đứng trước lối vào khu chuồng ngựa. Sean Avadon lách chiếc Mercedes màu đen ra khỏi đám xe cộ của cảnh sát. Anh ta bước ra ngoài, trông đáng điệu có vẻ bồi hồi. Elena chạy lại. Họ nói chuyện. Landry đoán biết được câu chuyện qua ngôn ngữ cử chỉ. Sự lúng túng, căng thẳng, sốc, phủ nhận và hàng loạt cảm xúc pha trộn khi sự thật khủng khiếp được phơi bày ra.

Sean vòng tay qua người Elena và ôm lấy cô, còn Landry cảm thấy những nỗi ghen tuông cứ cửa dần vào anh. Thậm chí ngay cả khi biết rằng Sean Avadon là một gã đồng tính cũng không làm giảm đi cảm giác đó. Đó hoàn toàn không phải nỗi ám ảnh về mối quan hệ tình cảm hay giới tính. Anh ghen tị với Avadon chỉ bởi vì anh ta được vào người cô.

Anh quay đi và trở lại gác. Weiss đang lục hết cả ngăn kéo bàn phấn của Irina Markova, kiểm tra cả những đồ lót của cô gái.

- Cậu vừa đi đâu đấy? – Anh ta sung sĩa với Landry, giọng phê bình.

- Sao? Cậu muốn tôi lại đi ra ngoài để cậu có thời gian thoải mái phân chia đồ lót của người chết hả?

- Mẹ nhà anh, Landry.

- Mẹ nhà anh ấy.

Người giám sát các dấu vân tay chẳng buồn liếc mắt đến họ.

- Cậu ra với Estes hả, - Weiss nói, - cô ấy có thổi lên hay làm gì đó cho cậu không?

Landry muốn vả cho anh ta một cái bằng hết sức bình sinh, rồi tổng cổ anh chàng ra bằng lối cửa sổ. Anh kiểm tra vị trí các cửa sổ. Một cửa trông ra sân ngựa. Anh tự hỏi không biết ban nãy Weiss đã trông thấy những gì.

- Cô ấy cho tôi một vài thông tin, đầu đất ạ. Về lịch trình của nạn nhân tối hôm thứ bảy.

Chuông điện thoại reo lên, và tất cả mọi người trong phòng nhìn nó như thể đây là một quả bom chuẩn bị phát nổ. Landry đi về phía bàn giấy kê cạnh giường và nhìn vào số người gọi: *Cuộc gọi không hiện số*. Khi nhắc điện thoại lên, giọng của Irina phát ra yêu cầu người gọi để lại lời nhắn, tuyệt nhiên không hề có một lời chào nữ tính dễ thương nào từ phía chủ thuê bao. Sau tiếng bíp là hàng loạt tiếng Nga. Giọng nam giới.

Landry chờ vài giây, sau đó nhắc máy.

- Alô?

Giọng Nga im bặt.

- Alô? – Landry nhắc lại. – Ai đấy ạ?

- *Anh* là ai? – Giọng nói hỏi lại.

- Anh muốn gọi điện cho Irina Markova?

Đầu bên kia lưỡng lự.

- Tôi muốn biết mình đang nói chuyện với ai?

- Thám tử Landry, phòng cảnh sát Palm Beach. Ai đấy ạ?

- Anh đang làm gì ở chỗ điện thoại vậy?

- Tôi đang nói chuyện với anh chứ còn làm gì nữa. Anh là người quen của cô Markova à?

- Tại sao?

- Có phải không?

- Đúng, cô ấy là cháu gái tôi.

Landry hít một hơi thật sâu sau đó thở ra.

- Thưa ông, tôi rất tiếc phải báo cho ông biết rằng Irina Markova không còn nữa.

- Cái gì? Anh đang nói cái quái quỷ gì thế?

- Sáng nay thi thể của cô ấy được tìm thấy trên một con kênh ở ngoại vi Wellington.

- Mẹ kiếp. Không. Anh đang nói dối. Mà là thằng quái nào thế, đồ con hoang bệnh hoạn.

Đầu dây bên kia có vẻ sốc và từ chối nghe thông tin vừa rồi.

- Tôi rất tiếc, thưa ông. Thi thể đã được một người quen nhận dạng.

Hơi thở của người đàn ông nông và gấp gáp:

- Con bé chết rồi? Cậu đang nói với tôi là nó chết rồi? Irina á?

- Đúng vậy.

- Tai nạn ô tô?

- Không, thưa ông. Cô ấy bị sát hại.

- Bị sát hại? Cái gì? Ai đã làm điều ấy? Thứ động vật nào làm việc ấy?

- Chúng tôi chưa biết. Tôi muốn nói chuyện trực tiếp với ông. – Landry nói. – Ông có thể giúp được chúng tôi.

Im lặng. Một sự im lặng kéo dài. Ông ta lẩm bầm gì đó bằng tiếng Nga nghe như một lời cầu nguyện, sau đó thốt lên.

- Ôi, lạy Chúa tôi. Ôi lạy Chúa. Irina.

- Thưa ông, - Landry nói. – Tôi cần ghi lại tên và địa chỉ của ông. Tôi cũng cần phải nói chuyện trực tiếp để bàn giao lại thi thể cháu gái của ông.

Đường dây ngắt.

Landry đặt điện thoại xuống và dùng máy cầm tay liên lạc với giám thị nhà tù bang để tìm một thông dịch viên tiếng Nga. Nhà tù là nơi giam giữ đủ mọi loại tội phạm, có cả các tội phạm quốc tịch khác nhau, nên luôn có sẵn người để phiên dịch về những quyền lợi của họ, giải thích cho họ về hệ thống tư pháp và dạy họ tất cả những câu tiếng Anh cần thiết như: *Tôi cần một luật sư* chẳng hạn.

Landry muốn biết người gọi vừa rồi đã để lại những tin nhắn gì. Anh không muốn làm thế nào để biết liệu thực ra người gọi có phải chú của Irina không hay chỉ là người có cùng chung ngôn ngữ.

Những tên du thủ du thực người Nga đã cắm rễ ở Miami từ thập niên 80 và giống hệt như dây leo, họ tràn sang khắp tất cả các bang, tham gia vào mọi hoạt động buôn bán phi pháp và hối lộ.

Anh không có lý do gì để liên hệ Irina Markova với những mô hình tội ác đó, nhưng anh biết cô có những sở thích xa xỉ mà không một người coi sóc người nào có đủ thu nhập để chi trả. Quần áo hàng hiệu, giày hàng hiệu, túi hàng hiệu, và đây một hộp trang sức kim cương.

- Ông ta có cho biết tên không? – Weiss hỏi.

- Không.

- Ông ta là họ hàng hay là gì của Irina?

Landry ngồi xuống bàn giấy và lấy điện thoại của Irina để thử những phím gọi tắt. Số điện thoại đầu tiên của một người tên Alexi.

Anh nhấn số. Chuông reo nhưng không có ai trả lời. Sau bốn hồi chuông thì có báo hiệu yêu cầu để lại tin nhắn. *“Hiện giờ tôi không có ở nhà. Xin hãy để lại lời nhắn”*.

“Đúng là trò chơi may rủi”, anh lẩm bầm. Lần này anh tạm thời thắng lợi. Giọng nói giống hệt người bạn này. Bây giờ anh đã có cái tên đầu tiên để mà điều tra: Alexi.

Tiếng bíp lại nổi lên:

“Thưa ông, tôi là Landry, đang gọi lại cho ông. Thi thể của cháu gái ông vừa được đưa đến phòng giám định pháp y của Ủy ban Điều tra tội phạm Hạt Palm Beach, số 3126 đường Gun Club, Tây Palm Beach. Ngày mai sẽ tiến hành mổ khám nghiệm tử thi. Cuối tuần này, những phần còn lại của thi thể nạn nhân sẽ được trao trả. Xin hãy sắp xếp thời gian để gọi lại cho tôi”.

Anh đọc số di động của mình rồi cúp máy.

- Cậu có lấy được số của ông ấy không? – Weiss hỏi.

- Không.

- Tôi quay về văn phòng. – Anh nói, tay cầm chiếc điện thoại và cuộn dây lại rồi đi ra phía cửa.

- Thế bây giờ tôi làm gì? – Weiss nói, miệng lầm bầm nguyên rửa khi anh đóng sập cửa lại.

- Về nhà thôi, tôi có cần anh đâu.

Landry đi xuống cầu thang xoáy tròn ốc và ra khỏi khu chuồng trại. Đèn trong nhà Elena vẫn bật nhưng nhà chính thì không. Có thể Sean đang ở cạnh cô. Có thể họ đang cùng nhau uống cái gì đó. Avadon sẽ hỏi và Elena trả lời. Họ sẽ chia sẻ sự hoài nghi, cú sốc và niềm thương tiếc.

Anh biết mình không được chào đón. Cô sẽ tổng cổ anh đi nếu anh cố tình can dự vào. Anh không biết Irina nhiều hơn họ, nên anh sẽ chỉ là một kẻ xa lạ. Dù sao thì Elena cũng không muốn anh ở đây. Cô đã quyết định như thế. Cô không cần mối quan hệ này, không cần anh. Anh ngạc nhiên vì cô vẫn cho phép anh chạm tay lên đầu cô lúc họ ngồi trên ghế băng. Một phút yếu mềm. Anh ước gì giây phút ấy kéo dài lâu hơn nữa.

Gạt mọi ý nghĩ sang một bên, anh chui vào trong xe và nổ máy. Anh vẫn còn việc phải làm, mà đêm thì vẫn chưa kết thúc.

Alexi Kulak ra khỏi cửa sau của quán bar và bước đi. Đi tới đi lui, rồi lại đi tới đi lui. Cứ đi bốn bước rồi quay lại bốn bước, hết một con thú đang bị nhốt cũi. Hắn không nghe thấy âm thanh âm ỉ từ quán bar đang nện thình thình vào óc mình. Hắn không nhận thức được mọi vật xung quanh, ngoại trừ ý niệm rằng giờ đang là đêm và ánh sáng duy nhất đang phát ra từ bóng đèn ở cửa quán.

Irina chết rồi. Thật không thể tin được. Điều đó không thể xảy ra. Hắn sẽ không tin điều đó. Hắn phải có sự lầm lẫn nào ở đây.

Hắn cảm thấy phát ốm lên và giận dữ... và mất mát. Những điều như thế này chưa bao giờ xảy ra. Hắn là kẻ luôn điều khiển được cảm xúc của mình. Mọi thứ trên đời này đều tuân theo ý của hắn, theo sự ra lệnh của hắn. Thật kỳ lạ khi lại có kẻ xâm nhập vào thế giới của hắn để gây ra điều kinh khủng này. Thật không thể tin được.

Hắn rút điện thoại ra khỏi túi bằng bàn tay run rẩy và nhấn số điện thoại di động của nàng, cho dù hắn đã gọi vào số này tới hai lần và chỉ nhận được yêu cầu hãy để lại lời nhắn. *“Irina đây, xin hãy để lại lời nhắn”*.

Hắn sốt ruột chờ tiếng bíp *“Irina à? Irina, trả lời điện thoại đi, đồ chết tiệt. Trả lời anh đi. Trả lời anh đi.”*

Hắn hét vào điện thoại, vẫn đi đi lại lại. Mồ hôi chảy từ trán xuống tận mắt. Tóc hắn ướt đẫm. Trống ngực đập thình thịch.

- Irina à? Irina.

Hắn gọi đi gọi lại tên nàng, cho tới khi chỉ còn âm thanh duy nhất phát ra từ hắn, tiếng tru của một con thú hoang đang đau đớn.

Alexi Kulak nổi tiếng là kẻ vô cảm. Người ta vẫn nói rằng hắn chẳng bao giờ có cảm xúc, thực ra

không đúng. Vào lúc này đây hắn đã cảm nhận được niềm đau mà sự giải thoát duy nhất chỉ có thể là chết. Vào lúc này đây hắn đã biết đến sự đam mê mãnh liệt có thể thiêu đốt trái đất này và vạn vật có mặt trên đó. Vào lúc này đây hắn đã nhìn thấy nỗi vô vọng đang xâm lấn tinh thần.

Irina chết rồi. Giờ thì hắn biết rõ điều đó. Hắn đã cảm thấy sự vắng mặt của nàng. Sự trống rỗng hết một chiếc búa đang bổ xuống đỉnh đầu hắn.

Chiếc điện thoại rơi khỏi tay hắn và đập xuống vỉa hè nứt toác. Hắn đưa tay lên ôm mặt, cảm thấy từng giọt nước mắt nóng bỏng, hắn khụy gối xuống và sụm về phía trước, chẳng đếm xỉa gì đến bộ quần áo cắt may hoàn hảo.

Có giá trị gì, một bộ quần áo? Chẳng có ý nghĩa gì hết. Không có gì trên đời này còn ý nghĩa. Irina đi rồi, chết, bị giết, linh hồn đã lìa khỏi thể xác nàng. Thân thể nàng bị cắt ra như xác động vật, rồi bị vứt xuống kênh đào bản thủ.

Giờ thì kẻ nào làm việc đó sẽ phải trả giá. Hắn sẽ đi tìm kẻ đó. Hắn sẽ tìm ra kẻ đó, và nó sẽ phải chịu đựng đầy đủ mọi cực hình cho tới khi cầu xin được chết.

Alexi Kulak này thế sẽ làm như vậy, và tất cả đều biết Alexi Kulak là kẻ luôn biết giữ lời.

Chương 11

Chiếc điện thoại di động được dính những hạt pha lê hồng. Rất con gái, điều đó làm anh ngạc nhiên. Irina vẫn còn rất trẻ con so với lứa tuổi của cô ấy, anh nghĩ. Cùn mòn cảm xúc là một thứ cần phải tránh xa. Tâm hồn già cỗi, người ta vẫn thường nói vậy.

Anh không tin vào những tâm hồn.

Tiếng chuông điện thoại reo lên, một bản nhạc cổ điển u sầu.

Chắc tối nào nó cũng kêu lên như vậy. Anh chờ cho bản nhạc cất lên một lúc rồi mới mở điện thoại. Màn hình báo có tin nhắn. Anh nhấn nút nhận.

Có ba tin nhắn, tất cả đều bằng tiếng Nga và đều đến từ một người. Âm điệu của lời nhắn thứ nhất nghe bình thường. Tin nhắn thứ hai nghe giọng căng thẳng hơn. Căng thẳng và mất kiên nhẫn. Lời nhắn thứ ba thể hiện rõ sự tuyệt vọng, hoảng loạn. Anh lưu lại các tin, sau đó quay lại menu, chọn “cài đặt”, rồi chọn “tin nhắn ghi âm”.

“Irina đây, xin hãy để lại lời nhắn.”

Anh nhấn lại.

“Irina đây, xin hãy để lại lời nhắn... Irina đây, xin hãy để lại lời nhắn... Irina đây, xin hãy để lại lời nhắn... Irina đây, xin hãy để lại lời nhắn.”

Chương 12

Tôi tắm và uống chút rượu nhưng vẫn cảm thấy kiệt sức. Từ lúc Sean đi khỏi, tôi vẫn chưa lên giường. Rồi xảy ra chuyện gì nữa đây? Tôi sẽ chỉ ngủ chập chờn hai tiếng một. Tôi sẽ lại thức giấc vào lúc 2 giờ sáng và đi lang thang trong nhà để tránh quay trở lại giấc ngủ, vì tôi biết rằng những cơn ác mộng vẫn thường trực để chờ đợi tôi.

Một chút gel để tóc dựng lên, một chiếc quần jeans bó tối màu, chiếc áo chần màu đen đơn giản, đôi sandal gợi tình, mascara, son bóng và đôi khuyên tai kim cương. Chỉ ít thì trông tôi cũng ra dáng cho dù tôi không cảm thấy tự tin lắm khi đứng giữa nơi công cộng.

Chiếc xe của Landry đã quay trở lại, anh dừng xe và đứng bên cạnh nhìn vào nhà tôi. Tôi nhìn anh qua cánh cửa chớp trong phòng ngủ, sau đó thấy anh đi về phía nhà Sean. Tôi đợi hai phút rồi cũng ra khỏi nhà, lái xe lặng lẽ, hy vọng không ai nghe thấy mình.

Dân chơi thường thấy thứ hai là ngày cực kỳ vô vị. Những ai có công có việc đều phải hết sức chú tâm vào ngày đầu tuần và sáng thứ ba. Đi lang thang vào giờ này không phải là một ý tưởng tốt lành đối với những người phải dọn chuồng và chăn ngựa suốt ngày dưới ánh mặt trời miền Nam Florida. Những người không phải làm việc ngày hôm nay có thể tự do làm điều mình thích nhưng cũng rất hiếm những cô gái trẻ ra ngoài, vì thế các câu lạc bộ không náo nhiệt như ngày nghỉ cuối tuần.

Trò giải trí duy nhất cho buổi tối hôm nay là xem gã Jimmy Buffet mặc áo chim cò vừa chơi ghita vừa chơi acmonica. Ngoài ra còn một tay keyboard đội mũ thuyền trưởng, áo xanh da trời sặc sỡ với hai hàng khuy đồng, một tay trông trẻ nít trông mặt mũi buồn nản và bẽn lẽn, chỉ đáng tuổi con của những người kia.

Tôi vào quán bar và đi dọc theo sàn nhảy. Hơn chục con người say mềm đến mất cả lý trí. Tôi luôn nghĩ rằng nên có một chương trình quảng cáo video ở những nơi công cộng, quay cảnh những người say rượu già cả nhảy nhót tít mù. Chắc chắn tỷ lệ nghiện rượu sẽ giảm xuống vì sự nhục nhã kèm theo đó.

Người đứng quầy bar, một thanh niên trẻ có đôi mắt đen trung thực, lại gần khi tôi ngồi xuống chiếc ghế phía cuối quầy.

- Bà uống gì, thưa bà?

- Rượu khai vị, đừng gọi tôi là bà, cậu bé đáng yêu ạ. – Tôi cười nhún nhó khiến khóe miệng bên phải hơi nhếch lên. – Làm thế nào cậu chớp được những cuộc tình nóng bỏng điên rồ với một phụ nữ lớn tuổi hơn nếu như cậu cứ luôn miệng coi họ như bà cô già ở nhà cậu.

Anh ta cười toét miệng. Một hàm răng hoàn hảo.

- Không biết vừa rồi tôi nghĩ gì vậy?

- Tôi chịu. Nào, cho tôi một Vodka Ketel One với tonic và một cốc chanh vắt to.

- Có ngay!

Anh ta quay đi để pha. Có người nào đó đã bỏ quên một gói thuốc trên quầy. Tôi tự rút một điếu, trong bụng cảm thấy hơi tội lỗi, không phải vì tôi tự tiện lấy thuốc của người khác mà vì tôi lại hút thuốc. Một thói quen tồi tệ. Khi anh chàng đưa cho tôi đồ uống, tôi liền hỏi tên.

- Kayne Jackson.

- Kayne Jackson, lạ Chúa tôi, cậu đúng là một ngôi sao điện ảnh thiên bẩm đấy. – Tôi nói. – Kayne Jackson, tôi là Elena Estes.

Tôi nhấp một ngụm rượu rồi thở dài.

- Rất vui được gặp cậu. Tối thứ bảy vừa rồi cậu có làm việc ở đây không?

- Có ạ, sao cơ?

Tôi đã in những tấm ảnh trong máy của Lisbeth Perkin. Tôi đưa cho cậu ta xem bức hình Irina ngồi giữa Jim Brody và Bennett Walker.

- Cậu đã gặp cô gái này bao giờ chưa?

- Có, Irina. Cả cô ấy và đám kia đều là khách quen. Một con búp bê gợi tình, nhưng cô ấy chẳng thèm nhìn tôi đến lần thứ hai.

- Cậu có cho rằng cô ta có vấn đề về thị giác không đấy?

- Tôi nghĩ ví của tôi cũng chẳng đủ dày.

- À, một trong những người này, trông có vẻ sẽ là ông chồng giàu có tương lai của cô ta..

Anh ta nhún vai:

- Cậu có thấy gì lạ lúc cô ấy rời khỏi quán không?

- Không, tôi không biết. Hôm đó là sinh nhật của Jim Brody. Ở đây loạn lên như sở thú ấy. Sao vậy? – Anh ta thoáng vẻ nghi ngờ. – Chị là cớm à?

Tôi lại nhấp một ngụm rượu nữa, rồi rít lên một hơi thuốc dài.

- Đại loại thế... Cô ta có gặp vấn đề với ai không

- Không, hôm đó cô ấy rất ổn. – Anh ta nói, sau đó lại nghĩ ngợi. – Cô ta và Lisbeth Perkins có ra ngoài sảnh để trao đổi gì đó. Lisbeth trông có vẻ chán và muốn về. Lúc đó khoảng 1 giờ.

- Với ai?

- Một mình.

Ban nhạc bắt đầu nghỉ giải lao. Có thêm người vào quán. Kayne Jackson xin phép đi phục vụ người khác, họ sẽ không bắt anh ta phải làm việc quá sức so với số tiền được bo.

- Hình như cô đang thưởng thức thuốc lá của tôi?

Một giọng trầm và âm như một ly rượu mạnh tuyệt hảo. Giọng nói vừa thu hút, vừa châm chọc, lại hơi nặng nề, một giọng Tây Ban Nha.

Tôi liếc nhìn anh ta và phải khò thuốc.

- Sao cơ, à vâng, cảm ơn anh. Anh có muốn một điếu không? – Tôi nói, đưa cho anh ta bao thuốc.

Đôi mắt đen của anh ta sáng lấp lánh.

- Cảm ơn, cô thật là hào phóng, senorita [\[8\]](#).

- Senorita. Anh phải dạy cho gã lính mới kia một bài. Anh ta gọi tôi là bà kia đây.

Anh ta có vẻ không hài lòng.

- Ồ không, thật là không thể chấp nhận được.

- Vậy mà thế đấy.

Anh ta nở nụ cười cầu tài hiên lành mà chẳng có phụ nữ nào muốn nghi ngờ điều gì.

- ư gặp cô bao giờ.

Tôi chìa tay.

- Elena Estes.

Anh ta nhẹ nhàng cầm tay tôi, nâng lên và chạm nhẹ môi lên đốt ngón tay trong khi mắt vẫn không rời tôi.

- Juan Barbaro.

Barbaro. Người đàn ông siêu phàm. Ngài Mười Bàn Thắng của Câu lạc bộ Star Polo. Tôi không phản ứng gì, chỉ quan sát xem tiếp theo anh ta sẽ làm gì. Dường như anh ta cũng không quan tâm. Hấp lực về giới tính thường trực nơi con người anh ta vẫn không hề giảm bớt.

- Estes, hình như tôi biết cái tên này.

Tôi nhún vai.

- Ồ, anh không biết tôi đâu.

- Tôi biết mà.

Mắt tôi chạm mắt anh ta. Nhìn thẳng, kiên định và rành mạch. Mắt anh ta to và đen, với hàng mi dày rậm. Nhiều phụ nữ ở Palm Beach đã phải chi 600 đôla hàng tháng để được nói mi thẩm mỹ như thế này. Anh ta có nước da rám nắng, mái tóc đen ngỗ ngược dài xuống tận vai.

- Điều gì đã khiến một phụ nữ xinh đẹp ngồi đây một mình vào một buổi tối vô vị như thế này.

Tôi nhìn xuống những tấm ảnh mang theo, hết luôn cả ý định muốn chôn vùi tiếp.

- Tôi đang làm một việc có ý nghĩa từ những điều vô nghĩa. – Tôi nói, chìa tấm ảnh cho anh ta như thể một lá bài tây.

Đôi vai rộng của Barbaro hơi nghiêng đi và trông anh có vẻ buồn khi nhìn thấy tấm ảnh.

- Irina.

- Anh biết cô ấy.

- Vâng, tất nhiên rồi.

- Hôm nay người ta phát hiện ra cô ấy đã chết.

- Tôi biết. Người chăm sóc ngựa ở chỗ chúng tôi, cô Lisbeth, đã nói cho tôi biết điều đó. Họ là bạn rất thân. Beth tội nghiệp đã rất suy sụp. Thật khó mà tin rằng những điều khủng khiếp và tàn bạo lại xảy ra đối với một người mà chúng ta quen biết. Irina... đang còn tràn đầy nhựa sống, tính cách của cô ấy rất mạnh mẽ...

Anh ta lắc đầu, nhắm mắt lại và thở dài.

- Anh biết rõ cô ấy không? – Tôi hỏi.

- Không, cũng bình thường thôi. Gặp nhau trong bữa tiệc, chào nhau, nói vài câu chuyện phiếm. Còn cô?

- Chúng tôi làm việc cùng nhau. – Tôi nói. – Tôi đã tìm thấy cô ấy.

- Madre de Dios. – Anh ta thì thầm. – Tôi rất tiếc.

- Tôi cũng thế.

Anh chàng đứng quỳ mang cho Juan đồ uống mà không cần phải hỏi gì và anh ta uống một hơi dài.

- Đây là nơi cuối cùng người ta nhìn thấy cô ấy. – Tôi nói. – Anh có nhớ tối hôm đó không?

- Hôm ấy là tiệc sinh nhật của patron ^[9], ông Brody. Tất cả mọi người đều vui vẻ, vui vẻ đến hầu như không còn nhớ gì nữa. – Anh ta thú nhận. – Nhưng tôi vẫn nhận biết được sự có mặt của Irina ở đó. Chúng tôi còn nói chuyện với nhau.

- Về chuyện gì vậy?

- Chuyện tiệc tùng thôi. – Anh ta nhìn tôi rất lâu vẻ tò mò. – So với người làm việc ở các trang trại quanh đây thì trông cô rất giống cảnh sát.

- Tại tôi xem phim ảnh quá nhiều đấy mà.

- Lisbeth nói Irina bị giết. Có thật thế không?

- Đây là phía cảnh sát nghĩ thế. – Tôi nói.

- Những vụ giết người, kiểu như thế này, không nên xảy ra ở Wellington.

Wellington, Palm Beach, Hamptons, những thiên đường nho nhỏ nơi bờ biển phía Tây phi nhiều, những nơi cả ngày lẫn đêm đầy rẫy những trò giải trí, thư giãn và các cô gái xinh đẹp. Chẳng có gì tồi tệ hơn một vụ giết người. Tội ác là một vết ố bẩn trên tấm màn xã hội lịch thiệp này, như thể vết rượu vang đỏ loang trên mảnh lụa trắng vậy.

- Năm ngoái cũng có một cô gái bị giết ở sân quần ngựa. – Tôi nói. – Xác chết bị giấu trong một chuồng ngựa sau khi kẻ sát nhân cưỡng hiếp cô gái.

- Thật vậy à? Hình như tôi chưa nghe thấy vụ đó. Nhưng sau khi biết điều này, thế giới quan của tôi đã thay đổi. Tôi chẳng biết bất cứ điều gì bên ngoài sân polo cả. Cô có nghĩ rằng hai vụ này liên quan đến nhau không?

- Không, không phải đâu.

- Cô cũng biết cả cô gái kia à?

- Đúng thế, tôi biết.

Jill Marone, một con bé tục tĩu mắt híp như lợn, chuyên nói dối và ăn cắp vặt, cũng làm nghề coi sóc ngựa. Barbaro nhướng mày lên.

- Thật là một sự trùng hợp kỳ lạ.

Tôi ép mình cười nửa miệng, mặc dù trí óc đã trống rỗng.

- Có thể anh sẽ hối hận khi quen

- Tôi không nghĩ thế, cô Estes. – Anh ta nói, cầm nhẹ bàn tay trái của tôi.

Ban nhạc chơi trở lại. Barbaro cau mày nhìn họ rồi nói.

- Đi với tôi. – Anh ta tụt xuống khỏi ghế quầy bar, vẫn cầm tay tôi.

- Đối với tôi thì điều này không được khôn ngoan cho lắm. – Tôi nói. – Tên giết người vẫn còn đang lông nhông ngoài phố đấy.

- Tôi sẽ không đưa cô đến bất kỳ nơi nào mà lại không có người ở đó.

Anh ta dẫn tôi ra sảnh rồi xuống nhà hàng, vẫn còn vài bàn đang ăn tối. Mọi người đều nhận ra Barbaro. Tôi cũng cho rằng một trong rất nhiều bức chân dung biếm họa các ngôi sao polo được lồng khung trên tường kia là của Barbaro.

Chúng tôi ra khu vực ngoài trời. Anh ta nói nhỏ gì đó với một bồi bàn và người này vội vã chạy đi.

- Tốt hơn không? – Anh ta nói, giữ ghế cho tôi trèo lên. – Tất cả mọi tiếng ồn đều biến mất.

- Vâng, thực ra là tôi đến để nhìn ngắm người khác vui vẻ. Dù sao thì bi kịch của tôi cũng chẳng

ảnh hưởng gì đến họ.

- Không, họ sẽ không thể không chú ý. Một nơi vui vẻ không phù hợp cho những người có chuyện buồn.

Anh bồi bàn quay lại với một chai vang đỏ Tây Ban Nha và hai chiếc ly.

- Không phải rượu Argentina à? – Tôi hỏi.

- Không, và tôi cũng không phải người Argentina. Tôi là một người Tây Ban Nha thuần khiết.

- Thật thú vị khi có một môn thể thao mà người Nam Mỹ rõ ràng là đang thống trị

Anh ta mỉm cười.

- Những người Argentina không thích môn này đâu. Cái bọn con hoang hoa mỹ ấy.

- Tôi chắc rằng tất cả bọn họ cũng bảo người Tây Ban Nha như vậy.

Anh ta cười.

- Tôi không nghi ngờ điều ấy.

Tôi nhấp một ngụm rượu. Rất ngon. Rượu êm và nóng.

- Anh sống ở đâu bên Tây Ban Nha? Miền Nam? Vùng Andalusia?

- Miền Bắc. Pedraza. Castilla.

- Một đất nước xinh đẹp. Nhưng không phải là cái nôi của môn polo.

- Cô đến Tây Ban Nha rồi à?

- Năm 16 tuổi tôi được sang đó một học kỳ vì ít nhiều đã gây rắc rối cho gia đình. Dù sao thì bố mẹ tôi cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì nếu như tôi quấy rối ở một nước nào đó.

- Vậy ư?

Tôi nhún vai.

- Nếu như anh tưởng tượng ra cảnh nhảy múa khỏa thân với con trai của một cán bộ ngoại giao trong đài phun nước ở Plaza de Cánovas del Castillo.

Barbaro cười phá lên.

- Tôi chắc rằng cô đã bị Madrid nướng chín.

- Tôi đã uống phí cả tuổi thanh xuân.

- Bây giờ mọi sự đã thay đổi ư

Tôi nhìn ra ngoài sân polo tràn ngập ánh trắng, nghĩ rằng dường như quãng thời gian trước đây đã

chia thành hai cuộc đời. Và tôi nhớ về thời kỳ nổi loạn đầy vui thú như một bóng ma ám ảnh.

- Hãy tha lỗi cho tôi. – Anh ta nói khẽ, vươn người qua bàn để đặt tay lên người tôi. – Đây không phải là một buổi tối...

- Tôi chỉ đang nghĩ rằng Irina cũng không khác gì tôi khi tôi ở vào tuổi của cô ấy. Cứng đầu, bảo thủ...

- Đam mê và kiên định nữa. – Anh nói, một bên mày nhướng lên. – Tôi cho rằng cô ấy cũng không khác gì mấy so với cô bây giờ.

- Đó là sự thật.

- Đó chính là lý do tại sao tôi nay cô lại đến đây. Dù cô có sốc đến thế nào khi nhìn thấy cô ấy lúc đó, dù có buồn thương đến mức nào, cô vẫn đến đây để tìm câu trả lời, để đấu tranh cho cô ấy. Có phải vậy không?

- Đúng. – Tôi nhấp thêm một ngụm rượu nữa. – Tối hôm thứ bảy, anh có để ý thấy một người đàn ông khoảng ngoài 50, cao ráo, tóc đen, mặc bộ comple màu bạc, người Bỉ?

Barbaro lắc đầu.

- Không, có tên không?

- Tôi chắc là anh ta phải có tới vài cái tên. Tôi ngờ rằng anh ta ngó ngàng đến nỗi dùng tên của một người rất nổi tiếng: Tomas Van Zandt.

- Tôi chưa bao giờ nghe thấy cái tên ấy. Tôi có thể làm gì được?

- Không. Anh ta là một mối hận của Irina.

Đó chính là gã lái ngựa mà cô đã vung giày lên đánh khi hắn đến trang trại của Sean hồi năm ngoái. Van Zandt, cũng là kẻ tình nghi đã giết cô gái ở sân quần ngựa, hắn đã biến mất hai ngày sai khi cô gái bị giết. Người ta không nhìn thấy Van Zandt và chiếc xe đi thuê của hắn thêm lần nào nữa. Tôi ngờ rằng hắn đã vứt chiếc xe và trốn ra nước khác trên một chiếc máy bay chở hàng lô ngựa, quá dễ để làm điều đó cho dù các phương tiện truyền thông đã phát lệnh truy nã của sở cảnh sát sở tại.

Điều gì sẽ xảy ra nếu hắn quay trở lại? Irina biết quá rõ về hắn. Cô ta sẽ buộc tội hắn giữ cô gái mà cô quen biết trong một chiếc xe du lịch ở Bỉ để làm nô lệ tình dục. Hắn đã bám riết vào ý nghĩ là cô gái sẽ làm hư hại toàn bộ thanh danh của hắn.

Cũng có thể hắn quyết định sẽ cải trang. Hắn không bao giờ có thể chường mặt ở Wellington mà không bị bắt giữ, nếu hắn khôn ngoan, cẩn thận và đủ ngạo mạn để tin rằng có thể thoát khỏi mớ bong bóng này, hắn sẽ lủi vào những thị trường nhỏ hơn, giữa khu vực miền tây hoặc tây bắc chẳng hạn. Hắn vẫn có thể lừa đảo kẻ khác và lừa mị chính mình về một vận may gặt được trong số những người không đủ khả năng tài chính hay mối liên hệ nào để đi nghỉ đông ở Florida. Nhưng hắn luôn biết rằng Irina lúc nào cũng thường trực ngoài kia để sẵn sàng hại hắn. Cô ta chẳng trông ngựa mãi. Cô ta sẽ thay đổi công việc, sẽ di chuyển.

- Anh có để ý thấy cô ấy rời khỏi bữa tiệc lúc mấy giờ không? – Tôi hỏi. – Và có đi cùng ai không?

- Tôi không biết. Tôi nhớ rằng cô ấy đã nhảy, nhảy với Jim Brody. Ông ấy nhảy với tất cả các cô gái trẻ.

- Bữa tiệc trụy lạc đúng không? Ông Brody có vợ không?

- Có vài người trước đây.

- Ông ta thích những cô gái trẻ?

Barbaro nhún vai, kiểu cách rất châu Âu.

- Đàn ông mà.

Anh ta cau mày nhìn tôi.

- Cô không được nghĩ rằng ông ta đã làm

- Tại sao không?

- Senor [\[10\]](#) Brody là một người giàu có và quyền thế. Ông ấy có thể có tất cả những gì ông ta muốn.

- Anh nghĩ rằng một người giàu có sẽ không phạm tội giết người à?

Anh ta cau mày về bối rối và thất vọng hơn là chỉ trích.

- Ông ấy không cần phải chạy theo phụ nữ hoặc giết họ.

- Chuyện xảy ra với Irina không phải do nhu cầu, ông Barbaro. – Tôi nói – Những gì xảy đến với cô ấy liên quan đến quyền lực và sự thống trị. Chẳng có loài động vật nào biết rõ điều này hơn một tên nhà giàu lắm của.

Barbaro lắc đầu và giơ tay ra để ngăn mớ lý thuyết của tôi lại.

- Không, không, không... Chỉ có những kẻ điên mới làm điều này: giết một cô gái trẻ, rồi ném xác đi như một bao rác.

Tôi chống cằm và tỉa khuỷu tay lên bàn. Tôi quan sát khuôn mặt anh ta, kinh ngạc khi thấy anh ta khó chịu vì ý tưởng những tên giết người có thể mang bộ mặt của giới thượng lưu, mặc dù tôi biết rằng rất nhiều người cũng có một nhận thức sai lầm tương tự. Tôi không bao giờ hiểu được điều này và sẽ không bao giờ hiểu được.

- Thế anh nghĩ rằng một tên giết người thì trông như thế nào, ngài Barbaro? – Tôi hỏi. – Anh nghĩ rằng hắn sẽ có mái tóc bện thùng, mắt vằn tia máu, râu ria lởm chởm, sẹo ngang sẹo dọc, xăm trổ đầy mình? Hay anh cho là những tên giết người, những kẻ hiếp dâm trông sẽ như quái vật? Tôi có thể đảm bảo với anh rằng, không phải là như thế. Những sinh vật nguy hiểm thường lại rất đẹp đẽ.

- Vâng. – Anh ta đáp khẽ. – Đó là sự thật. Có thể như thế lắm. Hãy nói cho tôi biết, Elena, cô có kinh nghiệm về những điều đó àghét phải nghĩ đến điều này lắm.

- Anh bạn mới quen của tôi, đó lại là chuyện khác. Tôi hứa rằng anh sẽ thấy thú vị, tôi vẫn còn cả ngày dài trước mặt đây.

- Vậy ư, - Anh ta đứng lên cùng tôi. – Cho phép tôi đưa cô ra ngoài, vì cô nói rằng tên giết người vẫn còn đang lộng nhông trong thành phố của chúng ta.

- Làm thế nào để tôi biết rằng anh không phải là tên ấy?

- Tôi mắc nhiều tội lỗi, Elena ạ. – Anh ta nói. – Nhưng chuyện này thì không. Tôi có người làm chứng cho điều đó.

- Vậy ư?

- Ừ, - Anh ta nói khi chúng tôi đi ngang qua nhà hàng. Anh đặt tay lên lưng tôi như ý nói chẳng hề có gì là lừa đảo và tội lỗi ở đây cả. – Tôi thừa nhận tối hôm đó có uống hơi nhiều thật. Sau đó tôi về nhà một người bạn ở Polo Club để “ru ngủ tội lỗi”.

- Và cô ấy sẽ xác nhận cho anh, tôi chắc thế. – Tôi nói khi chúng tôi đi lên gác.

- Anh ấy xác nhận cho tôi. Lúc đó chẳng ai trong chúng tôi đủ sức để tiêu khiển với phụ nữ nữa. Tôi thức cả đêm bên bàn bi-a ở nhà anh ta, khi ấy tôi cho rằng đó là một ý kiến hay. Mà cũng chẳng bao lâu thì trời đã sáng rồi.

- Anh ta có tên không?

- Dĩ nhiên. – Anh ta nói khi chúng tôi vào sảnh chính.

Ngay cả một đạo diễn Hollywood cũng không thể chọn thời điểm tốt hơn được. Ngay khi cửa vừa mở ra, Barbaro đã cười và nói to:

- Chưa nhắc đến quỷ sứ thì quỷ sứ đã tới.

Đúng là quỷ sứ thật.

Cơ thể tôi đông lại và tê cứng khi tôi nhìn thấy khuôn m người làm chứng của Juan Barbaro:

Bennet Walker.

Chương 13

Phòng khám nghiệm tử thi của tòa Giám định pháp y Hạt Palm Beach là nơi Landry không bao giờ muốn ghé qua. Nhưng đó lại là một phần rất quan trọng trong công việc của anh. Công việc thôi mà, anh vẫn nghĩ như thế cho dù có thể ủy thác việc này cho Weiss. Weiss sẽ chẳng khác nào một chú bé con ngớ ngẩn thích chui vào phòng thí nghiệm để mổ phanh xác con ếch ra xem xét.

Từ lúc được giao trọng trách điều hành vụ này, Landry trở thành người đại diện của nạn nhân. Việc của anh là tìm lại công lý cho cô ta. Để làm được việc đó, anh cần phải biết, cần phải được nhìn tận mắt, bất kỳ điều gì anh có thể làm vì nạn nhân, để xác định xem cô ấy sống thế nào và chết như thế nào.

Anh đứng cạnh chiếc bàn đối diện với giám định viên, cũng đeo chiếc mặt nạ, đội mũ, mặc áo choàng, đeo găng và đi ủng. Ở đây, tất cả mọi người chỉ được phép nhìn nhau bằng mắt mà thôi.

Giám định viên lần này là Mercedes Gitan, trưởng phòng pháp ý, là người luôn được đánh giá cao. Cô đã từng từ bỏ công việc dạy học nhân hạ ở trường đại học Miami để tìm đến chỗ này và nhanh chóng thăng tiến. Nếu các nhà cầm quyền của hạt còn có chút nào khôn ngoan, chắc hẳn họ sẽ giao trọng trách cho Gitan mà không cần phải suy nghĩ.

- Anh có nhìn thấy không? – Cô chỉ vào vết thương đang ngoác miệng ở phần thân trên mà con cá sấu đã dứt ra. – Đó là phần đầu của xương đùi. Con cá sấu đã ngoạm nó như ngoạm một cái xương gà. Hàm răng cá sấu khỏe đến khó tin: dao động từ 1500 đến 2000 mã lực, tương đương với lực nhấc bật rễ một gốc cây nhỏ.

- Tôi cũng muốn thử làm gốc cây xem sao. – Landry nói.

- Lạy Chúa, tôi đã mổ hai cái xác nạn nhân bị c tẩn công. Chẳng hay ho gì đâu. Tôi không thể tưởng tượng được những người ấy cảm thấy thế nào. Tôi cho rằng tin tốt ở đây là nạn nhân chỉ cảm thấy lúc trước đó thôi, sự hành hạ của một loài thú khác. – Gitan nói về cay nghiệt.

Cô bật lên một tiếng thở dài và lắc đầu khi nhìn xuống khuôn mặt của Irina Markova, đôi mắt và đôi môi đã bị xé nát.

- Tôi khó mà làm được việc này. Tôi có thể mổ xác của những tên buôn lậu ma túy và tội phạm cả ngày trời cũng được. Chúng biết chúng hành động vì cái gì và biết rõ việc mình đang làm. Còn cô ấy là một nạn nhân thuần khiết. Cô ấy sẽ đi dạo trên đường mà chẳng hề để tâm đến một tên giết người.

- Tôi cũng biết chút ít về cô ấy. – Landry nói – Đủ để chào nhau. Cô ấy là người quen của bạn tôi.

- Tôi rất tiếc. Anh cũng không cần phải ở đây đâu, James. Tôi có thể gọi lại cho anh.

- Không, đây cũng là một phần của công việc. Cô ấy là nạn nhân trong vụ của tôi. Cô biết tính tôi rồi còn gì.

- Mê tín?

Anh nhún vai, mắt vẫn không rời cái xác.

- Tôi cần phải chứng kiến bằng cả hai mắt, tôi cảm thấy như... như mắc nợ nó thì phải. Thật điên

rô phải không?

- Không phải đâu. Điều đó có nghĩa là anh vẫn còn tình người. Tôi vẫn xem xem lúc nào thì tôi bắt đầu chỉ đếm các xác chết chứ không còn coi chúng là người nữa, đó chính là lúc tôi nên đi tìm công việc khác thì hơn. Ý tôi là tôi đã dần dần không còn cảm xúc nữa. Tôi không thể làm việc này mà vẫn còn giữ cho đầu óc lạnh mạnh được. Nhưng chí ít thì tôi vẫn còn ép mình phải tìm hiểu danh tính của họ.

- Cảm ơn vì đã chia sẻ điều này, Merci – Landry nói.

Chính anh đã gọi riêng cô để nhờ giúp việc này. Anh quen biết cô đã sáu bảy năm nay, đã quan sát sự thăng tiến của cô. Cô rất lạnh lùng và cẩn thận. Đây lại không phải là một vụ đơn giản. Gitan sẽ thu lượm từng tí thông tin một, cho dù chúng chẳng có ý nghĩa gì đi chăng nữa. C chẳng bao giờ bỏ qua bất cứ điều gì hết.

- Ô, không biết ai cần tới cô gái này cơ chứ. – Cô nói.

- Ông thị trưởng Wellington, thị trưởng West Palm, rồi thị trưởng Palm Beach, cảnh sát trưởng, luật sư của bang và hàng chục cuộc gọi khác từ lúc anh gọi tôi tới giờ.

Lanry cười chẳng mấy vui vẻ.

- Sẽ chẳng ai quan tâm nếu mấy tên đầu đường xó chợ ở Loxahatchee bị bắn cho phọt óc ra. Nhưng một phụ nữ trẻ bị bóp cổ rồi vớt xuống nước thì sẽ gây ảnh hưởng xấu tới ngành du lịch. Rõ ràng tên giết người vẫn chạy nhong ngoài đường phố kia suốt cả mùa này.

Gitan liếc nhìn đồng hồ rồi thở dài giận dữ.

- Không biết thằng Cecil chết rấp ở đâu rồi? THẰNG CECIL CHẾT RÁP Ở ĐÂU RỒI.

- Tôi đang chờ cô hét lên đây, bà chủ.

Trợ lý của Gitan, một gã đồng tính da đen cao hai mét một, bước vào phòng. Mặc dù đang đứng trên bục cao, Gitan vẫn phải ngẩng cổ để nhìn anh ta.

Công việc bắt đầu với sự khám nghiệm bên ngoài. Gitan nói khẽ vào micro, nhận dạng nạn nhân, thông báo tuổi, chiều cao, cân nặng, giới tính, màu tóc. Cô không thể định rõ màu mắt của cô gái vì con người đã không còn nữa.

Landry nhìn chăm chăm vào đôi tay của nạn nhân, những móng tay sơn màu đỏ chói vẫn còn nguyên si dù bị ngâm lâu ở dưới nước. Chỉ có hai móng là bị gãy. Hy vọng là chúng gãy vì cô đã cào sứt mặt tên giết người và Gitan sẽ tìm được thứ gì đó đem lại chút hy vọng, như tế bào da hay chút máu của tên sát nhân còn mắc lại đủ để xét nghiệm DNA.

Xác chết đã bị ngâm lâu dưới nước, nhưng trừ phi lũ cá rửa hết móng tay đi, nếu không vẫn còn cơ hội tìm thấy thứ gì đó dưới lớp móng.

Phân tích những chứng cứ kiểu này cần phải có thời gian. Huyết thanh, chất độc, rồi DNA. Thực tế có xét nghiệm vội vàng cũng phải mất vài ngày, thậm chí vài tuần mới cho ra kết quả. Ngay cả khi đã

có kết quả DNA rồi thì cũng chỉ có thể tìm ra chủ nhân của nó ngay lập tức, nếu gã đó có tiền án tiền sự từ trước và thông số về hắn được lưu trữ ở ngân hàng dữ liệu quốc gia.

Gitan kiểm tra từng xăng ti mét da thịt của xác chết. Từng vết xước, từng vết thâm tím đều được đo đạc và chụp ảnh lại. Sẽ chẳng có gã luật sư nào biện hộ được trước những chứng cứ li ti này. Chúng cũng hữu ích chẳng khác nào dấu vân tay vậy.

- Cô nghĩ đây là cái gì? Vết cắn? – Anh hỏi, chỉ vào mấy vết thâm hình bán nguyệt xung quanh quầng ngực trái. Anh soi kính lúp và cúi thấp xuống để nhìn.

- Cũng có thể. – Gitan nói. – Cái này có vẻ là như vậy. Nhưng tôi không thấy rõ ràng vết răng. Có thể hắn đã cắn cô ta qua một lớp vải hoặc chắn mỏng nên vết này mới mờ đi như vậy. Chắc hắn cũng là một tay lịch sự.

- Có thể hắn làm việc này từ trước đây. – Landry nói.

Đó không phải là một ý kiến hay. Họ sẽ không trò chuyện về một tên con hoang ngẫu nhiên nào đó mà lại không có câu trả lời rõ ràng. Vụ án sẽ không được xảy ra tình huống nào nằm ngoài trù liệu. Nó sẽ phải được tiến hành trình tự, đòi hỏi sự tinh tế và logic để phòng ngừa những lời buộc tội bừa bãi.

Gitan chuyển sang những vết buộc xung quanh cổ cô gái.

- Cô nghĩ đây là cái gì? – Landry hỏi. – Dây thừng? Hay dây điện?

- Đầu tiên, - Gitan đáp lời - chúng ta nhìn thấy những dấu tay trên thanh quản. Nhìn thấy không? Nên chúng ta biết rằng tên sát nhân đã dùng tay bóp cổ cô ấy. Nhưng rồi chúng ta cũng tìm thấy cả vết buộc nữa. không phải dây điện. Có nhiều vết mờ, như vậy hắn phải là dây vải. Nếu là dây thừng thì nó mạnh hơn. Tôi không nhìn thấy bất kỳ thứ dây thừng tự nhiên nào, nhưng cô ta bị ngâm dưới nước nên những vết thớ dây có thể biến mất. Hoặc đây cũng có thể là loại dây thừng nhân tạo. Dây nilon chẳng hạn.

Gitan soi kính lúp để nhìn cứu những rãnh sâu trên cổ cô gái. Vài chỗ da đã bị nứt.

- Ồ. - Cô kêu lên khi lấy chiếc nhíp cẩn thận gãi gì đó ra khỏi vết thương.

- Gì thế?

- Máu khô. Nhìn này.

Landry nhìn cái vẩy qua kính hiển vi. Kẹt trong đó là sợi vải nhỏ đến nỗi không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Chúng mảnh, ngắn, màu đen, trông gần giống như sợi tóc ngắn vậy.

- Các chuyên gia phòng thí nghiệm sẽ đưa ra câu trả lời sau khi xem xét chúng dưới kính hiển vi. – Gitan nói.

- Tôi thấy ngạc nhiên khi cô vẫn tìm được thứ gì đó.

- Thịnh thoảng chúng ta vẫn gặp may. Tên sát nhân không vứt cô ta xuống nước ngay lúc đó. Vết thương vẫn còn thời gian để khô lại.

Sau khi Gitan kiểm tra kỹ lưỡng phần trước của thi thể, Landry giúp Cecil lật cái xác lại. Gitan vén hết tóc của Irina Markova lên để kiểm tra phần sau cổ, nhưng không có gì.

- Được rồi. – Gitan nói. – Phải có thứ gì đó đằng sau hoặc giữa cô ta và tên giết người, hay cũng có thể hấn ở phía trên cô ta và ghì cô ta xuống để bóp cổ.

- Theo kinh nghiệm của tôi thì loại người làm những chuyện như thế này thường muốn nhìn khuôn mặt của nạn nhân khi bóp cổ họ. – Landry nói – Nhìn thấy những tia sáng cuối cùng phát ra từ ánh mắt họ là một sự thích thú đầy quyền năng.

- Theo tôi thì hấn đã bóp cổ cô ta đến bất tỉnh, sau đó để cô ta tỉnh dậy rồi lại “giết” thêm lần nữa.

- Đồ bệnh hoạn khôn kiếp. – Landry thì thầm.

- Hấn đã để cô gái nằm đâu đó một lúc trước khi đem quăng cô ta xuống kênh. – Gitan giải thích.

Khi tim ngừng đập, vòng tuần hoàn máu không hoạt động khiến máu tụ xuống lưng, phía sau cẳng chân và cánh tay làm thành những vết thâm tím lớn. Thi thể cô gái để đặt nằm khá lâu nên máu đã đông cục lại trong nhiều giờ. Cho dù sau đó xác chết có được di chuyển và thay đổi tư thế thì những vết đó vẫn tồn tại nguyên như vậy.

- Có lẽ hấn phải chờ dịp để ném cô ta xuống nước. – Landry nói. – Hoặc hấn là loại quái vật muốn giải trí với xác chết sau khi giết họ.

Landry chờ tới khi Gitan rạch một đường ngang qua đỉnh đầu cô gái. Mảnh da đầu được kéo ra sau để kiểm tra các chấn thương bên trong. Hộp sọ sẽ được khám nghiệm xem có bị vỡ hay không, Landry không cần phải quản quanh để quan sát kỹ chu trình này. Anh không cần phải chờ Gitan rạch những đường hình chữ Y xuống ngực và phần thân dưới. Anh không cần phải nhìn phần xương ức của Irina bị xẻ làm hai và bộ ngực cô ấy mở toang ra như vỏ sò. Anh không cần phải xem lục phủ ngũ tạng của cô được lấy ra từ cơ thể và đặt lên đĩa cân.

Trước đây anh đã chứng kiến đủ rồi. Ai cũng có một lá gan. Ai cũng có một bộ ruột. Ai cũng có óc. Chẳng có gì khiến anh chú ý cả. Các nội tạng sẽ được khám nghiệm và được cân lên, rồi ghi chép, bởi vì chu trình công việc là thế. Nhưng Irina Markova không có bệnh về nội tạng hay bất kỳ sự thiếu hụt bên trong nào có thể làm cô ấy chết.

Cô ấy chết vì căn bệnh của kẻ khác – đó là thứ chất độc đã dần dần xâm nhập vào tâm trí của tên giết người.

Anh đã nghĩ như thế từ lúc đi ngang qua nhà để xe để về phòng cảnh sát.

- Phiên dịch đây rồi. – Weiss nói.

Họ đi vào phòng thẩm tra. Người đàn ông đứng tuổi ngồi cuối bàn không biểu lộ thái độ gì. Khuôn mặt dài thườn của ông ta như tạc bằng đá. Ông ta cao, gầy, mặc bộ quần áo đen và bộ râu trắng được xén tỉa cầu kỳ. Mắt trái của ông ta ánh xanh sắc sảo, nhưng mắt phải lại đục lờ, và nó đã hỏng rồi nhưng ông ta cố tình để thế cho mọi người nhìn thấy, chứ chẳng cần đeo kính hay băng lại để che giấu gì hết. Ông thầy tu già dường như còn thấy tự hào về con mắt hỏng đó, hệt như một tấm huân chương danh dự xấu xí vậy.

Weiss giới thiệu

- Thừa cha Chermoff, đây là thám tử Landry, cũng đang tham gia cuộc điều tra này.

Landry cứ để nguyên lời giới thiệu đó. Anh không cần phô bày vai của người đứng đầu để tổng cô Weiss trở về vị trí của mình.

- Anh chìa tay cho thầy tu, những ngón tay của ông ta nhăn nheo và xương xẩu hết những cành cây khô.

- Cha Chermoff. Cảm ơn cha đã đến chỉ vì một mẩu tin ngắn ngủi. Thật không may đó là mẩu tin duy nhất để khởi động cho một cuộc điều tra.

- Thầy tu già nhìn xuống khi họ đã yên vị. Landry hồi tưởng lai ngôi trường Thiên Chúa giáo nơi anh đã phải quỳ gối rất lâu để cầu xin Đức Mẹ tha thứ cho tội vi phạm nội quy trường học cũng như nhớ lại những lần cha Arnauld đã nhìn anh đầy giận dữ.

- Đây là cô gái người Nga đã chết? – Giọng thầy tu hơi nặng, nhưng tiếng Anh thì rất linh hoạt.

- Vâng thưa cha. Irina Markova. Cô ấy làm việc trong một trại ngựa ở ngoại vi Wellington. Cha có biết bất kỳ người nào mang tên Markova trong khu vực này không? Nếu cô ta có gia đình ở đây, chúng tôi sẽ liên hệ với họ.

Thầy tu không trả lời câu hỏi.

- Người này, - Ông hất đầu về phía Weiss – đã bật cho tôi đoạn băng ghi lại tin nhắn.

-Vâng, cha có thể dịch hộ được không?

Thầy tu không trả lời câu hỏi, như thể công việc của Landry chẳng gây tí ấn tượng nào.

- Cô gái này, là một tội phạm?

- Theo tôi thì không. Sao cơ? Người đàn ông đã nói gì trong cuốn băng?

- Tên anh ta là Alexi đúng không? Người này bảo tôi thế. – Thầy tế lại hất đầu về phía Weiss mà không buồn liếc nửa con mắt.

- Chúng tôi nghĩ thế. Tại sao cha lại hỏi cô gái này có phải là tội phạm không?

- Bật băng lại đi

Weiss nhấn nút và một tràng tiếng Nga tuôn ra xen lẫn những đoạn ngắt.

- Anh ta nói “*Quý tha ma bắt tại sao em không gọi lại cho tôi? Em đối xử tử tế với tôi bằng cách đang hứng tình với mấy thằng ma cô Mỹ mềm oặt đấy hả? Đừng quên em là ai, Irina. Đừng quên ai đang sở hữu em. Tôi có việc cho em đây. Vụ này sẽ kiếm được, cô nàng tham lam ạ.*”

- Cha có nhận ra giọng ai không? – Landry hỏi.

- Có rất nhiều người Nga có tên Alexi. – Thầy tu đáp lời.

- Cha có ý tưởng gã này là một người nào trong số đó không?

Thầy tu nhìn quanh phòng như thể có vài gã đàn ông mang tên Alexi đang nấp ở đâu đó trong góc để nghe trộm.

- Anh có biết những tổ chức tội ác người Nga không thám tử Landry?

- Tôi có biết.

- Tôi không cần phải kể cho anh nghe những con người này tàn nhẫn và hung bạo đến mức nào đúng không. Chúng là một vết nhơ trong cộng đồng chúng tôi. Không phải tất cả người Nga đều là tội phạm.

- Nhưng cha vừa hỏi tôi, liệu tôi có cho rằng Irina Markova cũng là một tội phạm không?

- Có một người, một người rất nguy hiểm, tên là Alexi Kulak. Hắn là một con sói xấu xa. Đây có thể chính là giọng của hắn.

- Cha biết hắn ta? – Weiss hỏi. – Cha có biết hắn ở đâu không?

- Tôi biết về hắn. Đó là loại người tin rằng mình là chủ thiên hạ và có thể làm bất cứ điều gì hắn muốn với họ.

Giọng ông già dường như hơi cay đắng.

- Hắn đã làm mất của cha ra nông nỗi này ư? – Landry hỏi.

Thầy tu hít một hơi dài.

- Không, KGB đã làm thế hồi tôi còn trẻ. Họ đốt mù mắt tôi bởi vì tôi không chịu làm nhân chứng cho họ. Tôi đã nhìn thấy một người ăn cắp hai ổ bánh mì để nuôi sống gia đình, chỉ vì chiến tranh thôi mà. Người người đều chết đói. Khi còn ở Nga, chúng tôi chỉ sợ KGB. Không có tội phạm, còn ở đây thì quá nhiều tội phạm chứ không có KGB. Cũng chẳng tốt đẹp gì hơn.

- Cha biết người nào có thể giúp đỡ chúng tôi tìm Alexi Kulak được không? – Landry hỏi.

- Tôi biết một người, nhưng anh ta sẽ không nói đâu.

- Nếu anh ta sợ, chúng tôi có thể nói chuyện qua điện thoại. – Weiss nói. – Tất cả chúng tôi đều đang tập trung vào người mang tên Alexi này.

Thầy tu già đứng dậy. Ông ta đứng thẳng như nòng súng, đây là dáng điệu quen thuộc khi mặc áo thầy tu.

- Anh ta sẽ không nói đâu. – Ông lặp lại. – Vì Alexi Kulak sẽ cắt lưỡi anh ta.

Chương 14

Trong trí tưởng tượng của mình, tôi luôn hình dung ra giây phút này. Và khi điều ấy xảy ra, tôi sẽ đưa tay lên và nói một câu gì đó. Tôi đã nghĩ rằng mình đủ mạnh mẽ và tự tin, sẽ không hề bị chi phối bởi ánh mắt của anh ta. Và Bennett Walker sẽ phải là người bị động, sẽ cứng hàm lại khi tôi bắt chuyện. Nhưng điều này đã không xảy ra.

Anh ta bước qua cửa với vẻ đang định làm gì đó, ánh mắt tập trung vào người bạn, người làm chứng của mình, Juan Barbaro. Thời gian và cách sống đã hằn những vết ngang dọc lên khuôn mặt, nhưng dường như phụ nữ lại bị hút hồn bởi điều đó. Anh vẫn để kiểu tóc ngắn đen rủ xuống tận mắt, vẫn có dáng thể thao, cao to, vai rộng và hông gọn. Ăn mặc thì không chèn vào đâu được, quần âu trắng, jacket đen, áo sơ mi kẻ sọc đen phan ngực. Sự phô bày chỉ vừa đủ để tạo vẻ gợi tình.

Anh liếc nhìn tôi vẻ đã hơi nhận ra.

Tôi là một người rất khác những phụ nữ mà anh quen biết. Tôi, với mái tóc đen bờm sư tử, nụ cười lúc nào cũng sẵn sàng gây sự và tia sáng tích thú luôn lấp lánh trong mắt. Hồi ấy tôi đã vô cùng sôi nổi, thăng hoa trong mỗi tình đầu và thơ ngây hết sức.

20 năm quả là một quãng thời gian dài. Tôi đã trải qua nhiều điều kể từ khi chia tay anh. Tôi đã bị xúc phạm nặng nề nhưng anh không hề nhận ra qua vẻ bề ngoài mà anh đã chết sững ngay từ lần đầu tiên đề rồi trở nên lung túng để đến nỗi nói lắp. Tôi chẳng có ý nghĩa gì đối với anh để đến nỗi anh không tượng tượng nổi giây phút này ư? Không nhìn, không nghĩ. Một kỷ niệm buồn thì tốt hơn hết nên cho vào dĩ vãng.

- Juan, bạn thân mến, - Anh nói, bắt tay Barbaro trịnh trọng như một chính trị gia. – Tôi có thể ở lại vài phút...

- Xử sự thế à, ông bạn, - Barbaro nói. – Tôi đã làm quen được một phụ nữ yêu kiều và anh lại thò mũi vào. Tôi đại gì để cô ấy lại cho anh cơ chứ?

- Tôi xin lỗi, nhưng tôi...

Barbaro lơ đi.

- Elena, đây là ông bạn cực kỳ thô lỗ của tôi, Bennett Walker. Bennett, cô bạn đáng yêu tối nay của tôi đây, Elena Estes.

Anh ta lại nhìn tôi. Anh nhìn tôi như thể lần đầu tiên gặp gỡ vẫn còn vẻ choáng váng và thận trọng trong ánh mắt mà tôi hằng khát khao.

- Tôi không biết rằng anh lại là người thua cuộc khi tranh luận kia đấy, Bennett. – Tôi nói, như thể đang rất bình thản.

- Elena.

Anh ta muốn tôi độn thổ xuống đất. Anh ta muốn quay lại và biến mất sau cánh cửa. Anh thấy quá đủ rồi, không muốn trông thấy mặt người phụ nữ đã từng cố tống cổ anh vào tù.

- Hai người biết nhau à? – Barbaro nói. – Tại sao tôi lại phải ngạc nhiên kia chứ. Có người phụ nữ xinh đẹp nào mà anh không biết trong vòng 50km đâu, bạn thân mến.

-Ồ tôi biết Bennett lâu rồi. – Tôi nói, thích thú khi nhìn thấy vẻ lo sợ hiện lên trong mắt Bennett. – Hoặc cũng có thể là tôi tự nghĩ thế.

- Elena, - Anh cắt lời. – Lâu quá rồi nhỉ. Đạo này em thế nào?

- Đây là điều tuyệt nhất mà anh có thể làm đây à?

-Ừ, trong lúc này .

- Và cho rằng anh lúc nào cũng có thể cao chạy xa bay. – Tôi liếc nhìn Barbaro. – Ben thường nói những điều mà anh ấy chẳng nghĩ thế. Có phải vậy không, Ben?

Anh ta không nói gì.

- Tôi rất buồn khi phải trả lời câu hỏi đó của anh. – Tôi nói – Sáng nay một người bạn của tôi đã được tìm thấy trong tình trạng bị giết hại. Thử tưởng tượng xem tôi ngạc nhiên đến thế nào khi biết rằng anh đã ngồi cùng cô ta vào cái đêm cô ta mất tích.

- Anh không biết gì hết. – Anh ta nói, có vẻ tè ra rồi. Tôi có thể thấy anh quay đi, hàm cứng lại và tránh nhìn vào mắt tôi.

-Ồ, chẳng có gì thay đổi cả. – Tôi bình luận.

- Nếu bây giờ em buộc tội anh, Elena, thì anh cần phải nói với bạn anh vài lời.

Anh ta đặt tay lên vai Barbaro, vẻ kéo bè kéo cánh.

- Kể hết chuyện của anh đi. – Tôi nói nhẹ nhàng. Điều đó có vẻ ngu ngốc nhưng vẫn thường xảy ra. Thỉnh thoảng tôi không thể kiềm chế được bản thân.

Barbaro có vẻ sững sốt nhưng dường như thích thú với màn kịch này. Anh ta đứng giữa chúng tôi như thể đang xem một trận tennis

Walker phải mất mấy giây để lấy lại bình tĩnh, hít vào rồi thở ra. Anh ta dán mắt nhìn vào hai cặp tình nhân từ nhà hàng đi lên gác và đang đứng nói chuyện cách họ chưa đầy 10 feet.

- Anh chẳng có chuyện gì để nói cả. – Anh ta nói khẽ, nhích lại gần tôi hơn. Tôi không lùi lại. Tôi sẽ không làm thế. Tôi nhìn vào mắt anh ta, biết rằng điều này sẽ làm anh khó chịu.

- Anh thực không có ý tưởng đó đây chứ? Một nhân chứng chẳng biết gì về chuyện này? – Tôi lắc đầu. – Không hay đâu, Bennett. Chỉ ít anh cũng không thể phủ nhận sự có mặt của anh trong toàn bộ câu chuyện.

- Elena, anh biết là em đang buồn. – Anh nói. – Nhưng anh chẳng liên can gì tới cái chết của cô gái kia cả, nếu không anh đã rất giận em vì ngụ ý kia, đặc biệt là khi có cả những người khác cũng nghe thấy chuyện này.

Tôi phá lên cười.

- Ô, người khác sẽ nghĩ gì nào? Anh không muốn tôi làm ô uế thanh danh của anh. Anh thật khôn kiếp không thể tin được. – Tôi hạ giọng.

- 20 năm qua rồi mà em vẫn còn ghét anh.

- Chẳng có điều gì kìm hãm những việc làm của anh Bennett. Tôi thì càng không.

- Cho dù em nghĩ thế nào thì anh cũng không giận em đâu.

- Thật thú vị khi lịch sử lặp lại.

- Anh không nói chuyện này với em ở đây, bây giờ, Elena.

- Ô, lúc nào anh tìm thấy chỗ trống trong nhật ký [\[11\]](#) thì hãy điền tên tôi vào đó nhé. Đây chẳng phải là chuyện hồi tưởng quá khứ đâu. – Tôi nói giọng mỉa mai.

Tôi đưa mắt nhìn sang Barbaro.

- Còn bây giờ, xin các ngài thứ lỗi, ngày hôm nay thật quá dài và nặng nề. Tôi phải về thôi.

Tôi bước ra cửa và đi qua chỗ nhân viên trực của khách sạn. Tôi để xe ở tầng dưới. Tôi còn một khẩu Glock 9li giấu trong ngăn bí mật ở cửa xe và không thể liếc nhìn để khẩu súng lọt vào tay một thằng nhóc chán đời đang phát ón lên vì phải chầu chực thò túi những kẻ giàu có.

- Elena.

Barbaro. Anh ta đang rảo bước để đuổi kịp tôi. Nhưng khi tới gần, anh ta không biết phải nói gì. Anh ta lúng túng như kẻ thứ ba nhảy vào cắt ngang câu chuyện vậy.

- Tôi e là mình không hiểu đầu đuôi câu chuyện là thế nào.

- Tôi khẳng định rằng ông bạn tốt của anh sẽ lại lôi anh vào cuộc. – Tôi nói. – Dù sao thì cũng chỉ là một lời khuyên thôi: Đừng quá sức vào việc tìm giúp anh ta một nhân chứng. Nếu tôi tìm thấy bất cứ chứng cứ nào cho rằng anh ta có liên quan đến vụ sát hại Irina, chắc chắn tôi sẽ bắt anh ta phải trả giá cho điều đó, và tôi không liên quan đến việc ai sẽ là kẻ cản đường tôi.

- Thật điên rồ. Bennett là một người tốt.

- Anh quen anh ta được bao lâu rồi?

- Vài năm. Anh ấy sẽ không làm bất cứ điều gì để hại một phụ nữ cả.

- Thật ư? Tại sao không? Bởi vì anh ta đẹp trai chứ gì? Bởi vì anh ta hấp dẫn chứ gì? Và bởi vì anh ta giàu có đúng không? Đối với một kẻ như vậy, ông Barbaro, ông thật quá ngây thơ. Khi nào quay về và ngồi xuống uống một ly với ông bạn vàng, hãy hỏi anh ta xem cái người tên Maria Nevin có ý nghĩa thế nào đối với anh ta. Và cho dù anh ta có nói gì với anh đi chăng nữa, hãy luôn nhớ điều này: Bennett là một kẻ nói dối và một tên hiếp dâm phụ nữ. Tôi biết điều đó vì đã làm nhân chứng cho anh

ta một lần rồi.

Barbaro không biết nói gì và anh ta chọn cách khôn ngoan là giữ im lặng. Tôi mở cửa xe. Barbaro đặt tay lên vai tôi.

Elena, đừng giận.

Anh ta đứng rất gần, nhưng tôi không quay mặt lại.

- Tôi không giận anh.

- Em giận cả thế gian này, tôi nghĩ thế.

- Đúng. – Tôi thì thậm, cảm thấy kiệt sức sau một ngày dài. Kiệt sức cả về tinh thần lẫn thể xác. Bàn tay anh ta di chuyển từ vai xuống lưng tôi.

- Đừng cố an ủi tôi. Tôi thực sự không nghĩ rằng mình có thể quên nó đi ngay bây giờ.

Anh ta đứng dịch sang một bên để tôi có thể mở cửa xe.

- Tôi có thể gọi cho em được không? – Anh ta hỏi.

Tôi cười gượng gạo.

- Tôi không tưởng tượng được tại sao anh lại muốn làm điều đó. Tôi chẳng bao giờ là một đối tác dễ chịu đâu.

- Tất nhiên cái chết của một người bạn không thể làm cho con người ta dễ chịu được. Nhưng điều đó không thể thay đổi được sự thực rằng em là một phụ nữ xinh đẹp, phức tạp và đầy thú vị. Và tôi mong có cơ hội để tìm hiểu em nhiều hơn nữa.

- Hừm... anh dừng cảm đấy. – Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta. Trong ánh tranh tối tranh sáng của bãi đậu xe, trong ánh ta vô cùng hấp dẫn và tôi có thể cảm thấy những cơn sóng tình lực tỏa ra từ cơ thể anh.

- Vận may đã mang lại cho tôi can đảm. – Anh nói và nghiêng người hôn tôi thật nhẹ nhàng nhưng ngắn ngủi. Nụ hôn chỉ đủ để tôi nhận thấy mình còn muốn nhiều hơn nữa.

- Anh thật là đốn mạt.

Một giọng nói cách chiếc xe của tôi một quãng không xa. Một người không rõ nam hay nữ đứng đằng sau chiếc xe đậu kế xe của tôi đang nhìn chúng tôi chăm chăm. Một phụ nữ, tôi đoán vậy qua giọng nói của cô ta. Ngoài ra thì không có dấu hiệu nào khác. Cô ta mặc một thứ như áo liền quần bó chèn màu đen chỉ để lộ khuôn mặt được tô vẽ hết như một nhân vật trong bộ phim *Cirque du Soleil*. Cô ta cũng đội một chiếc nón màu đen có tua rủ xuống đằng sau.

- Anh thật là đốn mạt. – Cô ta nói. – Giống hết những gã đàn ông khác. Cực kỳ đốn mạt.

Barbaro tiến hai bước về phía cô ta vẻ đe dọa.

- Cút ngay khỏi đây, quái vật. Cút đi, trước khi tôi gọi cảnh sát để họ nhốt cô vào nhà thương điên.

Quái vật nhún gối về kiểu cách và chạy đi, dáng vẻ lung túng vì mang đôi giày cao gót. Cô ta chui qua hàng rào ngăn khi Palm Beach Polo và biến mất,

Tôi quay sang Barbaro.

- Cái quái quỷ gì thế?

- Quái vật. – Anh ta đáp. – Em chưa thấy cô ta bao giờ à?

- Chưa. Tôi ít khi ra khỏi trang trại.

- Cô ta chạy nhong quanh thành phố. Trước đây tôi đã gặp cô ta ở nơi này. Cô ta bị điên ấy mà.

- Giờ thì thấy rồi.

- Đừng để tâm đến nó. – Anh nói. – Về nhà và nghỉ ngơi đi nhé.

Anh ta đưa tay lên má tôi, dịu dàng, tôi chắc thế, mặc dù không thực sự cảm thấy điều đó.

Tôi chui vào sau bánh lái của chiếc BMW và cho anh số điện thoại rồi lái đi, bụng nghĩ mình đã làm gì vậy.

Tôi nghĩ đến nụ hôn của Barbaro và cảm thấy tội lỗi. Tôi lại nghĩ đến Landry và khoảnh khắc chúng tôi ở cạnh nhau trong trang trại. Tôi đã muốn quay sang anh đến thế nào nhưng vẫn không làm điều đó. Và tôi cũng cảm thấy cắn rứt hơn. Tôi không cần phải làm thế. Tôi đã kết thúc mọi chuyện với Landry rồi. Anh ta muốn ở tôi những điều mà tôi không thể, và sẽ mãi mãi không thể. Tôi sẽ giúp anh, nhưng không biết anh có muốn chứng kiến đó hay không?

Thử cặp kè với một ngôi sao polo cũng là một cách để về đích.

“Đừng nghĩ nhiều về điều đó, Elena”, tôi tự nhủ. Tôi đang lập kế hoạch sử dụng mối quan hệ với Juan Barbaro để đi sâu vào vụ án, và theo tôi đoán thì anh ta cũng làm như vậy. Anh ta đã ở đó vào cái đêm Irina mất tích cũng như Bennett Walker và ông chủ của Barbaro, Jim Brody.

Có lẽ anh ta đang lập kế hoạch làm tôi xao lãng những ông bạn giàu có của mình.

Tôi không nghi ngờ là Barbaro có thể gạt được vô số phụ nữ giàu có và gái đẹp ở Wellington. Tại sao anh ta lại chú ý đến tôi.

Đèn nhà Sean vẫn bật sáng. Tôi cảm thấy âm áp. Tôi yêu quý Sean biết chừng nào và không muốn giao du với bất kỳ ai nữa.

Tôi bước vào ngôi nhà gỗ của mình mà thậm chí không thèm bật đèn. Trăng đã gần tròn, tỏa ánh sáng đủ để tôi tìm thấy đường vào phòng ngủ. Tôi chui vào buồng tắm, bật đèn và gạt vòi hoa sen. Mùi thuốc lá nồng gắt vẫn quện lấy tôi như một màng sương mỏng.

Tôi cúi người trên bồn rửa để đánh răng. Khi đã súc miệng xong và ngẩng đầu lên, tôi thấy không chỉ có mình mình trong phòng.

Một người đàn ông đang đứng giữa lối vào ngay đằng sau tôi. Trong một giây sửng sốt, tôi chỉ nhìn

chằm chằm anh ta qua gương, rồi mới quay mặt lại. Anh ta trông tỏ tươi nhưng vẫn mặc comple và trông mắt đỏ kè lên.

- Cô là Elena Estes. – Giọng anh ta nặng nề, âm điệu Nga.
- Còn anh là thằng quái nào thế? – Tôi gấ lên.
- Tôi tên là Kulak. Alexi Kulak.

Chương 15

Magda là một quán bar dơ dáy nằm trong một khu công nghiệp bần thiu ở West Palm. Đó là một tòa nhà lắp ghép úi xùi mà lẽ ra phải bị dỡ bỏ mười năm nay rồi. Bãi đậu xe ở phía đằng sau, sàn nền bê tông nứt nẻ nhường chỗ cho cỏ dại. Một hàng rào mắt cáo có dây thép gai phía trên ngăn cách giữa Magda và một bãi xe rác.

Chẳng để làm gì. Landry đã nghĩ vậy khi chui ra khỏi xe. Ông thầy tu già lưu ý anh rằng quán bar này là nơi có thể tìm thấy Kulak. Anh hy vọng tìm được người nào đó biết hắn ta. Cộng đồng người Nga gắn kết mật thiết như môi với răng nên không dễ gì moi tin, nhưng anh cũng phải có chỗ nào để mà bắt đầu chứ.

Anh và Weiss đã thỏa thuận rằng sẽ làm việc đến đây thôi và chỉ tiếp tục vào sáng hôm sau. Landry liếc nhìn đồng hồ: 0 giờ 14 phút sáng. Bây giờ khó mà thuyết phục người ta đổi mặt với một cảnh sát để trò chuyện, đặc biệt nếu như người đó lại là Weiss. Alexi Kulak là một đầu mối rất quan trọng nên không thể hỏng việc được.

Kulak từng bị bắt giữ nhiều lần song đều thoát tội. Hắn đã bị nghi ngờ về tội hiếp dâm và giết người nhưng cuối cùng chẳng có chứng cứ gì. Các nhân chứng thì nhầm lẫn, nạn nhân thì chọn cách “việc gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi” nên cho qua. Hắn là kẻ không ai muốn dây vào.

Landry biết hắn nằm trong một đường dây tội ác nhưng anh chưa hề đụng đến hắn. Lẽ ra anh có thể thu thập những thông tin về Kulak nhưng các cảnh sát hình sự thường rất đa nghi và ích kỷ. Họ sẵn sàng theo đuổi một vài tên xã hội đen hàng tháng, thậm chí hàng năm nhằm thu thập chứng cứ đủ để chắc chắn đưa kẻ đó ra tòa. Và họ không bao giờ muốn các thám tử nhảy vào chen ngang làm hỏng việc của họ.

Anh đã biết những thông tin cơ bản về Kulak, tính nết của hắn, những tiền án tiền sự... Cha Chernoff đã cung cấp thông tin rằng bãi xe rác đằng sau quán Magda là nơi Kulak tiến hành những công việc kinh doanh hợp pháp. Nhưng địa chỉ gần đây nhất của hắn, theo chỉ dẫn của DMV, lại là cửa hàng Baby Gap ở dưới phố và Landry không tìm thấy một thông tin nào khác về nơi trú ngụ cũng như những người họ hàng của hắn.

Cho dù có họ hàng thân thích hay không thì chắc chắn Kulak cũng rất thân với Irina Markova. Hắn đã đề nghị cô một công việc gì đó, một công việc kha khá. Một kẻ làm ăn phi pháp đương nhiên sẽ phải trả nhiều hơn việc đi hốt phân ngựa. Điều đó lý giải vì sao tủ quần áo của cô ta toàn hàng hiệu. Có thể hắn có động cơ làm hại cô gái. Có thể vì cô đã qua mặt ai đó. Cũng có thể kẻ đó là Kulak và Kulak đã tự tay giết cô, còn tin nhắn lưu lại kia chỉ nhằm để đ lặc hướng.

Landry vào quán bar bằng cửa sau và đi dọc một hành lang hẹp, gồ ghề và tối mò mò. Mùi bi và cải bắp nấu bốc lên, khói thuốc dày đặc khiến mắt anh cay xè và cổ họng xít lại. Những người đang nói chuyện thấy anh vào liền im bặt. Landry trèo lên một chiếc ghế quầy bar. Họ quan sát anh kỹ hơn và nói khẽ với nhau vài câu gì đó bằng tiếng Nga.

Anh nhìn nhân viên quầy bar, một gã hói đầu to lớn xăm đầy hình mực xanh trên cái đầu hói.

- Vodka, ly đầy.

- Ông muốn gì ở đây hả cóm? – Gã đứng quỳ cất tiếng hỏi.

- Một vodka, không có vodka à?

- Vừa trên ngược xuống đây đây à?

- Cậu bảo ai đây?

Gã đứng quỳ bar cười phá lên, rót cho anh một ly và đập xuống trước mặt. Landry uống hết sạch. Gã kia lại rót cho anh một ly khác và anh uống cạn lần hai, gần như đổ rượu vào cái dạ dày đang trống rỗng.

Gã kia lại cười.

- Ông là người Nga hả cóm? Ông uống đúng kiểu Nga.

- Điều gì làm anh nghĩ tôi là cóm?

- Bọn cóm các anh giống hệt nhau. Trinh trọng, giày sáng bóng. Chúng tôi chẳng có gì để khai báo với ông ở đây đâu, ngài cóm ạ.

- Thậm chí anh còn chưa biết rằng tôi sẽ hỏi anh cái gì kia mà.

- Tôi không quan tâm.

- Anh vẫn định không nói cho tôi biết Alexi Kulak ở đâu?

- Chuyện tệ đấy. Hôm nay người ta vừa mới tìm thấy xác chết của một người họ hàng anh ta và chúng tôi chưa biết sẽ làm gì với cái xác.

Hắn nhăn mặt và nhún vai.

- Người chết à, chẳng có gì phải vội, sớm muộn gì thì cũng chết thôi mà.

- Ngày mai tao sẽ quay lại và đợi cho đến khi Alexi Kulak chia mặt ra chứ? – Landry nói. – Tao đang rất bận và tao không thể cứ quanh quẩn kiểu này. Chắc tao phải cử hai xe cảnh sát tới đây, mày muốn tao làm thế chứ gì?

Hắn cau mày khiến những nếp nhăn trên cái đầu hói nhăn lại.

Một tiếng cười cất lên sau lưng Landry.

- Đùa đấy à, thằng cóm Mỹ, mày không bắt chúng tao mở miệng được đâu.

Landry ngoảnh đầu lại. Gã đằng sau cũng to không kém gã đang đứng quỳ. Tốt. Nếu anh phải thử sức thì đó chính là gã này.

- Chúng mày nói xin mời và cảm ơn rồi để lọt một đồng tội phạm sau khi vỗ vai chúng giống kiểu nhắc nhở trẻ con hư chứ gì. – Gã to béo kia vẫn tiếp tục. – Chẳng giống ở nước Nga của chúng tao tí nào.

Những tiếng rì rầm ủng hộ nổi lên.

Landry xoay tròn chiếc ghế.

- Nếu nước Nga của chúng mày tuyết đến phát mưa như vậy sao còn ở đây làm gì, Boris? Mày chán phải xếp hàng cả ngày để chờ lấy một cuộn giấy vệ sinh rồi à? Mày vẫn phải dùng giấy kia mà? Hay là ở đất nước chúng mày, giấy đã có sẵn ở trong nhà?

Gã người Nga tối sầm mặt. Tóc gã dày và dựng tua tua như lông gấu, xếp thành hình chữ V phía trên lông mày. Mạch trên cổ hằn phập phồng." align="justify">- Mày xem lại mồm miệng nhé, thằng cóm con. Ở đây chúng tao đông hơn mày đấy.

- Mày định dọa tao đấy à? Mày định dọa một người đang thừa hành pháp luật đấy hả? – Landry quay về phía gã đứng quầy bar. – Có phải nó vừa dọa tao không?

- Thế mày định sẽ làm gì? – Gã đứng quầy lên tiếng. – Chửi nó à? Hay bắt nó phải ọc cơm ra?

- Tao có quyền tự bảo vệ mình. – Landry đáp. – Có thể tao đành phải làm như vậy.

Vừa nói anh vừa xoay người vung khuỷu tay trái vào mặt gã đàn ông đứng đằng sau, đồng thời rút súng ra khỏi bao và tiến về phía gã người Nga đang há hốc miệng lùi dần về phía tường.

Anh chĩa súng vào cái mặt to bè và hét lên.

- Tao đành phải làm việc này. Tại sao mày lại thích thế, đồ rác rưởi? Tao đang làm cho ra chuyện đây. Tao phải bắn cho phọt óc mày ra. Nước Nga có giống thế này không, thằng thôi tha kia?

Vẻ choáng váng và kinh hoàng hiện lên trong mắt gã người Nga khi nhìn thấy họng súng.

Cũng chớp nhoáng như khi đòn ép gã, Landry buông gã ra. Gã khuỵu xuống, gần như quỳ, miệng há ra như cá mắc cạn đang hấp không khí.

- Đừng đùa với tao, Boris. – Landry trở tay vào mặt hắn. – Đừng có đùa với tao.

Landry quay lại quầy bar và gọi một ly Vodka khác. Anh lia mắt vào đám đông.

- Mẹ kiếp, chúng mày nhìn

Đám đông miễn cưỡng quay đi. Vẫn còn vẻ cảnh giác, vẫn bất hợp tác nhưng một chút kính nể đã lóe lên ở cái nơi chẳng bao giờ tồn tại thái độ đó. Dù sao, đó cũng là cách duy nhất để anh gây ấn tượng với lũ người này.

Anh nâng ly Vodka uống cạn, bụng hy vọng sẽ không bị nôn mửa luôn ở đây. Landry rút từ trong túi áo gió tấm ảnh Irina Markova in ra từ máy tính. Anh giơ lên cao và nói to.

- Đây là Irina Markova. Hôm nay người ta vừa tìm thấy xác cô ấy. Cô ấy cũng là người Nga. Trong các người có ai quen cô ta không. Tôi thề sẽ vắt kiệt sức để tìm ra tên sát nhân và sẽ làm cho hắn khỏi nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Tôi để lại danh thiếp trên quầy bar phòng khi nếu ai có điều gì đó muốn nói với tôi. Tôi cũng muốn tìm ra chỗ ở của Alexi Kulak. Nếu trong vòng ba ngày hắn không đến nhận

xác, cô gái sẽ bị nhồi vào hòm gỗ thông và chôn tạm ngoài cánh đồng.

Landry đã nói dối, nhưng anh không quan tâm. Anh cần phải biết những điều cần thiết. Anh quay lại và đặt tấm ảnh lên quầy bar. Irina trong ảnh đi đôi ủng chần ngựa, đang đứng giữa hai người đàn ông trông có vẻ giàu có và ăn mặc sang trọng. Có thể những người ấy chưa bao giờ thêm đặt chân đến chỗ như thế này. Nụ cười của cô sáng bừng lên. Dường như không có mối liên hệ nào giữa cô và cái xác chết đang nằm trên bàn đá trong phòng giám định pháp y.

Gã phục vụ quầy nhìn tấm ảnh, thái độ có vẻ trầm ngâm.

- Một gã nào đó đã tấn công cô ấy và bóp cổ đến chết. Hiếp dâm và tra tấn. – Landry thêm thắt để tăng thêm hiệu ứng. Gitan còn chưa khẳng định được cô gái có bị xâm hại tình dục hay không. Cũng chưa có dấu hiệu rõ ràng nào chứng tỏ nạn nhân bị tra tấn. – Một thằng con hoang bệnh hoạn nào đó đã tra tấn cô gái ngay cả khi cô ấy đã chết. Sau đó dìm cô ta xuống kênh đào để lũ cá rửa mắt.

Khóe miệng gã phục vụ quầy hơi run run khi anh ta nhìn bức ảnh.

- Mà mày không muốn vãi ra tí thông tin nào về kẻ đó à? – Landry hỏi. – Tao sẽ đặt cái đầu của chính thằng em tao lên đĩa để mời cảnh sát nếu biết nó làm việc này. Nhưng dù sao tao cũng không phải là người Ng

Anh đặt gần chục tấm danh thiếp và một tờ 20 đô la lên quầy rồi giơ tay chào gã phục vụ.

- *Dasvidaniya* ^[12].

Rượu vodka bắt đầu hành hạ dạ dày anh như sóng thủy triều. Anh bước ra cửa sau, gặp người xuống và nôn. Không có ai nhìn thấy anh. Anh tựa người vào tường và thở hai hơi thật sâu. Anh cần yên tĩnh một giây, và một chút không khí. Một trong ba trường hợp có thể xảy ra. Chẳng có kẻ nào lộ mặt ra. Có kẻ xuất hiện và có thể hành động hoặc để yên. Boris sẽ xuất hiện và đánh lén đằng sau.

Anh đưa tay lên che gió để châm một điếu thuốc. Thuốc lá sẽ làm xua đi vị nôn khó chịu vừa rồi. Anh tự hỏi giờ này Elena đã ngủ chưa, rồi lại tự nguyên rửa mình vì ý nghĩ đó. Chẳng có cách nào để lại gần cô cả. Cô sẽ không cho phép điều đó. Lẽ ra anh nên vui vì điều này. Nó sẽ làm anh thanh thản, vậy mà không thể.

Chính xác là anh không thể tự chia sẻ cảm xúc của chính mình. Chúng vẫn cứ tồn tại ở đó, cửa vào lòng anh như những sợi lông nhím gai góc.

Anh vẫn tự dẫn dắt mình về những câu nói cục cằn mà anh đã nói với cô lúc ấy. Elena không bao giờ là kẻ trốn chạy, cô luôn biết đối diện với sự thật.

Cửa bật mở và một cô gái xuất hiện. Mái tóc cô ta rối bù lên như một búi rơm, khuôn mặt trang điểm lòe loẹt và váy ngắn đến tận mông. Cô ta ngừng lại, từ phía này anh chỉ thấy nửa nghiêng của cô ta. Cô ta châm lửa và phả khói vào không trung.

Landry chờ đợi.

- Mẹ kiếp – Cô ta nhìn anh. – Thuốc lá của tôi tắt rồi. Anh có bật lửa không?

Anh bước lại gần và bật lửa. Cô ta nhường mày nhìn lên trong khi rút thuốc.

- Có vấn đề đây – Cô ta nhả khói. – Anh đã đá đít Gregor.

- Cũng không mạnh tay lắm đâu. – Landry nói.

Cô ta cười kiêu làm dáng và nháy mắt.

- Anh đúng là cóm?

- Điều đó ghi rõ trên danh thiếp của tôi.

- Tôi là Svetlana Petrova. Anh đang tìm Alexi à?

- Cô biết anh ta ở đâu?

Cô ta cau mày và nhún vai.

- Dưới địa ngục, tôi hy vọng thế.

- Cô không phải tay chân của hắn chứ?

- Nó là một con lợn – Cô ta quay đi và nhổ nước miếng.

- Hắn đã làm gì? – Landry hỏi. – Có cưỡng bức và tra tấn cô không?

Đôi mắt tóe lửa của cô ta công nhận điều đó.

- Này. – Cô bật ngón tay tanh tách và đâm nhẹ vào ngực anh. – Chẳng có thằng nào tra tấn tôi cả. Tôi chỉ đi nhờ xe của hắn một lần. Hắn là thằng cha rẻ tiền, chỉ quanh quẩn với mấy con gái điếm thôi.

Landry liếc nhìn cửa ra vào. Anh phải tranh thủ thời gian trước khi có ai đó. Một trong số họ là Irina Markova?

Cô ta nhăn mặt.

- Con bé đã xỏ mũi hắn. Hắn tự làm trò cười cho chính mình.

- Cô có nghĩ là hắn phát bệnh lên vì điều đó và muốn dạy cho cô ta một bài học?

Nhưng rõ ràng là cô ta không có ý nghĩ đó.

- Alexi? Giết cô ta à? – Cô ta nhanh chóng nắm bắt được ý nghĩa của câu hỏi. – Có thể lắm chứ... Tính nết hắn thật thường khủng khiếp.

- Hắn đã đánh cô lần nào chưa?

Cô gái lưỡng lự rồi nhìn xuống đất, rồi lại ngược lên. Cho dù cô ta định nói gì đi chăng nữa thì cũng chỉ là một lời nói dối.

- Rồi. Nhiều lần. Nhưng tôi cũng đánh trả lại.

- Nên bây giờ cô muốn trả thù hấn.

Cô ta cố gắng tỏ vẻ ngờ ngác, nhưng anh chắc chắn rằng đến hết đời cô ta cũng không giả vờ được về ngây thơ đó.

- Trả thù vì chuyện gì cơ? Tôi có nói với anh thế đâu.

- Vậy à? Chắc tôi phải đi luôn đây.

Cô gái chồm tới và nín thở lấy cổ áo của Landry khi anh dợm bước đi.

- Anh dễ bỏ cuộc quá nhỉ.

- Tôi đang phải giải quyết một vụ án mạng. – Anh nói. – Tôi không thể cứ đứng đây và chơi trò đuổi bắt với cô, cưng ạ. Nếu cô có điều gì muốn nói thì nói đi.

Cô ta lại cau mày và bĩu

- Anh thật không có khiếu hài hước.

- Đúng thế, mọi người đều nói vậy. Kulak tối nay có đến đây không?

- Đến từ nãy rồi, cách đây hai tiếng.

- Tâm trạng hấn thế nào?

- Tức giận. Lúc nào hấn chẳng cái.

- Lần cuối cùng cô nhìn thấy Irina Markova là khi nào?

Cô ta nhắm mắt.

- Tôi không biết. Tôi không để mắt đến cô ta.

- Tối hôm thứ bảy cô ấy có đến đây không?

Anh có thể nhìn thấy điều gì đó vừa nảy ra trong đầu Svetlana. Cô ta nhắm mắt lại và cố tìm một nụ cười.

- Có. Tối thứ bảy.

- Khoảng nửa đêm đúng không? Lúc một giờ?

- Đúng, đúng. Tôi có xem đồng hồ. Tôi nhìn thấy họ cãi nhau.

Tức thì Landry quay ngoắt ra xe. Svetlana vội đi theo anh. Đôi giày cao gót gõ lộp trên sàn bê tông.

- Sao vậy? – Cô ta hỏi.

- Cô là kẻ nói dối. Irina Markova không đến đây vào tối hôm thứ bảy. Tôi không muốn tiếp tục bị cô bịp bợm thêm nữa. Cô đang làm lãng phí thời gian của tôi. Cô chẳng cung cấp cho tôi cái thông tin khôn nạn nào dùng được cả.

- Được rồi, được rồi. Tôi sẽ chỉ chỗ hẩn cho anh. Anh có bút không? Bút ấy?

Landry đưa cho cô ta một tấm danh thiếp và một cái bút lấy từ trong túi áo khoác. Cô ta đặt tấm danh thiếp lên mũi xe và viết vài chữ nguệch ngoạc lên đó rồi đưa lại cho anh. Anh đưa mắt liếc nhìn.

- Cái này chính xác chứ? – Landry hỏi.

- Em thề đấy. Cực kỳ bí mật. Hầu như chẳng ai biết đâu. Không những cóm mà cả bọn cá nữa.

- Đây là số phone của hẩn à?

- Không. – Cô gái ngược nhìn anh, nhích người sát hơn nữa. – Là số của em. Gọi cho em nhé. Em có nhiều trò vui lắm.

Landry nhét tấm danh thiếp vào túi áo ngực, chui vào xe và lái ra khỏi bãi đậu, bỏ mặc người cung cấp thông tin đứng đó với vẻ kêu gọi và bức tức.

>

Chương 16

Anh làm cái quái gì ở trong nhà tôi thế? – Tôi hỏi, tự nhủ rằng không biết nên vớ cái gì làm vũ khí. Tôi có thể lấy chiếc hộp đựng xà phòng bằng đá để đập vào đầu hắn, nhưng nó ở quá xa, tôi sẽ khó với được nó mà lại không bị hắn phát hiện.

- Cô biết Irina? – Hắn nói.

- Nếu tôi biết thì làm sao?

Trông hắn có vẻ mê mụ, dường như bị loạn thần kinh hoặc đang phát bệnh lên. Tôi đoán là hắn ta đã giết cô gái.

- Cô ta mến cô.

Tôi không nói gì. Trong tích tắc hắn rời mắt khỏi tôi và nhìn ra một phía nào đó. Tôi nhích một chút về phía bên phải.

- Anh biết Irina à? – Tôi hỏi.

Hắn lại nhìn tôi.

- Tôi yêu cô ấy.

Vẫn còn 50% lý lẽ cho thấy tên này đã bóp cổ cô gái. Nhưng lý do này có vẻ còn đỡ tệ hơn. Không gì dễ khiến người ta phạm pháp hơn tình yêu. Hắn ta yêu cô gái, nhưng cô từ chối. Hắn ta yêu cô gái nhưng cô chẳng thèm đoái hoài. Hắn muốn sở hữu cô và không để cô thoát. Chẳng có hàng chục vụ như vậy rồi sao.

- Anh quen cô ấy ở Nga à? – Tôi hỏi, chân nọ đổi trọng lượng sang chân kia và nhích một chút về phía trước.

- Cô ấy l nhất của em gái tôi Sasha.

Cái tên đó làm lóe lên một tia chớp, Sasha Kulak. Cô bạn của Irina đã buộc phải tự tử vì Tomas Van Zandt, tên nài ngựa mà Irina đã đánh nhau trong trang trại.

Kulak. Alexi Kulak. Những người Nga...

- Cô ấy rất yêu quý Sasha. – Tôi nói, tay phải lần ra ô kéo phía sau. Hắn có vẻ không để ý đến điều đó.

- Cô ấy có kể gì về tôi không? – Hắn ta hỏi. Tôi có thể nhìn thấy khẩu súng ngắn thò ra từ miệng áo jacket của hắn.

- Irina là người rất kín đáo. Cô ấy không kể nhiều về cuộc sống riêng tư.

Mắt hắn phủ đầy nước. Hắn đang trong một nỗi đau cùng cực.

- Tôi chỉ là cái bóng mờ trên con đường cô ấy đi. Cô ấy cấm cửa tôi.

Điều này có lẽ không phù hợp với những môtip quen thuộc lắm. Ngón tay tôi chạm phải thứ gì đó trong ô kéo. Tôi chộp lấy nó. Đây là một chiếc kéo nhỏ.

Hắn quay ra cửa và tựa người vào tường, mắt nhắm lại, da mặt đỏ lên khi cố kìm những giọt nước mắt.

- Anh muốn gì ở tôi?

Hắn đưa bàn tay to bè lên chùi mắt. Trên mu bàn tay hắn có vài hình xăm. Đó có phải là dấu ấn của tù nhân?

Khi tôi về làm ở ngành điều tra, bọn người Nga đã thiết lập được một vành đai buôn bán heroin ở miền Nam Florida. Có tin đồn rằng chúng cầu kết với người Colombia để tấn công vào thị trường cocaine.

Alexi Kulak du thủ du thực người Nga? Irina đã có nguồn thu phụ từ hắn? Công việc làm thêm đó đã chu cấp đầy đủ cho cuộc sống của Irina để cô có thể chen chân giữa những người nổi tiếng và giàu có.

- Cô ấy chết rồi. – Hắn nói. – Bị giết chết.

Hắn đã kịp kìm nén cảm xúc và giấu kín chúng lại. Tôi có thể nhìn thấy sự biến đổi này. Hắn trở nên bình tĩnh và tập trung hơn.

- Đúng. – Tôi nói.

- Cô ấy hay kể về cô cho tôi nghe, rằng cô vẫn thường giúp đỡ những cô gái trẻ.

Một năm trước đây, Molly Seabright, đến tìm tôi vì cứ đinh ninh rằng tôi là một thám tử tư. Cô ta yêu cầu tôi giúp đỡ tìm người chị gái bị mất tích.

- Cô có biết những gã hay giao du với cô ấy không? – Hắn ta hỏi. – Những thằng Mỹ tay chơi giàu ú ấy.

- Không. – Tôi nói dối. – Tôi không biết họ.

Kulak liếc xéo bằng ánh mắt khiến tôi cảm thấy mình như một thứ côn trùng đang ở phòng triển lãm. Hắn bắt đầu trở nên cứng rắn và quyết liệt.

- Cô biết chúng.

Tôi không nói gì.

- Tôi muốn biết kẻ nào đã giết Irina.

- Tôi không phải là thám tử tư, ông

Hắn lại bước vào buồng tắm, khuôn mặt bất ngờ chuyển sang vẻ tức giận, hắn muốn hăm dọa tôi.

- Tôi không quan tâm cô là loại thối tha gì. Tôi cần phải biết ai đã giết Irina.

- Đó là chuyện của cảnh sát. – Tôi nói. Tôi không thể quay lại được nữa. Nhưng tôi đã lường trước được điều này rồi.

Kulak đưa tay lên chộp lấy cằm tôi. Tôi luồn chiếc kéo lên và đâm mạnh vào bụng hắn. Tôi cảm thấy lưỡi kéo đã ngập tới xương sườn.

Alexi Kulak tru lên và lao đảo lùì lại đằng sau. Hắn kinh hoàng nhìn chiếc áo sơ mi đã chuyển dần sang màu đỏ. Tôi nắm chặt tay lại và tung quả đâm vào giữa xương gò má và thái dương hắn.

Alexi nghiêng về sau rồi ngã khụy xuống. Tôi nhảy vọt qua người hắn, nhưng hắn đã túm được cổ chân tôi và tôi bị ngã nhào xuống, hàm răng đập vào môi dưới đau điếng. Tôi cảm thấy vị mặn trong miệng. Tôi đá vào người hắn để tự giải thoát cho mình. Tôi bò bằng cả chân cả tay, cố gắng nhào người về đằng trước.

Kulak đã chộp được cổ tôi và xô tôi vào bờ tường. Hắn dùng cả thân nặng để chèn chặt lấy tôi.

- Đồ quỷ cái. Mày đã đâm tao.

- Đúng thế, tao hy vọng mày sẽ chết vì nó.

Kulak bắt đầu cười lục cục trong cổ họng, rồi cười phá lên và càng lúc càng rữ rươi.

- Mày cũng sẽ giống như Irina thôi, tao nghĩ thế.

Tôi không mong điều đó. Tôi không muốn liên tưởng đến những sinh vật sống dưới nước rìa rói khuôn mặt khi tôi là một xác chết bị quăng xuống kênh đào.

- Mày – Hắn ta thốt lên, âm điệu mang vẻ chết chóc. – Mày sẽ là đôi mắt của tao, đôi tai của tao, bộ não của tao. Chúng sẽ chấp nhận mày. Mày sẽ là một phần của chúng.

- Tao sẽ không làm việc cho mày. – Tôi nói. – Tao cũng muốn biết kẻ nào đã giết chết Irina, nhưng tao không làm việc này vì mày.

Hắn quay người tôi lại và nâng cổ tôi lên ngang mặt hắn. Chỉ có năm đầu ngón chân của tôi là chạm sàn. Trông vẻ mặt hắn như thể sẽ là chuyện nhỏ nếu hắn tìm được cách này hay cách khác siết cổ tôi.

- Vâng, thưa bà Estes. – Hắn hạ giọng. – Tôi e rằng bà sẽ phải làm điều đó đấy.

Tôi không muốn tranh luận. Giọng nói và hành động của hắn khiến lớp mỡ hôi trên lưng tôi lạnh toát. Đôi mắt hắn thăm tôi và vô cảm, như của loài cá mập. Tôi nuốt khó khăn vì bàn tay của hắn như hai gọng kìm đang kẹp chặt lấy cổ tôi.

Hắn dí sát mặt vào tôi và thì thầm.

- Đúng, mày sẽ phải làm thế.

Chương 17

Khi tôi rời khỏi căn nhà gỗ và đi ra chỗ lữ ngựa thì mặt trời vẫn chưa ló rạng. Tôi cho ngựa ăn, sau đó ra ngồi ở chiếc ghế mà tôi qua đã ngồi cùng Landry.

Tôi nghĩ ngợi rất lâu về Alexi Kulak

Bất kỳ một người bình thường nào ở địa vị tôi chắc chắn sẽ gọi điện cho Landry và tường thuật lại toàn bộ câu chuyện, sau đó đáp máy bay đến một vùng đất hẻo lánh nào đó để lánh nạn. Bất kỳ một người bình thường nào đều có thể nghĩ rằng tôi không làm việc đó, nghĩa là thần kinh của tôi có vấn đề.

Alexi Kulak là một tên tội phạm. Hắn thất thường và nguy hiểm. Tình yêu của hắn dành cho Irina càng làm cho điều đó trở nên tồi tệ hơn. Tôi đã tìm ra một số thông tin về hắn sau khi hắn đi khỏi nhà tôi. Tôi đã ngồi lì bên máy tính trong khi đặt một túi nước đá quanh cổ.

Ngay cả đám du thủ du thực người Nga cũng không dám dây với hắn. Một số ít thông tin liên quan đến Kulak mà tôi tìm được cho biết rằng hắn là kẻ khôn ngoan, và chẳng cần ai nói thì tôi cũng biết rằng Kulak vô cùng tàn nhẫn.

Linh tính mách bảo tôi rằng, tôi sẽ giữ điều này cho riêng mình. Tôi muốn tìm ra kẻ đã sát hại Irina. Tôi và Kulak có chung một mối quan tâm. Nếu tôi tìm ra manh mối, hắn chẳng có lý do gì để làm tổn hại đến tôi. Nếu tôi giao nộp hắn cho cảnh sát, chắc chắn tôi sẽ kết thúc câu chuyện bằng cách bị kéo lê sau một chiếc xe chở rác rồi bị tổng vào máy nghiền ở bãi xe rác của Kulak.

Nếu như cái chết của Irina liên quan đến mối quan hệ giữa cô và Alexi, thì thông qua hắn, tôi có thể xâm nhập vào phần đời riêng tư của Irina mà Landry không bao giờ biết tới.

Tôi đã tự nhủ như vậy cho dù biết rõ Kulak sẽ không đời nào tìm gặp tôi nếu như vụ án này dính dáng đến hắn. Đó là lý do tại sao tôi đã thỏa hiệp với quỷ sứ.

Vẫn còn những bí mật ẩn náu trong góc khuất tâm hồn tôi, và tôi từ chối đưa nó ra ánh sáng.

Tôi tắm rửa và thay quần áo để cố gắng cải tạo dung nhan bằng mọi cách có thể. Tôi không biết làm gì với đôi môi sưng tấy, nên sẽ phải tìm cách nói dối vậy. Tôi quấn một chiếc khăn quàng màu rượu nho hiệu Gucci quanh cổ để che những vết tích mà ngay cả túi chườm đá cũng không xóa đi nổi.

Lẽ ra Billy Quint đã trở thành thuyền trưởng cả thế kỷ nay rồi. Kể từ khi tôi làm việc trong ngành cảnh sát và anh thì chỉ đạo một đội bí mật nằm trong OCB ^[13] cùng phối hợp với bên DEA ^[14] quản lý cảng Fort Lauderdale, chúng tôi lâu lắm rồi không gặp nhau nữa. Những nhóm trực thuộc các phòng thám tử tư cũng có cùng mục đích tương tự: tìm ra các đường dây rửa tiền từ ma túy, chúng thường đưa một lượng lớn tiền mặt ra khỏi lãnh thổ trên những con tàu chở hàng hướng về khu vực kênh đào Panama. Họ kết hợp với Hạt Palm Beach để lần ra đầu mối những chuyên hàng quay trở về: cocain.

Quint sống trong ngôi nhà gỗ cạnh kênh đào phía nam hồ Worth. Anh đã về hưu, nhưng đó không phải là sự lựa chọn của anh. Quint từ chối nói chuyện với tôi qua điện thoại. Những nhân viên của OCB sớm học được cách thận trọng hết mức có thể. Họ phải đối mặt với cái chết từng ngày và kết cục,

không phải tất cả đều sống sót. Cho nên tôi không ngạc nhiên khi Quint từ chối trả lời tôi. Tính đa nghi cố hữu thật khó mà bỏ được. Đặc biệt là những người đã thoát khỏi trò chơi của số mệnh.

- Tôi cứ nghĩ là cô chết rồi. – Quint nói một cách thô lỗ khi tôi ra khỏi xe và bước về phía anh.
- Tôi cũng giống như anh, hèn đến nỗi không thể chết được.
- Cô vẫn khó nhằn như thế. – Anh quay bánh xe lăn để tiến ra chỗ đậu tàu và quăng vài đồ dùng cá nhân lên một chiếc phao cao su.
- Đó là những đồ đi biển đây à? – Tôi hỏi vẻ nghi hoặc.

Anh ngược lên nhìn tôi, một mắt bị nhú lại. Anh đội chiếc mũ thủy thủ vừa cũ vừa bẩn. Tôi không biết tóc mai anh bắt đầu mọc từ đâu và kết thúc ở đâu nữa.

- Có chuyện gì à? – Anh hỏi giọng lạo xạo như đá sỏi. Anh bắt đầu ho một tràng dài không dứt. Khi cơn ho qua đi, anh phải mất một lúc để th" align="justify">- Anh ổn chứ? – Tôi hỏi như một con ngốc
- Ung thư phổi. – Anh nói về giải thích, như thể chuyện đó chẳng đáng gì, như thể chỉ bị cảm lạnh thôi vậy. – Chẳng sớm thì muộn quỷ sứ cũng sẽ đuổi kịp tôi. Tôi đã lẩn tránh hắn ta quá nhiều rồi.
- Tôi rất tiếc, Billy.

Anh nhún vai và khoát tay. Lúc này, trông anh khắc khổ cho dù chỉ mới ngoài 50. Anh ngồi ủ rũ trên xe lăn và đôi chân bị liệt thông sang một bên. Nước da của anh vàng đến kỳ lạ.

Tôi không cần hỏi xem liệu anh có đau đớn không. Tôi biết cảm giác bị gãy đến từng đốt xương mà lẽ ra ta không thể sống sót vì chúng.

Chân của Quint đã bị hai tên giết thuê người Nga giáng một chiếc búa tạ lên ống đồng. Chúng chỉ biến anh thành tàn phế chứ không giết hẳn để hình ảnh của anh tràn lan trên các phương tiện thông tin đại chúng sau vụ tra tấn tàn bạo. Chúng không cần mất tiền quảng cáo để tất cả mọi người biết rằng, những người Nga không dễ bị chui đầu vào rọ.

Người ta đã tiến hành bắt giữ một số tên, nhưng chẳng thu được kết quả gì. Kẻ chủ mưu và bè lũ của hắn đã biến mất khỏi lục địa, có thể theo đúng nghĩa đen là như vậy thật. Chẳng có người Nga nào trong cộng đồng là không biết chuyện này. Cảnh sát liên bang thật vô dụng, họ thậm chí còn không thể tự bảo vệ được một người của chính mình nữa.

Một phụ nữ Philippin quãng tuổi trung niên, trông khô cứng như hộp thư bưu điện ở góc đường xuất hiện trước cửa nhà Quint và đẩy chiếc xe lăn xuống bãi đậu tàu.

- Bữa sáng xong rồi. Tôi nấu ăn không được giỏi lắm nên cô có thể bịt mũi lại. Vào ăn đi nào. Cô, - Người phụ nữ chỉ vào tôi như đội trưởng đang tuyển lính. – Vào ăn đi. Cô gãy giò xương. Có chuyện gì thế, cô bỏ ăn à?

Quint

- Simi, quản gia của tôi.

- Tôi tưởng anh bảo quý sứ chưa đuổi kịp anh cơ mà.

Quint phá lên cười và lại ho rũ rượi.

Thừa lúc bà quản gia đi ra ngoài, tôi lén vớt món ăn làm từ hành, hạt tiêu, xúc xích và cơm béo ngậy xuống gầm bàn cho con chó săn dòng Jack Russel.

- Tôi nhìn thấy rồi nhé. – Bà ta rú lên. – Cô cho chó ăn, rồi nó sẽ đánh rắm cho mà xem. Cô ở lại mà ngửi rắm của nó nhé, cô gái.

- Ô, cả bà nữa chứ. – Quint cầu nhàu. – Hôm nay bà không phải đi lễ nhà thờ à?

- Để cầu nguyện cho linh hồn của ông ấy. – Bà quản gia quát trả.

- Quý tha ma bắt, tại sao bà cứ muốn tống cổ tôi lên thiên đường thế nhỉ? Còn bà thì không được ở đó đâu.

Tôi lại tống thêm xuống gầm bàn cho con chó một miếng khác.

Họ đã chửi thề và cãi nhau đến hàng 5 phút trước khi Simi phác một cử chỉ thô lỗ và bỏ ra ngoài.

- Bà ta luôn thế à? – Tôi hỏi.

- Ừ, bà ấy thuộc diện như thế. – Quint nói. Anh trút cả đĩa xuống gầm bàn cho con chó. – Tôi không quan tâm nó có đánh rắm hay không. Nó ngủ trong phòng bà ta.

Tôi cũng theo tay trút cả đĩa xuống đất.

- Cô tìm tôi có việc gì Elena? – Quint hỏi. – Không phải hôm nay cô thức giấc và tự dưng nghĩ rằng cô nên đi thăm lão già què này đây chứ?

- Anh nghĩ về tôi như thế à, Billi?

Quint cười phá lên và lại ho rũ rượi.

- Như cô đã nói đấy thôi, chúng ta giống nhau mà.

- Alexi Kulak. Anh biết hắn ta không?

Mặc dù không còn làm việc nữa, nhưng những người như Quint không bỏ qua thứ gì. Họ lúc nào cũng ghé mắt qua vách và áp tai xuống mặt đất. Anh đã chẳng từng hiểu các tổ chức tội ác Nga hơn bất cứ người nào đó sao. Tôi tin chắc rằng, cho đến giờ phút này, anh vẫn không thôi để mắt đến chúng.

Anh nhăn mặt.

- Để làm gì? Không phải cô đang hẹn hò với hắn đấy chứ?

- Không. Hắn yêu một cô gái mà tôi quen. Cô ấy vừa bị giết quăng cuối tuần vừa rồi.

- Và cô sẽ hỏi tôi xem liệu tôi có cho rằng hắn giết cô gái hay không. Theo những gì tôi được biết thì con người này có thể móc mắt cô ra để dành cho món tráng miệng.

- Hắn không giết cô gái. Hắn muốn biết kẻ nào đã làm việc đó.
- Và rồi sẽ cắt của quý của thằng con hoang đó và nuốt chửng xuống dạ dày?
- Tôi chưa hỏi hắn.
- Tôi có thể bảo đảm là như thế. Và cô quan tâm gì đến những chuyện của Kulak? Hắn đã làm cho môi cô sưng vù lên thế này hả?
- Tôi trượt chân ngã đập môi đấy chứ.
- Tại sao cô không nói thật là cô đã cố chạy thoát ra ngoài cửa nên mới nên nông nổi.
- Tôi nói thật đấy. – Tôi nhìn thẳng vào mắt Quint.

Một lợi thế sau khi tôi bị tra tấn và chịu đựng những tổn thương vì nó, là có thể nói dối bằng bộ mặt lạnh băng. Dĩ nhiên, trước đó rất lâu tôi cũng đã từng xuất sắc trong vai này rồi.

- Và lúc ấy Alexi Kulak không có mặt?
- Hắn đang làm việc trong lĩnh vực nào? – Tôi cố tình lờ đi câu hỏi của Quint.
- Hắn chẳng liên quan đến lĩnh vực nào. Hắn là một thằng xã hội đen cái gì cũng chơi. Cướp xe tải, tống tiền, cho vay nặng lãi, kinh doanh gái mại dâm, buôn ma túy. Thế còn cô bạn của cô thì thế nào?
- Những người đàn ông giàu có. Cô ấy có những sở thích xa xỉ. – Tôi nhún vai. – Càng dò thêm được nhiều thông tin, tôi càng cảm thấy cô ấy khó hiểu hơn.
- Cô ta làm việc cho Kulak?" align="justify">- Tôi không biết. Tôi có cảm giác cô ta xỏ mũi hắn như dắt cho bằng dây buộc. Nhưng tôi biết chắc chắn cô ấy không mua túi xách Gucci bằng số tiền lương kiếm được từ nghề coi sóc ngựa.
- Làm thế nào mà cô ta lại vớ được những gã giàu có như thế?
- Đàn ông vốn dâm dăng, mà cô ta thì lại đẹp?
- Có thể nào Kulak lại sử dụng cô ta cho mục tiêu là một trong những gã giàu có kia? – Quint hỏi.
- Nếu trường hợp đó xảy ra, thì hắn còn cần tôi để làm gì? Hắn sẽ biết chính xác kẻ nào để moi tìm hắn ra. Hắn kể với tôi rằng cô ta đã tống cổ hắn ra khỏi phần đời của cô ấy.
- Cũng đâu có khác gì nhau nếu cô gái thực hiện cho hắn một số công việc khác. – Quint giải thích. – Hắn cũng sẽ dễ dàng cắt cổ bọn kia thôi. Nhưng tại sao hắn lại nghĩ rằng cô có ích cho hắn mới được chứ?
- Bởi vì hắn cho rằng Irina, cô gái đã chết ấy, thân với tôi. Nhưng thực sự là chúng tôi chỉ làm cùng nhau thôi. Khó có thể nói rằng mối quan hệ ấy là thân thiết.
- Làm gì?

- Tôi chăm ngựa.
- Cô kiếm sống bằng nghề đó à?
- Chỉ tính riêng năm ngoái, ngành công nghiệp ngựa đã mang lại cho Wellington 60 tỷ đôla.
- Lạy chúa. – Quint có vẻ bị ấn tượng. – Và cô không có gì liên quan đến nghề cũ nữa chứ?
- Không thường xuyên lắm.
- Và Kulak chỉ biết cô liên quan đến ngựa thôi. Cô có dính líu gì vào vụ án này không đấy?
- Không.
- Hắn có biết cô từng là cảnh sát không?
- Hắn chỉ biết những gì mà Irina nói với hắn. Cô ta kể rằng năm ngoái tôi đã giúp đỡ một cô gái đi tìm người chị mất tích.
- Tại sao tôi cứ nghĩ rằng vẫn còn những điều mà cô đang giấu tôi nhỉ?
- Có đấy, nhưng chẳng liên quan gì đến chuyện này.
- Cô định sẽ làm gì? – Quint hỏi.

Tôi nhún vai.

- Tôi cũng muốn biết kẻ nào đã giết Irina.
- Cô định không kể với ai về chuyện dính dáng đến Kulak à?
- Đâu có vi phạm nguyên tắc, Bi mà tôi cũng không muốn tự kết liễu bằng một chiếc búa tạ đâu.
- Thậm chí cô có giúp hắn thì cũng chẳng có gì đảm bảo rằng điều đó sẽ không xảy ra. Hắn chẳng muốn bất kỳ mối đe dọa nào cứ nhõn nhờ trên đầu đâu. Con người này khôn ngoan và tàn nhẫn. Alexi Kulak máu lạnh như loài rắn vậy.
- Anh có biết làm thế nào mà hắn có được sức mạnh đó không?
- Qua bài học của tôi đây này. Đầu tiên, hắn đến West Palm trên một chuyến bay khởi hành từ Moscow. Hắn trở thành một tay trùm dưới quyền Sergi Yagoudin. Một lần, Kulak, Yagoudin và một trùm xã hội đen khác gặp nhau. Hắn cắt cổ Yagoudin từ tai này sang tai kia. Hắn cũng thanh toán nốt thằng trùm kia, in dấu tay của hắn lên con dao. Hắn quẳng xác đi nhưng giữ lại đôi bàn tay của gã đó. Tôi nghe nói Kulak vẫn còn cất đôi bàn tay trong tủ lạnh để sử dụng dấu vân tay cho các vụ án mạng khác.
- Nếu như chỉ có ba người bọn họ có mặt ở đó, làm sao anh biết rằng đây không phải là một câu chuyện giật gân do những người Nga dựng lên. – Tôi hỏi
- Đó là sự thật.

Quint chỉ nói thế và không nói gì thêm nữa.

- Cô đang đùa với rắn hổ mang, Elena. Rồi cô sẽ bị rắn cắn. Vấn đề cuối cùng chỉ còn là điều đó sẽ xảy ra vào lúc nào và tệ đến thế nào mà thôi.

Chương 18

Họ ngồi quanh một chiếc bàn đá nhập từ Italia. Chiếc bàn đã ba trăm năm tuổi và trước đây từng ngự trong ngôi biệt thự của một thương gia giàu có ở Florence. Nó cũng đặt ngang một con ngựa pony đang được chần thả ngoài đồng.

Jim Brody thích một cuộc sống xa xỉ, và ông có thừa tiền để thực hiện được điều đó. Không có gì ngoài một bằng cử nhân, cái tôi vĩ đại và tính lười cá, ông bắt đầu thành lập công ty riêng từ năm 1979, hoạt động trong lĩnh vực đại diện cho các vận động viên chuyên nghiệp đàm phán và ký hợp đồng quảng cáo. Lúc khởi đầu, ông thường tìm kiếm những tay thể thao mềnh mềnh và sau đó nhào nặn họ trở thành ngôi sao. Danh tiếng sau này của họ sẽ gặt được những hợp đồng béo bở và từ đó, công ty ông trở thành cái nôi của những ngôi sao lớn.

Ông thường gọi kinh nghiệm của mình là “chứng chỉ in tiền” và cứ thế sử dụng nó một cách ngon lành.

Hai thanh niên trẻ mặc áo trắng và quần âu đen đang phục vụ bữa ăn sáng. Có món trứng rán, thịt muối, xúc xích, thịt băm, mì ống, hoa quả, ba loại quả tất cả, rượu sâmpanh và cà phê thượng hảo hạng mà hàng tháng Brody vẫn đặt mua từ các vườn cà phê tư nhân ở Colombia.

Những người bạn của ông thường tụ tập ở đây hàng tuần để ăn sáng. Câu lạc bộ Người Làm Chứng, họ tự gọi mình như vậy. Những người đàn ông này chia sẻ niềm đam mê tiền bạc, polo, gái đẹp và các thú vui truy lạc khác. Sebastian Foster, 43 tuổi, từng là một tay tennis có đẳng cấp tầm cỡ quốc tế. Paul Kenner, 49 tuổi, trước đây từng tham gia các giải bóng chày ngoại hạng, một trong những sản phẩm thành công đầu tiên của Brody. Antonio Ovada, 51 tuổi, người Argentina, sở hữu một trong những đội polo hàng đầu Florida và những con ngựa nòi pony đắt tiền nhất. Bennet Walker, 45 tuổi, một trong những người thuộc gia đình dòng dõi ở Palm Beach. Brody đã biết anh được vài năm. Charles Vance, 53 tuổi, giám đốc điều hành một công ty sở hữu những chiếc phi cơ tư nhân sang trọng. Và Juan Barbaro, 33 tuổi, người Tây Ban Nha, một trong những tay polo hàng đầu thế giới.

- Bọn thanh tra có nói chuyện với anh không? – Ovada hỏi.

- Không.

- Rồi chúng sẽ hỏi thôi. Và nếu chuyện đó xảy ra thì anh sẽ nói gì với bọn họ đây?

Brody nhìn vào sân trong, không có gì ngoài mấy chiếc ghế tựa cạnh bể bơi, ông ta hạ giọng.

- Con bé đã dự bữa tiệc của tôi. Tôi quen nó, đó đâu phải tội ác.

- Tôi không cho là như thế.

- Thế còn anh sẽ nói gì với họ? – Brody hỏi.

- Tôi gặp cô ta ở bữa tiệc. Tôi không biết cô ta ra về lúc nào và với ai. Tôi ở lại với anh cho đến sáng, uống những chai rượu Scotch hảo hạng nhất của anh và hút xì gà Cuba nhập lậu.

- Tôi cũng thế - Kenner nói.

- Còn cô nàng đi cùng anh? – Ovada hỏi – Cô ta sẽ nói gì?

- Chẳng nói gì cả. Cô ấy sẽ không muốn chồng cô ấy biết chuyện. Tôi cũng không muốn thế. Hẳn ta có thân hình và tính khí của loài gấu xám.

- Tôi gặp rồi – Foster đáp – Chắc chắn anh cần có nhân chứng rồi.

- Anh cũng ngủ với cô nàng rồi à? – Kenner hỏi.

- Ừ, mỏng đẹp lắm, nhưng chẳng có giá trị gì với cái chân gầy của tôi cả.

Bennett Walker, đeo kính đen, có vẻ bồn chồn.

Charles Vance cắt một miếng xúc xích bỏ lên đĩa và nhai ngấu nghiến.

- Tôi về nhà với vợ - Anh ta nói – Bố mẹ vợ đến thăm. Tôi không ở lại bữa tiệc quá một tiếng. Tôi có đầy nhân chứng.

Brody nhìn sang phía Barbaro.

- Tôi chơi bi-a ở nhà bạn tôi – Anh chàng người Tây Ban Nha cười toét miệng – Anh thừa biết tiệc tùng là thế nào rồi mà, patron. Hôm sau Bennett đờ ra như xác chết ấy. Chẳng ai trong chúng tôi còn đụng được vào phụ nữ cả. Có phải thế không, ông bạn

Walker nhìn anh ta, vẻ bối rối và đưa tay lên như định nói gì đó nhưng rồi lại đứng lên và đi về phía bể bơi.

- Anh ta sao thế? – Kenner hỏi.

Barbaro nhún vai.

- Đêm qua uống quá nhiều vodka ở quán Tay Chơi đấy mà.

- Lại có vấn đề với vợ à? – Vance hỏi.

- Ai mà biết được. Cô ta lúc nào chẳng dễ tổn thương.

- Tôi mong là có thể thông cảm được – Vance nói – Nhưng thử nghĩ xem anh ta được gì khi cưới cô ấy, cô ấy trông không có vẻ gì là người gây phiền toái.

- Anh không phải sống với cô ta nên không biết - Kenner nói.

- Anh ta cũng thế - Vance phản đối – Anh có biết lần cuối cùng Bennett về nhà là khi nào không?

Walker đã xuất hiện ở phía bể bơi và đang quay trở lại bàn. Tóc anh ướt nước và ép ngược ra sau.

- Nancy dạo này thế nào, Ben? – Brody hỏi.

- Cô ấy ổn. Đang giúp đỡ mẹ làm một số công việc từ thiện. Đầu óc khá bận rộn.

Vợ Walker là con gái một trong những gia đình dòng dõi giàu có nhất vùng Connecticut. Là một cô

gái xinh đẹp nhưng quá yêu đuôi và thân kinh không ổn định. Nancy Whitaker dường như lúc nào cũng thu mình vào thế giới riêng và ra vào các bệnh viện tâm thần như cơm bữa.

Nhiều người ngạc nhiên khi được thông báo rằng anh chàng hào hoa Bennett Walker lại đi cưới cô nàng. Những người khác thì nhìn ra sự tương xứng giữa hai gia đình và thấy đó là sự môn đăng hộ đối chứ không phải vì tình yêu.

Đó là chuyện của 17, 18 năm về trước. Brody chưa giúp được Bennett phi vụ nào nhưng ông nhận ra bản chất của Bennett. Vụ Bennett hiếp dâm và đánh đập một cô gái địa phương đã được đăng tải trên nhiều mặt báo. Số tài sản thừa kế khổng lồ trong tương lai nói lên rằng Bennett là kẻ muốn gì làm nấy. Điều đó trở thành cái tit giật gân trên những tờ báo lá cải.

Đám cưới với Nancy một năm sau đó lại gây một ấn tượng tốt rằng Bennett nay đã hồi cải, tỏ ra là một chàng trai tốt, trừ phi nhà Whitaker vì lý do nào đó không muốn gả con gái cho anh.

Sự thực thì nhà Whitaker muốn tổng khứ cô con gái có vấn đề của mình đi, trong khi qua vụ này nhà Walker lại có được mối quan hệ có lợi về kinh doanh và chính trị, và điều kiện gia đình nhà vợ cho phép Bennett làm bất cứ điều gì mình muốn. Không phải là một thương vụ tồi, Brody đã nghĩ như vậy.

- Xong xuôi hết rồi nhé – Ông nói.

Họ luôn làm việc đó theo kiểu cá xép hộp, người nọ nhìn người kia. Đó chính là tôn chỉ của câu lạc bộ. Sẽ không có người nào thiếu người làm chứng nếu như họ cần. Lúc nào cũng có một người trong câu lạc bộ cần đến người làm chứng. Gái điếm, nhân tình, ma túy, rượu, bài bạc. Tất cả những trò truy lạc này đều cần phải có người nọ làm chứng cho người kia.

Lúc đầu thì điều này được coi như là vô ích. Vì có ai cần quan tâm kẻ nào đi ngủ với kẻ nào chứ. Thế nhưng lại là vấn đề lớn nếu như một con nhỏ nào đó rỉ tai với đứa bạn thân về một vụ chơi hàng trắng. Hoặc tiền của công ty bị đem ra cá cược trong một trận đua ở Gulfstream và thua trắng túi. Sẽ không còn là nghiêm trọng nữa vì tất cả đều có thể làm chứng.

Khi Brody quan sát tất cả đám bạn bè, ai cũng có những bí mật riêng, ông tự hỏi liệu có người nào trong số họ dám can đảm ra làm chứng cho một vụ giết người.

Chương 19

Kulak không bao giờ xuất hiện ở cái địa chỉ mà Svetlana đưa cho Landry. Ít ra thì cũng trong hai tiếng đồng hồ Landry ngồi châu chực ở đó trước khi về nhà chộp mất được hai tiếng. Cô nàng hẳn đã lừa anh và sau đó cùng đồng bọn quay về quán Magda cười anh thối mũi.

Chuyện cô ta có nói dối hay không, Landry cũng không coi buổi tối ngồi bar vừa rồi là lãng phí thời gian. Anh đã gây được ấn tượng. Những lời anh nói ra hẳn sẽ đến tai Alexi Kulak.

- Trông cậu như cút ấy – Weiss cần nhần khi họ lái xe ra khỏi Bờ Nam để tìm câu lạc bộ Star Polo. Weiss lái xe. Điều này làm anh ta cảm thấy mình là nhân vật quan trọng. Còn Landry thì quá đờ đẫn để có thể cầm lái – Cậu làm sao thế? Cậu bị kéo lê sau xe tải à? Tôi cứ ngỡ hôm qua cậu phải về ngủ. Trông cậu cứ như vạ vật cả đêm ngoài ô tô ấy.

- Tôi đi nhậu – Landry đáp – Tôi vào một quán bar của bọn Nga và ực vài ly Vodka. Cậu cũng nên thử làm thế một lần Weiss ạ. Hãy thư giãn cơ bắp của cậu đôi chút.

- Cậu đến đó mà không rủ tôi à? – Weiss cao giọng – Chúng ta đã thỏa thuận là sẽ để mọi việc đến hôm nay cơ mà.

- Thì vẫn là hôm nay đấy chứ.

- Tôi không thể tin được là cậu đến đó mà lại không có tôi.

Landry quay sang nhìn anh chàng.

- Cậu là cái gì kia chứ? Bạn gái mới của tôi à? Tự nhiên xu hướng đồng tính đang tiềm ẩn của cậu phát lộ à? Tôi có nên chăm chút cái mộng của mình không, Weiss?

- Mẹ nhà cậu, Landry.

- Chẳng thú vị gì đâu – Landry tiếp tục khi Weiss rít vào tai anh – Nhưng cũng đừng bỏ lỡ cơ hội chuyển đổi giới tính, cưng ạ.

- Chắc cậu chưa bao giờ được thỏa mãn chứ gì. Estes cho cậu bài học rồi hả.

- Đừng cố tỏ ra thông minh, Weiss. Điều đó chỉ làm lộ rõ những thiếu hụt của cậu thôi.

Weiss thò đầu ra ngoài cửa xe và nhấn mạnh vào nút hệ thống liên lạc nội bộ điện thoại trên công vào. Người nghe máy bảo họ chờ để còn xem ông Brody có đồng ý tiếp họ hay không đã.

Weiss gất gỏng.

- Thằng con hoang béo phì đó phải nhìn thấy tụi mình qua màn hình rồi chứ. Thằng cha này giàu ú, thừa tiền. Hắn làm bầu cho Milton Marbray, tân binh của NBA ^[15], rồi làm bầu cho cả nửa số ngôi sao bóng chày. Tiền đối với hắn chẳng là gì.

Cánh cổng sắt được trang trí công phu mở ra. Một thanh niên mặc quần âu đen và jacket trắng cúi đầu chào khi họ tiến đến trước một công trình kiểu nhà vườn vùng Caribe. Những chiếc ô tô đỗ thành

hình vòng cung bao trước tòa nhà như thể một cuộc triển lãm xe hơi đắt tiền: một chiếc Jaguar, một Ferrari, một Mercedes, một Porsche.

Landry ra khỏi xe và chìa thẻ để tự giới thiệu với người phục vụ.

- Ông Brody đang ngồi với mấy người bạn ở sân sau. Xin các ngài đi theo tôi.

Khi họ bước qua trung tâm tòa nhà, sự chú ý của Landry không dừng lại trên mặt sàn gỗ tẻch đen hay bức tường trắng treo đầy những đồ trưng bày nghệ thuật có giá trị hơn cả 10 năm thu nhập của anh cộng lại. Có 6 người đàn ông đang ngồi quanh một cái bàn dưới bóng cây, thân của nó được quấn vải kẻ sọc.

Ngay lập tức anh nhận ra Paul Kenner, một cầu thủ bóng chày về hưu. Elena đã từng nói với anh là Kenner cũng đến dự bữa tiệc sinh nhật vào cái đêm Irina bị mất tích. Một người đàn ông kinh doanh ngành bia, cầu thủ tennis Úc châu nổi tiếng từ thập kỷ trước. Những người còn lại anh không biết.

Một người đàn ông to lớn mặc áo sơ mi sặc sỡ với nụ cười khiêu khích rời khỏi vị trí đầu bàn và đi xuyên qua phiến đá lót về phía Landry. Ông ra chìa tay ra.

- Ngài thám tử. Tôi là Jim Brody – Cái bắt tay của ông ta siết lại như thể máy nghiền hộp.

- Ông Brody, tôi là thám tử Landry. Còn đây là thám tử Weiss – Anh nói, gạt đầu về phía Weiss – Chúng tôi đang điều tra về cái chết của Irina Markova và chúng tôi phải nói chuyện với bất kỳ người nào nhìn thấy Irina vào cái đêm cô ấy mất tích.

- Thực là một bi kịch kinh hoàng – Brody nói bằng giọng rất vang – Dĩ nhiên là hôm qua tôi đã nhìn thấy tin đó trên báo. Chúng tôi cũng đã nói chuyện về việc đó. Tất cả mọi người ở đây đều có mặt trong bữa tiệc đêm hôm đó, cùng lúc hoặc lúc này lúc khác.

- Vậy à? Chúng ta thậm vấn một thẻ cũng đỡ công, đúng không thám tử Weiss – Landry nói – Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thú vị nhỉ.

Weiss nhìn Brody như thể ông ta là một mẫu xương chó. Một gã khó nhằn.

- Và tất cả các ông đang bàn về chuyện đó? – Anh tiếp, giọng không biểu cảm – Nó vẫn còn là tin nóng mà.

Landry nhìn quanh bàn. Hai người trong số họ trông có vẻ thần nhiên. Hai người khác thì không thế.

Kenner đứng lên và nở nụ cười ngớ ngẩn.

- Hình như chúng ta gặp nhau rồi thì phải.

Landry nhìn anh ta bằng ánh mắt đúng kiểu cảnh sát.

- Vậy à? Có phải tôi đã từng bắt giữ ông không nhỉ?

- Không.

- Tôi nhâm.

- Ngài thám tử - Một người đàn ông lên tiếng. Trông ông ta có vẻ khác biệt với những người kia. Ông ta chừng 50 tuổi, mặc áo pull Lacoste xanh lá cây, quần kaki. Người này rời khỏi ghế và chìa danh thiếp cho Weiss.

- Tôi e rằng mình phải đi bây giờ. Tôi có hẹn uống trà với mẹ vợ. Nhưng tôi rất vui lòng tiếp chuyện ông sau, mặc dù tôi cũng không đóng góp được gì nhiều cho công việc của các ông. Tôi không nhìn thấy cô gái đó. Tôi đến và đi lúc tiệc mới bắt đầu, sau đó về nhà với gia đình.

Một người khác cũng đẩy ghế ra sau. Chừng hơn 40 tuổi, bóng mượt chải ngược về phía sau, áo khoác đen, sơ mi hiệu Ralph Lauren, cổ dựng, tay áo xắn gọn gàng đến tận khuỷu. Anh ta bước sang cạnh ghế như thể nghĩ rằng mình có thể bỏ đi mà không bị ai chú ý.

- Còn ông là... ? – Landry hỏi.

Anh ta có vẻ kiệt sức, cũng giống như mình vậy, Landry nghĩ thầm. Anh cũng có dáng vẻ hết thảy, Landry nhận ra điều này là vì sáng nay anh vừa nhìn thấy mình trong gương.

Cho dù người đã thông xuống nhưng anh chàng này vẫn rất cao lớn. Trông anh ta ưa nhìn, kiểu Kennedy. Anh ta quay sang bên cạnh, như thể không biết rằng chính mình là người được hỏi.

- Anh có gặp vấn đề với trí nhớ không vậy? – Landry khích bác.

- Tôi là Bennett Walker – Anh ta nói và quệt tay xuống cằm – Tôi e rằng mình không được khỏe, ngài thám tử ạ. Đêm qua tôi uống nhiều quá.

Landry nhún vai. Thật đúng là người bạn thân.

- Tôi cũng thế. Đầu tôi đang ong lên như quả bóng đây này. Tôi mong rằng có thể hỏi anh đôi ba câu trong khi anh đi ra ngoài...

Walker miễn cưỡng gật đầu và bước về phía nhà chính. Landry đi bên cạnh.

- Rượu vodka Nga – Anh bắt đầu – Của những người Nga chính hiệu. Tôi cho là chúng được pha chế ở trong bồn tắm cũng nên. Thật là bản thủ.

Walker thở chậm rãi.

- Tôi cũng thế - Anh ta nói – Vodka. Nhưng tôi chẳng quen tên người Nga nào cả.

- Có chứ - Landry nói khi họ đi vào nhà – Anh chẳng quen Irina Markova còn gì.

Những bước chân của Walker có vẻ hơi do dự.

- Cũng không hẳn thế.

- Tôi đã xem vài bức ảnh chụp ở bữa tiệc đêm hôm đó – Anh nói dối – Trong ảnh trông anh cũng khá là cởi mở.

- Hôm đó tiệc tùng mà. Tôi cũng uống khá nhiều.

- Đó là thói quen của anh à, Walker? Uống rượu nhiều.

- Không nhiều hơn bất kỳ ai đâu.

- Bữa tiệc diễn ra hôm thứ bảy. Đêm hôm qua lại là thứ hai. Tôi không biết có nhiều người lại uống rượu hết đêm này đến đêm khác đấy – Landry nói – Anh có thuộc loại đó không?

Walker dừng lại và ôm đầu trong giây lát, vẻ đau đớn.

- Hôm đó là tiệc – Anh ta nhắc lại.

- Còn đêm qua?

- Tôi uống với mấy người bạn sau khi kết thúc một ngày làm việc dài đằng đặc. Nhưng này, ông thám tử - Anh ta nói, vẻ đã mất hết kiên nhẫn – Tôi đánh giá cao sự quan tâm của ông, nhưng thói quen uống rượu của tôi không liên quan gì đến ông cả.

Landry chìa tay.

- Anh nói đúng. Tôi không biết gì về anh, nhưng chắc chắn anh đang bị căng thẳng. Anh gặp vấn đề với người tình, vợ, hay bạn trai, bạn gái, bất cứ thứ gì tương tự. Tôi thì biết gì nào? Tôi chỉ biết những gì mà anh sẵn sàng kể cho tôi... và những gì mà người khác nói cho tôi biết, bạn bè của anh, kẻ thù, những kẻ đang theo dõi anh. Anh không muốn tự mình nói ra điều đó ư?

- Chẳng có gì để nói – Walker đáp – Tôi rời bữa tiệc... tôi không biết... chắc khoảng 2h30. Về nhà. Thế thôi.

- Có người nào chứng thực cho việc đó không?

- Có chứ. Juan Barbaro.

- Tôi có thể tìm Juan Barbaro ở đâu?

Walker ra hiệu cho Landry hãy quay lại chỗ ban nãy.

- Cậu ấy đang ngồi ở bàn kia kìa. Bây giờ ông thông cảm cho, ông thám tử, tôi rất muốn về nhà vì đang phát ốm lên rồi. Nếu ông còn câu hỏi nào khác, tôi sẽ trả lời sau vậy.

Landry lờ đi.

- Vậy lúc rời bữa tiệc anh có nhìn thấy Irina Markova không?

- Không.

- Anh có nhìn thấy cô ấy đứng cùng ai trong suốt buổi tối hôm đó không?

- Không. Đó là một bữa tiệc và ai cũng phải giao tiếp với một người khác.

- Thực là một gia đình vui vẻ.

- Dễ có tới trăm người ở đó – Walker nói về không đồng tình – Có khi hơn. Tôi không có lý do gì

để cứ phải theo dõi mọi người. Tôi không giúp gì được ông hết.

- Tôi xin lỗi, ông thám tử, nhưng tôi có việc cần hỏi bạn tôi một chút.

Walker như được giải vây.

- Ông thám tử, đây là Juan Barbaro, người làm chứng của tôi, chẳng phải tôi đang cần một người đó sao.

Barbaro chìa tay ra và Landry đáp lễ. Cái bắt tay mạnh mẽ, song chẳng nói lên được điều gì. Họ nhìn nhau bằng mắt khi Walker giới thiệu. Người đàn ông này quá xứng đáng để được tin cậy, anh ta quá đẹp trai, quá tự tin vào sự hấp dẫn của mình. Trong chiếc quần bò và giày đua ngựa, trông anh ta như một người mẫu nam trên các trang quảng cáo nước hoa với thương hiệu thể thao.

- Hôm đó tiệc tùng nhiều quá – Barbaro nói, miệng mỉm cười dễ chịu. Anh ta ngồi lên tay chiếc ghế bành nhồi nệm – Thật kỳ lạ khi chúng tôi có thể mò được về nhà.

- Cả hai anh về cùng nhau à? – Landry hỏi.

- Đúng vậy – Barbaro đáp – Tôi e là hôm đó chúng tôi đã vượt quá sự giải trí và thư giãn.

- Các anh sống cùng nhau?

- Không, không – Barbaro nói – Nhà của Ben gần hơn. Tôi biết mình lúc đó không thể lái xe được nữa.

“Một sự lựa chọn khôn ngoan.” Landry nghĩ thầm. Anh quan sát Walker, trông anh ta cứ như cái bóng mờ dần. Mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán anh ta.

- Tôi phải đi – Anh ta quay ra phía cửa.

Landry không ngăn lại.

- Anh có chơi nữa không, Ben? – Barbaro gọi với theo.

Walker không ngoái đầu lại.

- Không.

- Ông bạn của anh không được khỏe – Landry nói khi Walker khuất sau cửa trước.

Barbaro nhăn mặt.

- Anh ấy là một người đàn ông phức tạp với một cuộc sống đầy phức tạp.

- Phức tạp theo nghĩa nào?

- Dĩ nhiên là phụ nữ rồi. Vợ anh ta, cô ấy... rất khó hiểu.

- Cô ấy có đến dự bữa tiệc tối hôm đó không?

- Không, không.

- Khi các anh về nhà có thấy cô ấy không?

- Bà Walker sống “trên đảo”, theo cách mà mọi người vẫn nói. Họ có một ngôi nhà xinh xắn ven bờ biển. Còn tôi và Ben về nhà anh ấy ở Polo Club.

- Họ ly thân

- Không, họ giàu có. Những người giàu không sống như anh với tôi, thám tử ạ. Bennett có một nhà nữa ở Wellington để anh ta chơi polo trong suốt cả mùa. Anh ấy là một tay chơi nghiệp dư hạng khá.

- Còn cô vợ?

- Cô ấy hay làm từ thiện ở Palm Beach.

- Cô ấy thấy thế nào khi chồng mình tiệc tùng với những cô gái chỉ hai mươi tuổi?

Barbaro nhún vai kiểu những quý ông châu Âu khiến Landry muốn vả cho anh ta một cái.

- Tôi đã nói rồi mà, những người giàu có không giống như tôi với anh.

- Có lẽ thế. Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, phụ nữ vẫn là phụ nữ, và phụ nữ không thích chồng họ nhòm ngó xuống váy các cô gái khác.

Barbaro mỉm cười như một gã tinh quái đang cười vào mũi kẻ đàn độn.

- Ông cần phải tìm hiểu thêm nhiều về những người này, thám tử ạ.

- Ô, tôi cũng đã lập kế hoạch rồi. Thế còn anh, Barbaro? Tối hôm đó anh có đứng cùng Irina Markova chút nào không đấy?

- Chỉ chào nhau thôi. Hình như chúng tôi cũng có nhảy đôi chút, tôi nghĩ thế - Anh ta nhìn lên như thể những hình ảnh vừa gợi ra đã hiện trên trần nhà.

- Anh biết nhiều về Irina không?

Lại nhún vai.

- Irina thích tiệc tùng, như hầu hết các cô gái ở vào lứa tuổi cô ta. Tôi quen cô ta sơ sơ thôi. Thật là kinh khủng khi điều đó lại xảy ra với cô ấy.

- Cô ấy coi sóc ngựa – Landry nói – Dường như thật khó hiểu khi một cô trông ngựa lại gia nhập vào đám đông này.

- Anh đã gặp Irina bao giờ chưa? – Barbaro nhướn mày – Ày da, cô ấy là một cô gái xinh đẹp và quyến rũ. Rất tự tin, rất gợi tình. Một người phụ nữ như thế được chào đón ở khắp mọi nơi, không phải vậy sao?

- Anh có quan hệ gì với cô ấy không?

- Không.

- Còn Bennett Walker?

- Tốt hơn hết là ông nên hỏi anh ta điều đó.

- Tôi đang hỏi anh kia mà – Landry nhấn mạnh.

- Ben giàu có – Barbaro nói – Còn Irina thì thích những người đàn ông giàu có.

- Anh ta đã ngủ với cô ấy chưa?

- Tôi không biết. Cô ấy rất cởi mở. Nhưng cô ấy cũng cởi mở với cả những người đàn ông giàu có khác nữa.

- Cô ta ngủ với khắp lượt à?

- Tôi có vào phòng ngủ của mọi người bao giờ đâu mà biết, ông thám tử. Tôi cho rằng thật không khôn ngoan nếu ta cứ biết quá nhiều. Tôi là một cầu thủ polo, một nhà thể thao chuyên nghiệp. Tôi thành công trong lĩnh vực của mình và do đó có cơ hội quen biết những con người giàu có này. Nhưng tôi không phải là một người trong số họ. Tôi chỉ là người làm thuê thôi.

- Tôi chẳng nhìn thấy kẻ làm thuê nào ở bàn ngoài kia, ông Barbaro – Landry phản đối.

- Vậy mà thế đấy ... Nếu tôi chơi chẳng ra gì, tôi đã không được ngồi ở đây. Tôi biết điều đó rõ hơn ông.

Thật kỳ lạ, Landry nghĩ thầm. Barbaro đang muốn loại anh ta ra ngoài và cô lập với đám người kia, trong khi hầu hết mọi người thường mong muốn phô bày thân phận cao quý của họ.

- Anh quen những người này

- Tôi đến Palm Beach và Wellington được 4-5 năm. Tôi đã chơi cho Ralph Lauren từ khi chỉ là một cầu thủ ghi được ba bàn còm.

- Nghĩa là thế nào?

- Đó là hệ thống phân loại. Các cầu thủ sẽ được nâng cấp theo khả năng và số bàn thắng mà anh ta ghi được từ 1 cho đến 10. Càng nhiều bàn thắng, cầu thủ đó càng được đánh giá cao – Anh ta giải thích – Khi còn là cầu thủ ba bàn, ông Brody đã nhìn thấy tiềm năng của tôi và đề nghị tôi về với ông ấy. Còn suốt ba năm vừa rồi, tôi đã là cầu thủ 10 bàn rồi.

- Ông Brody quả là có con mắt tinh đời.

- Chính điều đó đã làm cho ông ta giàu có.

- Và anh đã kiếm được một chỗ trên chiếc bàn kia.

- Tôi có ích cho ông Brody. Còn ông ta có lợi cho tôi – Barbaro chìa tay ra – Còn bây giờ tôi phải đi có chút việc.

Landry ghi lại số điện thoại của Barbaro trước khi anh ta đi ra ngoài. Vài giây sau, Weiss bước

vào sảnh, dáng điệu vẫn chưa hết bức tức.

- Tôi ghét lũ người này.

- Bởi vì họ giàu có à? – Landry hỏi.

- Vì chúng là đồng cốt.

- Kết quả thế nào?

- Thật là nực cười. Chúng không nhìn thấy gì hết, không nghe thấy gì hết, không biết gì hết, và tất cả bọn chúng làm chứng cho nhau. Chúng còn hỏi có thể gửi cái bản ghi chép này cho ai được. Tôi đến phát mửa. Thế còn cậu thế nào?

- Cũng thế - Landry nói khi họ bước ra ngoài – Barbaro làm chứng cho Walker. Còn Walker lại làm chứng cho Barbaro. Cả hai đều quen biết cô gái này, nhưng chẳng tên nào nhìn thấy cô ta rời khỏi bàn tiệc. Cô ta can hệ tới tất cả mọi người, nhưng lại chẳng ai can hệ tới cô ta

- Tôi không muốn thế này – Weiss nói – Tôi không muốn tất cả lũ chúng nó tụ tập ở đây. Tôi không muốn chúng cứ điềm nhiên bàn bạc về cô gái.

- Mẹ cái câu lạc bộ làm chứng chết tiệt – Landry nói.

- Bây giờ thế nào?

Landry nhìn về khu chuồng ngựa.

- Chúng ta phải tìm ra một người không phải thành viên.

Chương 20

Tôi cố gắng không nghĩ đến Alexi Kulak nữa. Không phải tôi từ chối hắn ta, mà chỉ bởi vì tôi chưa làm được gì cho hắn. Tôi muốn tìm ra kẻ đã giết Irina. Đó là mục tiêu của tôi, và mục tiêu của tôi lại trùng khớp với mục tiêu của hắn. Những việc khác tôi có thể gác lại sau cũng được.

Tôi tự hỏi không biết liệu cuộc giám định tử thi đã xong chưa. Không biết giám định viên đã tìm được những thông tin gì: Cô ấy bị cưỡng hiếp? Bị tra tấn? Cô ấy chết khi nào? Cô ấy phải chịu đựng những gì? Có phép màu nào khiến họ tìm thấy thứ gì đó có thể giúp xét nghiệm ra DNA của tên sát nhân?

Tôi biết rất nhiều trường hợp hầu như chẳng còn hy vọng gì tìm thấy được tế bào da nằm dưới kẽ móng tay nạn nhân song cuối cùng lại xảy ra điều kỳ diệu. Tôi cũng biết rằng nếu xảy ra đùng độ, chắc chắn Irina sẽ phải chống chọi và tôi còn có thể hy vọng các nhân viên pháp y tìm ra chút chứng cứ nào đó.

Dĩ nhiên tôi sẽ không được biết những thông tin đó. Khi còn là cảnh sát, tôi có thể tùy ý sử dụng mọi công nghệ sẵn có, nhưng là một dân thường, tôi cảm thấy bất lực giống hệt Billy Quint bị tạt nguyên vậy.

Nhưng tôi vẫn còn một vài mối quan hệ với những người thừa hành luật pháp. Họ là một trong số ít người không phán xử tôi gay gắt như những đồng nghiệp cùng phòng khi sự nghiệp của tôi xuống dốc sau cái chết của Hector Ramirez. Tôi quen biết Mercedes Gitan kể từ khi cô ấy chỉ làm trợ lý c phòng giám định pháp y. Tôi đã hơn một lần từng đứng quan sát cô mổ tử thi.

Suốt ba năm vừa rồi tôi không gặp lại Gitan. Trong những tuần đầu tiên nằm viện sau cú chết hụt, cô cũng vào thăm tôi vài lần. Sau đó tôi không muốn gặp bất kỳ người nào nữa, cũng như không muốn bất kỳ người nào nhìn thấy tôi. Ngay cả những người muốn ủng hộ cũng bị tôi xù lông lên và họ đành phải rút lui. Tôi phân vân không biết bây giờ cô ấy có chịu nhận điện thoại của tôi không, và có chịu tiết lộ những thông tin mà chỉ các thám tử của văn phòng cảnh sát trưởng mới được phép biết.

Trên đường về trang trại, tôi dừng lại trước cửa hàng Starbucks để mua một ít cà phê pha đường hóa học cho Sean và một ít cà phê đen cho tôi. Khi về đến nhà, tôi nhìn thấy Sean đang cười ngửa về chuồng. Trông anh ta như hình ảnh quảng cáo của Ralph Lauren ^[16], cao to, đẹp trai, hông gọn và tinh tế.

- Em mua cho anh cà phê sữa trộn kem và socola trắng đây. Nó đủ ngọt để giết chết một con chuột trong phòng thí nghiệm. – Tôi đưa túi cà phê cho anh khi Sean buộc con ngựa vào cột để chải lông cho nó.

Anh mở to mắt nhìn tôi.

-Lạy chúa tôi. El! Có chuyện gì xảy ra với em vậy? Môi em làm sao thế kia?

-Em trượt chân ngã. Dừng làm to chuyện lên thế. Cầm lấy cà phê của anh đi.

Anh cầm tách cà phê và đặt nó sang bên cạnh, mắt vẫn không rời khỏi tôi.

-Anh không tin.

-Tại sao?

-Bởi vì em vẫn làm kẻ chuyên nói dối, cô nàng ạ.

-Thế mà đó là toàn bộ câu chuyện đấy .

-Elena, anh đã đã là một kẻ bỏ đi rồi. Đừng để anh lo lắng thêm về em

-Hôm nay trông anh bảnh nhĩ. – Tôi nói. – Quần bó nâu này, áo body sọc này, rất sành điệu.

Trông anh có vẻ như vừa bị xúc phạm.

-Thực sự có phải em đang nghĩ rằng có thể đánh lạc hướng anh bằng những lời khen ấy không?

- Lúc nào em chẳng khen anh.

Đằng sau Sean, con ngựa cái đang dỏng tai lên và lúc lắc đầu bên nọ bên kia, rồi giữ chân trước nện thành thịch xuống nền đất.

-Em nghĩ là nó đang muốn trở về chuồng. – Tôi nói.

Anh dắt con ngựa về chuồng, nhưng ngay cả điều này cũng không làm anh thôi nghĩ đến cái môi cứng vều của tôi.

-Hãy thề với anh rằng đó không phải là dấu vết của bạo hành. – Anh nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi chớp mắt.

-Thứ nhất: Em chia tay với Landry hai ngày nay rồi. Nên ai có thể đấm em được chứ? Một người bạn tưởng tượng của em à? Cả đêm qua em ngủ một mình. Thứ hai: Em cảm thấy phật lòng khi anh nghĩ rằng em có thể để cho tên lưu manh nào đó làm việc này với em. Em còn cảm thấy bị xúc phạm thay cho Landry nữa cơ.

-Anh không nói rằng em để cho cậu ấy đánh. Thế trong phòng em còn xác chết nào để chúng ta phải giải quyết nữa không đấy? – Nói xong mắt anh ngập đầy lệ. – Ôi lạy chúa. Anh không thể ngờ được mình lại thốt ra những câu này.

Sean tội nghiệp. Không như tôi, anh chọn cách sống bao bọc bởi những đám mây êm ái vùng Palm Beach. Anh vô cùng nhạy cảm với cái ác mà tôi biết đang xảy ra cả ngày lẫn đêm. Anh nhìn về phía cửa nhà khách.

-Anh vẫn cứ mong chờ cô ấy bước ra khỏi cửa và cầu nhàu như mọi bận. Anh mong mãi như thế.

- Em biết. Em ước gì ngày hôm qua đừng

- Chưa bao giờ anh tưởng tượng được rằng một trong những người mình quen biết lại bị giết hại.

-Với em thì sao?

- Em quá hèn để có thể chết được. – Anh quay lại và nhìn tôi nghiêm nghị. – Tốt hơn là như thế. Em là một đứa em gái nhỏ mà anh chưa bao giờ có. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em đâu.

- Em sẽ cố gắng hết sức. – Tôi nghĩ rằng nếu là một năm trước đây thì tôi đã chẳng bao giờ nói những điều tương tự. Hẳn Sean cũng đang nghĩ như thế.

- Anh đã không phải là người cứu em thoát chết nên em có thể kiểm chứng anh.

- Em chẳng có gì phải kiểm chứng anh cả.

- Vụ điều tra ấy.

- Dĩ nhiên là không rồi. Em có thể làm gì được cơ chứ.

- Làm gì à? Chẳng làm gì cả. – Anh nói. – Việc gì phải làm, hãy để nó cho Landry.

Tôi quay mặt đi hướng khác để đỡ phải nói gì.

- Tại sao em lại chia tay với cậu ấy? – Sean hỏi.

- Chúa ơi, nghe cứ như thời học sinh trung học ấy. Lý do ư? Bọn em chẳng quan hệ gì với nhau. Chỉ có sex thôi.

- Cậu ấy muốn nhiều thứ hơn thế à?

Tôi quay sang nhìn vào mắt Sean, bực bội vì anh đã nói trắng ra ý tôi là kẻ quay lưng lại, cho dù sự thực có là như thế thật.

- Ồ, anh biết em không phải là người dễ bị ép buộc. – Anh nói.

- Em đã thực hiện đặc ân đối với anh ấy rồi. Song em khó có thể chịu đựng được điều đó. Em không muốn mình bị biến bất kỳ ai khác.

Sean không bình luận gì thêm và tôi thấy mừng vì điều đó.

- Vụ này thế nào rồi nhỉ? – Anh hỏi.

- Hôm nay họ mở giám định tử thi. Tiếp tục thẩm vấn những người quen biết cô ấy, những người đã trông thấy cô ấy vào đêm thứ bảy. Anh đã bao giờ nhìn thấy Irina ra ngoài phố chưa?

- Có một lần ở quán Tay Chơi, một hai lần ở quán Galipette.

- Vào đó ăn tối hay ngồi quầy bar?

- Ăn tối.

- Cô ấy ngồi ăn với ai?

- Với mấy cô bạn gái

- Một người làm thuê mà ngồi ăn sang trọng thế cơ à.

Sean nhún vai.

- Irina kiếm cũng khiêm tốn. Cô ấy lấy tiền đâu ra nhỉ. Đến nhà ở cô ấy còn không phải trả.
- Cô bé có một tủ quần áo rước về từ đại lộ Xa Xi. – Tôi nói.

Sean có vẻ sững sốt.

- Anh không trả nhiều tiền đến nỗi cô ta có thể mua sắm ở các shop trên đại lộ Xa Xi.

Đại lộ Xa xi là đường Rodeo Drive, đại lộ lớn thứ năm ở Palm Beach. Đây là nơi tập trung những phu nhân quý tộc và phụ nữ trẻ sành điệu. Chỉ tính riêng một bữa trưa trên đại lộ này đã mất đứt ngày công của một người coi sóc ngựa thường thường bậc trung.

- Chúng ta không biết gì nhiều cuộc sống của Irina. Sean ạ. Cô ta quanh quẩn xung quanh những đám đông chơi polo. Và cô ta còn làm việc cho một tên xã hội đen người Nga tên l

Anh nhìn tôi ngạc nhiên.

- Một tay xã hội đen người Nga à? Thật điên rồ.

- Anh có biết Jim Brody không?

- Ông bầu trong làm thể thao? Không nhiều lắm. Nhưng mà anh cũng đã gặp ông ấy ở mấy trận polo.

- Irina đã đến dự tiệc sinh nhật của ông ta hôm thứ bảy. Chừng nào em chưa tìm ra thông tin gì tốt hơn thì đó chính là lần cuối cùng người ta trông thấy cô ấy. Qua những tấm ảnh mà em tìm tấy thì Irina là túp phụ nữ thích tiệc tùng.

- Em không nghĩ cho một trong số những người hôm đó đấy chứ... - Anh buột miệng khi tôi quay sang nhìn anh.

- Có những ai ở đó?

- Brody, Paul Kenner. – Tôi nói. – Các vận động viên polo, dĩ nhiên rồi. Trong đó có Juan Barbaro.

- Ôi lạy chúa tôi. Anh chàng bảnh trai lắm.

Tôi nín thở trong giây lát, đấu tranh tư tưởng xem có nên thốt cái tên tiếp theo hay không.

- Cả Bennett Walker nữa.

Sean thận trọng nhìn tôi.

- Ồ, El...

- Anh phải biết rằng anh ta vẫn quanh quẩn ở đây chứ, Sean. Anh cũng có chân trong sân vận động polo. Anh hẳn phải gặp anh ta chứ. Rồi những cuộc giao tế dặt giây kéo kén...

- Dĩ nhiên anh đã gặp cậu ta. – Anh thú nhận. – Anh chỉ.. không muốn em biết thôi.

- Quá muộn rồi Sean. Tôi hôm qua em đã nhìn thấy anh ta ở quán Tay Chơi.

- Ôi lạy chúa. Cậu nhìn thấy em không?

- Có chứ, chặn ngay lối ra của em. Lúc đó anh ấy đang đi vào. – Tôi không kể cho anh nghe chi tiết thậm chí gã con hoang đó còn không nhận ra tôi. – Em vẫn tỏ vẻ quyết rũ như thường lệ: cay nghiệt, ác ý và đầy đe dọa.

- Còn cậu ta...?

Tôi nhún vai.

- Chẳng vui về gì khi nhìn thấy em.

Chẳng còn gì để nói nữa. Sean giữ im lặng. Có thể anh đang nghĩ về cuộn hôn nhân hụt này giữa tôi và Bennett. Anh đã từng thấy tôi yêu và được yêu. Anh là người duy nhất ủng hộ tôi khi Bennett cầu cứu tôi ra làm chứng và câu chuyện tình lãng mạn nhanh chóng biến thành cơn ác mộng. Sean là người duy nhất trên trái đất này biết toàn bộ sự thật câu chuyện.

- Sean, anh ta đã ở đó đúng vào đêm Irina mất tích. Em đã nhìn thấy những tấm ảnh chụp Irina ngồi giữa anh ta và Jim Brody. Trông họ rất thân mật.

- Elena, em không cho rằng Bennett giết cô gái đấy chứ?

- Em buộc phải nghi ngờ.

- Tại sao cậu ta phải giết Irina?

- Tại sao anh ta cưỡng hiếp và đánh đập Maria Nevin?

- Đó là chuyện của 20 năm trước.

- Ý anh thế nào? – Tôi bức bối. – Anh ta đã từng đánh đập và cưỡng hiếp một phụ nữ rồi, tại sao bây giờ lại không? Hành vi trong quá khứ bao giờ cũng phản ánh hành vi tương lai.

- Bây giờ cậu ta thế nào? Mới 24 à? Hay 25? Cậu ta đã là một người đàn ông trưởng thành rồi. Cậu ta đã có vợ. Cậu ta phải có trách nhiệm với chính mình.

- Ted Bundy là một đảng viên đảng Cộng hòa. Anh ta đã làm gì? Anh ta đã từng dùng bạo lực đối với phụ nữ. Và rồi mới đây người ta lại nhìn thấy anh ta bên cạnh một phụ nữ sau đó bị mất tích.

- Có thể cậu ta có nhân chứng.

- Dĩ nhiên là anh ta có nhân chứng. – Tôi ngắt lời. – Bennett lúc nào chẳng có nhân chứng. Luôn luôn có những người sẵn sàng làm chứng cho bọn nhà giàu. Juan Barbaro kêu rằng họ rời bữa tiệc trong tình trạng say mềm, rồi sau đó về nhà Bennett và đờ ra ở đó. Em cho rằng đến con chó của anh ta cũng thuộc lòng cái bài này rồi.

- Có ai nhìn thấy Irina rời bữa tiệc cùng với Bennett không?

- Em chưa biết. Song điều đó không có nghĩa là chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Và cũng không có nghĩa là đã xảy ra chuyện tồi tệ đó.

Tôi đứng phắt dậy và nhìn thẳng vào mắt anh.

- Tại sao anh cứ ngoan cố như một con lừa thế.

- Không phải thế. Anh chỉ thấy rằng em đang làm lẫn mà thôi...

- Làm lẫn ư? Em đã làm cảnh sát đến nửa số thời gian sống trên đời rồi. Em biết sự nghi ngờ của em là có thật khi em nhìn rõ ràng sự nghi ngờ đó. Anh ta nổi tiếng là kẻ thích tình dục bạo lực.

- Cậu ấy phạm tội cách đây 20 năm rồi.

- Em không tin anh. – Tôi hét lên. – Anh ta đã đánh cô gái đó đến gần chết. Một kẻ thích tình dục bạo lực đã trót nhúng chàm sẽ không bao giờ chịu từ bỏ một khi hắn ta vẫn còn sống trên đời. Chúng vẫn dồn nén thứ năng lượng quái quỷ đó và sẽ lặp lại lần nữa.

- Nghĩa là trong suốt 20 năm vừa rồi cậu ấy là một tên giết người hàng loạt à, thậm chí cậu ấy còn không hề bị nghi ngờ liên quan đến bất cứ tội danh nào cơ mà. – Anh cũng đứng lên ngang mặt với tôi.

- Em không nói anh ta là một tên giết người hàng loạt. – Tôi nói. – Nhưng khó mà tưởng tượng được rằng hắn lại có thể từ bỏ thói quen cũ. Nếu hồi đó Bennett Walker là một gã nghèo kiết xác thì chắc chắn đến hôm nay mới mãn hạn tù, vì những gì anh ta đã làm với Maria Nevin.

- Anh hiểu rồi, Elena. Anh chỉ nói rằng, chỉ mỗi việc anh ta có mặt tại bữa tiệc không có nghĩa anh ta chính là kẻ giết người. Ở đó có hàng trăm người cơ mà.

- Anh biết không, em không hiểu tại sao em lại đi trao đổi chuyện này với anh. Em cho rằng mình nên đi tìm một người nào đó hiểu biết thì hơn.

- Anh ủng hộ em, Vì Chúa, làm sao em có thể cho rằng anh chống lại em? Anh đang ủng hộ em đây, nhưng em quá bướng bỉnh để nhận ra điều đó. Anh không muốn em bị vướng vào bất kỳ chuyện gì khiến em đau khổ và gục ngã thêm lần nữa.

Tôi giơ tay lên để ngăn anh lại.

- Em nghĩ những gì xảy đến với Irina quan trọng hơn nỗi buồn khi em phải đối mặt với một gã bạn trai cũng. Những cảm ơn sự quan tâm của anh. – Tôi nói bằng giọng gay gắt.

Sean cứng hàm lại và quay đi chỗ khác. Anh luôn luôn làm thế mỗi khi không thể tranh luận lại với tôi. Tôi không muốn là kẻ lảm lý lẽ. Tôi chỉ muốn suy xét về khả năng Bennett Walker đã giết Irina, bởi vì xét về mặt ý thuyết thì anh ta thế nào cũng phải trả giá cho những hành động mà suốt bao năm qua anh ta đã lẩn tránh. Và tôi muốn lúc này đây người bạn tốt nhất của mình sẽ ủng hộ mình.

Một trong hai chúng tôi nên lên tiếng để phá vỡ bầu không khí căng thẳng này, nhưng chẳng ai chịu mở miệng. Đột nhiên chuông điện thoại của tôi rung lên.

- Vâng ạ?

Hắn là giọng nói của tôi đang giận dữ vì bị làm phiền. Đầu dây bên kia im lặng một chút trước khi ngắt lời.

- Elena, Juan Barbaro đây. Đang có chuyện gì không ổn à?

Tôi phải mất một giây để định thần và lấy lại giọng nói bình thường.

- Ồ, Juan. Có gì đâu. Tôi xin lỗi nếu vừa rồi có nặng lời. Tôi đang phải đối mặt với tất cả những chuyện vừa xảy ra. – Tôi nói, mắt nhìn

- Em có muốn giải thoát khỏi những chuyện đó một lúc không?

- Có chứ. Tất nhiên.

- Vậy thì đến nhé. Trưa nay. Xem một trận polo giao hữu. Rồi sau đó chúng ta sẽ đi uống chút gì đó, hoặc ăn tối nếu em muốn.

- À... được rồi. – Tôi nói. – Ai chơi thế?

- Tôi, ông Brody, và một số người bạn khác. Không có Bennett Walker đâu. – Anh ta khẳng định. – Em phải hứa sẽ không được buộc tội ai giết người nữa đấy nhé. – Anh nói thêm vào, giọng bông đùa.

- Tôi sẽ cố gắng chinh đốn mọi hành vi có thể.

- Hừm, bây giờ thì nghĩ xem còn trò gì vui nữa không nhỉ? – Anh ta nói và cười lục khục trong cổ họng. Tôi thấy giống tiếng gầm gừ của loài báo.

Chúng tôi ấn định giờ giấc hẹn gặp ở Câu lạc bộ polo Quốc tế rồi kết thúc cuộc gọi. Tôi hít thở sâu để cố gắng xua đi cuộc cãi vã vừa rồi với Sean. Tôi được mời tham gia cùng một nhóm những kẻ tình nghi. Tôi cần phải tỉnh táo.

- Em phải đi đây. – Tôi bảo Sean và quay đi.

Lẽ ra tôi nên xin lỗi anh. Anh là người duy nhất trên đời tôi thực sự coi là một người bạn, và tôi biết anh cũng thế. Nhưng tôi cảm thấy mình vẫn trẻ con và nhỏ mọn, tôi quay đi thay vì nói câu xin lỗi.

Chương 21

Sân vận động của Câu lạc bộ Polo Palm Beach sơn màu vàng cũ kỹ nằm sát ngay quán Tay Chơi. Vào những kỳ nghỉ đông, nơi đây là thánh địa polo của thế giới. Trong số những người đã từng uống sâmpanh và dậm chân vồ vũ trên sân vận động còn có cả thái tử Charles và công nương Diana. Song vài năm nay, sân vắng bóng những tay polo đỉnh cao vì họ đã chuyển sang chơi ở Câu lạc bộ Polo Quốc tế Palm Beach. Người ta có kế hoạch phá dỡ cái sân cũ kỹ này để xây một thương xá khổng lồ. Như vậy sẽ có lợi cho cảnh quan hơn.

Câu lạc bộ Polo Quốc tế ở đại lộ 120 đã trở thành nơi tham quan, một công trình nghệ thuật dành cho 1300 khán giả với bảy sân vận động polo được xén tỉa kỹ càng, mà chiều dài mỗi sân rộng gấp chín lần một sân bóng đá.

Tôi phóng xe qua cửa chính để tới khu sân vận động và câu lạc bộ. Những đường chỉ dẫn cho ô tô chạy qua sân tennis rồi dẫn đến sân vận động, khu bể bơi và đại sảnh Marquee là nơi chủ nhật nào cũng phục vụ tiệc trưa. Những chiếc xe thùng bằng nhôm trắng đậu phía cuối con đường, các chú ngựa pony được buộc dọc thành xe. Những người coi sóc đang vuốt ve lũ ngựa để chúng bình tĩnh trở lại, người thợ đóng móng đã đốt lò cho đỏ rực lên để chuẩn bị những chiếc móng mới thay thế cho những chiếc móng bị mất trong các cuộc tranh hùng. Sắt được nung lên. Những câu chuyện rĩ rả xen lẫn tiếng cười, những mệnh lệnh nho nhỏ được phát ra bằng cả ba thứ tiếng.

Một số sân đã có người sử dụng. Các vận động viên chạy tới chạy lui, tạt cánh, huýt sáo. Ô tô, xe thùng và các loạt xe thể thao đỗ dọc đường đi. Họ là bạn bè, gia đình, khán giả tụ tập để cổ vũ và thư giãn trong ngày. Không khí vẫn như thường lệ. Các trận đấu chưa có nhiều bàn thắng vì đây là những trận không quan trọng lắm, chủ yếu là nghiệp dư chơi với nhau để thư giãn hoặc luyện tập.

Một hàng dài những chú ngựa nòi pony, chú nọ nòi đuôi chú kia, đi bộ lững thững từ phía sân vận động đằng xa. Những đứa trẻ cười trên lưng ngựa tuổi còn rất nhỏ, mũ sắt dường như trôi tuột ra khỏi đầu chúng. Tất cả đều mặc áo sơ mi có đánh số và cầm gậy.

Mặc dù môn chơi đỉnh cao này cần một khả năng xuất chúng để đạt được mức độ thăng hoa, song chỉ cần một con ngựa và khả năng giữ mình trên lưng ngựa ở tốc độ cao là có thể đạt được hạng gà. Già trẻ, gái trai, tất cả đều có thể đến chơi hoặc xem. Đóng gói đồ du lịch, hô hào cả nhà lên đường, thế là xong. Khi lái xe qua vùng phụ cận của Wellington, có thể thấy rất nhiều tay chơi chuyên nghiệp trú ngụ ở đây trong suốt mùa giải và những đứa trẻ ngồi trên yên xe đạp, tay cầm gậy chơi polo trong những bãi để xe.

Tôi tìm được một chỗ đậu xe và đưa mắt tìm kiếm chiếc xe thùng đề chữ Star Polo. Lisbeth Perkin đang dẫn một chú ngựa polo đi dạo. Nó ướt đầm mồ hôi và thở phì phò.

Cô nhìn dán mắt xuống đất khi bước đi, vẻ như đang tìm kiếm những thứ đã bị mất mát trong tâm trạng buồn thảm. Cô giật mình khi tôi gọi to lên cô ta.

Lisbeth ngược nhìn tôi, đôi mắt màu cúc xanh thăm quầng mở to. Dường như cô sợ phải nhìn thấy tôi, như thể tôi chính là sứ giả của thần chết vậy.

- Mối chị bị làm sao thế kia? – Cô ta cất tiếng hỏi.

Sau khi nghe lời khuyên của Sean giấu vết thương bằng kem và chỉ kẻ môi, thậm chí trông tôi còn tệ hơn.

- Không có gì. – Tôi đáp. – tôi ngạc nhiên là cô lại làm việc vào hôm nay. Ông Brody biết cô và Irina thân nhau đến mức nào mà. Ông ta không cho cô nghỉ ư?

- Tôi không xin nghỉ. – Giọng cô ta cáu kỉnh và sống sượng. – Tôi không biết xin nghỉ để làm gì.

Tôi tự hỏi không biết cô ta nói ra câu đó có phải vì cô không muốn cảm thấy mất mát hoặc phải đối diện với chính mình. Câu đầu tiên thì có thể hiểu được, còn câu thứ hai cực kỳ tối nghĩa.

- Chị là thám tử tư à? – Cô ta hỏi.

- Không.

- Irina có kể cho tôi nghe về chị. Năm ngoái chị đã tìm thấy một cô gái bị mất tích. Có phải đó là lý do ngày hôm qua chị đến tìm tôi không? Chị đang truy lùng tên sát nhân hả?

Tôi không phủ nhận.

- Chị đã kể cho ông thám tử đó về tôi đúng không. Thám tử Landry.

- Anh ấy đã nói chuyện với cô à?

- Sáng nay, ông ta đến trang trại. Tôi kể cho ông ấy nghe tất cả những điều đã nói với chị.

- Tối hôm qua tôi đến quán Tay chơi. Anh chàng phục vụ quầy bar nói với tôi rằng cô và Irina đã tranh luận với nhau điều gì đó vào đêm hôm ấy.

- Không có chuyện đó. – Cô ta nói một cách nhạy bén và điều đó càng chứng tỏ rằng cô ta đang nói dối.

Tôi nhún vai.

- Anh ta nói anh ta nhìn thấy hai cô nói gì đó ngoài sảnh, và khi ấy trông cô có vẻ buồn, sau đó cô ra về. Anh ta chẳng được lợi lộc gì khi nói dối tôi cả.

- Điều đó chẳng có ý nghĩa gì. – Cô ta phản đối. – Tôi muốn về còn Irina thì không. Thế thôi.

- Hai người không đi chung xe à?

- Không.

- Sau đó thì thế nào? Cô ấy vui vẻ hơn cô?

Cô gái nhướn mắt lên và thở dài kiêu những cô gái mới lớn. Dù sao cô ta cũng chỉ mới hai mươi thôi mà, tôi nghĩ bụng.

- Chẳng sao cả. Không vấn đề gì. – Cô ta đáp.

- Thế tại sao các bạn lại cãi nhau?

Có lẽ cô ta muốn tống cổ tôi đi cho rồi, song tôi cho rằng cô ta được nuôi dạy tốt nên mới không nói ra điều đó.

- Cô đến từ vùng nào, Lisbeth?

- Michigan, sao cơ?

- Những người miền trung thường được giáo dục tốt. Bố mẹ cô có theo đạo không?

- Vậy ư? Điều đó thì ảnh hưởng gì đến tôi? Tôi là đứa tỉnh lẻ à? – Cô ta nói, vẻ như bị xúc phạm.

- Bởi vì điều đó sẽ làm cho cô trở thành người lịch sự, dè dặt, kín đáo và trách nhiệm. Cô là một đứa trẻ tử tế và đúng mực, tôi nghĩ thế. Cô biết cách làm thế nào để trở thành một người b

Cô ta không nói gì, mà tiếp tục dẫn ngựa đi, tiếp tục công việc của mình. Cô mân mê chiếc mề đay trên cổ bằng ngón trỏ và ngón cái, có thể là một cử chỉ cầu nguyện để làm sao tôi biến đi cho khuất mắt.

- Cô là một người bạn tốt của Irina. – Tôi nói. – Tôi muốn nhìn thấy tên giết người phải trả giá trước pháp luật, đúng không nào?

- Đúng thế.

- Thế tại sao cô lại nói dối tôi? Việc hai cô cãi nhau những gì tối hôm đó có thể không là gì đối với cô, nhưng lại có ích cho người điều tra tìm ra dấu vết của kẻ giết người. Nếu như điều đó chẳng đáng gì, sao cô lại không thể nói với tôi được?

- Lúc đó tôi chỉ nghĩ là cô ấy cũng nên về đi thì hơn, thế thôi.

- Vì sao?

- Vì đã muộn quá rồi. – Cô ta vẫn dán mắt xuống đất. – Và vì đôi khi những kẻ dự tiệc hay... quái dị... một chút.

- Quái dị khác thường? Quái dị sồn gai ốc? Hay quái dị tình dục?

Cô ta im lặng song những tưởng tượng trong đầu tôi vẫn tiếp tục. Những gã đàn ông giàu có giải trí mà không có sự giám sát của những bà vợ, mà quẳng hết tư cách đạo đức, quẳng hết sự thận trọng thường ngày.

- Lisbeth, cô có biết nhân chứng trọng yếu nghĩa là gì không?

- Không.

- Nếu thám tử Landry nghĩ rằng cô nắm giữ những thông tin quan trọng liên quan đến án điều tra, anh ta sẽ tống cô vào tù và cô sẽ bị ép phải ra làm chứng. – Tôi bắt đầu bóp méo luật pháp để đạt được mục đích của mình. – Tất cả những gì tôi phải làm bây giờ là kể với anh ta về cuộc nói chuyện này.

Cô ta nhìn tôi sợ hãi.

- Vào tù? Tôi có làm điều gì s

- Cô đang sai lầm khi không kể cho tôi tất cả những gì cô biết.

Cô ta nhìn xung quanh như thể đang tìm đường tẩu thoát. Cô ta tin rằng tôi là một thám tử tư. Tôi đã được khoác lên đầu vương miện còn cô ta thì mặc bẫy. Tôi hy vọng trong trường hợp này cô ta sẽ hành động như hầu hết các cô gái miền Trung: nói ra sự thật.

Lisbeth vẫn nhìn ra xung quanh, sau đó lại nhìn xuống đất, vẻ ngượng ngịu và lúng túng.

- Thịnh thoảng những người ở đó cũng mất tự chủ. Mọi người say mềm rồi thì đổ về nhà một người và ở đó chỉ còn có sex.

- Một cuộc truy hoan tập thể?

- Vâng, kiểu như vậy.

- Và cô không muốn tới đó, còn Irina thì không quan tâm.

- Đại khái thế. – Cô ta nói, giọng thấp xuống khi chúng tôi tiến gần về chiếc xe thùng của Star Polo. Cô kéo con ngựa chen vào giữa những con khác và bắt đầu tháo móng.

Tôi sững người, cảm thấy đã đưa cô gái đi quá xa. Tôi không cho rằng những gì cô ta vừa tiết lộ đã làm tôi ngạc nhiên. Khi người ta không còn giới hạn về tiền bạc, thời gian và cả một linh hồn đã được rao bán cho quỷ, người ta khó có thể giữ mình được nữa.

Có phải đó là những gì đã xảy ra vào đêm Irina mất tích? Bữa tiệc đã ngoài tầm kiểm soát, sex đã trở nên dữ dội và trò chơi thần chết bắt đầu?

Chẳng có gì khiến Irina dao động. Cô ta đã chán ngấy thế giới này và lúc nào cũng khao khát một anh chàng Mỹ giàu có. Tôi không ngạc nhiên khi Irina tham dự vào những trò chơi này và cũng không ngạc nhiên khi Lisbeth, một cô gái được giáo dục tốt, sẽ từ chối để trở về nhà. Mặc khác, vì Lisbeth đã biết rõ những điều này nên rất có thể cô ta cũng đã từng là người tham gia vào trò chơi. Điều đó lý giải thái độ lúng túng và ngượng ngập của cô ta khi này.

Tôi bước về phía con ngựa

- Lisbeth, những ai đã tham gia bữa tiệc đó? – Tôi hạ giọng.

- Tất cả bọn đàn ông. – Cô ta thì thào, mắt liếc nhìn ra sau về căng thẳng. – Cả câu lạc bộ.

- Câu lạc bộ gì? Câu lạc bộ Polo?

- Không. Ông Brody và những người bạn của ông ta. Họ tự đặt tên là Câu lạc bộ Người Làm Chứng.

Một cảm giác khó chịu bò khắp người tôi khi nghe thấy cô ta nói ra điều đó. Câu lạc bộ Người Làm Chứng. Tôi đã từng gọi Bennett Walker là người làm chứng. Và giờ có hẳn một câu lạc bộ. Những gã đàn ông giàu có hư hỏng sẽ kể này làm chứng cho kẻ kia khi xảy ra sự cố. Giờ thì mười

mười rõ như ban ngày là sự cố đã xảy ra rồi.

- Lisbeth. – Jim Brody gào lên từ trên lưng ngựa. – Cô làm cái quái quỷ gì mà lâu thế? Manuel đang chờ cô kia kìa.

- Vâng ạ, thưa ông Brody. Tôi đến ngay đây. – Cô gái tranh thủ cơ hội này để thoát khỏi tôi.

Trong khoảnh khắc, anh mắt của Jim Brody chạm phải mắt tôi. Ông ta đang cố gắng nhớ lại xem có quen tôi không thì vừa lúc đó Barbaro nhảy tót xuống lưng ngựa và quăng dây cương cho một người coi sóc. Trông anh rất đàn ông trong chiếc quần ống bó và ủng cao cổ.

- Elena. Rất vui vì em đã đến. – Anh mỉm cười, hàm răng sáng bóng, mái tóc rối bù, song nụ cười tắt ngấm khi tôi quay mặt đối diện với anh. – Chuyện gì thế này?

Anh ta nhẹ nhàng chạm vào đôi môi sưng của tôi.

- Tôi bị trượt chân ngã. Lẽ ra tôi nên bịa ra một câu chuyện gì đó thay vì thú nhận mình là người vụng về thế này, nhưng đành phải vậy thôi.

- Có đau lắm không?

Ngón tay anh chạm vào khóa môi bên phải và tôi cảm thấy một luồng điện chạy dọc trên các tế bào lành lặn còn lại.

- Chỉ để thỏa mãn tính kiêu hãnh ấy mà. – Tôi đáp.

Ánh mắt của anh nấn ná trên môi tôi khiến tôi có cảm giác anh sắp hôn tôi, song thay vì điều đó, anh chỉ thơm nhẹ lên má, nhanh đến nỗi tôi hầu như không cảm thấy gì.

- Elena, đây là ông Brody, ông chủ của tôi. – Anh đặt bầy tay đeo găng lên vai tôi để xoay người tôi về phía Brody. – Ông Brody, đây là cô bạn mới dễ thương của tôi, Elena Estes.

- Estes ư? – Brody nói khi xuống ngựa. – Có liên quan gì đến Edward Estes không?

Đây là giờ phút khiến tôi kinh sợ. Tôi đã dính vào một vụ có cả Bennett, tôi không thể giả bộ đóng vai một người khác được nữa. Nếu như Jim Brody biết cha tôi, thì chắc chắn cha tôi cũng sẽ nghe tin về tôi qua các cuộc nói chuyện dặt giàng kéo kén. Tôi mong rằng ông sẽ không định đóng vai một ông bố bị tổn thương, đang mong sự trở về của đứa con bất trị.

- Chẳng còn cách nào khác. – Tôi nói nhẹ nhàng cố gắng mỉm cười để đóng vai một đứa trẻ vui tính ngỗ ngược. – Ông ta từng là bố tôi.

Brody nhướn mày và phá lên cười.

- Hứa là sẽ ngồi uống với nhau nhé. Tôi muốn nghe toàn bộ câu chuyện cơ.

Ông ta lại nhảy phóc lên một con ngựa vừa được đóng móng. Bất luận ông ta quan tâm đến tôi thế nào, song cũng không muốn bỏ cuộc polo đã định sẵn.

- Ông ta biết cha em à? – Barbaro hỏi vẻ ngạc nhiên.

- Thế giới này thật nhỏ bé.

- Cha em cũng yêu thích môn polo?

- Ông ấy thích những trò chơi mạnh mẽ. Ông từng tham gia đua thuyền và có lẽ bây giờ vẫn thế. Em không biết.

- Làm sao mà em lại không biết cho được? – Anh ta

- Hai mươi năm nay em không nói chuyện với ông ấy. – Tôi thú thật. – Anh không lên ngựa à?

Anh ta khoát tay về phía sân.

- Hiệp này anh ngồi ngoài. Những người bạn của ông Brody đều giàu có và thích chơi trò này nhưng lại chơi không giỏi lắm. Họ dàn xếp các hiệp đều chia ra mỗi đội một tay chơi chuyên nghiệp. Nhưng riêng hiệp cuối họ sẽ tự chơi với nhau.

Anh ngừng nói và tập trung toàn bộ sự chú ý vào tôi. Tôi, với đôi giày đế bằng hiệu Chanel, quần vải linen trắng, áo cổ tròn đen đơn giản và ống tay xắn cao.

- Rất sành điệu. – Anh mỉm cười. – Giản dị, lịch lãm.

- Ồ, em khác gì cái vỏ lạc đâu.

Barbaro cười lục khục.

- Lịch lãm và sành điệu. Đúng đấy. Đơn giản ư, tôi không nghĩ thế. Ra ngồi đi. Xe của tôi ở đằng kia.

Ô tô của anh là loại xe đua mui trần của Anh hiệu Aston Martin màu xanh lá cây và ghế bọc da màu nâu nhạt. Một chiếc đèn còi Tây Ban Nha dán trên kính chắn gió. Anh ta giữ cửa cho tôi.

- Xe đẹp quá. – Tôi nói khi đã ngồi vào chỗ.

- Tôi thuê nó cho suốt cả mùa này. Đó là lý do vì sao năm nào tôi cũng có xe mới.

- Thế khi mùa giải hết thì anh làm thế nào?

- Tôi đi chỗ khác và lại thuê chiếc khác. Tôi sẽ về châu Âu để chơi trong suốt mùa hè. Tôi đã nhắm một chiếc Lamborghini rồi.

- Môn polo rất hợp với anh. – Tôi nhận xét.

- Kiểu sống này hợp với tôi. Polo là niềm đam mê. Nhưng này, hãy nói cho tôi biết tại sao lại không nói chuyện với cha mình trong suốt thời gian dài

- Bởi vì cả hai chẳng có gì để nói với nhau cả. Đơn giản thế thôi. Đó không phải chuyện gì quá lớn. Đại loại là cả hai chẳng có quan hệ huyết thống gì. Em chỉ là con nuôi. – Tôi giải thích.

- Nhưng ông ấy là người cha duy nhất mà em có.

- Em lớn lên trong ngôi nhà của Edward Estes. Nhưng ông ta không quan tâm gì đến em ngoài việc em có ích cho ông ta như thế nào, và em quyết định sẽ không có ích cho ông ấy nữa.

Barbaro không nói gì. Trông anh trầm ngâm như thể đang cố gắng định hình xem tôi là con người như thế nào.

- Em không thể tin được là ông bạn tốt của anh lại không kể cho anh nghe chuyện này sau buổi tôi hôm qua. – Tôi nói.

- Tất cả những gì anh ấy nói chỉ là hai người đã từng đính hôn.

Tôi cười phá lên.

- Anh nói dối khá đầy. Thậm chí anh còn cố tình làm ra vẻ ngây thơ. Em đã công khai buộc tội anh ta là một kẻ hiệp dâm và rất có khả năng anh ta đã gây án giết người, còn anh thì nói với em rằng không ai trong số các anh đề cập đến chuyện đó sau khi em đi khỏi.

Anh ta lùa tay vào tóc và nhìn đi chỗ khác vẻ không thoải mái.

- Anh ấy có nói với anh rằng anh ấy từng bị kết tội sai và em đã hiểu lầm. Hơn nữa, em không muốn nghe bất kỳ điều gì mà anh ấy nói về em nữa cơ mà.

Tôi thực sự không tin anh ta. Tôi quan sát anh và tự hỏi tất cả chuyện này là thế nào.

- Em đang nghĩ gì thế? – Anh hỏi.

- Nghĩ rằng anh đang muốn làm em tò mò.

Anh ta nhướn mày và khoe miệng làm thành một đường cong.

- Thế cũng tốt, anh nghĩ thế.

- Điều đó còn phụ thuộc vào những gì mà em sẽ khám phá ra.

Anh nhóm dậy khỏi ghế và nghiêng người về phía tôi.

- Em sẽ khám phá ra thôi. – Anh nói nhỏ, giọng đầy quyến rũ. – rằng anh là một người lịch sự, chừng nào em còn muốn anh như thế, rằng anh đang si mê...

Anh nghiêng người thêm chút nữa và vòng bàn tay quanh cổ tôi, ngón tay cái của anh vuốt ve dọc theo đường tóc. Tim tôi đập mạnh.

- Anh chỉ vừa mới gặp em, Elena, nhưng đã tin chắc rằng anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào giống như em.

- Em cũng có thể đảm bảo điều đó. – Tôi nói.

- Này, gã sở Khanh, - Một giọng mang âm điệu Áo nặng nề phát ra từ phía sau và ngay lập tức tôi nhận ra Sebastian Foster, một tay chơi tennis. Anh ta đang ngồi trên lưng ngựa cách chiếc xe của Barbaro độ 10 feet. – Bỏ cuộc à, ông bạn. Tốt hơn hết là anh nên ra sân mà chen lẫn xô đẩy đi chứ.

Barbaro chỉnh lại vị trí ngồi như cũ, khuôn mặt lộ vẻ khó chịu. Bàn tay anh cũng đã rời khỏi cổ tôi.

- Đã hết một hiệp rồi và hiệp này đã chơi được 7 phút. Cậu cứ ngồi ngoái thế này à. – Foster lên tiếng.

- Em sẽ ở lại chứ? – Barbaro quay sang tôi.

- Dĩ nhiên. - Tôi nói, song không vì mục đích mà anh ta muốn, chỉ ít thì đó cũng không phải là lý do chính.

Tôi đã bị cuốn vào Câu lạc bộ Người Làm Chứng và biết rằng sẽ không moi được thông tin nào về kẻ đã giết Irina Markova từ họ. Điều này cũng giống như bị lôi vào hang hùm vậy. May mắn thay, tôi lại là một kẻ nghiện chất adrenaline [\[17\]](#). Mình sẽ không bỏ sót vụ này. Tôi nghĩ.

Chương 22

- Đây là tất cả những gì tôi có cho anh đến giờ phút này. – Mercedes Gitan nói. – Mời ngồi.

Landry ngồi xuống. Văn phòng của cô gần nắp quá mức bình thường. Trên màn hình desktop hiện lên đôi mắt rắn.

- Nguyên nhân cái chết. Bị siết cổ bằng dây buộc.

- Thế còn siết cổ bằng tay có khác gì nhau?

- Xương móng vẫn còn nguyên vẹn. Nó sẽ bị vỡ nếu tên giết người bóp cổ cô ta đến chết.

- Thời gian chết?

- Khó tính lắm bởi vì cơ thể cô ta đã ngâm xuống nước lâu rồi.

- Chỉ ước đoán thôi mà?

- Có lẽ cô ta đã tắt thở khoảng 24 giờ trước đó.

- Bị cưỡng hiếp?

- Tôi không thể khẳng định được. Con cá sấu đã làm cái xác tổn thương quá nhiều ở phần dưới.

- Cô vẫn từng xuất sắc cơ mà.

- Tôi chỉ có thể nói với anh rằng cô ta đã quan hệ tình dục bằng đường miệng và không ăn bất kỳ loài thức ăn đặc nào trước khi chết. Trong dạ dày cô ta có tinh dịch và một chút rượu martini pha táo xanh. Tôi sẽ tìm ra thời gian cô ta ăn tối và bổ sung thời gian tiêu hóa thức ăn. Điều đó cũng sẽ giúp ích cho anh ít nhiều đấy.

- Có nhiều tinh dịch không?

- Rất nhiều. Không phải chỉ của một người. Tha lỗi cho cách nói của tôi nhé. – Gitan nói. – Cô gái này đã chơi cả một

Chương 23

- Sao anh biết cha tôi?

Cách phòng vệ tốt nhất lúc này là hãy công khai mọi thứ.

Tôi chọn chiếc ghế cạnh Jim Brody trong quán Chukker, một trong những quán bar chỉ dành cho thành viên của Câu lạc bộ Polo Quốc tế. Nằm ở vị trí trung tâm, song quán bar này nhỏ và kín đáo hơn quán Mallet Grille và quán bar trong nhà câu lạc bộ. Một cánh cửa phía cuối căn phòng dẫn sang Wanderers, một phòng ăn nhỏ và kín đáo do đầu bếp năm sao phục vụ, chỉ dành cho những bữa tối thân tình giữa những kẻ giàu có đáng ghét.

Brody chào cô phục vụ.

- Hai năm trước đây, chúng tôi có chung một khách hàng. Dushawn Upton.

Dushawn Upton, hậu vệ bóng rổ ngoại hạng, nổi tiếng là kẻ chuyên ngược đãi vợ, từng ra tòa vì bị tình nghi giết một cô bạn gái đang mang thai. Một nhân vật đủ tiền bạc để mua chuộc sự ủng hộ và lòng trung thành của Edward Estes.

Tôi cũng đã biết vụ này, không phải bởi vì tên của cha tôi ở trên các mặt báo mà toàn bộ vụ này đã được đưa lên truyền thông. Đúng thời gian đó tôi là khán giả truyền hình trung thành khi nằm mõi mõi trên giường bệnh để hồi phục chân thương sau lần bị xe tải kéo lê trên đại lộ Okeechobee như một con rối.

- Ông ấy quả là một luật sư thần chết. – Brody nói. – Mọi con bài đều nằm trong tay ông ta.

- Cũng dễ bịp bợm thôi khi người ta không còn lương tâm nữa.

Brody nhìn tôi như thể đang đoán xem tôi vừa rơi từ hành tinh nào xuống.

- Ông ấy đã từng làm gì đối với cô để đến nỗi cô trở thành một cô con gái đáng yêu như thế

- Chẳng gì cả. – Tôi đáp. – Chẳng gì hết. Chúng tôi khác nhau về tư tưởng.

- Cô không tin rằng Dushawn vô tội? – Ông ta cố gắng giả bộ kinh ngạc, thậm chí còn thích thú nữa. Song tôi không thể giả bộ vui thích với ông ta được.

- Chẳng ai tin rằng Dushawn vô tội cả. Ban hội thẩm cũng không tin là Dushawn vô tội, nhưng họ bị nhồi sọ bởi những “chứng cứ hợp lý” nhiều đến nỗi họ không thể nhìn thẳng được nữa. Nhờ có cha tôi mà những tên tội phạm khác cũng được bình an vô sự. Ông ấy là một công vật thực sự đối với hệ thống luật pháp.

Brody nhíu mày. Có thể ông ta không quen với việc phụ nữ bày tỏ quan điểm và phát âm ra những từ phức tạp. Điều này kích thích sự tò mò của ông ta. Đó cũng là một tín hiệu tốt.

- Tôi có nên gửi lời chào của cô tới ông ấy khi chúng tôi gặp nhau không? – Ông ta hỏi.

- Chỉ khi nào ông muốn làm hỏng buổi tối của ông ấy. – Tôi đáp nhẹ nhàng. – Và khi nào vậy? Để

tôi còn đặt lịch.

- Một ngày hội từ thiện hàng tuần ở Mara – Lago. Chắc sẽ vào tuần tới.

Dường như điều này là siêu thực, đang ngồi đó, bỗng nhiên một người cha 20 năm nay không gặp lại hiện ra. Tôi không thích điều này tí nào. Tôi không muốn ông ta biết bất kỳ điều gì về tôi. Tôi không muốn mình có mặt trong tâm trí của ông nữa.

Tôi không muốn hình dung ra mẹ tôi đang nghĩ về tôi và tự hỏi tôi sống như thế nào. Điều này nghĩa là tôi phải cố tự thuyết phục mình rằng không ai trong số họ đã nhớ về tôi dù chỉ là một ý nghĩ trong suốt những năm vừa qua. Không nhìn, không nghĩ. Dễ dàng hơn cho tôi khi nghĩ như thế. Dễ dàng hơn cho tôi khi cách xa họ.

Nếu họ muốn tôi về với họ, chắc chắn họ phải biết tìm tôi ở đâu. Tên tôi đã in trên mặt báo trong suốt cả năm, liên quan đến vụ bắt cóc Erin Seabright, liên quan đến Sean. Nếu họ muốn tôi là một phần đời của họ, hẳn là họ sẽ đến tìm tôi. Song họ đã

- Chuyện gì có vẻ quan trọng thế. – Barbaro lên tiếng và kéo ghế lại gần tôi. – Ông ấy vừa làm gì vậy?

Anh hát đầu về phía Brody.

- Cả hai đang hồi tưởng lại quá khứ thôi mà. – Tôi nói.

- Chẳng có lý do gì để làm điều đó trừ phi những hồi ức ấy đem lại cho chúng ta sự tươi vui và tiếng cười sáng khoái. – Barbaro nói.

Điều đó sẽ giúp tôi duy trì khả năng phòng vệ, tôi nghĩ bụng, song không nói ra điều đó.

Cô phục vụ mang đồ uống ra. Đôi mắt cô ta không rời khỏi Barbaro. Cô ta cố gắng chạm khe ngực vào mặt anh khi cúi xuống chỉnh lại những chiếc giấy ăn trên bàn. Còn anh thì quỳn rũ lại cô ta bằng nụ cười lịch sự khi nói “Gracias”. Song sự chú ý của anh lại là dành cho tôi.

Thật ấn tượng. Tất cả các tay chơi có hạng mà tôi từng biết sẽ không bao giờ thể hiện sự thận trọng này cho dù họ có muốn gây ấn tượng với tôi bao nhiêu chăng nữa.

- Elena làm công việc coi sóc ngựa. – Anh nói với Brody.

Trong khoảnh khắc, Brody dường như hơi bối rối. Ông ta đang cố gắng lắp ghép những dữ liệu rằng tôi là con gái của Edward Estes nhưng lại làm việc trong chuồng ngựa. Song chỉ ít thì ông ta cũng là một tay thẩu cáy chẳng khác gì cha tôi, nên sự bối rối ngay lập tức biến mất khiến cho bất kỳ ai cũng cho rằng chắc do họ vừa tưởng tượng ra,

- Tôi muốn làm một công việc lương thiện. – Tôi nói giọng châm biếm và nâng cốc chúc mừng ông ta. – Tôi chăm ngựa cho Sean Avadon.

- Tôi không biết anh ta. Hình như người này không liên quan đến môn polo. – Câu này dường như ám chỉ một điều rằng bất kỳ kẻ ngoại đạo nào đều chẳng đáng giá lấy một xu.

- Không. Tôi chẳng thấy điều đó thành vấn đề. Tôi chắc rằng a không biết hoặc không quan tâm

đến việc ông là ai.

Brody cười phá lên.

- Tôi thích cô ấy, Juan. – Ông ta nói với Barbaro như thể anh vừa mới giới thiệu cho ông ta một gái bao có triển vọng. – Cô ta rất hỗn xược, nhưng tôi thích thế.

- Hôm nay là ngày may mắn của ông đấy. – Tôi nói. – Tôi đã quá ngán với việc phải ăn nói hỗn xược rồi.

- Elena làm việc cùng Irina Markova. – Barbaro giải thích.

Brody không nao núng. Hẳn là ông ta đã bàn bạc việc này từ trước rồi.

- Irina, một cô gái tử tế. Thật kinh khủng vì những chuyện đã xảy ra.

- Vâng. – Tôi nói, nghĩ bụng rằng những “cô gái tử tế” đã không chạy quanh lũ người này. – Chúng tôi sẽ rất nhớ cô ấy. Tôi biết là vào đêm cô ấy mất tích, ông cũng nhìn thấy cô ta.

Brody gạt đầu trong khi nhấp một ngụm rượu scotch 30 năm tuổi.

- Cô ấy đã đến dự tiệc ở quán Tay Chơi. Tôi cho rằng cô ấy cũng mời tôi ra nhảy một điệu, nhưng tôi phải nói rằng, với tư cách là một nhân vật quan trọng, tôi khó mà nhớ được những chi tiết vụn vặt ấy.

- Ông không nhớ rằng liệu cô ấy có ở lại sau bữa tiệc không à? – Tôi hỏi, như một kẻ cờ bạc chuyên nghiệp đang thăm dò đối thủ.

- Tôi không biết chuyện gì xảy ra sau bữa tiệc. – Brody tránh nhìn tôi khi ông thọc tay vào túi áo ngực.

- Chắc tôi nhầm. Tôi cứ nghĩ là có người nào đó đã kể lại với tôi về chuyện ấy, và tôi đoán rằng hẳn cô ta đã đề cập đến một câu chuyện nào đó sau bữa tiệc.

- Ai cơ? – Ông ta liếc.

Tôi lắc đầu.

- Có quan trọng gì đâu. Chắc tôi nghe nhầm ấy mà.

- Tony Ovada đã đưa tôi về nhà. Chúng tôi cùng ngồi với nhau một lúc và hút xì gà. – Brody rút tay ra khỏi túi như nhà ảo thuật rút con thỏ từ trong cái mũ. – Cô có chắc rằng cô không phải con đẻ của cha mình không? Câu này nghe như thăm vắn ấy nhỉ.

- Tôi xin lỗi. – Tôi nhấp một ngụm vodka pha tonic. – Tôi còn có thể nói gì được. Đó là tất cả những gì mà hồi đó gia đình tôi vẫn nói chuyện với nhau. Tôi lớn lên với ý nghĩ rằng nói năng kiểu thăm vắn và đánh lạc hướng câu chuyện là một chuyện vốn dĩ hết sức bình thường trong các cuộc giao tế. Irina là một người bạn. Và tôi muốn nhìn thấy tên sát nhân phải đền tội trước công lý.

- Tôi cũng vậy. – Brody nói.

- Tôi chỉ nghĩ rằng nếu có người nhìn thấy cô ấy vào đêm hôm thứ bảy chắc hẳn sẽ biết điều gì đó hoặc nhìn thấy gì đó mà họ thậm chí còn không để ý đến.

Brody rút điều xì gà.

- Juan cũng ở đó. Có điều gì khiến cậu trở thành ngoại lệ không Juan?

- Tôi và Elena đã trao đổi về chuyện này rồi. – Barbaro đáp. – Tôi mong rằng mình đã nhìn thấy cái gì đó, nghe thấy cái gì đó nhưng lúc đó tôi quá bận rộn với việc lu bù tiệc tùng, cũng như anh và tất cả những người khác vậy.

Brody châm xì gà, rít một hơi dài và nhà khói. Mùi thơm quyến rũ của điều xì gà đối với tôi lại là một sự hành hạ, không khác gì đi ngủ phân chó vậy.

- Có lẽ chúng ta nên đặt ra giải thưởng bằng tiền cho người nào dám mở miệng ra. Tôi sẽ làm thế. – Ông ta nhanh chóng quyết định. – Tôi sẽ gọi cho tay thám tử ấy. Anh ta tên là gì ấy nhỉ?

- Landry ư? – Tôi hỏi.

- Ta ra giá bao nhiêu đây? Mười ngàn? Hai mươi ngàn? Hay năm mươi?

- Tùy thuộc vào ông thôi. – Tôi nói. – Cho dù quyết định bao nhiêu đi chăng nữa thì ông cũng thật là hào phóng.

Ông ta xua tay.

- Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm được. Theo cách nào đó thì tôi cảm thấy mình phải có trách nhiệm, thế thôi. Dù sao thì lần cuối cùng người ta nhìn thấy cô ấy cũng là trong bữa tiệc của tôi.

- Ngoại trừ kẻ giết cô ta chứ. – Tôi chỉnh lại.

Cửa quán bar bỗng bật mở và Bennett Walker bước vào. Mái tóc anh chải mượt ra sau. Anh mặc một chiếc áo khoác màu đen hiệu Gucci, bất kể ánh mặt trời vẫn đang gay gắt. Anh bước vào bàn trước khi kịp nhận ra tôi cũng ở đó. Anh ta lưỡng lự, song tôi không cho anh cơ hội để trốn thoát.

- Thực là một sự ngẫu nhiên thú vị, Ben. – Tôi nói giọng khô khan.

Barbaro cau mày nhìn tôi.

Bennett ngồi đối diện với tôi.

- Em lại đùa đấy ư, anh đoán thế.

- Chắc vậy.

Anh ta khoát tay về phía cô phục vụ. Cô gái đi về phía quầy bar để lấy cho anh đồ uống mà không cần phải hỏi xem khách uống gì. Khách quen. Thậm chí quá quen là đằng khác. Trông anh ta hơi xộc xệch một chút.

- Rất vui khi gặp cậu ở đây, Bennett. – Brody lên tiếng, song khuôn mặt ông ta phẳng lặng.

Bennett nhún vai.

- Một người đàn ông có thể ở bất cứ đâu. Tại sao không ngồi cùng bạn bè được chứ? – Rồi anh nhìn thẳng vào tôi. – Có gì là ngoại lệ đâu, Elena.

Brody nhướn mày.

- Hai người biết nhau à?

- Trước đây. – Tôi nói.

Tôi có thể nhìn thấy những bánh xe đang quay tròn trong đầu Brody. Ông ta liên quan đến tất cả mọi việc. Ông ta sẽ không trở nên giàu có nếu như không biết rõ tiểu sử của các khách hàng, và của đối thủ nữa. Ông ta biết tên cúng cơm của họ, ngày họ thay chiếc răng đầu tiên, công việc đầu tiên của họ và thậm chí cả việc họ có còn tân hay không. Ông ta là người biết rõ hơn bất kỳ ai rằng Dushawn Upton là kẻ đã giết người phụ nữ mang thai đó. Rồi chỉ bằng một cái búng tay, ông ta sẽ có được câu chuyện về mối quan hệ của tôi với Bennett. Giờ thì ông ta biết rằng Edward Estes là cha tôi. Ông ta có thể sẽ biết việc cha tôi từng là luật sư bào chữa cho Bennett. Và chẳng khó gì để lắp ráp các dữ liệu lại với nhau. Cuộc sống của tôi rồi sẽ được mổ xẻ phân tích từ năm chín tuổi trở đi.

- Ông Brody vừa quyết định sẽ trao phần thưởng cho kẻ nào cung cấp được thông tin dẫn đến việc tìm ra kẻ giết Irina Markova. – Tôi nói với Bennett.

- Ý tưởng hay đấy. – Anh ta khẽ liếc nhìn ông bạn mình.

Một phản ứng mập mờ khó hiểu, tôi nghĩ bụng. Ý tưởng hay bởi vì nó sẽ giúp tìm ra vụ này hay vì nó sẽ đánh lạc hướng điều tra? Liệu cái phần thưởng hậu hĩnh của Jim Brody có đồng nghĩa với vở kịch truy tìm tên sát nhân của Câu lạc bộ Người Làm Chứng? Trong trường hợp ấy, ông ta có thể đưa ra bất kỳ mức giá ngông cuồng nào mà ông ta muốn, vì ông ta biết rằng sẽ chẳng bao giờ phải mất số tiền ấy cả.

- Chắc chắn là anh sẽ phải viết một bản tường trình cho Elena rồi. – Bennett nói. – Cô ấy luôn nhúng mũi vào tất cả các câu chuyện kiểu này.

- Câu chuyện kiểu gì? – Tôi nói, hoàn toàn không giữ cho giọng nói được bình tĩnh – Theo đuổi một tên tội phạm mà tôi đã biết rồi ấy ư?

Cô phục vụ bàn mang đồ uống vào cho khách mới đến và tiếp bài cũ như đã làm với Barbaro. Bennett đẩy chiếc kính râm lên đầu và dành cho cô ta toàn bộ sự chú ý. Song vẫn có một vẻ lạnh lẽo từ ánh mắt của anh ta khiến tôi nổi da

- Elena đã từng là một cảnh sát điều tra. – Anh ta nói lúc cô gái kia vừa đi khuất trong khi mắt vẫn dán vào móng cô ta. – Em có ngạc nhiên không anh lại biết điều này?

Anh ta quay sang tôi.

- Tôi ngạc nhiên khi anh lại quan tâm đến điều đó. – Tôi nói giọng vô cảm. – Anh định mua vua cho tôi chẳng?

Brody nhả điều xì gà ra và nhìn tôi chăm chăm.

- Một thám tử? Thám tử điều lĩnh vực gì. Các án giết người à?

- Ma túy.

- Ồ không. – Bennett lên tiếng, giọng không cảm xúc. – Anh vừa làm lộ vỏ bọc của em mất rồi.

- Tôi chẳng cần vỏ bọc gì hết. Tôi chẳng có gì phải giấu giếm cả. Ngoài ra, tôi không còn làm việc trong ngành nữa.

- Thế em ở đây làm gì? – Anh ta hỏi giọng châm chọc.

- Tôi được mời đến đây vì vẻ ngoài hấp dẫn và cách nói chuyện dí dỏm của tôi. Còn anh ở đây làm gì? Ngoài việc ngâm đời mình vào rượu vodka theo như tôi được biết.

Tôi thoáng nhìn Barbaro có vẻ không vui hoặc giận dữ, hoặc cả hai.

- Anh thấy ngạc nhiên là em lại không tham gia vào mấy vụ án liên quan đến tình dục nữa. – Bennett bình luận. – Lúc nào em chả mất hết lí trí khi đề cập đến chủ đề này.

Barbaro nghiêng người về phía bạn mình và giơ cả hai tay lên.

- Đủ rồi. – Anh nói nhẹ nhàng. – Chúng ta đến đây không phải để cãi nhau. Đủ rồi.

- Tôi có phải là người khơi mào đâu. – Bennett nói bằng giọng hờn má

- Đúng rồi. Anh chưa bao giờ phải chịu trách nhiệm về chuyện gì hết. – Tôi phản pháo. – Anh cứ hết tay ga và đó lại là lỗi của người khác thôi.

- Lạy Chúa tôi. – Brody lên tiếng. – Hai người cãi nhau cứ như vợ chồng đã cưới ấy.

Tôi tránh nhìn Bennett, cố gắng hít thở thật sâu để kiềm chế. Tôi luôn luôn là kẻ thù tồi tệ nhất của chính mình. Tôi nên giữ bình tĩnh trước anh ta. Lẽ ra tôi nên giả bộ như anh ta chẳng liên quan gì tới tôi cả. Song Bennett Walker cứ ở lì trong trôi như một khối u đang sưng mủ. Cái người sáng tác ra câu chuyện sẽ chữa lành mọi vết thương chắc chưa được dính vào nhựa mít bao giờ.

- Không phải đâu. – Tôi nói với Brody, cố gắng tạo ra một nụ cười. – Tôi đang tính toán xem làm cách nào để thoát khỏi nghiệp chướng này. Có lẽ tôi nên đi thì hơn.

Tôi đứng dậy và đẩy ghế ra sau.

- Dù sao, tôi cũng không phải là thành viên của câu lạc bộ, đúng không nào?

Nếu bất kỳ người nào trong số họ hiểu được ý nghĩa của câu nói này, họ sẽ không để cho tôi đứng lên. Tôi tiến hai bước về phía cửa trước khi Brody mở lời.

- Đừng bỏ rơi anh ta như thế chứ. – Ông ta giơ điều xì gà về phía Bennett.

- Không sao đâu Jim. – Bennett nói. – Đây có phải lần đầu tiên Elena trốn chạy đâu.

Tôi muốn tát cho anh ta một cái. Tôi muốn dẫn cho anh ta một trận như anh ta đã dành Maria Nevin cách đây 20 năm. Tôi sôi lên vì cơn giận. Anh ta đang ở cách tôi không quá hai bước chân và tôi phải giữ cho đôi tay mình ở đúng vị trí.

- Anh thực sự muốn điều đó mà Bennett? – Tôi lặng lẽ. – Anh thực sự muốn tống cổ tôi đi đúng không? Anh, và tất cả những người khác nên biết rằng tôi không thêm quan tâm đến việc người khác nghĩ gì về tôi và những gì mà tôi đang làm. Anh lại muốn lên báo nữa phải không? Anh muốn vụ Maria Nevin lại bị đào xới lên và trải khắp các mặt báo chứ gì? Bởi vì nếu anh tống cổ tôi đi, tôi đảm bảo rằng điều đó sẽ xảy ra. Anh có thể kéo luôn gia đình anh vào vụ này đây. Rồi lũ phóng viên sẽ cắm trại trước cửa nhà anh, sẽ theo đuôi vợ anh từng bước...

- Hãy để cô ấy ra ngoài vụ này.

- Mẹ kiếp, đừng có nói cái giọng ấy với tôi, Bennett. – Tôi hạ giọng và dần từng tiếng. – Tôi chẳng có gì để mất nữa đâu.

Tôi quay lưng và bước ra ngoài.

Chương 24

Bên ngoài, đêm đã xuống. Trời lạnh thế này mặc áo khoác cũng được rồi, nhưng tôi không mang theo. Tuy nhiên, cơn giận vừa rồi làm tôi nóng người lên.

Tôi sẽ làm gì bây giờ? Làm thế nào tôi có thể thu tóm được những chuyện vừa xảy ra để biến nó thành thế thắng? Tôi vừa tự loại mình ra khỏi cuộc chơi còn Jim Brody trở thành kẻ thân thiện với cả bạn bè lẫn kẻ thù ư?

Tôi chỉ là một cảnh sát về hưu. Tôi lại đối đầu với Bennett Walker, một trong số ít những người được lựa chọn vào nhóm của Brody. Tôi đã đe dọa anh ta.

Những chuyện vừa xảy ra chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, tôi tự nhủ. Dĩ nhiên Bennett sẽ phản ứng như vậy. Những người này là bạn bè anh ta và dĩ nhiên chẳng sớm thì muộn họ cũng sẽ phát hiện ra việc tôi từng là một thám tử.

Tôi đã đặt mình vào một canh bạc do Brody làm chủ. Ông ta sẽ tìm thấy tôi ở bất kỳ đâu và làm bất kỳ điều gì ông ta muốn. Tôi ngờ rằng ông ta đang sử dụng Barbaro cho mục đích này.

- Elena.

Tôi quay lại. Barbaro vẫn mặc chiếc áo pull chơi polo và quần bò màu trắng, ủng cao đến tận gối. Khi anh làm bộ mặt nghiêm trọng, trông vẫn hấp dẫn như lúc nở nụ cười nghịch ngợm với hàm răng sáng bóng, thậm chí còn có phần quyến rũ hơn.

- Em đang nghĩ rằng có lẽ sự thiếu kiểm soát của mình đã làm anh hỏng việc. – Tôi nói.

Barbaro giả đồ như không hiểu ý tôi.

- Patron giao cho anh làm việc này?

- Không ai giao nhiệm vụ cho tôi hết. – Anh nói về phiên muộn. – Tôi không phải nô lệ. Tôi không muốn nhìn thấy em buồn thế này. Tôi cũng không muốn buổi tối của chúng ta bị phá hỏng vì chuyện vớ vẩn này, chuyện không vui giữa em và Bennett ấy.

- Anh nói về một câu chuyện khúc mắc hàng bao năm trời như thể đang nói về loại rượu scotch ngâm trong thùng hai mươi năm vậy.

- Cách xử sự của anh ấy...- Anh đang cố tìm lời để diễn giải. – Anh ấy không xứng với một bậc trượng phu. Anh rất tiếc về điều này.

- Tại sao anh phải tiếc? Em cũng đâu có phải mệnh phụ phu nhân gì đâu? – Tôi phản đối.

Anh lùa tay vào mớ tóc quăn dày. Lẽ ra hình ảnh của anh phải cho lên trang bìa một cuốn tiểu thuyết mới hợp.

- Em xin lỗi, Juan. Em không biết điều này lại trở nên to chuyện, nhưng em cho rằng mình đã khổ nhiều rồi, nên thuộc vào tuýp phụ nữ thích trả thù.

- Điều đó nhằm mục đích gì? – Anh hỏi.

- Ý anh là sao?

- Em cứ nuôi cơn giận như vậy để làm gì? Nó giúp gì cho em?

- Anh ta đã đánh đập và cưỡng hiếp một phụ nữ. – Tôi nói về mất kiên nhẫn. – Lẽ ra người ta phải phát điên vì điều đó mới phải.

- Người phụ nữ mà em cho rằng anh ta đã cưỡng hiếp ấy à?

- Em cho rằng? Em cho rằng thế bởi vì đó chính là sự thật.

- Và em cứ nuôi cơn giận ấy để làm gì? Để trừng phạt Bennett à? Anh ấy có thức trắng hết đêm này đến đêm khác nhận được cơn giận của em không?

Dĩ nhiên là không rồi, nếu cơn giận của tôi có thể truyền sang Bennett, thì anh ta đã chết từ lâu rồi.

- Lòng căm thù cũng giống như liều thuốc độc mà ta cứ giữ khư khư, rồi chờ đợi người khác sẽ chết vì nó.

- Cảm ơn, thưa Đức cha Barbaro. – Tôi nói giọng mỉa mai. – Hãy để dành bài thuyết giảng của anh cho người nào quan tâm đến nó. Đối với anh thì nói câu việc gì đã qua hãy để nói trôi qua rất dễ, nhưng anh không có mặt ở đó. Anh không phải chứng kiến những gì mà anh ta đã làm với cô gái đó.

Hoặc với cô gái này nữa, tôi nghĩ vậy song không nói ra điều đó.

- Không phải em đang trừng phạt anh ấy, Elena. Mà em đang trừng phạt chính mình thôi.

Tôi không nói gì. Tôi không muốn đi đến tận cùng, thậm chí chỉ là trong ý nghĩ. Và tôi cũng hoàn toàn không có ý định tha thứ cho tội lỗi của Bennett Walker. Tại sao lại là tôi? Tại sao lại là bất kỳ người nào đó? Tại sao cứ phải là người nào đó?

Barbaro chạm vào vai tôi.

- Anh không muốn nhìn thấy em buồn, Elena. Hãy cho qua những gì em không thể thay đổi được.

- Nhưng đó mới chính là điều đáng buồn, Juan. Anh muốn em tha tội cho anh ta chỉ vì điều đó dễ dàng hơn thôi sao? Ồ, em không làm được điều đó, cũng như không thể giả bộ coi như anh ta chưa bao giờ xâm phạm một phụ nữ trong khi đã dính ước với em, sau đó lại cầu xin em ra trước tòa khai man cho anh ta. Em không làm thế được. Em không thể làm được cái điều mà anh nghĩ rằng sẽ ổn thôi. Không ổn chút nào, Juan ạ.

Anh thở dài và nhìn đi chỗ khác.

- Nếu anh không thể nhận ra điều đó, thì em sẽ coi anh như thế nào đây? – Tôi hỏi. – Anh nhắm mắt làm ngơ trước bất kỳ sự gì anh cho là không ổn ư? Anh đã nhắm mắt làm ngơ vào cái đêm Irina bị sát hại sao? Người ta đã phủ bụi đứng lên khi cô gái chết như kiểu xin lỗi, chẳng có gì để làm ở đây cả, cũng như kh đã tàn thì giải tán ai về nhà nấy.

- Em có thể nghĩ về anh như thế được sao?

- Làm sao em nghĩ khác được? – Tôi phản bác. – Em mới chỉ biết anh có 20 tiếng đồng hồ. Em đã hẹn gặp anh chỉ vì cô gái đã chết. Làm sao để em tin rằng anh không làm điều đó?

- Anh đã nói với em rằng anh không làm việc đó.

Tôi cười.

- Ồ, và chẳng có ai nói dối em hết. Nên em ghi nhận lời nói của anh bằng miệng sao.

- Em không tin ai cả hay sao, Elena?

- Đúng, em không tin ai hết. – Tôi trả lời thành thực. – Em chưa từng biết người nào lại từ chối việc nói dối, nếu như điều đó có lợi cho mục đích của họ.

- Thật là một câu chuyện đáng buồn. – Anh nói vẻ lạnh lùng. – Anh rất tiếc.

- Ồ, không có gì. Anh đang làm việc trong ngành thể thao và lúc nào cũng du ngoạn quanh một đám đông giàu có, nhân cư, truy lạc, coi thường đạo lý và luôn thèm khát bạo lực. Cuộc sống này là một canh bạc không hồi kết. Trừ phi anh là một Forrest Gump ^[18] của giới polo, còn không thì anh cũng quen biết ít nhất nửa tá kẻ nói dối từ bữa trưa đến giờ.

Barbaro nhìn xuống đất, bàn tay anh chống ngang hông. Anh dường như không còn gì để nói hoặc đang tìm cách để thoát ra khỏi tình huống bất lợi này.

- Em về nhà đây. – Tôi nói và bắt đầu quay đi.

- Không, Elena. Đừng. – Anh nhẹ nhàng níu lấy cánh tay tôi. – Đừng đi, anh xin em.

- Anh không thể nói rằng em sẽ quay lại đó

- Không. Hãy để anh đưa em đến chỗ nào đó ăn tối. – Anh nhích lại gần hơn. – Một chỗ nào đó yên tĩnh, chỉ có hai chúng ta.

Bản năng của tôi dường như đang ngộ nguỵ. Hẳn là anh đã cảm thấy sự căng thẳng của tôi qua sự đụng chạm vừa rồi, nhưng anh không có thời gian để phản ứng.

- Có vấn đề gì không vậy?

Là Landry. Cảm giác tội lỗi bao phủ lấy tôi như một gáo nước lạnh dội lên người ngay cả trước khi tôi nghe thấy giọng nói của anh. Tôi biết anh sẽ cảm thấy việc này như thế nào, chính xác thì là: Một cuộc trò chuyện thân mật giữa bạn gái vừa chia tay và ngôi sao nóng bỏng nhất trong làng polo.

- Không. Bọn em ổn. – Tôi nói. – Thám tử Landry, đây là Juan Barba...

- Chúng tôi gặp nhau rồi. – Landry nói bằng giọng chán nản kiểu chả có gì ấn tượng ở đây cả. – Bỏ tay cậu ra khỏi cô ấy, José.

- Quý cô đây đâu có phản đối. – Barbaro đáp lại.

- Vậy ư?

Tôi quay sang anh, quên khuấy mất vẻ ngoài của mình. Đôi mắt anh mở to.

- Hắn vừa làm việc này với em à? – Anh chĩa ngón tay vào Barbaro.

Anh không thèm nghe tôi giải thích mà quay sang Barbaro với vẻ chuẩn bị tấn công.

- Cậu đã làm thế với cô ấy à?

Barbaro lùi lại một bước dài và giơ tay lên.

- Không.

Landry cũng không thèm nghe anh ta nói. Anh sẵn sỏ.

- Tôi không biết ở đất nước cậu người ta sẽ làm thế nào, lũ [pac](#)^[19] ấy, nhưng ở đây nếu cậu hành hung một phụ nữ, chúng tôi sẽ tống cổ cậu vào tù.

- Landry. – Tôi cho rằng phải có gì đập vào người anh mới khiến anh bớt lửa đi được. – Landry. Thảm tử Landry.

Cuối cùng thì anh cũng nhìn sang tôi.

- Em bị ngã. – Tôi nói. – Nếu có gã nào đó đánh em, thì anh có nghĩ rằng hắn vẫn còn sống sót để mà ba hoa không hả?

Anh không muốn tin tôi. Anh những muốn chĩa súng vào Barbaro. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt nặng nề khi tôi nói dối anh.

- Không ai đánh em cả.

Ánh mắt anh hết nhìn tôi rồi lại chuyển sang Barbaro và quay lại tôi vẻ như không tin ai cả.

- Không ai đánh em.

Landry nhìn tôi bằng khuôn mặt của một cảnh sát. Anh đang tức giận. Tôi có thể cảm thấy cơn giận đang tuôn ra khỏi người anh. Nếu như Barbaro không hành hung tôi, thì anh sẽ phải đi đến tận gốc của vấn đề: Tại sao Barbaro lại đặt tay lên người tôi và tại sao tôi lại không phản đối. Đó là một tình huống thậm chí còn tồi tệ hơn.

- Tôi cần phải nói vài lời với cô, cô Estes. – Anh nói. – Việc này liên quan tới kẻ đã giết hại đồng nghiệp của cô.

- Elena. – Barbaro kêu lên. – Em có muốn anh ở lại chờ em không?

- Không, cảm ơn Juan. Mọi sự ổn thôi.

Anh ta cau mày nhìn Landry. Landry cũng nhìn anh giận dữ.

Ồi, những người đàn ông.

Tôi bắt đầu b

- Tôi đoán là anh muốn nói chuyện riêng với tôi, thám tử Landry.

Anh không nói gì, song cũng thôi nhìn trừng trừng và bước đi theo tôi.

- Em nghĩ rằng chuyện này nực cười lắm sao? – Anh thốt lên.

- Em không biết “chuyện này” là chuyện gì.

- Em đang làm cái quái gì thế? – Anh chụp lấy cánh tay tôi.

Tôi nhìn chăm chăm xuống tay anh.

- Bỏ tay anh ra khỏi cô ấy, ông thám tử.

Anh buông tôi ra song không xin lỗi. Khái niệm này vô cùng xa lạ đối với anh.

- Em làm gì ở đây?

- Em vừa nói chuyện với một người quen.

- Một người quen? Từ khi nào vậy?

- Từ khi nào không phải là việc của anh. – Tôi phản công.

- Là việc của anh nếu như nó xảy ra lâu hơn hai ngày.

Tôi há hốc miệng ngạc nhiên. Câu nói vừa rồi như một cú “nốc ao” vậy.

- Sao anh không gọi tôi là con điếm nữa đi nhỉ. Hai ngày trước anh còn cho rằng chúng ta nên dọn đến ở cùng nhau, và bây giờ anh nghĩ rằng tôi đã cặp kè cùng một tay polo trong suốt một thời gian dài. Anh đúng là đồ rác rưởi, Landry ạ.

- Anh nghĩ là em đã nói điều này hôm qua rồi.

- Ồ, thế có gì thay đổi không đấy?

Anh bắt đầu nói gì đó, tự kiểm chứng, lật lại vấn đề rồi tóm tắt và kết luận. Tôi chỉ nhìn anh và lắc đầu.

- Anh không muốn em cứ quanh quẩn với cái đám ấy, Elena. – Anh thú thật. – Không an toàn đâu.

- Rõ ràng là anh nghĩ tôi thế mà, tại sao anh còn quan tâm làm gì? Sao không để tôi yên? Tôi biết mình đang làm gì.

- Không được đâu. Chúng đông hơn em nhiều.

- Anh nghĩ là bọn họ sẽ hất tôi ra ngoài như một bao rác phải không? – Ý nghĩ này hoàn toàn không xuất hiện khi Barbaro mời tôi đi đâu đó một mình với anh. – Anh có biết điều gì đó mà tôi không biết

à?

- Anh biết nhiều chuyện. – Anh ra về bí mật.

Tôi nhìn qua vai anh. Barbaro vẫn đứng ở lối vào, quan sát và chờ đợi. Anh không thể nghe thấy chúng tôi nói gì, song tôi chắc rằng anh có thể đọc được ngôn ngữ cử chỉ của chúng tôi để có thể đoán rằng tôi và Landry có mối quan hệ gì đó ngoài bạn bè đơn thuần. Tốt. Tôi không muốn cái Câu lạc bộ Người Làm Chứng nghĩ rằng tôi vẫn còn làm việc cho cảnh sát. Những gì mà họ biết về tôi cũng đã đủ tệ rồi.

- Thật vậy ư? – Tôi hỏi Landry.- Anh có biết rằng những gã này cứ kể nọ bao che cho kẻ kia không. Anh có biết họ tự gọi mình là Câu lạc bộ Người Làm Chứng không?

- Câu lạc bộ Người Làm Chứng?

Anh không biết điều này. Tôi đã cố gắng vượt qua anh. Tôi vẫn có những chứng cứ trước khi người khác tìm ra nó. Tôi lại nhìn qua vai anh khi Barbaro quay vào nhà.

- Ai nói với em điều đó? – Landry hỏi.

- Lisbeth Perkins. Cô ấy đã cãi nhau với Irina vào tối hôm đó vì không muốn Irina quanh quẩn quanh lũ người này sau bữa tiệc.

- Nhưng cô ta vẫn làm đầy thôi. – Anh hạ giọng.

Anh quay đi và có vẻ suy nghĩ rất lung, lắp ráp các dữ liệu trong đầu. Tôi hiểu điều đó nghĩa là gì.

- Anh biết gì rồi đúng không? – Tôi hỏi.

Anh không trả lời.

- Anh đã tìm ra gì nào? – Tôi hỏi lại cho dù biết chắc anh sẽ không tiết lộ ra điều đó. Cuộc giám định tử thi đã hoàn tất. Tôi nhủ thầm. – Anh đã biết điều gì xảy ra với cô gái ấy. Anh biết cô ấy vì sao mà chết và tên giết người đã làm gì với cô ta. Anh biết rằng kẻ sát nhân không chỉ có một.

Anh vẫn không nói gì.

- Cô ấy là bạn em, Landry.

- Đừng gọi cô ta là bạn em. Em sẽ không nói thế nếu biết rõ tư cách của cô ta.

- Vậy ư? Em đã từng phàn nàn về tư cách của anh ngay cả khi em vẫn còn coi anh là bạn. Có lẽ em không nên chờ đợi anh tiết lộ bất kỳ điều gì mới phải.

Anh nhún vai.

- Em cũng đâu có nói với anh điều gì.

- Về điều gì nào? Em đã kể cho anh tất cả những gì em biết, tất cả những gì em có thể khám phá ra.

- Em không kể với anh chuyện em và Bennett Walker. Tại sao thế? Em phải biết rằng anh sẽ điều

tra mà.

- Em không kể với anh vì chuyện đó chẳng đáng gì. Nó đã xảy ra cách đây 20 năm rồi.

- Anh cực là có đáng gì với em.

- Anh nói thế có ý gì?

- Bởi vì em đang nghĩ rằng Wennerstrom đã làm điều đó với Irina.

- Anh không biết em đang nghĩ gì. – Tôi nói. – Càng ngày càng rõ một điều rằng anh chẳng hiểu gì về em hết

- Có lẽ nếu em kể cho anh...

- Tại sao em phải kể? Tại sao em phải làm điều đó? Tại sao em lại phải chia sẻ mọi câu chuyện cho anh? Tại sao em lại phải tin anh, James. Anh vừa chứng tỏ cho em thấy rằng anh đang dùng tất cả những gì em nói để chống lại em. Nếu như em học được điều gì khi còn là con gái của Edward Estes, thì đó chính là quyền được im lặng.

Anh kéo tay tôi lại khi tôi bỏ đi. Tôi giằng ra và vẫn tiếp tục bước, cầu mong sao tôi có thể bước ra khỏi cuộc đời mình và nhập vào một thế xác không có quá khứ, không có ai biết gì về tôi và tôi có thể là bất kỳ ai mà tôi muốn.

Đó là một viễn cảnh dễ chịu, nếu như tôi có thể thực hiện được. Nhưng tôi không biết làm thế nào để có thể biến đổi thành người khác, và đành, mọi sự vẫn tiếp tục.

Chương 25

Weiss lái xe ngược lên và ngay tức thì đối đầu với Elena khi cô bước về xe của mình.

- Lại có trò gì đây? – Anh ta nói và ra khỏi xe.

- Thôi im đi. – Landry quay về phía tòa nhà.

Anh muốn uống một chút gì đó và làm một điều thuốc để xoa đi những cảm xúc hỗn độn. Cuộc sống này nên đơn giản hơn và không nên lãng phí năng lượng cho sự cáu giận, nuối tiếc. Nếu cứ thế này, chẳng sớm thì muộn anh sẽ tự dẫn mình đến cỏi chết.

- Chúng sẽ không hợp tác đâu. – Weiss nói. – Đây là loại người sẵn sàng thuê luật sư 300 đô la một giờ để xem chúng trình diễn trước tòa.

- Cái chó gì chúng chẳng mời được. – Landry ngắt lời. – Nhưng thế nào rồi?

- Tôi đang nói đây còn gì.

- Tôi đâu có trông chờ chúng hợp tác. Tôi muốn làm cho chúng căng thẳng một chút. Từ chối đưa mẫu thử DNA để xét nghiệm sẽ càng làm cho chúng lộ rõ bộ mặt thật

- Chúng ta phải đi một quãng đường rất dài mới có thể tìm ra chân tướng kẻ giết người.

- Chúng tự gọi mình là Câu Lạc Bộ Người Làm Chứng. – Landry nói.

- Câu lạc bộ Người Làm Chứng? Cậu nghe điều đó ở đâu đấy?

- Cô bé Perkins. Cô ta không nói điều. Cô ta bảo rằng nếu rơi vào nhóm của họ, mọi thứ điều có thể bị mất kiểm soát.

- Đêm thứ bảy cô ta cũng ở đó à? Tôi nghĩ cô ấy về rồi chứ.

- Cô ta đã cố gắng thuyết phục Markova đừng ở lại.

Weiss ngừng lại và nhìn anh.

- Cô ta nói với cậu tất cả điều này vào lúc nào? Sáng nay chúng ta chỉ mới bắt cô ta phun ra mỗi cái tên thôi mà.

- Chắc là cô ta không thích cậu, Weiss.

- Còn cậu thì sao?

- Thì cứ vào mà thử đi nào. – Landry bước vào quán bar Chukker.

Chỗ này rất xa Magda. Chukker có một quầy bar kiểu cổ rất đẹp, tivi màn hình plasma đang phát một trận polo. Anh tiến thẳng đến bàn của Brody, Walker và Barbaro. Weiss ngồi xuống cạnh Sebastian Foster.

Landry nhìn Barbaro bằng ánh mắt nặng nề, như thể vẻ điển trai cũng là cái tội. Hình ảnh gã người

Tây Ban Nha chạm vào Elena khiến máu nóng lại bốc lên đầu anh.

- Xin lỗi vì sự hiểu lầm ban nãy, ông Barbaro. – Anh nói dù chẳng có vẻ gì là hối lỗi. Tôi luôn trở nên nóng nảy mỗi khi nhìn thấy đàn ông xâm hại phụ nữ. Vụ án mạng này càng làm tôi điên cái đầu.

- Có thể hiểu được mà. – Barbaro đáp. Giọng nói của anh cũng chẳng lấy gì làm thân mật. Anh là bạn của cô Estes à?

- Tôi không cho rằng thế. Cô ấy là người đã tìm thấy xác của Irina Markova.

- Cô ta từng là thám tử. – Jim Brody nói. – Hai người phải biết nhau chứ.

- Không. – Landry đáp. – Tôi e rằng ông Walker đây còn biết về cô Estes nhiều hơn tôi.

Bennett Walker cau mày vẽ hờn dỗi. Một đứa trẻ giàu có được nuông chiều ở tuổi 40 ư? Nếu như họ còn ở tuổi nhi đồng, hẳn Landry đã nện cho gã một trận như từ trên sân bóng. Anh tự hỏi không biết Elena đã nhìn nhận gã thế nào để đến nỗi đồng ý kết hôn. Nhưng sau đó, anh không thể tự được ý nghĩ rằng Elena sẽ cưới một người nào đó. Cô quá thận trọng, quá đa nghi. Bennett Walker hẳn đã góp phần không nhỏ vào lý do này.

- Điều gì đã mang ông đến đây thế, ông thám tử? – Brody hỏi. Ông ta đứng lên khỏi ghế, điều xì gà vẫn cầm ở góc miệng. Một nhà ngoại giao thiên tài.

- Chúng tôi không có giấy phép thành viên ư? – Landry nhìn qua Weiss. Weiss nhún vai.

- Chẳng hề gì. – Brody đáp. – Nhưng nếu các anh có hơn bảy số trong tài khoản ngân hàng thì hẳn các anh cũng phải trầy trật mà kiếm thêm rồi.

- Chúng tôi đang cố gắng loại trừ những người thuộc diện tình nghi ra khỏi danh sách. – Weiss nói.

- Các anh có thể loại hết chúng tôi ra hết danh sách được rồi. Tôi nghĩ chúng tôi sáng nay đã thảo luận về việc này rồi còn gì.

- Không phải chúng tôi không thông. – Landry nói. – Nhưng đây là vấn đề pháp lý. Chúng tôi đang thu thập mẫu DNA của những người đàn ông mà Irina Markova đã vui vẻ vào cái đêm cô ta biến mất. Đó chỉ là việc nhỏ thôi mà. Không có gì lớn đâu.

Brody nhướng mày lên.

- Mẫu thử DNA ư? Sao nghe có vẻ to tát thế nhỉ?

- Đó là chỉ nhằm mục đích loại trừ. Weiss nói. Nếu ông không liên quan gì đến cô gái ấy thì chẳng có vấn đề gì hết.

- Luật sư của chúng tôi cho rằng có vấn đề đấy. Bennett walker cũng đứng lên vẻ như sắp bỏ đi.

- Tại sao thế? – Landry hỏi. – Bởi vì anh đã từng là một kẻ tình nghi cường bức tình dục ư?

- Bởi vì tư cách của tôi. – Walker chỉ tay vào mặt anh. – Tôi chưa bao giờ bị buộc tội gì hết. Và tôi không có ý định để tên vào một vụ giết người.

- Hơi muộn rồi. – Landry nói. – Anh đã đứng cùng Irina Marova ở nơi công cộng trong cái đêm cô ta bị sát hại. Tôi sẽ vô cùng ngạc nhiên nếu điều đó lại không được cho vào mục điểm tin 11 giờ tối nay. Có lẽ anh nên gọi điện cho vợ mình và khuyên cô ấy nên đi ngủ sớm thì hơn.

Walker tức giận. Landry có thể nhìn thấy rõ tĩnh mạch cổ của anh ta phập phồng.

- Anh cung cấp tin đó cho bọn phóng viên?

- Tôi còn những việc quan trọng hơn phải làm. – Landry đáp. – Giới truyền thông thường rất xuất sắc trong việc đào bới những chuyện bẩn thỉu. Anh hẳn phải biết rõ điều đó hơn tôi chứ.

Walker quay sang Brody.

- Tôi không thể chịu được sự quấy rầy này. Còn anh thế nào?

- Dĩ nhiên là không rồi. Tôi phải đi ăn tối đây. – Brody nói giọng thản nhiên. – Nếu anh muốn đưa giấy triệu tập của tòa, thám tử Landry, xin mời cứ tự nhiên. Sau đó anh có thể nói chuyện với luật sư của tôi.

- Về phía tôi cũng vậy. – Walker nói. – Tôi có thể hiểu người ta có thể giả mạo các chứng cứ khi muốn buộc tội ai đó.

Landry nhúng vai.

- Hợp với anh quá. Nhưng trông anh có vẻ không vô tội cho lắm khi từ chối việc kiểm tra DNA, đặc biệt là khi đã có một quá khứ như vậy. Đừng có đến khóc lóc với tôi khi chuyện này được đưa lên khắp các mặt báo nhé.

Walker mặt đỏ tía lên và trán đầm mồ hôi. Anh ta đã quen với việc muốn gì được nấy. Anh vẫn có thể bước chân trở lại giới thượng lưu giàu có ngay cả khi đã gây ra vụ cưỡng hiếp bạo lực. Anh có tiền còn nạn nhận thì không. Trong mắt tất cả người dân vùng Palm Beach thì anh là nạn nhân, còn cô ta là kẻ lừa dối nhằm mục đích tống tiền.

Landry đã lật lại toàn bộ vụ án. Hắn không nghĩ theo cách một nhà tỷ phú sẽ nghĩ. Hắn nghĩ bằng cái đầu của một cảnh sát. Mà cảnh sát sẽ kết luận rằng Walker có tội.

Walker muốn nện cho Landry một trận. Anh có thể cảm thấy điều đó, có thể nhìn thấy điều đó trong mắt của người đàn ông này. Anh thấy thật thú vị và chột mím cười.

- Anh muốn đá đít tôi đấy phải không. – Landry nói. – Cứ tự nhiên. Tôi rất vui mừng vì sẽ khép được anh vào tội hành hung người thi hành công vụ.

Brody can thiệp.

- Bennett, đi thôi. Đầu bếp đang đợi chúng ta rồi.

Tất cả những người còn lại có vẻ căng thẳng. Họ im lặng chờ đợi phản ứng của Walker. Khi thấy anh ta cũng đứng yên, Paul Kenner, vận động viên bóng chày về hưu, đứng lên và vỗ vai Walker.

- Đi thôi ông bạn. Thịt bò bít tết đang réo tên tôi rồi. Anh ta bước qua Walker và tiến từng bước về phía cánh cửa

Walker vẫn nhìn Landry trừng trừng.

- Ngài cảnh sát sẽ được nghe luật sư của tôi tường trình về hành vi của ông.

Landry phá lên cười.

- Đây không phải hòn đảo nhà anh. Đây là thế giới thực. Anh không thể dọa tôi hay mua chuộc tôi trong khi tôi đang làm việc. Nếu anh đang ở trong danh sách tình nghi thì vẫn cứ nằm nguyên đấy thôi, ông Walker ạ. Anh là một người nằm trong viện tình nghi. Và thái độ của anh chẳng giúp được gì ngoài việc cứ đẩy dần tên anh lên đầu danh sách.

Cậu bé nhà giàu không biết nói gì thêm. Còn Landry vẫn cứ đứng nguyên đó. Anh sẽ đứng đó cả đêm đợi Walker về đổi chất. Anh không cần phải làm như vậy, nhưng anh sẽ làm thế. Walker bước ra ngoài cùng Kenner và Brody. Những người còn lại của câu lạc bộ đều ra theo.

- Tôi cho rằng đây là một lời từ chối tập thể. – Weiss nói.

Landry vẫn nhìn theo Barbaro lúc này đang bước ra phía cửa.

- Có thể có. Có thể không.

Họ cũng theo chân anh chàng Tây Ban Nha ra ngoài. Barbaro rẽ vào góc để bước vào nhà vệ sinh nam, song bất thần anh ta đứng lại và đối mặt với họ.

- Tôi sẽ gửi mẫu thử, ông thám tử. – Anh nói với Landry. – Tôi không có gì phải giấu giếm.

- Thế còn các bạn của anh?

- Họ là những người đàn ông giàu có và trụy lạc. Như sáng nay tôi đã bảo với anh rồi mà. Những người giàu có không giống như anh và tôi. Họ luôn mong chờ được đối xử đúng cách.

- Bọn họ đúng là lũ rác rưởi. – Landry thẳng th

Weiss có một cái túi nhựa và anh vò nó trong lòng bàn tay.

- Anh có muốn làm việc này ở đây? – Anh hỏi. – Anh không cần luật sư đại diện à? Anh không nghĩ là chúng tôi sẽ đánh tráo mẫu thử sao? Anh sẽ không kiện chúng tôi cưỡng ép quyền công dân chứ?

- Tôi chẳng có gì phải giấu giếm, ông thám tử. Các ông sẽ chẳng chứng minh được điều gì đâu, vì DNA của tôi sẽ không khớp với bất cứ mẫu nào mà các ông đang có.

Việc này chỉ mất vài giây. Ngậm một miếng gạc trong miệng. Đẩy sâu nó vào má trong. Bỏ miếng gạc vào túi đựng chứng cứ. Vậy là xong.

Khi đã xong việc, Barbaro quay trở lại tòa nhà.

Weiss nhìn sang Landry.

- Cậu thấy thế nào?

- Tôi sẽ vui hơn nếu đó là mẫu thử của Walker.

- Cậu có chứng cứ gì về gã đó à? – Weiss hỏi. – Tất cả chuyện này là như thế nào?

- 20 năm trước hắn đã phải ra tòa về tội đã đánh đập và cưỡng hiếp. Vụ này sau đó bị rơi vào quên lãng và hắn bình an vô sự. Kiểu như vụ William Kennedy Smith. Một đứa trẻ được nuông chiều xuất thân từ một gia đình nổi tiếng. Còn nạn nhân thì không một lỗ cắm dùi.

- Hắn nói thế nào. Cô gái kia nói thế nào.

- Cuối cùng cô ta giữ im lặng. Đột nhiên cô ta từ chối đưa ra bằng chứng để chống lại hắn.

- Hắn đã mua chuộc cô ta. – Weiss nói.

- Tôi cũng nghĩ thế.

- Đó là chuyện của 20 năm trước.

- Loài hổ không bao giờ thay đổi bản năng thú dữ. Đặc biệt là khi chúng đã một lần cắn người.

- Nhưng trong những năm vừa rồi hắn chưa bị bắt lần nào.

- Ai mà biết được. Có thể hắn đã quăng tiền ra để bịt miệng những vụ tình dục bạo lực. Có lẽ hắn đã vô hiệu hóa cô vợ và giữ kín với gia đình. Tôi không biết. Song tôi biết chắc hắn đang giấu giếm cái gì đó. Tôi biết điều này vì tôi đã nhìn thấy tấm ảnh hắn chụp cùng Irina Markova vào cái đêm cô ta bị mất tích.

- Tôi chẳng ưa gã nào trong số bọn này. – Weiss nói. – Tôi cho rằng lũ chúng nó học nói dối sớm hơn học hít thở, và chúng cứ thản nhiên chạy nhông như thể phân của chúng không bốc mùi ấy. Tất cả bọn chúng nên bị xích cổ lại vì tội lừa dối, cho chúng biết rằng trong tù thì chúng có quyền làm những gì.

Weiss rời khỏi tòa nhà để đem mẫu thử lên phòng thí nghiệm. Landry cùng đi theo anh nhưng sau đó rẽ về phòng điều tra trộm cướp – giết người. Tại bàn làm việc của mình, một chiếc bàn giáo viên phế phẩm làm bằng sắt kiểu những năm 60, anh đeo mắt kính, bấm vào phím mở máy tính lên.

Anh tập trung vào những bài báo lưu trữ về vụ ra hầu tòa của Bennett Walker rồi sao lại tất cả. Lúc sáng nay khi mới tìm được thông tin về sự việc bản thử này, anh bị sốc nặng vì Elena đã giấu anh điều đó. Anh không biết miêu tả cảm xúc của mình lúc đó như thế nào, giận dữ, có lẽ là đau đớn thì đúng hơn.

Thật buồn cười khi chẳng ai trong số họ nhắc đến cuộc sống trước khi họ quen nhau. Anh chưa bao giờ quan trọng việc đó. Thậm chí anh còn không nghĩ đến việc đó. Vậy sự khơi lại chuyện của 20, 30 năm về trước cũng đâu có ý nghĩa gì?

Nhưng giờ anh có cảm giác cô cố ý giấu anh điều bí mật đó.

Đầu tiên anh sốc, sau anh nghĩ rằng cô có quyền giận anh. Anh cũng chẳng hay ho gì.

Anh đọc lại những bài báo về Bennett Walker. Trước đây anh không sống ở Florida nhưng có nghe loáng thoáng về vụ ấy qua những bản tin lật vạt trên đài, song anh hầu như không nhớ gì hết. Lật lại chi tiết vụ việc này mang lại cho anh đầy những kinh ngạc, chỉ ít thì cũng là chuyện Elena đã từng dính hôn với Bennett Walker vào thời điểm đó.

Luật sư bào chữa cho Bennett Walker lại là Edward Estes, cha của Elena. Một người đàn ông nổi tiếng về việc luôn khiến bồi thẩm đoàn phải lúng túng bằng cách bóp méo các sự kiện rồi lái sự tập trung sang hướng khác, và kết quả là tất cả các thân chủ điều được tha bổng cho dù tội của họ đáng bị treo cổ.

Trong vụ Walker, Estes đã tấn công luật sư bên nguyên bằng cách đưa ra các chứng cứ nói rằng cô gái là kẻ hay chung chạ bừa bãi, thích tình dục bạo lực, đã từng phá thai khi mới 17 tuổi. Cô ta đã quyến rũ Bennett Walker. Cô ta cầu xin điều đó. Và tất cả đều nhằm mục đích tống tiền.

Landry nhìn tấm ảnh nạn nhân chụp trong bệnh viện hai ngày sau khi xảy ra chuyện. Trông cô gái như vừa bị kéo lê sau mộ chiếc xe tải. Chẳng ai cầu xin để được hành hạ như vậy. Cô gái đúng là một nạn nhân thuần túy.

Anh có thể hình dung ra việc Elena đã phản ứng thế nào đối với kế hoạch của cha cô. Cô là người tin tưởng vào công lý. Còn cha cô luôn tin vào chiến thắng.

Elena đã ra làm chứng cho vụ khởi tố chồng chưa cưới. Song chính cô con gái của ông Estes đã phá hỏng vụ bào chữa danh giá này, đã làm tiêu tan kế hoạch đưa người ra làm chứng cho thân chủ, người mà ông đã sắp xếp ra làm chứng cùng Elena trong suốt thời

Những câu chuyện bị rò rỉ ra ngoài và rơi vào tay giới báo chí khiến cho Elena trở thành một người đàn bà đáng khinh bỉ, đã làm tất cả để trả thù, nghe đâu trước đây cô là loại con gái đàn đúm và có lẽ là thần kinh cũng không ổn định.

Landry không cần điều tra xem những chuyện này từ đâu ra. Rõ ràng là từ phía Bennett Walker, mà đại diện cho anh ta là Edward Estes.

Chính cha cô đã quay ngược lại con gái mình để thắng kiện. “*Tại sao em lại phải tin anh, James?*”

Chồng chưa cưới của cô đã từng là một kẻ hiếp dâm và cha cô đã bán rẻ con gái mình để đạt được mục đích. Vậy thì tại sao cô ấy cần phải tin vào bất cứ

Cô ấy sẽ không làm thế.

Cô ấy đã không làm thế.

Cô ấy không tin ai.

Kể cả anh nữa.

Chương 26

Hắn đang chờ đợi tôi, tôi biết rõ như thế. Hắn đứng ngay cửa vào. Alexi Kulak.

Ánh đèn pha lướt qua người hắn. Hắn đã tự chỉnh đốn mình kể từ lúc mới gặp tôi. Trông hắn gọn gàng, thậm chí còn có vẻ bảnh bao trong bộ comple nâu được cắt may khéo. Hắn đã cạo râu và chải tóc mượt, kiểu như một doanh nhân đang chờ câu lạc bộ ô tô mở cửa để đổi chiếc lốp đã mòn. Hắn có vẻ mất kiên nhẫn.

Tôi dừng xe lại và thò tay vào ô bí mật trên cánh cửa xe. Chỉ ít thì tôi cũng yên tâm vì có thứ phòng vệ.

Tôi ra khỏi xe và bước về phía hắn, hai tay ép cạnh sườn.

- Ông Kulak. – Tôi dừng lại cách hắn một sải tay.

- Cô đã tìm ra cái gì rồi? – Hắn nở qua bước xã giao thông thường.

- Chẳng gì cả.

- Chẳng có gì? Đừng nói với tôi là không có gì chứ.

- Thế ông muốn tôi nói gì bây giờ? Tôi phải tự biện ra chuyện ra à?

- Cô có miệng lưỡi khôn ngoan đấy.

- Cứ sa thải tôi đi. Tôi chưa được thử công việc này bao giờ.

Tôi vẫn nguyên đèn pha. Tôi xoay lưng về phía ánh sáng để có thể quan sát hắn cho kỹ nhưng hắn thì không thể nhìn rõ tôi được. Tôi có thể thấy rằng hắn chẳng để tâm đến sự lì lợm của tôi.

- Cô có biết cách mà tôi sa thải người ta thế nào không, cô Estes? – Hắn hạ giọng.

- 40 gallon ^[20] axit à?

Hắn nở một nụ cười chết chóc.

- Tốt lắm. Có lẽ tôi nên thêm cái bài đó vào các tiết mục của tôi. Cô có muốn làm người thí nghiệm không?

- Không. – Tôi nói giọng bình tĩnh. – Thế ông có muốn tìm ra kẻ đã giết Elena không?

- Có.

- Thế thì để tôi làm việc của tôi.

- Tôi đã để rồi. Cô còn muốn tôi mời cả nhóm đến uống rượu để hỏi xem ai đã giết cô ấy nữa à? Cô còn chờ có kẻ sẽ đứng lên và nói “Vâng tôi giết cô ấy. Cô hỏi để làm gì?”

Hắn đã khiến cái miệng của tôi vênh lên, giờ hắn hùng hổ tiến thêm hai bước và giơ bàn tay múp

míp lên như định đánh tôi hoặc chộp lấy tôi.

Tôi rút khẩu 9 li ra khỏi thắt lưng sau và chĩa vào giữa mặt Kulak để ngăn hắn lại.

- Mẹ mày, đừng có đụng vào tao. – Tôi nói bằng giọng khác hẳn.

Sự giận dữ của tôi khiến hắn lùi ra sao một bước, và lại một bước nữa. Tôi vẫn để nguyên vị trí khẩu súng chĩa vào trán hắn. Hắn cứ lùi lại cho đến khi chạm vào xe của hắn. Đôi mắt hắn mở to nửa ngạc nhiên nửa sợ hãi

- Mày sẽ không đụng vào tao được lần nữa đâu. – Tôi cảnh báo, chất adrenaline tỏa khắp người tôi như một chất ma túy. – Tao sẽ giết mày vị trí ấy. Đừng có nghĩ rằng tao sẽ không làm thế. Tao sẽ giết mày rồi đứng trên xác của mày mà hú dưới ánh trăng.

Hắn thở nông và gấp. Hắn không nghĩ rằng tôi đang gạt hắn. Tốt. Hắn cần phải biết hắn không phải là người duy nhất không dự đoán được cuộc chạm trán kỳ lạ này.

Tôi lùi lại và hạ súng xuống. Một chiếc ô tô vọt về phía cửa. Người lái xe mở cửa bằng điều khiển từ xa và lái qua cổng. Anh ta không đủ thời gian để nhìn cả hai bằng ánh mắt tò mò.

- Thế cô nghi ngờ kẻ nào?

- Tôi chẳng có kẻ nào cả và cũng không phải là nhà tâm lý. Tôi cần một đầu mối, một nhân chứng, để tóm được kẻ nói dối. Nếu anh muốn giải quyết nhanh hơn, tại sao không cho hai đứa tay chân điều tra cùng một lúc.

Hắn lưỡng lự và hơi quay đi hướng khác. Rất lạ lùng, tôi nghĩ bụng

- Đó là việc của riêng tôi. – Hắn nói. – Việc cá nhân.

Alexi Kulak là ông trùm trong thế giới của hắn. Hắn có thể búng tay một phát và không ai còn cơ hội nhìn thấy Jim Brody, hoặc Bennett Walker hay bất kỳ ai trong cái đám ấy nữa.

Tôi nhún vai.

- Cứ giết hết chúng đi và để cho Chúa tự phân loại.

- Đó là những gì cô sẽ làm ư?

- Không. Tôi không đủ kiên nhẫn và im lặng để làm việc đó. Tôi sẽ thu nhập chứng cứ và hỏi chuyện những người bạn của cô ấy. Tôi sẽ nói chuyện với bất kỳ người nào nhìn thấy cô ta vào đêm hôm đó cho dù có kẻ sẽ ngậm miệng như hén. Cho đến khi nào tôi tìm ra lời giải đáp chính xác, tôi sẽ tuyệt đối không trả lời bất kỳ câu nào về kẻ đã giết cô ta, và cũng tuyệt đối không khoan nhượng với bất kỳ kẻ nào hết. Đó là những gì mà tôi sẽ làm. Là những gì mà tôi đang làm. Còn nếu anh có cách nào khác thì đó là việc của anh.

Hắn thở dài và tựa người vào thành xe. Đôi tay to bè của hắn sụm xuống. Hắn đưa hai tay lên ôm mặt. Đầu rũ xuống.

- Nỗi đau này, - Hắn xát mạnh tay lên ngực. – Là một thứ không bao giờ kết thúc. Tôi muốn gào

thét thật to. Nó giống như lửa cháy và tôi không còn cách nào để xua nó đi. Tôi điên lên vì nó.

Tôi cảm thấy thương hại hắn. Thật là một khoảnh khắc kỳ lạ. Đây là gã đàn ông tàn nhẫn đến độ có thể ăn sáng bằng con người từ đôi mắt của kẻ thù hay kẻ phản bội hắn, nhưng cũng lại là một người đàn ông đang ôm lấy nỗi đau tội cùng.

- Anh cảm thấy như đang bị nhốt cùng quỷ dữ và không thể thoát ra khỏi nó. – Tôi nói. – Anh không thể trốn chạy. Và cũng chẳng có nơi nào để trốn.

Hắn nhìn tôi, khuôn mặt bóng loáng đầy nước mắt mà hắn đã cố gắng chùi đi.

- Cô đã trải qua nỗi đau này?

- Tôi biết cảm giác phải đối diện với quá khứ mà mình muốn trốn chạy là như thế nào. – Tôi hạ giọng, nghĩ đến cái ngày Hector Ramirez bị bắn một viên đạn vào mặt đến phọt cả óc, để lại một người vợ góa và những đứa trẻ không cha. Chỉ vì tôi. Tôi hiểu nỗi đau ấy là thế nào. Đó là nỗi đau bị hành hạ vì tội lỗi.

Tôi cũng biết nỗi đau mất mát kinh khủng đến đâu. Đó không phải là một giấc mơ để đến khi ta giật mình tỉnh dậy là biến mất, mà nó hiển hiện ngay trước mặt. Tôi cố gắng không để những gì mình nghĩ hiện lên nét mặt. Nỗi đau ấy đến vào bất kỳ lúc nào, như một người bạn cũ bước vào nhà mà không gõ cửa.

- Hãy để tôi làm việc của mình, ông Kulak. – Tôi nói. – Sau đó ông thể làm việc của ông.

Không chờ hắn trả lời, tôi quay trở lại ô tô, lái xe xuống phố và trở về Wellington.

“Tôi sẽ nói chuyện với bất kỳ người nào nhìn thấy cô ta vào cái đêm hôm đó, cho dù không có câu trả lời”.

Những lời vừa nãy của tôi bỗng trở lại, như hình ảnh người đàn bà xa lạ nhảy đến trước mặt Barboro và tôi vào cái đêm ở nhà để xe của quán Tay Chơi

... Cho dù không có câu trả lời...

Chương 27

Tôi tạt vào tiệm Burger King để nạp ít năng lượng rồi tiếp tục lái xe xuôi xuống Greenvew Shores ra phía Bờ Nam. Tôi đậu xe xuống tầng dưới của quán Tay Chơi và ngồi đó một lúc, cố gắng nuốt hết mấy miếng sandwich gà. Tôi không cảm thấy như mình đang ăn mà như đang uống rượu vậy.

Một ngày dài thật nặng nề trôi qua và giờ mới chớm đêm. Đầu tôi lộn xộn những hình ảnh của Landry, Barbaro và Bennett Walker. Tôi cũng có thể hình dung ra Billy Quint neho mắt nhìn từ chiếc xe lẫn. Tôi có thể nhìn thấy đôi mắt vô cảm, lạnh lẽo của Bennett khi anh dán mắt vào cô bồi bàn của quán Chukker và nói câu “Anh thấy ngạc nhiên là em lại không tham gia mấy vụ án liên quan đến tình dục nữa.” Anh ta tỏ ra thích thú khi chế nhạo tôi.

Thực ra thì cũng đã có thời gian tôi tham gia điều tra những vụ án liên quan đến tình dục khi tôi còn đương chức. Nhưng chẳng được bao lâu. Ông sếp bảo tôi mắc bệnh “nhiệt tình quá mức” và bắt tôi đi kiểm tra tâm lý. Sau đó tôi bị chuyển sang bộ phận điều tra án ma túy. Trong ngạch này, hơi điên khùng một chút hoặc “nhiệt tình quá mức” thường được coi là phẩm chất tốt đối với công việc.

Chuyển qua đó, tự tôi cũng cảm thấy an tâm được phần nào vì tôi sợ rằng nếu cứ làm mãi bên án tình dục, thế nào cũng có lúc tôi mất kiểm soát mà giết chết một kẻ tội đồ.

Giận dữ và đau đớn. Hai cảm xúc ấy lúc nào cũng quấn lấy nhau như hai nửa hình tròn âm dương. Nếu cân nhắc cho kỹ, hẳn tôi sẽ thấy mình kiệt sức đến mức nào. Hẳn tôi sẽ định hình được rằng cuộc sống của tôi là một đồng lộn xộn và tôi chẳng có gì khá khẩm hơn. Mọi thứ cứ từ đó mà trượt dốc.

Thay vì suy nghĩ thêm, tôi quẳng túi đồ ăn Burger King lên nóc xe để trong thời gian đi vắng, xe tôi sẽ không bị bốc mùi vì đồng thức ăn nhanh đang ăn dở.

Tôi nhìn qua đề xe, vờ như bước tới bước lui một cách tình cờ và nhìn dán mắt vào đêm tối. Sương đêm mờ mờ ảo ảo và bãi đậu xe như tan ra thành cây cỏ. Mặc dù giác quan thứ sáu mách bảo tôi rằng có kẻ đang theo dõi tôi từ phía sau nhưng tôi chẳng nhìn thấy gì.

Khi vào tới cửa trước của câu lạc bộ, tôi lấy một tấm hình chụp Irina và Lisbeth ra khỏi túi và bước tới chỗ người phục vụ. Cậu bé đang làm việc cao lệnh khênh như một con ngỗng mặt đầy mụn. Đôi mắt cậu ta mở to khi nhìn thấy đôi môi sưng của tôi.

- Cậu phải nhìn thấy những chàng thanh niên khác mới được. – Tôi nói.

- Dạ?

Tương lai của nước Mỹ là thế này đây.

- Đêm thứ bảy tuần trước cậu có làm việc không?

- Không.

- Cậu có biết ai làm việc vào đêm hôm đó không?

- À...

Cậu ta ngừng lại một lúc lâu đến nỗi tôi ngờ rằng cậu vừa trải qua một đợt điều trị chứng khẩn trương.

- Hình như là Jeff...

Jeff ngẩng lên khi cậu ta đang quán quanh một chiếc Lexus màu trắng, cố gắng nhét nốt mấy đồng tiền bo vào túi quần

- Jeff cái gì? – Cậu ta hỏi.

- Làm việc vào đêm thứ bảy tuần trước. – Tôi nói.

Cậu ta lườm bạn mình như thể đưa kia phản bội mách thầy trong giờ tự học. Cậu này thấp hơn cậu kia hàng 20 phân. Tóc nhuộm da cam và để một túm màu gà trước trán.

- Vâng. – Cậu ta miễn cưỡng như thể có khối điều để nói nhưng bụng còn muốn giấu.

- Cậu có nhìn thấy cô gái này không? – Tôi gấp nữa tấm ảnh lại để cậu ta chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt của Irina.

Vừa liếc thấy tấm ảnh cậu ta đã nói.

- Không.

- Cậu nhìn kỹ lại xem. Chỉ hơn một phần tỷ giây thôi mà.

Cậu ta nhìn thêm lần nữa.

- Tôi không biết. Có lẽ thế.

- Cậu không biết ư? – Tôi nói một cách nghiêm túc. – Cậu có phải là gay không đây?

Lúc này cậu mới ngẩng lên nhìn tôi, có lẽ cậu ta thấy sốc vì câu nói vừa rồi, đặc biệt là khi anh chàng đồng nghiệp bắt đầu cười khúc khích.

- Không.

Tôi giờ cao tấm ảnh lên.

- Một cô gái như thế này đã xuất hiện ở đây. Cô ta ăn mặc khêu khích với những trang phục đắt giá hơn tất cả tiền lương cậu cả đời cộng lại. Vậy mà cậu lại không biết cô ta ư.

- Lúc đó chúng tôi bận lắm. – Cậu ta lảng tránh ánh mắt của tôi. Đó là bữa tiệc sinh nhật dành cho những người giàu có mà.

- Cô ấy đến muộn. Lúc đó bữa tiệc gần tan rồi và chỉ còn một số người ở lại.

Cậu ta lúng túng như một đứa bé ném nhăm quả bóng chày vào cửa sổ nhà bà hàng xóm già khó tính.

- Cậu có biết tại sao tôi lại hỏi lại hỏi cậu câu này không?

Đúng lúc đó một chiếc BMW màu đen xuất hiện. Jeff bắt đầu tiến ra chỗ chiếc xe

- Tôi phải làm việc.

- Đó là suất của tớ chứ. – Cậu cố ngỗng phản đối.

- Đó là suất của cậu ấy. – Tôi nói. – Cậu phải chia sẻ chứ, Jeffrey.

Có lẽ cậu ta đang muốn búng ngón tay để tự phù phép thành vô hình. Tôi lại tấn công.

- Cậu biết tại sao tôi hỏi lại hỏi cậu câu này không? – Tôi không muốn chờ thêm một câu trả lời ngớ ngẩn nữa nên nói ngay. – Bởi vì cô gái ấy đã chết rồi, Jeff. Cô ta đến đây hôm thứ bảy và sau khi ra về, một kẻ nào đó mang cô ta đi, bóp cổ cô ta đến chết rồi ném xuống kênh đào cho cá xấu rửa xác.

Khuôn mặt cậu bé lộ vẻ ghê tởm.

- Ồ, thật là bệnh hoạn.

- Đúng thế. Trí nhớ của cậu đã phục hồi chưa? Cậu có nhìn thấy cô ta rời khỏi bữa tiệc hôm đó không?

Cậu ta nhìn chăm chăm vào bức ảnh rồi nhìn đi chỗ khác và cau mày.

- Không, tôi không nhìn thấy cô ấy.

Một chiếc Porsche lại trò đến.

- Tôi phải làm việc rồi. – Cậu ta lao vút đi như một con ngựa nhát gan.

Tôi nhìn theo cậu ta, tưởng tượng ra cảnh cậu ta làm việc vào tối hôm thứ bảy. Một buổi tối bận rộn, tiền vào tiền ra như nước. Toàn những khách sộp bo nhiều. Và một kẻ nào đó đã nháy mắt với cậu để cậu giữ im lặng, kiểu chuyện chỉ những người đàn ông với nhau thôi nhé.

Cậu cố ngỗng thông thả quay trở lại, không hay biết gì về cậu chuyện vừa rồi. Cậu liếc nhìn tấm ảnh.

- À, tôi biết cô này. – Cậu ta nói. – Cô ta gợi tình lắm

- Cậu nhìn thấy cô ta đến đây rồi à?

- Vâng, cô ấy đến đây nhiều chứ.

- Đi với ai hay chỉ một mình?

- Với vài cô gái nữa.

- Có bao giờ cậu thấy cô ta đi với một người đàn ông không?

- Có chứ.

- Cậu có biết ông ta không?

- Tôi không biết ông ta.

Tôi chỉ muốn thò tay vào óc cậu ta mà moi hết thông tin ra.

- Thử nhớ lại xem nào. – Tôi gợi ý. – Lúc nào cô ấy cũng đi cùng một người đàn ông duy nhất hay với nhiều người khác nhau?

- Nhiều người khác nhau.

- Già hay trẻ?

- Già chứ. Những lão giàu có.

- Nếu tôi đưa vài bức ảnh cho cậu thì cậu có nhận ra họ không?

- Tôi không biết...

Bây giờ nếu có người bảo tôi đập đầu vào tường để chào tạm biệt cậu ta thì tôi cũng làm.

- Cậu có số di động không? Tôi sẽ gọi lại cho cậu.

- Có.

Tôi rút cuốn sổ nhỏ ra khỏi túi.

- Số của cậu là gì?

Cậu ta đọc số cho tôi. Tôi cảm ơn và đi vào trong câu lạc bộ, bụng tôi nghĩ thầm sẽ uống một chút gì đó để ăn mừng.

Anh chàng Kayne Jackson điển trai lại phục vụ quầy bar. Hôm nay anh ta mặc một chiếc áo pull đen sơn vẽ. Những múi cơ trên bắp tay cuộn lên lúc anh chuẩn bị một ít licosmo để chuyển cho cô phục vụ.

- Này Kayne Jackson. – Tôi cất lời sau khi đã chọn được một chiếc ghế trống gần vị trí anh ta đang đứng. – Mục đích sống của cậu là gì?

Anh ta liếc nhìn tôi và mỉm cười.

- Lại Ketel One và tonic, với chanh chứ?

Tôi cười nửa miệng.

- Chẳng có gì giá trị và nguy hiểm hơn một nhân viên quầy bar nhớ dai như dĩa.

Anh ta cười khúc khích trong khi mức đá vào cốc vại.

- Tôi chẳng nguy hiểm gì đâu. Cô kiếm đâu ta quả môi đầy thế?

- Người ta bán sẵn ở siêu thị Wal-Mart. Trông có giống thật không?

- Trông như bị đau ấy.

- Chẳng có gì là không chữa được bằng một ít vodka.

- Tôi nghe chuyện ấy rồi.

- Tất cả mọi người đều xưng tội với bartender hay sao ấy. Tất cả cái đám đông này, tôi cá là anh có vài chuyện làm người ta nổ mắt vì ngạc nhiên đấy.

- Tôi giá trị vì tôi là người kín đáo. – Anh ta rót Ketel One cho tôi. – Nếu không thì tôi không làm được nghề này.

- Ừ... - Tôi tự hỏi không biết xe của anh ta có phải là hiệu Maserati. cũng là một cách đem lại nguồn thu phụ. – Tôi hình dung ra các ông chủ của anh đánh giá cao sự kín đáo như thế nào, để trả thêm cho anh chút phụ trợ nữa.

- Khách hàng của tôi rất hào phóng.- Anh ta vừa nói vừa vắt nước chanh.

Anh đặt ly đồ uống trước mặt tôi và đi về đầu kia của quầy bar để phục vụ khách. Tôi quan sát anh ta mở nắp hai chai bia.

- Trở lại câu hỏi ban nãy của tôi nhé. – Tôi nói khi anh ta quay lại. – Anh mơ ước gì khi đã trưởng thành, Kayne?

Anh ta nhún vai khi ngấm vài chiếc cốc vào bồn rửa.

- Như thế này.

- Làm bartender à?

- Chị nghĩ có gì không phải ở đây sao?

- Không, mặc dù vậy, tôi thấy ngạc nhiên. – Tôi thú thật. – Cậu còn trẻ, cực kỳ đẹp trai và là một người đàn ông quyến rũ. Cậu có thể thành người mẫu hay diễn viên. Không có gì sai trong nghề nghiệp của cậu, nhưng tôi ngờ rằng số tiền boia không đủ cho cậu sung túc bằng việc chui vào cái nôi đào tạo người mẫu của Ralph Lauren.

- Chị nên khuyên Juan Barbaro thì hơn. Tôi thế này là đủ rồi.

- Trong thâm tâm cậu không có ước mơ trở thành ngôi sao polo, một điệp viên hay một gã trai gọi đất giá hay sao?

Cậu ta mỉm cười, nụ cười khiến tất cả phụ nữ trong phòng phải vỡ tim.

- Tại sao chị lại hỏi như thế?

Tôi cười to.

- Tôi không muốn mua rắc rối vào mình, nhưng một người như cậu vô cùng đáng giá ở cái vùng Palm Beach này.

Cậu ta giả bộ rùng mình.

- Tôi không đến nỗi cần tiền quá như thế. Và tôi thích những người phụ nữ chưa đến tuổi về hưu hơn.

Ai dám mắng cậu ta. Những cư dân trên đảo dường như càng ngày càng trẻ ra nhờ ngành công nghiệp phẫu thuật thẩm mỹ.

- Thế thì hãy tính toán trước khi vào phòng ngủ. Cậu có ý tưởng gì để có thể dạo chơi suốt mùa này không?

- Hộ tổng các bà cao tuổi đến nhà từ thiện không phải là ý tưởng của tôi. Tôi thích những việc mình đang làm, những người mình tiếp xúc hàng ngày. Thế là vui rồi. – Ở đây cậu có nhiều bạn bè.

- Vâng.

Cô phục vụ bàn lướt qua, đưa cho anh ta những yêu cầu đồ uống của khách và liếc xéo tôi một cách khinh miệt. Một con quỷ con.

- Cậu nói cậu biết Irina.

- Vâng, đại loại thế.

- Cậu có biết người bạn nào của cô ta không? Những cô bạn thân của cô ta chẳng hạn?

Anh ta bắt đầu lắc một ly martini. Những múi cơ nổi lên trên ngực và bắp tay.

- Quan niệm của tôi thế này: Irina có một số người quen và kẻ thù, chứ không có bạn. Và cô ta cũng không tấn công tôi như những loại con gái dễ dàng khác.

- Kẻ thù?

- Những cô gái cứ quần quanh các đám đông kiểu này luôn mơ ước một điều duy nhất: các triệu phú và những tay chơi polo đẹp trai.

Anh ta nhìn tôi vẻ là lạ.

- Chị làm việc cùng cô ấy. Chị phải hiểu cô ấy hơn tôi chứ.

- Tôi chẳng hiểu gì về cô ấy hết. – Tôi nói. – Còn về Lisbeth Perkins thì sao? Cô ấy cũng là một người bạn chứ?

- Chỉ quần quanh các cô gái thôi.

- Lisbeth là gay à?

- Không, kiểu như tôn thờ thần tượng ấy. Irina thì tự tin, quyến rũ và rực rỡ.

Rõ ràng Lisbeth không được như thế.

- Thế Irina có đến đây với bạn trai bao giờ không?

- Không. – Anh rót đồ uống và trang trí thêm hai quả ô liu.
- Thế cô ấy có bao giờ ra về cùng một gã nào đó không?
- Tôi chẳng để ý đâu. Mọi người càng gần ra cửa tôi càng không để ý.
- Một vài tờ xanh sẽ thay đổi điều đó chứ?

Anh ta lắc đầu.

- Hay một vài tờ xanh đã khiến anh như thế?

- Tôi phải phục vụ khách đây. – Anh ta bắt đầu quay đi, tay trái chống vào quầy bar. Tôi với lấy cổ tay anh ta.

- Cô ta chết rồi, Kayne. Nếu anh biết điều gì đó, nó còn đáng giá hơn mọi khoảng tiền boa mà anh nhận được. Đó chính là đầu mối của toàn bộ câu chuyện. Irina bị giết chết. Nếu anh có biết điều gì đó mà lại không có tiết lộ cho cảnh sát, đó cũng là vi phạm pháp luật. Anh có thể bị quy là tòng phạm.

Anh ta rút thay lại và nhăn mặt.

- Tôi không biết ai là kẻ giết Irina. Nếu tôi biết, tôi đã nói cho các thám tử rồi. Chị có gọi thêm đồ uống gì nữa không?

- Không, cảm ơn.

- Ậy thì hết 6 đô rưỡi.

Anh ta quay đi. Tôi uống hết ly rượu và đặt tờ 10 đô lên quầy bar, sau đó quay lại sảnh. Tôi thất vọng. Có những người tích đầy thông tin, nhưng không thể nào moi được từ họ. Lũ con hoang vô ý thức và ích kỷ. Lẽ ra tôi phải đưa cho Alexi Kulak một bản danh sách tên của cả lũ ấy.

Tôi xuống nhà hàng và trên đường vào nhà vệ sinh, tôi nhìn thấy Sean đang ngồi một mình ăn sườn lợn và đọc tạp chí *Polo*. Anh không ngẩng đầu lên khi tôi bước vào bàn. Anh cũng không ngẩng lên khi tôi ngồi xuống, đối diện với anh.

- Trông anh cô đơn quá. – Tôi lên tiếng.

- Anh không muốn tiếp xúc với ai nữa. – Anh nói. – Một sai lầm chết người. Anh nghĩ mình đáng bị như thế.

Tôi thở dài và chống cả cánh tay lên mặt bàn. Mẹ tôi hẳn sẽ mất thể diện khi nhìn thấy tôi hành động như thế.

- Em xin lỗi về chuyện hồi sáng. Lẽ ra em không nên cho rằng anh không ủng hộ em. Lạy Chúa tôi, anh là người duy nhất ủng hộ em trên đời này. Anh biết điều đó có nghĩa thế nào đối với em mà.

Mắt tôi cay cay. Biểu hiện của Sean còn mềm yếu hơn. Anh vươn người qua bên bàn để đặt một tay lên tay tôi.

- Anh rất yêu quý em, cưng ạ. - Anh nói giọng tha thiết. - Anh không muốn lại thấy em đau khổ lần nữa. Anh căm ghét Bennett Walker, ít ra cũng bằng nửa phần căm ghét của em. Nếu cậu ta đánh vào vụ này, anh muốn hấn phải chui vào nhà đá. Nhưng anh không muốn điều đó làm em đau khổ, El. Anh nhớ lại khoảng thời gian Bennett ra hầu tòa, em đã như thế nào. Điều đó khiến anh đau đớn.

Cổ họng tôi nghẹn lại. Tôi phải nhìn đi chỗ khác để bình tĩnh trở lại. Mắt tôi dán vào tờ tạp chí mà anh đang đọc, nhưng tôi chẳng luận được chữ nào.

- Vâng. - Tôi cố gắng pha trò. - Hôm nay em bị loạn thần kinh quá.

Anh xoay cầm tôi qua bên nọ bên kia để quan sát kỹ đôi môi vẫn còn sưng về

- Nếu mà nó để lại sẹo thì anh sẽ dẫn em đến một ông bác sĩ cực giỏi về chỉnh hình.

- Vậy ư? Ở đâu vậy? Trong ngăn kéo của anh ư?

- Dĩ nhiên là ở New York. Ông ấy đã chỉnh đôi mắt này cho anh.

- Cái gì?

- Một loại thể gốc lông. - Anh giải thích. - Nó bị...

- Em hiểu ý anh rồi.

- Năm năm rồi. Em không bao giờ đoán ra được đúng không nào?

- Không, em luôn nghĩ anh là một kỳ quan của tạo hóa.

- Cưng ơi, ngay cả những kỳ quan của tạo hóa cũng thỉnh thoảng phải được chỉnh sửa đôi chút.

Tôi cười to và nhìn xuống bàn. Mắt tôi lại tình cờ chạm vào tờ tạp chí.

- Anh đang đọc cái gì vậy?

- Anh không đọc. Anh chỉ xem tranh thôi. Anh thú thật. - Anh muốn những tay chơi polo người Argentina này bị lột truồng ra, đem nhúng vào socola và đóng kiện gửi đến nhà anh.

- Em xem được không? - Tôi với lấy tờ tạp chí. Sean đẩy nó sang cho tôi.

- Em cũng cần phải trói một gã trai trẻ nào đó cho mình chứ, El. Sean nói. - Quên Laundry đi. Cậu ta dễ thương thật nhưng quá lập dị. Hãy tóm lấy những anh chàng này mà cưới.

Tôi không phản ứng gì. Tôi chỉ nghe anh nói. Khi tôi với lấy tờ tạp chí, ánh mắt tôi gặp phải trang bìa, trên đó có hàng chữ: *Vui dưới ánh mặt trời: Những tay chơi nghiệp dư hàng đầu Florida*. Hình bìa chân dung Sebastian Foster, Jim Brody, P.Kenner và Bennett Walker.

- Em mượn cái này về được không? - Tôi hỏi.

Sean cau mày.

- Để làm gì?

Tôi đứng lên và vòng sang phía bàn bên kia để hôn tạm biệt anh rồi rời khỏi nhà hàng. Cậu cố ngỗng vẫn đứng ở chỗ đón khách, mắt nhìn dán vào khoảng không. Cậu nhảy dựng lên khi tôi cất tiếng.

- Này cậu bé, nhìn thử tấm hình này xem. – Tôi giơ cuốn tạp chí lên trước mặt cậu. – Cậu có nhận ra những người đàn ông này hay không?

- Tôi không biết nữa.

- Đó không phải là câu hỏi mẹo đâu. Cậu phải nhận ra họ hoặc không chứ

Cậu ta nhìn tôi như thể tôi sắp làm gì cậu ta vậy.

- Thế nào? Cậu có biết họ không? – Tôi hỏi lại, sẵn sàng chờ đợi một câu không biết nữa.

- Vâng. – Cậu ta chỉ tay vào Jim Brody. – Ông ta lúc nào cũng lái một chiếc Escalade. Nhưng mà ông ấy còn 3 chiếc ô tô nữa cơ. Cái nào cũng đẹp.

Tôi chỉ vào Sebastian Foster.

- Đi Jaguar, giống trong phim Austin Powers ấy. – Cậu ta tự cười.

Paul Kenner.

- Đi Ferrari.

Bennett Walker.

- Porsche Carrera.

Tôi rút tấm ảnh Irina ra và đặt nó lên tấm bìa tạp chí

- Cậu có nhìn thấy cô gái này rời khỏi đây với bất kỳ người nào trong số người này không?

- Có.

- Ai nào?

Cậu nhún vai.

- Người này.

Tôi nín thở nhìn theo ngón tay cậu giơ lên và chạm vào bìa cuốn tạp chí.

- Porsche Carrera.

Bennett Walker.

Chương 28

Tôi bắt đầu run lẩy bẩy. Tim tôi đập mạnh như trong cơn sợ hãi. Một nhân chứng đã nhìn thấy Irina rời câu lạc bộ cùng Bennett Walker trên chiếc Porsche của anh ta.

- Khi nào vậy? – Tôi hỏi. – Cậu nhìn thấy họ về cùng nhau khi nào?

Cậu ta buông thông tay xuống và nhún vai.

- Tôi không biết. Có lẽ là cách đây một tuần.

Không phải vào cái đêm cô gái bị mất tích. Cậu bé này không làm việc vào tối thứ bảy. Song, ghép các lời chứng của cậu lại với nhau thì vẫn chứng tỏ một điều rằng, hai người đó có đi riêng với nhau.

Trừ phi “con chồn” Jeff giấu chuyện Bennett Walker chính là người mà Irina đã đi cùng ngày hôm đó và Bennett đã mua chuộc sự im lặng của cậu ta.

- Và người này nữa.

Giọng nói của cậu dứt tôi ra khỏi những suy luận>- Sao?

- Người này. – Cậu ta nhắc lại, chỉ tay lên bìa cuốn tạp chí. – Escalade.

Jim Brody.

- Ông ấy có rất nhiều gái. Tôi không biết tại sao thế. Ông ấy già quá rồi.

- Và giàu nữa chứ. – Tôi bổ sung.

“Con chồn” Jeff rảo bước về chỗ phục vụ, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ

- Đây Jeff. – Tôi nói. – Bạn cậu vừa nói rằng cậu ấy nhìn thấy cô gái ra về cùng Jim Brody.

- Không phải. – Jeff nói. – Cậu ta có làm việc tối thứ bảy đâu.

- Không phải tối hôm thứ bảy. – Cậu cao kêu bắt bẻ. – Mà là tuần trước. Cậu nhớ không? Hôm đó cậu cũng ở đây mà.

Jeff mở to mắt nhìn bạn.

- Cậu ngu như bò ấy. Im mồm đi. Cậu không được phép bàn tán về các khách hàng.

- Xem nào Jeff. – Tôi lạnh lùng. – Nếu một trong hai cậu là người cuối cùng nhìn thấy cô gái lúc còn sống, thì không phải chúng ta đang bàn tán về khách hàng, mà chúng ta đang nói chuyện về tên giết người. Cậu không phải là một phần của cái câu lạc bộ đồng lõa ấy, nhưng cậu lại đang giúp đỡ và đồng lõa với một tên giết người vô nhân tính. Cậu không còn được ưu ái ở trại cải tạo dành cho trẻ em nữa đâu. Về bảo mẹ cậu gói cho ít quần áo lót sạch và một tuýp kem đánh răng to đi, vì cậu sắp được ở cùng lũ chó ngao rồi.

Tôi rút điện thoại ra khỏi túi và gọi cho Landry. Tôi không biết liệu anh có nhắc máy hay không.

Nhưng cuối cùng tôi nghe thấy giọng anh.

- Có hai cậu phục vụ đang làm việc ở bãi đậu xe quán Tay Chơi. – Tôi không cần mào đầu. – Anh cần phải nói chuyện với họ càng sớm càng tốt. Họ biết nhiều đấy

Tôi cúp máy. Hai anh chàng đang đứng cạnh nhau, gã đàn độn và Jeff. Cả hai đều há hốc miệng.

- Các cậu sẽ sớm được nói chuyện với thám tử Landry thuộc phòng cảnh sát trưởng. – Tôi thông báo. – Hãy gửi tới anh ta lời chào của tôi.

Tôi bỏ mặc họ đứng đó vẻ hoang mang và đi về xe mình. Khi tôi ấn nút điều khiển từ xa để mở cửa xe, ánh đèn pha lóe lên và chiếc xe réo inh ỏi. Một bóng người nhảy xuống từ mui xe và quay một vòng đối diện với tôi.

Tôi không biết ai là kẻ giật mình hơn. Tôi, hay nhân vật nhỏ bé kỳ dị đang cầm trên tay chiếc túi Burger King mà ban nãy tôi để trên nóc xe.

Chúng tôi nhìn nhau chăm chăm. Cô ta trông bộ dạng cũng khác thường hết như lần trước: vẫn áo bó liền quần đen che phủ toàn bộ cơ thể ngoại trừ khuôn mặt là có tua và đôi giày để bánh mì. Chỉ có cách tô vẽ khuôn mặt là có thay đổi. Lần này cô ta sơn vẽ màu tối, xanh sẫm hay tím gì đó, tôi đoán thế vì ánh đèn trong bãi đậu xe quá nhợt nhạt. Xung quanh mắt trái của cô viên một đường nhũ bạc. Cô ta còn kẻ thêm một đường cong từ khóe miệng lên tận hốc mắt phải.

- Cô thật là hư hỏng. – Cô ta tuyên bố.

- Tôi hư hỏng à? Cô đang ăn bữa tối của tôi đấy.

Cô ta cuộn gói đồ ăn lại và giấu ra sau lưng.

- Không phải. Tôi có ăn đâu.

- Cô có tên không? – Tôi hỏi.

- Tên tôi là Không Tên. – Cô ta đáp. – Cô không có gì để điền vào hồ sơ của tôi đâu.

- Tôi có nghĩ đến điều đó đâu. Thế tôi gọi cô là gì?

Ánh mắt cô ta đảo điên sang bên trái, như thể đang lắng nghe lời khuyên của một người bạn vô hình

- Cô có thể gọi tôi là Công chúa Cindy Lullabell.

- Cindy, tôi tên là Elena.

- Tôi chẳng quan tâm. – Cô ta nói giọng cộc cằn. – Cô thật là hư hỏng. Giống hết những kẻ khác.

- Kẻ nào cơ?

Cô ta lắc đầu lia lịa, chiếc tua trên nón cô ta vẩy qua vẩy lại.

- Hư hỏng nghĩa là thế nào, Cindy? – Tôi hỏi. – Nếu tôi biết, tôi sẽ không thế nữa.

Công chúa Cindy Lullabell quảng túi Burger King xuống đất, quay lưng lại phía tôi, tự vòng cánh tay quanh người mình như kiểu một người tình đang ôm cô ta, rồi bắt đầu lắc lư và cười khúc khích. Cô ta ngừng lại, ngoái lại nhìn tôi rồi gửi một cái hôn gió.

- Cô đang nói về những người hôn nhau à?

- Người ta sẽ ghi điều đó vào hồ sơ của cô, thậm chí nếu cô có thể đặc biệt đi chẳng nữa.

- Cảm ơn vì đã nhắc nhở. Tôi cho cô xem cái này được không, Cindy?

Cô ta nhìn tôi ngờ vực.

- Chỉ là một tấm ảnh thôi mà. – Tôi nói.

Cô ta lại quay sang bên nọ bên kia để hỏi ý kiến những nhà tư vấn vô hình.

- Có lừa không đấy?

- Không. Tôi chỉ muốn biết cô có nhìn thấy cô gái này bao giờ không.

Tôi chìa tấm ảnh ra, hy vọng đủ sáng để cô ta nhìn rõ. Cô ta vờ tay lên chóp nón và bật công tắc một cái đèn nhỏ xíu. Thật là vua sáng tạo.

Cô ta cầ tấm ảnh từ tay tôi và xem kỹ khuôn mặt của Irina và Lisbeth.

- À vâng. Cô ta nói. – Họ **RẤT** hư hỏng. Họ sẽ không được phép tốt nghiệp và điều đó sẽ được lưu trong hồ sơ.

Tôi lấy lại tấm ảnh và chỉ vào Irina.

- Tối hôm thứ bảy cô có nhìn thấy cô ta không?

Cô ta có vẻ suy nghĩ, bàn bạc với bất kỳ giọng nói nào mà cô ta nghe thấy. Rồi cô ta quay sang tôi.

- Thứ bảy là hôm nào?

- Ba ngày trước. Hôm đó có một bữa tiệc rất to.

- Tôi không đi dự tiệc. Nhưng lại chè chén và hư hỏng đây mà. Người tư vấn của tôi nói rằng tôi phải đi thôi. Cảm ơn cô rất nhiều. Bữa tối ngon lắm. Chúc ngủ ngon.

Cô ta khẽ nhún gôi cúi chào, sau đó chui qua hàng rào ngăn Câu lạc bộ Polo và biến mất. Cô ta nhanh nhẹn một cách đáng ngạc nhiên trong khi đi đôi giày bất tiện đó.

Tôi đi theo cô ta một quãng, chẳng có gì thú vị khi bị cô ta bắt gặp đang theo dõi. Tôi không muốn làm cô ta sợ. Ai mà biết được trong cái đầu óc trên mây trên gió của cô ta có những thông tin gì. Tôi cũng trôi qua cổng và rảo bước theo.

Cô ta đi trước tôi, khuỷu tay ép vào sườn, còn ống tay dưới vung váy như thể một chú chim bị thương đang cố cất cánh. Cô ta vòng qua bùng binh, cạnh đó có một dãy nhà khép kín mà tôi biết

người ta phải trả 3500 đôla cho một buồng ngủ và một phòng tắm.

Khi tôi băng qua bãi cỏ, đôi giày Chanel đế bằng đáng ngưỡng mộ đã làm tôi trượt ngã, và tôi phải chống cả khuỷu tay và đầu gối để đỡ. Tôi đứng dậy và nhìn xung quanh, Công chúa Cindy Lullabell đã biến mất.

Mẹ kiếp.

Tôi xô lại đôi giày và quay về chỗ bùng bình ban nãy. Dãy nhà bằng gỗ với hai cửa gara đóng kín. Những cây chuối và dương xỉ khổng lồ đã tạo thành một ng um trùm phía cuối tòa nhà.

Tôi không mang theo đèn pin và cũng không định vào cho dù có đèn đi chăng nữa. Cái viền cảnh bản thủ bên trong đã ngăn tôi lại. Cây cối xum xuê xung quanh là nơi trú ngụ lý tưởng cho lũ chuột. Chuột lại vô cùng hấp dẫn đối với rắn. Phía bên kia những lùm cây rậm rạp là kênh đào. Kênh đào thì vô cùng hấp dẫn đối với cá sấu.

Hình ảnh con cá sấu ngậm cái xác của Irina chọt hiện lên trong óc tôi.

Cuối cùng tôi quyết định đi vào lối giữa tòa nhà, nơi những ánh sáng từ ô cửa sổ hắt ra đủ để tôi nhìn rõ bước đi.

Những người chăn ngựa thường cư trú ở sân Polo và Golf Palm Beach. Họ sống cùng lũ chó nòi Jack Russell, giống chó nhỏ xứ Wales, chó Nhật Labradoodle và tất cả các loại chó quen thuộc khác. Những chủ nuôi thường có ý thức chăm sóc tắm rửa cho chúng.

Tôi nhìn quanh quần đến hàng 15 phút, kiểm tra cả khu nhà kho. Thử vặn cánh cửa. Chẳng kết quả gì. Tôi lại đi xuôi xuống khu nhà bảo vệ ở cửa vào phía tây, mặt quay ra Bờ Nam. Người bảo vệ đang xem phim qua màn hình vô tuyến bé ti. Tôi tiến đến sát cửa kính và gõ nhẹ. Cô ta quay sang nhìn tôi khó chịu và không có ý định mời tôi vào. Tôi tự kéo cửa, bụng thầm mong cô ta sẽ không rút súng mà sả.

- Xin lỗi. – Tôi cất tiếng. – Rất tiếc vì đã làm phiền nhưng chị có nhìn thấy người nào chạy qua cách đây vài phút không? Một người mặc đồ đen, đội mũ hình nón và đi giày đế bánh mì.

- Quái vật á? – Cô ta có vẻ nổi cáu vì câu hỏi của tôi.

- Vâng

- Không, tôi không thấy

Người đàn bà này có kích thước của một chú hà mã con. Cô ta ngồi mọc rễ trên ghế hệt một ông phỗng.

- Chị có biết gì về cô ta không? – Tôi hỏi.

- Không

- Chị biết cô ta sống ở đâu không?

- Không, tại sao tôi lại phải biết điều đó? Trông tôi có vẻ cùng hội cùng thuyền với Quái vật lắm

hay sao?

- Không phải, mà vì chị làm việc ở đây, nên tôi nghĩ là chị biết

Tôi đọc biển hiệu tên cô ta: J.Jones

- Chị không tình cờ biết được tên cô ta hay sao, Jones?

- Quái vật. – Cô ta nói giọng đã mất hết kiên nhẫn. – Cô có điếc không đấy?

- Tôi không nghĩ rằng mẹ cô ta khi sinh con ra lại nhìn con và nói giọng đầy tự hào. “Hãy gọi nó là Quái vật”. Có phải không?

J.Jone quay mặt lại.

- Cô không cần phải đấu khẩu với tôi

- Nhưng rõ là tôi đã làm thế rồi

Cô ta nhìn tôi từ đầu đến chân, dừng lại ở đôi môi sưng và cuối cùng là cái quần trắng dính đầy cỏ.

- Cô sống ở đây á?

- Không.

- Thế cô đến đây làm gì? Cô không thể đứng đây mà không có lý do. Làm thế nào mà cô vào được đây?

- Tôi trèo qua cổng ra vào từ phía quán Tay Chơi.

- Đó là tội xâm phạm. – Cô ta nói. – Và tại sao cô lại chạy nhông trong bộ dạng này? Cô muốn gì ở Quái vật? Những vết bùn cỏ kia cứ như là cô lăn lê trên nền đất giống động vật ấy.

- Tôi bị trượt ngã.

- Đuổi theo Quái vật chứ gì. – Cô ta nói với vẻ ghê tởm. – Có chuyện gì thế

Tôi đành rút lui

- Không có gì. Cảm ơn vì đã giúp đỡ.

Cô ta khịt mũi.

- Tôi có giúp được gì đâu.

- Có chứ. – Tôi nói, song sự chú ý của tôi không tập trung vào cô ta nữa mà vào màn hình đang hiển thị những chiếc ô tô ra vào qua cổng.

Những người khách đều bị yêu cầu dừng lại để nói lý do vào. Những cư dân sống trong này thì không cần, những mã vạch dán trên xe của họ được bộ phận cảm ứng nhận biết để cửa mở tự động. Tất cả những hình ảnh này đều được ghi vào băng. Tôi tự hỏi có bao nhiêu người dân biết được điều này

Barbaro đã nói rằng anh và Bennett đã về nhà Bennett vào đêm thứ bảy hôm đó. Họ đều phải đi qua cổng này hoặc cổng chính thông ra đại lộ Forrest Hill. Nếu Irina đồng ý đi cùng họ, hoặc nếu cô ta tự lái xe một mình, thì tất cả vẫn còn lưu lại trên băng hình.

Kiệt sức, tôi lê bước về bãi đậu xe và lần về ô tô. Tôi lái về nhà, chui vào căn nhà gỗ và úp mặt xuống giường, đầu luẩn quẩn với ý nghĩ sẽ phải làm gì tiếp theo.

Chương 29

Landry xem qua những tấm ảnh Lisbeth Perkins chụp bằng điện thoại của cô vào cái đêm Irina Markova bị mất tích. Anh chuyển từ máy di động qua vi tính để có thể phóng to ra hết cỡ.

Những việc như thế này luôn dẫn dắt anh. Nhìn thấy trong những khoảnh khắc hạnh phúc. Lúc đó, đâu có ai nghĩ rằng chẳng bao lâu nữa họ sẽ chết, rằng họ sẽ nhanh chóng kết thúc cuộc đời mình bởi một hành vi bạo lực. Và nhiều khi, kẻ kết liễu cuộc đời họ lại chính là một người mà nạn nhân quen biết. Cảm giác nhìn thấy khuôn mặt người quen khi cái chết đang từ từ đến sẽ như thế nào

Cô gái xinh đẹp, anh nghĩ một cách thờ ơ. Trông như người mẫu, và tư cách có thừa. Một cô gái còn cả tương lai trước mặt

Weiss in tấm ảnh ra để xem cho rõ cái gã mà Perkins bảo đã làm phiền Irina tối hôm đó. Hắn đến phố Clematis và lang thang ở West Palm Beach để thử vận may xem có kiếm được cô gái nào không

Họ phải kiểm tra cho kỹ. Anh không thấy gã nào trong số đó theo Irina về Wellington để đến bữa tiệc ở quán Tay Chơi hay bất cứ chỗ nào cô lui tới sau đó. Có quá nhiều khả năng. Các câu lạc bộ thường đông nghịt người vào các ngày nghỉ cuối tuần. Toàn là những cô gái trẻ gợi tình đang tìm kiếm một gã nào đó để vui vẻ. Những gã như Brad chẳng bao giờ quen từ chối và sẵn sàng cặp kè với một cô nàng trong số đó.

Những tấm ảnh chụp trong bữa tiệc của Jim Brody có vẻ thú vị hơn. Có rất nhiều ảnh chụp Irina đang trong một tư thế nóng bỏng khi nhảy với quý ông quyền rũ Barbaro, rồi ảnh cô ngồi giữa Jim Brody và Bennett Walkeer, ảnh cô nhảy cùng vài cô bạn gái. Một tấm ảnh mà có lẽ Irina hoặc Lisbeth đã vươn dài tay ra để tự chụp cách hai người đứng sát cạnh nhau, trông như những siêu mẫu

Juan Barbaro khiến anh chú ý. Phần vì anh vẫn tức điên lên với việc hắn đã chạm vào người Elena, anh đành tự thú nhận với mình như vậy, nhưng quan trọng hơn là vì những lí do khác. Những gã vận động viên nhà nghề hiển nhiên là kẻ muốn gì được nấy, cả phụ nữ nữa, đặc biệt là phụ nữ. Anh đã gửi hai lá thư đến FBI và một người quen ở Interpol để hỏi những thông tin về gã Tây Ba Nha này

Bennett Walker thì hiển nhiên khiến anh chú ý

Còn Jim Brody. Đó là sinh nhật của ông. Có phải Irina chính là một món quà? Cô ta đã hiến mình tự nguyện? Hay có ai đó trả tiền cho cô? Theo phòng giám định pháp y thì Irina đã quan hệ tình dục miệt mài với nhiều người trước khi chết

Cho đến giờ thì dường như cô đã bốc hơi. Không ai nhìn thấy cô rời khỏi quán Tay Chơi. Anh cũng chưa biết liệu ra về bằng xe riêng của mình hay ngồi trên xe một gã nào đó. Không có bất kỳ dấu tích nào về chiếc xe của cô cả. Nếu có thì điều này sẽ giúp anh tìm ra vị trí diễn ra vụ thác loạn sau bữa tiệc. Anh đoán rằng việc đó xảy ra ở nhà Jim Brody, nhưng những phỏng đoán chẳng giúp được gì trong việc tìm ra một chứng cứ hợp pháp

Sau cuộc gọi lúc chập tối của Elena, anh đã quay lại quán Tay Chơi để thẩm vấn hai người phục vụ, nhưng một gã đã về trước khi anh đến, còn gã kia lại không làm việc vào tối hôm thứ bảy. Cậu ta kể với anh rằng đã nhìn thấy Irina Markova đi cùng với một số quý ông trên xe ô tô nhưng điều đó

chẳng đem lại giá trị gì

Anh tự hỏi không biết cậu bé kia đã nói gì. Nếu cậu ta tiết lộ một vài thông tin, Elena đã nói ngay khi cô gọi cho anh. Có lẽ cô nghĩ rằng nếu như chính anh thăm vấn cậu chàng đó, anh sẽ khiến cậu ta sợ mất mặt mà phun ra

Landry đã ghi tên và số điện thoại của cậu ta. Anh cố gọi nhưng không có ai trả lời. Anh sẽ gọi thử một lần nữa vào sáng mai. Anh tin rằng sẽ phải có người nào đó của Jim Brody biết được những thông tin về cái chết của cô gái, nếu như họ nhìn thấy cô rời khỏi câu lạc bộ cùng một kẻ trong Câu lạc bộ Người Làm Chứng

Anh xem lướt qua những email của Irina nhưng hầu hết đều viết bằng tiếng Nga. Anh để chúng sang một bên để chờ đến khi ông thầy tu già dịch sang tiếng Anh. Anh đã định nhờ một người nào đó ở quán Magda dịch những bức thư này, nhưng anh cũng không nghĩ ngờ gì chuyện mình sẽ lại bị lừa đảo đủ 36 cách. Nếu xảy ra chuyện một người Nga này giết một người Nga khác, và động cơ được nói rõ trong những bức thư này, thì sẽ không có người Nga nào dịch cho anh điều đó.

Cuối cùng, anh kiểm tra lại những cuộc đàm thoại lưu lại trên máy của cô gái và phát hiện ra rằng cô rất thích tán dóc với các cô bạn trên điện thoại. Chính xác thì đây chẳng phải là một phát hiện gì to lớn. Thật thú vị, cô ta dường như có mối liên hệ trực tiếp với những người giàu có nhất vùng Palm Beach

Một cô gái nổi tiếng như vậy lại làm nghề coi ngựa

Landry liên tưởng tới những bộ quần áo đắt tiền trong tủ của cô. Nếu cô ta không kiếm tiền từ gã bạn xã hội đen, Alexi Kulak, thì cô ta kiếm ở đâu? Những gã giàu có mà cô biết chỉ đơn giản là kẻ hào phóng, hay còn là khách hàng? Liệu cô còn lưu thứ gì đó liên quan đến một người trong số họ? T cũng là động cơ để giết người lắm chứ.

Có thể còn nhiều thứ liên quan đến Jim Brody và đồng bọn. Những gã đàn ông làm chứng cho nhau như một thú vui, chắc chắn có điều gì đó phải che giấu

Anh xem lại nhưng ghi chú mà anh đã viết nhanh trong căn hộ của nạn nhân, chi tiết về tất cả mọi thứ anh nhìn thấy ở đó. Không hề có gì bất thường. Những thư rác thông thường. Hai hoá đơn. Không có những tấm ảnh sex chụp trực diện Jim Brody khóa thân và nghênh lên như chú gà tây trong show trình diễn của S & M. Một phiếu giảm giá cho dịch vụ Bed Bath & Beyond, một hóa đơn bệnh viện, và một thư mời tham gia câu lạc bộ sức khỏe.

Hóa đơn bệnh viện viết ngoáy như ký tự Trung Đông. Cô ta đã thanh toán 75 đôla cho một mã nào đó của bệnh viện

Landry ghi chú sẽ gọi điện đến bệnh viện vào sáng mai. Anh bỏ kính ra và xoa tay lên mặt. Hết cả hơi rồi. Cần có thời gian để gọi cú điện thoại đó. Phải ngủ một chút cho lại sức.

Điều cuối cùng anh muốn làm bây giờ là trả lời điện thoại

- Landry nghe đây

- Thám tử Landry, có người đang muốn gặp anh

Cô gái trực điện thoại dưới nhà gọi lên

- Ai thế?

- À, ông Kulak. Alexi Kulax.

Chương 30

Ông Kulax. – Landry đưa tay mời

Gã người Nga ngồi xuống. Hắn ăn mặc lịch sự, bộ comple lịch sự, tóc tai lịch sự, cà vạt hoàn hảo. Trông không khác gì Landry 12 tiếng

- Ông thám tử, tôi đến nhận Irina Markova. – Hắn nói

- Xin chia buồn với sự mất mát của ông

Kulax gật đầu và Landry lại chìa tay ra cửa

- Chúng ta sẽ đi bằng xe của tôi đến nhà xác

Suốt thời gian Landry lái xe từ bãi đậu đến nhà xác, cả hai đều im lặng. Anh bấm chuông cửa trước và người bảo vệ cho họ vào

Chừng nào còn làm công việc này, Landry chẳng bao giờ sờn gai ốc khi phải vào nhà xác lúc nửa đêm. Sảnh vào vắng lặng. Ánh đèn mờ mịt. Kulax bước đi bên cạnh anh, mắt nhìn thẳng vào phía trước. Khuôn mặt trống rỗng. Hắn ta căng thẳng đến mức anh có thể cảm nhận rõ điều đó.

- Ông cũng có thể chỉ nhìn qua màn hình. – Anh gợi ý

- Không

- Được rồi. Ông nên chuẩn bị tinh thần trước, thân thể cháu gái ông bị ngâm xuống nước khá lâu và khuôn mặt cô ấy... bị... tàn phá. Lũ cá và các sinh vật dưới nước đã rửa chúng

Một múi cơ bên quai hàm Kulax nổi lên, song thái độ của hắn không thay đổi

- Hôm qua bên phòng giám định pháp y đã mổ tử thi nên có thể ông sẽ nhìn thấy một số mũi khâu

Cơ hàm hắn lại nổi lên lần nữa

Người trực đêm dẫn họ vào nhà lạnh. Những ngăn kéo tường san sát chứa đầy các xác chết bên trong, Kulax đứng nghiêm, hai tay chấp về phía trước. Nếu như hắn bị bịt mắt và có một điều thuốc, thì trông như đang chờ xử bắn. Landry gật đầu ra hiệu với người trông coi xác.

Kulax giật nảy lên khi nhìn thấy Irina, như thể vừa bị điện giật. Một âm thanh đau đớn buột thoát ra trong cổ họng hắn. Toàn bộ cơ thể hắn run rẩy. Mồ hôi nhỏ lã chã trên trán. Cơ mặt hắn giật liên hồi

Kẻ này được coi là một trong những tên trùm độc ác nhất trong giới xã hội đen Nam Floria. Những gì anh đã nhìn thấy, những điều mà hắn đã làm với người khác thật kinh khủng. Tất cả những điều đó, hắn đã làm mà không cần chớp mắt. Nhưng giờ hắn ngồi sụp xuống sàn, hai tay ôm lấy mặt và khóc lặng lẽ

Thậm chí ngay cả Landry cũng phải cảm thông với hắn, bất kể đối với thế giới này, hắn là trắng hay đen. Nỗi đau luôn là một mẫu số chung, và chẳng có ranh giới nào cả

Anh đừng tránh sang một phía để Kulax ngồi lại một mình trong vài phút. Khi Kulax đã bình tĩnh trở lại, Landry nói:

- Sáng mai ông phải gọi điện để người ta sắp xếp. Phòng giám định pháp y sẽ trả xác ngay khi tất cả kết quả giám định được hoàn thiện

Họ bước ra ngoài và Kulax ngồi xuống chiếc ghế giả da ở phòng xem hình. Landry ngồi đối diện với hắn

- Tôi muốn hỏi ông vài câu. – Anh bắt đầu

Kulax chẳng tỏ vẻ gì là để ý đến câu hỏi của anh

Landry nhấn mạnh

- Lần cuối cùng ông nghe nói về Irina là khi nào?

Kulax không phản ứng gì, ánh mắt bất động, hoàn toàn suy sụp

- Ông có biết bất kỳ điều gì về cuộc sống riêng của cô ấy không? Ông có thể nói cho tôi biết những người bạn của cô ấy, bạn trai nữa?

- Tôi sẽ giết kẻ nào đã làm điều này đối với cô ấy. – Hắn thì thầm.

Landry không muốn làm hắn điên lên nếu anh nói rằng hắn sẽ phải vào tù để trả giá cho điều đó. Nói thẳng ra, anh chẳng trách mắng gì hắn. Nếu được ra điều luật cho cả thế giới này, thì đó chính là điều mà anh sẽ làm, cho phép những người yêu quý nạn nhân được vào một căn phòng có ghi hình và anh sẽ không xuất hiện chừng nào họ không muốn

- Ông Kulax, ông nghĩ rằng kẻ nào đã làm việc ấy?

Kulax nhìn anh bằng ánh mắt lạnh hơn cả thép

- Nếu tôi biết điều đó, ông thám tử, thì giờ này tôi đã moi tìm hắn ra rồi

Sau đó, hắn đứng lên và đi ra ngoài.

Chương 31

Jeff Cherry chưa bao giờ biết đến điều gì giá trị hơn công việc phục vụ ở quán Tay Chơi. Gã nhận việc này vì dường như gã có thể kiếm tiền mà không phải làm gì cả và có thể được lái những chiếc xe mà cả đời mơ không tới. Nhưng gã cũng tính toán rất nhanh rằng có thể kiếm thêm năm, mười người khách nữa nếu gã chịu khó, kiểu như vài lời khen t phụ nữ chẳng hạn hay chạy lăng xăng đi đồ gạt tàn trong khi khách đang ăn tối.

Càng chú ý đến khách bao nhiêu, thì khách càng tỏ ra cảm kích bấy nhiêu. Thế rồi một tối, có ông khách quảng ra một tờ 20 đôla và ra hiệu cho hấn giả đồ như nhắm mắt làm ngơ khi ông ta ra về cùng một cô gái trẻ (không phải là vợ ông ta).

Là một loại hám tiền, Jeff bắt đầu tự hoạch định cho mình một công việc phụ, nghĩa là giả câm giả điếc đối với tất cả mọi sự. Sau đó bắt đầu mở rộng mô hình dịch vụ khác, kiểu như cung cấp một lượng nhỏ ma túy để tiêu khiển khách hàng trong câu lạc bộ.

Thành công của hấn dựa trên sự thận trọng và những bí mật mà hấn không nên biết.

Nói chuyện với cảnh sát không có trong danh mục công việc của hấn.

Hấn chuẩn ngay sau khi mù phù thủy vừa đi khuất. Mụ ta đã hỏi hàng tá câu hỏi và rút điện thoại ra gọi cho một gã côm.

Hấn gọi một cuộc bằng máy di động khi ngồi trong bãi đậu xe của trung tâm mua sắm Quảng trường Thành Phố trên đại lộ Forrest Hill và Bờ Nam.

Khách hàng không nhắc máy, dĩ nhiên rồi. Sẽ chẳng ai trong số họ muốn nghe máy từ một gã phục vụ. Gã chờ tiếng bíp để lại tin nhắn và buột ra hết.

- Này, tôi là Jeff ở quán Tay Chơi đây. Tôi đang gọi từ bãi đậu xe. Có một mụ vừa gọi côm đến và bảo họ rằng tôi biết điều gì đó về cô gái đã chết, đặc biệt là về người cùng về với cô ấy tối hôm đó. Nên tôi đành phải chuẩn bởi vì tôi không muốn nói chuyện với họ, nhưng tôi cho rằng họ sẽ tìm gặp tôi. Tôi không thể cứ lẩn tránh được. Công việc của tôi mang lại tiền bạc và nói dối cảnh sát không phải là việc mà tôi quen làm. Vì thế tôi cần một cái giá cao hơn. Gọi lại cho tôi sớm nhé.

Gã để lại số điện thoại và cúp máy. Hết cả hơi.

Một lời nói dối kiểu này đáng bao nhiêu tiền đây? 10 đô? 20 đô? Điều này còn tùy thuộc vào việc khách hàng của gã có giết con bé kia hay không. Hấn không thể tưởng tượng ra điều đó. Những người này giàu có. Và những kẻ giàu có sẽ không chạy nhông để giết người. Nhưng cũng sẽ không muốn người khác nghi ngờ họ, cho dù họ không làm điều đó đi chẳng nữa. Cho nên cái giá hấn phải rất lớn.

50 đô? Hay hơn nữa?

Và điều gì sẽ xảy ra nếu khách hàng của gã giết con bé? Sẽ khủng khiếp đến mức nào?

100 đô?

Hấn đi về phía trạm xăng và mua sáu gói bánh rán Krispy Kreme, một bình sữa sôcôla rồi trở về ô

tô, chờ đợi chuông điện thoại reo.

Chương 32

- Cô ta là cả một vấn đề đấy
- Cô ta là thám tử
- Đã từng là thám tử. Barbaro chữa lại

Họ đã rời khỏi chỗ ăn tối đầy phiền phức ấy để về nhà Brody. Họ ngồi lại trong phòng giải trí. Giữa phòng là một bàn bi-a kiểu cổ choán hết cả không gian và những chiếc ghế bọc da đỏ sậm đặt rải rác trên tấm thảm Ba Tư hàng trăm năm tuổi.

Walker đi đi lại lại trong phòng

- Tôi không muốn cô ta cứ luẩn quẩn quanh chúng ta
- Vậy anh muốn gì Ben? Khóa mồm cô ta lại à?

Anh ta quay phắt lại và gào lên

- Mẹ kiếp nhà anh, Kenner. Mẹ nhà anh

- Chính cậu mới là có vấn đề đấy. – Kenner thách thức, cốc rượu scotch đang cầm trên tay trào ra ngoài khi anh ta phác một cử chỉ. – Cậu cứ mở mồm ra là thối như cứt.

- Cô ta muốn tống cổ tôi vào tù. – Walker hét lên. – Cô ta sẽ lại làm thế. Cô ta là đồ rác rưởi, và cô ta căm ghét tôi.

- Quay lại vấn đề chính đi nào. – Ovada nói giọng bình thản. – Làm sao cô ta biết được chuyện sau bữa tiệc?

- Cô ta biết gì về chuyện sau bữa tiệc? – Kenner hỏi

- Tôi nhìn thấy cô ta nói chuyện với Lisbeth lúc trưa nay. – Brody đáp

Foster nhăn mặt

- Lisbeth à? Thậm chí hôm đó cô ấy còn không tham gia cơ mà. Cô ấy không biết gì cả

- Cô ta có tham gia những bữa tiệc khác. – Barbaro phản bác. Anh tựa lưng vào ghế, vẻ buồn nản và chán ngán khi phải ngồi đó

- Thế thì sao? – Kenner nói. – Tổ chức tiệc có gì là sai luật đâu

- Bữa tiệc không phải là vấn đề chính Brody nói. – Bọn có muốn lấy mẫu DNA. Điều đó nghĩa là chúng đã có một thứ gì đó để so sánh

- Cũng chẳng có gì là sai luật khi những người đã trưởng thành đồng ý quan hệ tình dục với nhau.

- Thì chẳng có gì là sai luật khi ta có một khẩu súng. – Ovada nói. – Nhưng nếu như người ta nhìn thấy anh đang cầm súng đứng cạnh một nạn nhân vừa bị giết thì anh sẽ trở thành kẻ tình nghi

Walker ném một cái nhìn u tối về phía Brody.

- Nó là đứa coi sóc ngựa của anh. Hãy sa thải nó đi. Tổng cổ con bé ra khỏi đây. Gửi trả nó về xuất phát

- Và làm cho cô ta có thêm đầy đủ lý do để gây rắc rối ư? – Brody nói. – Không, tôi giữ bạn bè bên cạnh mình, và còn giữ kẻ thù gần hơn nữa.

- Vâng, thế thì anh cứ đi mà ôm lấy nó và gây ấn tượng để cái mồm đàn độn của nó ngậm lại. – Walker nói. – Một con quỷ con đàn độn. Nó có nghĩ rằng mình may mắn lắm không? Có bao nhiêu đứa tỉnh lẻ từ Bumfuck, Michigan có được cuộc sống tử tế như nó? Nó đã không biết ơn thì thôi lại còn nhả ngọc phun châu. Mẹ kiếp.

- Cô ta đâu phải là cô gái duy nhất đã đến dự tiệc.- Barbaro nói.

- Tất nhiên rồi. – Walker phản bác. – Nhưng nó là đứa duy nhất lắm mồm.

- Có lẽ cô ta đang mong được nổi tiếng chỉ trong vòng 15 phút. – Ovada thêm vào.

- Ủ, tuyệt đấy.- Walker nói. – Giờ thì chúng ta còn phải lo chuyện nó sẽ lên báo kể lể, và tiếp theo bọn cảnh sát sẽ là các phóng viên lúc nhúc thăm viếng chúng ta.

- Đây sẽ là một tin nóng đấy, các bạn ạ. – Sebastian Foster xen vào. – Thật là một vụ lý tưởng làm mồi cho cả báo chí lẫn cảnh sát. Và cô Estes hay Lisbeth sẽ không còn việc gì để làm nữa. Lũ thám tử sẽ mò đến đây. Nạn nhân đã đi dự tiệc ở quán Tay Chơi. Có gì là bí mật đâu nào. Có tới hàng trăm người nhìn thấy cô ta ở đó. Tại sao lũ thám tử lại phải chừa chúng ta ra

- Nhưng nếu ta không cộng tác với chúng, thì sẽ có vẻ là ta có tội. – Kenner rên rỉ

- Nếu chúng ta cộng tác, sẽ còn tệ hơn nữa. – Brody lên tiếng. – Tôi không biết các bạn thế nào, chứ tôi thì không muốn phải vào tù vì có đứa thổi kèn cho tôi trong tiệc sinh nhật của tôi

- Thế anh định sẽ nói với họ thế nào? – Ovada hỏi

- Chẳng phải là một câu chuyện đáng nguyên rủa đó sao. – Walker nói.

- Chối, chối, chối. – Foster lại xen vào.- Còn gì nữa nào? Chẳng lẽ lại đi nói với họ: - “Ồ vâng, tất cả chúng tôi đều làm tình với cô ấy” à? Sẽ chẳng ai thấy điều đó là đáng ngờ cả đâu.

Brody tập trung sang Barbaro

- Sao cậu cứ im lặng một cách khôn kiếp thế Juan? Cậu đang nghĩ gì vậy?

Barbaro nhún vai.

- Chỉ có những người tham dự sau bữa tiệc mới biết chuyện gì xảy ra sau bữa tiệc. Tất cả mọi người hôm đó đều có mặt trong phòng này, trừ một người. Chẳng có lý do gì để khẳng định rằng ai đó đã nhìn thấy cả

Không ai nói gì.

- Xin lỗi các quý ông. – Anh nhô lên khỏi ghế. – Ngày mai tôi phải tham gia một trận đấu. Tôi chắc là ông Brody sẽ muốn tôi nghỉ ngơi dưỡng sức.

Anh bước ra khỏi phòng rồi rời khỏi ngôi nhà, và dừng chân trước cổng vào. Walker đi sau anh một quãng không xa

- Anh có cần tôi đưa về nhà không, bạn thân mến? – Barbaro hỏi

- Không, tôi tự đi được

- Anh đã giết cô ấy à?

Walker nhìn anh rồi lại quay đi rất nhanh

- Không, tôi đã bảo anh rồi. Không. Khi tôi tìm thấy cô ấy thì cô ấy đã chết rồi.

Barbaro cau mày và lắc đầu, mắt nhìn vào trong sân.

- Cậu sao vậy? – Walker hỏi. – Cậu cũng có tham gia tiệc kia mà. Thế cậu có giết cô ấy không? Cậu bị Elena đầu độc rồi. Cậu đang làm tôi giận đấy. Cậu có phải là bạn tôi nữa hay không.

- Có.

- Cậu cũng ngu chẳng khác gì con chăn ngựa Lisbeth đàn độn kia. Cậu mới quen cô ta có 24 giờ mà đã tin cô ta hơn tôi. Chuyện quái quỷ gì vậy? Cậu là loại bạn kiêu gì đấy? – Giọng Walker mỗi lúc một ngoác ra

Barbaro giơ tay lên để ngăn Walker lại.

- Anh phải bình tĩnh... bạn thân mến ạ.

- Bình tĩnh à? Cậu có biết là đời tôi sẽ thế nào khi bọn phóng viên chĩa mũi vào tôi rồi khai ra bất kỳ thứ gì liên quan đến tôi và người chết không? Đó là một cơn ác mộng khôn kiếp. Họ sẽ lại đào bới tất cả lên,, xoay tít thò lò và biến tôi thành Ted Bundy ^[21]. Rồi..còn...còn... Nancy nữa thì sao? Chẳng có thứ gì trong chuyện này dễ chịu đối với Nancy cả.

Barbaro nhướng mày

- Dù sao thì, ông bạn của tôi ơi, tôi không tin sự lo lắng của ông trong vụ này là vì vợ ông.

- Mẹ kiếp nhà cậu nữa Juan. – Walker dùng dùng nổi giận. – Thế cậu có muốn tên mình chường lên báo với tư cách là kẻ hiếp dâm không?

- Có ai nói cô ấy bị cưỡng hiếp đâu.

- Rồi chúng sẽ nói thế, rằng cô ta mới đầu bị cưỡng hiếp bị thủ tiêu và thủ phạm hẳn phải là tôi bởi vì...

Anh vội vàng ngừng ngay câu đó lại

- Bởi vì trước đây cậu đã từng làm điều đó chứ gì?

Barbaro né người khi thấy Walker vung tay một cách điên cuồng về phía mình. Anh ta bị mất đà và ngã nhào từ phía bậc cầu thang đá xuống bãi cỏ, nghe đánh huych một cái.

Khi anh ta chống gối để ngồi dậy, thì thấy môi đã nứt ra và chảy máu

Barbaro bước xuống, đặt một chân lên vai anh ta và đấm cho anh ta ngã lăn ra lần nữa

- Xem lại mình đi. – Anh nói với vẻ kinh tởm. – Anh say rồi. Trông anh thê thảm quá. Anh là loại người gì vậy?

Walker quỳ gối để đứng lên và đưa tay chùi máu. Anh ta hít thở hai hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

- Bố vợ tôi đang muốn tôi phải điều hành công ty. – Anh nói, đã đứng thẳng được dậy. – Hãy thử tưởng tượng mà xem

- Sự lựa chọn của anh đáng thương quá. – Barbaro nói

- Đây là nước Mỹ, *amigo* ^[22]. Mọi thứ đều có thể xảy ra. Hãy nhìn Bill Clinton mà xem, gặp gì ông ta cũng thủ hết vào túi áo và cuối cùng trở thành tổng thống hai nhiệm kỳ

- Thế cậu cũng từng liên quan đến cô gái đã chết đấy à?

- Cậu biết rồi còn gì. – Walker nói giọng gay gắt. – Có một điều đặc biệt trong cái câu lạc bộ này là không ai vô tội hết. Cậu lúc nào cũng cần phải có sẵn nhân chứng.

- Không – Barbaro nói. – Thực ra tôi không cần. Nhưng tôi đã làm chứng cho anh nhiều lần rồi. Tôi trở thành người làm chứng của anh nhiều lần rồi

- Thêm một lần nữa cũng chẳng chết ai. – Walker nói. Chúng ta lại tạo ra một câu chuyện. Chúng ta rời khỏi quán Tay Chơi và về nhà tôi để làm mấy ly rượu trước khi đi ngủ. Chúng ta không hề nhìn thấy Irina ra về vào lúc nào.

- Thế nếu bọn thám tử đưa ra lệnh khám nhà anh và sau đó tìm thấy chứng cứ chứng minh rằng cô gái đã ở đó thì sao đây?

Walker nhìn đồng hồ

- Họ sẽ không bao giờ vào được nhà tôi hết. – Anh nói. – Luật sư sẽ lo chuyện này.

Nói đoạn, anh bước về chỗ để xe và lái đi trong bóng đêm.

Chương 33

Đã từ lâu tôi mất dần khả năng ngủ ngon giấc như một người bình thường. Thậm chí ngay cả trước khi tôi bị tai nạn, trước khi làm cảnh sát điều tra tội phạm ma túy. Đã từ rất lâu.

Việc chỉ ngủ 4-5 tiếng hàng đêm và giấc ngủ hiếm khi liền mạch, hiếm khi khi thanh thản với đầy những cơn ác mộng đã vốn dĩ trở nên bình thường đối với tôi. Sau tai nạn ấy, một cơn đau mãn tính lại hoành hoành càng khiến cho giấc ngủ của tôi trở nên tồi tệ hơn. Và tôi từ chối (vì rất nhiều lý do, có lý do hợp lý song cũng có những lý do ngớ ngẩn) các phương pháp chữa bệnh nhằm giảm đau để tôi chìm vào giấc ngủ vô thức.

Một lần, có vị bác sĩ bảo tôi rằng não của tôi từ mặc định rằng tầng giấc ngủ thứ nhất, thứ hai và thứ năm là để duy trì sự sống, còn tầng giấc ba và bốn sẽ làm lãng phí thời gian của tôi. Lý thuyết của chính tôi thì đơn giản hơn: sau tầng giấc mơ, sau giấc ngủ REM [\[23\]](#), thì tất cả những gì tôi muốn là thoát khỏi những điều đang lặn trong vô thức.

Nhưng cho dù lý thuyết là gì đi chăng nữa thì kết quả hiển nhiên của sự mất ngủ là ta có thể làm việc được nhiều

Tôi ngồi xuống chiếc bàn làm việc nhỏ trong phòng khách và ghi chú. Tôi chỉ bật sáng hai chiếc đèn bàn, lắng nghe bản nhạc ngọt ngào qua tiếng kèn trumpet của Chris Botti, và một ly rượu nho cabernet để nhấp môi. Hẳn đó sẽ là một khung cảnh dễ chịu nếu như không phải là tôi đang điều tra về vụ sát hại một người thân quen.

Nếu Irina rời khỏi quán Tay Chơi cùng Bennett hay Jim Brody thì xe ô tô của cô ta đâu? Landry đã không đá động gì đến chi tiết này nên tôi chắc rằng anh chưa tìm ra nó.

Tôi gạch đầu dòng một ghi chú: *Ôtô?*

Tên giết người đã dùng nó để chuyển cái xác rồi tự lái về thành phố? Đó là một việc làm khôn ngoan hơn nữa khi tổng cả chiếc xe đó xuống kênh đào.

Và sau bữa tiệc đó họ đã đi đâu? Ra khỏi thành phố để đến câu lạc bộ Star Polo? Hay băng qua những bãi cỏ được xén tỉa gọn gang và sân tập gôlf để về nhà Bennett ở Câu lạc bộ Polo? Hẳn cả bọn đều đã uống say, nên về nhà Bennet có vẻ như vừa nhanh vừa dễ dàng hơn. Những gã cảnh sát giao thông thường hay rình mò ở đoạn giao nhau giữa khu Bờ Nam và Greenview Shores vào lúc nửa đêm để kiểm vài tấm thẻ phạt, nên nếu họ lái xe trong tình trạng say rượu, sẽ bớt rủi ro hơn khi rẽ ngay vào Câu lạc bộ Polo qua lối cổng phía tây.

Tôi lại ghi chú: *Cảnh sát giao thông có kiểm tra nồng độ cồn của lái xe nào không?*

Trên văn phòng của đội cảnh sát tuần tra hẳn còn lưu lại toàn bộ thông tin: Xe của Irina, Irina ngồi trên xe khác. Tuy nhiên, sẽ chẳng ai cho phép tôi xem những chi tiết đó.

Tôi muốn biết Bennett sống ở đâu trong Câu lạc bộ Polo Palm Beach. Những ngôi nhà trong câu lạc bộ sẽ được xếp hạng, từ nhà cabin dành cho người coi sóc ngựa, cho đến nhà hai tầng khép kín, rồi nhà gỗ, nhà chung cư và nhà biệt thự có cả sân vườn. Bennet dĩ nhiên là ở nhà to bởi vì anh ta có tiền,

đó là một khoản đầu tư sinh lời, còn bởi vì anh ta là kẻ đồ đôn và đã quen với việc không có thì thôi nhưng đã có thì phải tốt nhất. Và bởi vì nó biệt lập.

Nếu như vụ đó diễn ra ở nhà Bennet, thì những người tham gia sẽ phải lái xe qua một trong hai công vào Câu lạc bộ Polo. Toàn bộ cảnh đến, cảnh đi sẽ được lưu lại trên băng hình, những băng hình mà tôi không được phép xâm phạm. Nhưng nếu tôi có thể tìm thấy nhà anh ta, thì tôi có thể hỏi han hàng xóm. Thế nào chẳng có một người trong số họ phàn nàn về bữa tiệc đêm thứ bảy. Tôi sẵn sàng cá tiền rằng Sean biết rõ nhà Bennett.

Tôi ghi chú *Sean - Địa chỉ nhà Bennett?*

Tôi điếm qua những thứ thu lượm được từ căn hộ của Irina. Những bức e-mail tôi in ra từ máy tính của cô mà hầu hết đều bằng tiếng Nga. Một số là thư hỏi đáp đơn đặt hàng mua bán qua mạng của một vài nhà cung ứng thuốc thú y và các dụng cụ dành cho ngựa. Đó là những thứ cô đặt theo lệnh của Sean. Hai trong số các bức thư là của Lisbeth Perkins. Thư đầu, cô ta hỏi Irina có muốn đến quán bar karaoke với hai cô bạn nữa không và lá thư kia là địa điểm, giờ giấc hẹn nhau vào tối thứ bảy.

Những bức thư này dường như không hề đoán trước chuyện gì sẽ xảy ra vào đêm hôm đó. Những cô gái trẻ xuống phố giải trí vào cuối tuần, đâu biết được gì sẽ đến.

Có vẻ đó là một bữa tiệc hấp dẫn. Gặp lại sau nhé. Tớ không thể chờ được nữa. Lisbeth chèn vào e-mail một dãy biểu tượng mặt cười của yahoo.

Một cô gái mới 20 tuổi, tôi đã nghĩ thế, đi chơi ngoài trang trại và giờ thì cô ta hết hồn rồi. Một đứa trẻ tội nghiệp.

Tôi lại nhớ đến Molly Seabright, cô gái 12 tuổi hồi năm ngoái đã đến nhờ tôi tìm chị gái. Molly dường như còn già hơn cả tôi.

Cuộc sống này đã làm cho chúng ta kiệt sức đủ mọi phương tiện.

Khi tôi bằng tuổi Lisbeth, cuộc sống vẫn đang phơi phới. Nhưng một chuyện nực cười đến đáng buồn là ngay từ lúc đó tôi đã trở thành một kẻ cay độc và hoài nghi.

Tôi và Bennett đã định đi chơi cùng nhau vào tối hôm ấy. Nhưng rồi tôi cảm thấy không được khỏe và xin anh thôi không đi nữa. Anh ta đã tỏ ra dịu dàng một cách khác thường, tặng hoa, chúc tôi mau khỏe rồi đưa tôi vào giường, sau đó ra ngoài để ăn tối và uống rượu cùng hai gã bạn thân. Suốt cả đêm đó, tôi ngủ lịm đi với niềm hạnh phúc không thể tưởng tượng. Tôi cho rằng cuối cùng thì mình cũng đạt được được lớn lao trong đời, đó là tìm thấy người thực sự yêu mình.

Nhưng ngay ngày hôm sau, tất cả mọi thứ đều thay đổi. Định mệnh đã giáng cho tôi một đòn khủng khiếp.

Tôi nhắc chiếc máy ảnh của Irina rồi nối vào máy tính bằng dây nối USB của tôi, sau đó tải toàn bộ 22 tấm ảnh kể cả những tấm tôi đã nhìn thấy trên màn hình máy tính của cô ấy.

Những bữa tiệc, những trận polo, những cô bạn gái trên bãi biển. Có hai bức chụp tay bartender thẳng thắn Kayne Jackson đang lắc martini phía sau quầy bar quán Tay Chơi.

Lão Jim Brody to lớn đội nón rơm và mặc quần bơi, đang đứng trên thành bể, miệng ngâm điều gì gà. Tôi có sống đến hết đời cũng không bao giờ tưởng tượng ra những cảnh này.

Brody vòng một cánh tay qua bộ bikini màu mận chín của Lisbeth. Lisbeth đã cố hết sức để né người khỏi ông ta và cái bụng đầy lông lá. Cô ta nở một nụ cười như thể đang bị đau dạ dày.

Một người nào đó đã chụp bức ảnh Irina và Lisbeth ngồi cạnh nhau, vai kề vai, má kề má trên một chiếc ghế ô nhỏ. Họ nâng lên như đang chúc mừng người chụp ảnh. Trông họ như hai chị em gái, cùng tóc bạch kim, cùng kính râm, cùng vòng cổ có mặt dây chuyền to và cùng một kiểu cười. Thật hạnh phúc.

Ảnh Barbaro và hai cầu thủ khác trong trang phục polo đang cười đùa ở đường biên. Ảnh Bennett Walker nâng cao một ly sâmpanh. Ảnh Bennett đang trên lưng ngựa. Ảnh Bennett ở bể bơi. Rất nhiều ảnh trong sổ này chụp Bennett.

Mặc dù trong suốt những năm vừa qua tôi đã thẩm rửa cho anh ta bị méo mó biến dạng đi, song anh ta vẫn giữ được phong độ. Tôi phải thú nhận như thế khi xem lại bức ảnh anh ta mặc đồ bơi. Anh ta có tăng cân, nhưng đều là cơ bắp chứ không bị béo. Là một con đực thì anh ta có quyền ngạo mạn. Làm gì có người phụ nữ nào không muốn sở hữu cơ thể này trên giường? Và cũng làm gì có người phụ nữ quyến rũ chưa chồng nào lại không nhòm ngó vào túi tiền của anh ta? Trong đám Bennett, chuyện anh ta đã có gia đình chẳng phải lý do gì quan trọng để cản trở đám phụ nữ đang cố gắng gây ấn tượng.

Từ những gì tôi biết được cho đến giờ phút này, từ những thông tin về Irina đã được dán ghép vào nhau trong suốt hai ngày qua, tôi bắt buộc phải nghĩ rằng một chiếc nhẫn đính hôn chẳng làm cô thấy phiền. Chỉ có điều duy nhất cô không cạnh tranh được là địa vị xã hội và khả năng tài chính của gia đình nhà vợ Bennett Walker mà thôi.

Bennett rất giàu. Nhưng những gã đàn ông giàu có chẳng yêu gì hơn tiền bạc. Càng nhiều tiền thì càng lắm quyền. Càng lắm quyền càng dễ điều hành mọi thứ xung quanh.

Tôi đứng lên khỏi ghế và đi đi lại lại như một con mèo chồn chân. Tôi thường cứ một lúc lại dừng công việc để thư giãn gân cốt.

Nếu Irina tham dự vào vụ sau bữa tiệc thì cô ta phải hoàn toàn nhận thức được những gì sẽ xảy ra ở đó. Một giả thiết được đặt ra là cô tham gia hoàn toàn tự nguyện. Thế thì tại sao cô lại phải chết? Liệu đó có phải là một vụ tình dục bạo lực quá tay? Hay một trong những gã đó chủ tâm giết cô từ trước? Tại sao? Vì tức giận ư? Có phải cô đã làm mất mặt một kẻ nào đó trong số họ? Hay Jim Brody muốn giết cô gái để ăn mừng sinh nhật? Hay Bennett Walker lại mất tự chủ?

Tôi ngồi lại bàn và ghi chú: *Động cơ?*

Động cơ của Bennett là gì khi anh ta đánh đập và cưỡng hiếp Maria Nevin? Anh ta chẳng có động cơ gì cả. Anh ta chưa bao giờ gặp Maria Nevin trước đó. Anh ta không có lý do đặc biệt để tấn công cô ta cả.

Người phục vụ quầy bar mà Bennett đã ở đó cùng lũ bạn xác nhận rằng Bennett quá chén và làm ầm ĩ một cách đáng ghét. Trong lời khai với cảnh sát, một tay kể những gã bạn của Bennett đã trêu chọc anh về chuyện đám cưới, rằng những ngày tự do rong ruổi theo những bóng hồng của anh sắp tàn

rồi và để đáp lại điều đó Bennett khẳng định rằng anh có thể có bất kỳ người phụ nữ nào và vào bất cứ lúc nào anh ta muốn.

Người phục vụ, cuối cùng lại công khai rút lại lời chứng đó trước khi phiên tòa được mở ra và pha chế lời chứng như thể pha chế các món cocktail đắt cắt cổ ở quầy bar.

Nhưng cho dù gã phục vụ không rút lại câu chuyện ấy thì cũng chẳng có gì chứng tỏ rằng những điều đó chính là động cơ anh ta gây ra những sự về sau.

Lúc đầu Maria Nevin khai với cảnh sát rằng Bennett đã tán tỉnh cô ta và vẫn giữ nguyên toàn bộ lời khai cho đến tận trước ngày cô ta ra hầu tòa. Cô ta kể, họ đã nhảy cùng nhau, uống rượu cùng nhau, cùng đi dạo trên bãi biển, ngồi trên cát ẩm khi thủy triều xuống và bắt đầu âu yếm.

Bennett đã quá say nên dương vật ỉu xiu. Anh ta trở nên tức giận. Anh ta tát mạnh cô rất nhiều lần. Cô cố gắng thoát ra bằng cách cào cấu. Anh ta giữ chặt cô ở dưới rồi tiếp tục đánh, và sau khi hồi phục được sự cương cứng, đã cưỡng hiếp cô ta.

Có phải đó là những gì đã xảy ra với Irina?

Tôi không muốn những hình ảnh ấy hiện lên trong đầu.

Để thoát ra khỏi nó, tôi bắt đầu xếp lại những tờ giấy vương vãi trên bàn. Đó là những e-mail của Irina, rồi một số ghi chú tôi đã liệt kê trong căn hộ của Irina. Tên một bệnh xá. Tôi đánh cái tên đó vào công cụ dò tìm Google. Kết quả ngay tức khắc cho ra hàng loạt danh sách website. Tôi nhấp vào trang web đầu tiên và trang chủ hiện ra trên màn hình:

Bệnh viện Lundeen

Thành lập từ năm 1987

Chức năng: chăm sóc sức khỏe cho phụ nữ vùng Palm Beaches

Tôi ghi chú: *Động cơ*.

Chương 34

Lần đầu tiên đến Star Polo để phỏng vấn xin vào vị trí coi sóc ngựa, Lisbeth đã phóng xe qua khu biệt thự mà Jim Brody thường lưu lại đó 3-4 tháng trong một năm (đó vừa là ngôi nhà thứ hai, vừa là nơi nghỉ dưỡng cuối tuần của ông ta) và thầm nghĩ sẽ có ngày cô sống trong một ngôi nhà như thế. Rồi một người đàn ông giàu có không thể tưởng tượng được, gọi tình không thể tưởng tượng được sẽ đón cô ngoài sân trại và cô sẽ giống như Julia Roberts trong “Người đàn bà đẹp”, ngoại trừ việc không phải xuất thân từ gái điếm.

Cô thật sai lầm.

Cô đã có việc làm, đã được cấp một căn hộ trên khu chuồng ngựa, đã tạo được một lối vào thần kỳ để xâm nhập kiểu sống của những người giàu có và nổi tiếng. Tất cả điều đó đã xảy ra.

Những tay polo chú ý đến cô bởi vì cô dễ thương và có một thân hình tuyệt mỹ. Ông Brody cũng chú ý đến cô và tự nhiên cô được mời tham dự những bữa tiệc mà khách mời toàn những người đàn ông cô từng mơ sẽ xuất hiện để rước cô đi. Nhưng chẳng ai trong số đó yêu cô, và dần dà cô thấy mình như một con điểm thực sự.

Cô ngồi co hai chân trên giường, nhìn những dây quần áo đắt tiền mà cô mua được nhờ sự hào phóng của những người đàn ông giàu có. Cô thích ăn diện, thích tiệc tùng, và cô đã nhanh chóng kết bạn với Irina.

Lisbeth vòng tay ôm chặt đầu gối và run lên khi nước mắt chảy ra. Mắt cô đã sưng húp đến gần như không mở được vì khóc. Dường như cô không thể ngừng khóc được.

Irina không giống như những người bạn khác của cô. Cô ấy quá mạnh mẽ và tự tin vào bản thân mình. Cô ấy đã bước chân vào thế giới của những kẻ giàu có như thể cha sinh mẹ đẻ đặt cô vào đó. Lisbeth cảm thấy mát mát vì sự vắng mặt đột ngột của cô ấy. Giờ đây cô cảm thấy mình là người duy nhất biết được toàn bộ bí mật. Đó là một nơi thật đáng sợ.

Những Irina không nghĩ như vậy, Irina đã cười nhạo cô. Irina thích chơi trò mạo hiểm, thích dùng sức mạnh để chằng lưới. Lisbeth vừa ngưỡng mộ vừa oán giận Irina vì điều đó. Tất cả những thứ đó là trò chơi dành cho Irina. Lisbeth đã ước gì mình có thể được như thế.

Irina rồi sẽ có một căn nhà như Jim Brody và một người chồng như Bennett Walker và cô sẽ chấp nhận điều đó vì Irina hoàn toàn xứng đáng. Bên cạnh đó, Lisbeth cũng tin rằng cô sẽ không bao giờ có được thứ khác ngoài cảm giác của một đứa trẻ tỉnh lẻ theo đám ăn tàn đến từ nông thôn miền Trung. Một kẻ ngoài cuộc cố nhón chân vào cửa.

Cái đồng hồ giúp cô bừng tỉnh khỏi nỗi đau. Đã đến giờ cô phải kiểm tra ngựa và đêm nay là phiên của cô.

Cô áp một chiếc khăn ướt lên mặt trong vài phút như thể điều đó sẽ giúp ích cho cô. Những con ngựa chắc sẽ hoảng sợ nếu nhìn thấy khuôn mặt cô trong tình trạng này. Đầu cô như quả bóng bay sắp nổ tung.

Ánh sáng từ chuồng ngựa tỏa ra nhợt nhạt. Gã quản lý chuồng trại sẽ điên lên nếu như cô làm ngựa

giật mình trong lúc chúng đang nghỉ ngơi. Lisbeth đi từ chuồng nọ đến chuồng kia. Phát cho mỗi con một ít cỏ khô, kiểm tra chân của chúng và chỉnh lại chẵn.

Đó là một công việc yên bình và bình thường thì cô vẫn thích công việc này, nhưng hôm nay cô đang trong tâm trạng thất thường, cơ thể thì kiệt sức và cô run rẩy đến độ không thể kiểm soát được. Cô đi tới đi lui, người cúi gập xuống như bà già.

Mình quá cô đơn. Cô nghĩ. Cô cảm thấy thật sự cô đơn.

Cô cần phải điều chỉnh lại mình, cô biết thế. Cô đã nghĩ đến chuyện thôi việc ở Star Polo, cho dù những người coi sóc ngựa có kinh nghiệm luôn luôn được trọng dụng trong suốt mùa. Nhưng cô sợ phải làm điều đó. Cô không muốn làm trung tâm của sự chú ý. Cô không muốn ông Brody nghĩ rằng cô đang quay lưng lại với ông ta.

Cô cố gắng hình dung ra Irina sẽ làm gì nếu như cô ấy rơi vào hoàn cảnh này.

Irina vẫn sẽ tiếp tục sống như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Ý nghĩ đó chỉ làm cho Lisbeth cảm thấy tệ hơn.

Xong việc kiểm tra, cô bước ra ngoài khu chuồng trại và nhìn vào đêm tối. Cô mân mê chiếc mặt dây chuyền bằng ngón trỏ và ngón cái, cầu mong cho thói quen đó sẽ giúp cô lấy lại bình tĩnh như thường lệ. Ánh trăng tỏa sáng xuống mặt ao khiến nó như một dòng thủy ngân chảy giữa khu chuồng ngựa và kênh đào chạy vuông góc với đường cái. Một con diệc đang lội trên mặt nước nông bằng đôi chân khăng khiu. Cô chẳng hề chú ý đến nó.

Mình quá cô đơn...

Một chiếc túi chụp lên đầu Lisbeth nhanh đến nỗi cô không kịp phản ứng gì. Chỉ trong vòng một giây sau khi nhìn con diệc, cô đã không thể nhìn thấy gì nữa. Cô không thể thở. Một sợi dây đang thắt chặt lấy cổ cô, cướp nguồn dưỡng khí cuối cùng của cô.

Lisbeth chộp lấy nó, cố gắng luồn ngón tay xuống dưới sợi dây để kéo nó lỏng ra. Cô muốn hét lên song không thể. Cô cố gắng đá vào kẻ đang đứng đằng sau, nhưng hấn đã gạt mạnh chân cô và lắc cô như một con rối cho đến khi cô hầu như không còn biết gì nữa.

Choáng váng, mất phương hướng, hoảng loạn, cô nôn mửa luôn vào chiếc túi khi sợi dây hơi lỏng ra. Kẻ đằng sau lại giật mạnh. Lisbeth đâm đá điên cuồng như một con vật hoang đang sập bẫy.

Sợi dây đang thít trở lại. Chặt hơn. Chặt hơn nữa. Mắt cô hoa lên. *Mình sẽ chết.* Cô kinh ngạc khi bắt gặp ý nghĩ đó.

Đó là ý nghĩ cuối cùng trong đầu cô.

Chương 35

Chết là gì? Rồi linh hồn sẽ đi về đâu?

Những người quay về từ cõi chết thường miêu tả chùm ánh sáng trắng chói lòa và những người thân, bạn bè đã mất trước họ đang mỉm cười và giơ tay chào đón.

Nhưng Lisbeth không nhìn thấy gì. Chỉ toàn là bóng đêm. Cô giơ tay ra và chạm phải vật gì cứng cứng. Cô cố gắng đẩy nó, song nó không nhúc nhích. *Quan tài*. Cô nghĩ vậy và cảm thấy kinh hoàng. Cô chưa chết, nhưng cô bị chôn sống.

Cô đâm mạnh vào cái vật rắn kia và khóc. Cô cố gắng hét lên mà không được. Cổ họng cô như bị rách và chảy máu. Miệng cô khô nẻ đến nỗi như lưỡi được làm bằng vải sợi. Cô cố gắng kéo chiếc túi ra khỏi đầu nhưng không thể.

Nhưng rồi tự nó lại hơi động dậy và tụt xuống. Khi những âm thanh vang lên từ mạch đập của chính cô dịu đi đôi chút, thì nghe thấy tiếng bánh xe chà lên mặt đường nhựa.

Cô đang ở trong cốp xe ô tô. Điều này càng làm nổi kinh hoàng bù

Kẻ nào đang đưa cô đi? Chúng mang cô đi đâu? Nhằm mục đích gì?

Chẳng có câu trả lời tốt lành nào giải đáp cho những điều đó cả.

Chiếc xe bắt đầu chậm dần rồi dừng hẳn. Cánh cửa xe mở ra rồi đóng sầm lại. Cô chờ cho cốp xe mở ra, nhưng không. Tim cô đập loạn lên. Người cô run rẩy. Mùi bãi nôn lúc trước của cô xộc lên mũi. Cô cố gắng căng người ra để nghe ngóng, nhưng chẳng thấy gì cả.

Bây giờ điều gì sẽ xảy ra với cô?

Cô mong mình chết đi còn hơn.

Tùm. Tùm. Tùm.

Một người nào đó đang ném những vật nặng xuống nước.

Sau đó im lặng.

Giờ thì cốp xe được mở và Lisbeth bị chộp một cách phũ phàng, rồi bị lôi ra ngoài xe. Đôi chân cô như cuốn thừng. Đầu gối cô bị buộc chặt bên dưới, nhưng kẻ giấu mặt giữ cô đứng thẳng trên hai chân bằng cách giật sợi dây quanh cổ cô như đang dắt dây buộc chó. Cô cố gắng chùn lại nhưng kẻ kia đã kéo cô ra khỏi đường nhựa. Cô cho rằng đó là bãi cỏ, vì đất bên dưới mềm và ẩm.

- Không. – Cô cố phát ra tiếng. – Không. Không.

Cô dẫm chân vào nước, cố gắng quay lại và chạy. Nhưng hấn đã chặn đường của cô.

Giờ nước đã sâu tới mắt cá chân, rồi đến ống chân...

Hấn sẽ chìm chết cô.

- Không. Không.

Một tiếng kêu hoang dại vang lên ngay bên tai cô. Thậm chí cô còn không nhận ra đó là tiếng của chính mình. Cho dù cô có vùng vẫy và chống chọi đến thế nào, nước vẫn cứ ngập đến đầu gối, rồi lên đến đùi... Chân cô sục vào b

- Không, đừng giết tôi. Đừng giết tôi.

Kẻ giấu mặt im lặng.

- Tôi xin ông, đừng giết tôi.

Nước đã đến hông, rồi đến bụng...

Cô khóc thốn thức.

Hắn vẫn không nói gì, chỉ lùa cô ra xa hơn.

Nước đã lên quá ngực.

Hắn ấn tay lên đầu cô, dìm cô xuống và cứ giữ nguyên như thế.

Bị ngập nước, cô vũng vẫy điên cuồng, trong nỗi kinh hoàng đen tối.

Kẻ giấu mặt kéo cô lên khỏi mặt nước. Lisbeth phải ngửa đầu ra sau để thoát khỏi dòng nước đang bùng nhùng trong túi. Cô bị uống hàng dòng nước và muốn ho sặc sụa mà không thể thở được nữa. Cô cào vào chiếc túi đang bao lấy mặt như một lớp thạch cao ướt.

Hắn lại ấn cô xuống lần hai. Sau khi kéo cô lên lần nữa, hắn lôi cô vào bờ và quăng trên nền đất như một túi rác.

Lisbeth ho, khạc và nôn mửa, cố gắng làm cho dòng nước đọng trong phổi thoát ra để hít lấy không khí. Mùi vị của nó thật kinh khủng, hết như thứ nước trong cống rãnh vậy. Cô cố gắng đứng lên bằng tay và đầu gối, cho dù thân thể chỉ muốn nằm lăn ra đất mà đầu hàng. Tâm trí cô ngập đầy nỗi sợ hãi, kinh hoàng và những dấu hỏi. Hắn muốn tra tấn cô trước hay sao?

Cho đến giờ phút này, kẻ giấu mặt kia vẫn chưa nói một lời nào. Điều này còn đáng sợ hơn việc hắn cứ thét gào bên tai cô.

Lisbeth bị tức ngực nên khuyu xuống nền đất, cô thấy mình yếu đến nỗi không chống tay và gối lên được. Nếu hắn cứ bỏ cô trong tình trạng thế này thì cô tìm cách đứng dậy và trốn thoát thì cô cũng cảm ơn hắn

Phía bên trái cô, có vật gì đó nặng nề đang động đậy. Không phải là người, cô nghĩ. Một con vật. Liền sau đó là một tiếng rít rất to.

Ôi lạy chúa.

Cá sấu.

Lisbeth cố chống tay và đầu gối rồi bắt đầu bò đi, nhưng cô không nhìn thấy gì, cũng không biết đường nào là an toàn, hay cô lại lao đầu vào chỗ nguy hiểm hơn.

Nỗi kinh hoàng lại bao phủ lấy cô.

- Ôi lạy Chúa tôi. Lạy chúa tôi.

Sau đó, như một con rối, cô lại khụy xuống. Kẻ bắt cóc lừa tay ngang sườn để giữ cô đứng sát người hắn. Một lưỡi dao sắc ngọt rạch chiếc túi thành một lỗ hổng. Lưỡi dao chạm cả vào má cô.

Ánh đèn pha chói gắt khiến cô lóa mắt. Hắn quay mặt cô về phía ánh sáng quét qua để cô có thể nhìn thấy tấm biển chặn phía cuối con đường trải nhựa, bờ đầm lầy và ba con cá sấu đang nằm vắt vẻo trên đó. Hai con trên bờ đầm, một con trên đường cái, đang thở phì phì vào chiếc ô tô. Những hộp thịt giảm bông rỗng không nằm rải rác trên bờ. Lisbeth nhớ lại những âm thanh tùm tùm cô nghe thấy lúc nằm trong cốp xe. Đó là môi.

Kẻ kia chộp một góc túi có lẫn cả nắm tóc của cô trong đó và kéo giật đầu cô lại trong lúc ép cô tiến về phía con cá sấu nằm trên đường cái. Lisbeth bắt đầu chống lại điên cuồng để thoát ra khỏi hắn. Hắn kéo tóc cô mạnh hơn và chìa đầu cô ra trước con bò sát.

- Không. Không. Không. Không. – Cô hét lên.

Con cá sấu há miệng và thở phì phì.

Kẻ giấu mặt dừng lại trước con cá sấu chừng 10 feet và mở miệng nói câu đầu tiên. Hắn thì thầm vào tai cô.

- Đây là kết cục dành cho những đứa con gái lảm mò

Chương 36

- Các cậu có biết tại sao các cậu bị gọi lên đây không?

Landry không phản ứng gì. Còn Weiss cười điếu.

- Tại vì chúng tôi được khen thưởng ạ?

Trung úy William Dugan nhìn anh chăm chăm. Ông ta cao lớn, da rám nắng, tóc muối tiêu. Ông ta có dáng của một sĩ quan. Trưởng phòng điều tra án mạng và cướp giật đứng chống tay sau bàn làm việc, vai thẳng băng.

Weiss liếc nhìn Landry.

- Tôi nghĩ là không phải rồi.

- Cho đến sáng nay, - Dugan tiếp tục. – Văn phòng cảnh sát trưởng và nửa đám con buôn chính trị hạt Palm Beach đã nhung nhúc gọi cho tôi. Chưa kể lũ luật sư của bang và nửa tá luật sư bào chữa cho vụ này, trong đó có cả Bert Shapiro và Edward Estes.

- Estes ư? – Weiss đá mắt về phía Landry.

- Im đi Weiss, - Landry cầu nhàu.

- Các cậu làm cái quái gì ở ngoài thế? – Dugan hỏi. - Tại sao các cậu cứ linh xình quanh đám người đó?

- Họ là những kẻ bị tình nghi. – Landry nói. – Chúng tôi biết làm gì bây giờ? Gửi cho họ giấy mời để họ đến đây đàm thoại với chúng ta chắc. Có lẽ chúng ta phải xoi bánh sandwich và uống trà với họ. Có lẽ chúng ta phải hỏi xem liệu họ có muốn thú tội hay không.

- Tôi sẽ nói cho các cậu biết những gì các cậu không được phép làm. – Dugan nói. – Các cậu không được vào các câu lạc bộ tư nhân để buộc những người này nộp mẫu thử DNA. Các cậu nghĩ cái quái gì mà lại đi làm như vậy?

- Buộc ư? – Landry liếc nhìn Weiss. - Tối qua cậu đã buộc các cậu ầm ỹ phải làm gì vậy?

- Tôi đâu. Cậu à?

Landry nhìn ông trung úy.

- Chấm dứt việc loay hoay với đám này. Chính xác thì chúng ta đang nói về ai đây? Bennett Walker à?

- Cả những người khác nữa.

- Thế thì tôi phải nói với sếp ngay bây giờ rằng hắn là một tên du côn. – Landry nói. - Hắn là một gã nhà giàu đồi bại, lúc nào cũng nghĩ rằng ý mình là ý Chúa, trong đó có cả chuyện đánh đập và cưỡng hiếp phụ nữ nữa.

- Những chuyện đó đã qua rồi. – Dugan nói.

Landry nhướn mắt.

- Ồ vâng, hấn vô tội, bởi vì Chúa biết rằng công lý không phải lúc nào cũng trơn tru.

- Cậu cắt ngay cái giọng mỉa mai ấy đi. – Dugan ngắt lời.

- Đúng là như phân bò, - Landry nói. – Ông bảo chúng tôi phải rón rén quanh lũ ấy vì chúng có tiền để mua luật sư chứ gì? Đúng là phân bò.

- Cậu có biết những tay luật sư phục vụ các cậu ấm ấy có thể làm gì trong vụ này không? – Dugan hỏi. - Nếu tối qua Bennett Walker đưa mẫu thử DNA và không may nó lại khớp với mẫu tìm được từ nạn nhân, thì cậu có thể hôn tạm biệt các chứng cứ ấy đi được rồi. Edward Estes sẽ quảng chúng ta khỏi tòa án nhanh đến nỗi cậu không kịp chớp mắt.

- Ồ, thế sếp muốn chúng tôi phải làm gì bây giờ. – Weiss nói. - Gọi điện đến Hollywood để hỏi xem nên làm thế nào à?

- Thế các cậu còn gì ngoài mấy gã này không

- Chúng tôi đang theo dấu vết của một gã tên là Brad Garland. – Weiss nói. - Tối hôm đó hấn đã gặp nạn nhân, cô ta từ chối và đã làm hấn tức giận.

- Rồi sao nữa?

- Hấn đã húc vào cột đèn trên đường lái xe sang quán khác. Hấn phải nằm trong phòng cấp cứu 8 tiếng đồng hồ để theo dõi vết thương trên đầu.

- Lần cuối cùng, người ta nhìn thấy Irina Markova bên cạnh Jim Brody, Bennett Walker và lũ chó kia. – Landry nói. - Thật phí thời gian cứ phải nhìn ngó nơi khác. - Sếp muốn chúng tôi bỏ qua đám này để buộc tội cho kẻ khác chứ gì. Đó mới chính là những đầu mối thực sự đấy.

Dugan cau mày.

- Cậu có trầm trọng hóa sự việc liên quan đến Bennett Walker không đấy?

- Những gã này tự gọi mình là Câu lạc bộ Người Làm Chứng. Chúng nghĩ rằng chúng có thể thoát ra khỏi mọi tình huống một cách dễ dàng.

- Giết người thì khác chứ.

- Tại sao chứ? Kẻ lòng lang dạ sói thì vẫn là kẻ lòng lang dạ sói. Cho dù tài khoản của hấn lớn đến bao nhiêu chăng nữa.

- Thế tất cả bọn họ đều liên quan đến vụ án này à?

Landry nhún vai.

- Có lẽ tất cả bọn chúng đều nhúng tay vào. Chúng tôi đã biết đích xác các cô có quan hệ tình dục miệng với nhiều bạn tình khác nhau. Có lẽ đó là lý do không tên nào chịu tố cáo tên nào. Bởi vì tất cả

bạn chúng đều có tội.

- Lay Chúa tôi. – Dugan nói nhỏ. – Đây sẽ là một cuộc trình diễn thuyền thông kinh hoàng. Chỉ mới bị tình nghi thôi cũng đã om xòm lên rồi...

Ông quay về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài như thể các phóng viên và xe tải của họ đã đổ đầy ngoài b

- Các cậu không được phép tiết lộ cho ai điều này. – Ông ra lệnh. - Chỉ cần một thông tin lọt ra ngoài thôi là hai cậu liệu hồn. Các cậu sẽ bị điều động làm an ninh bảo vệ siêu thị WalMart đấy.

- Đó chính là ước mơ của tôi. – Weiss bông đùa.

- Tôi nói thật đấy. Thế các cậu đã tiết lộ thông tin về Câu lạc bộ Người Làm Chứng cho bất kỳ ai chưa? Các cậu lấy tin đó ở đâu ra?

- Từ Lisbeth Perkin. – Landry lặp lại câu mà hôm qua anh đã nói dối Weiss. – Cô ta trông ngửa ở chỗ Brody và là một trong những cô gái trẻ ngon lành luôn quần quanh đám đông kia. Cô ta là bạn thân nhất của nạn nhân, và tôi ngờ rằng cô ta là người duy nhất biết được chuyện này. Chuyện phiếm là một môn thể thao sành điệu của đám nhà giàu.

- Cho đến giờ phút này cậu còn chưa biết cô gái đã rời quán Tay Chơi cùng người nào?

Landry lắc đầu.

- Tôi hôm qua tôi đã đến thăm vấn những người phục vụ quán nhưng một cậu chuồn về trước khi tôi đến. Có lẽ cậu ta đã nhìn thấy cô ấy vào xe cùng một người nào đó. Cả ngày hôm nay Weiss đã phải đi tìm nó.

- Chuyện này sẽ gây ấn tượng đây. – Dugan nói.

Điện thoại của Weiss đổ chuông. Dugan ra hiệu cho Landry ra ngoài. Anh đi theo.

- Nói cho tôi nghe chuyện gã Alexi Kulak hôm qua đã đến đây.

Landry nhún vai.

- Chẳng có gì để nói. Irina Markova là cháu gái của hắn, hay là hắn cứ dựng lên thế chẳng biết. Hắn đến xem cái xác và hỏi về việc nhận xác.

- Đến nhà xác vào ban đêm à?

- Nếu ông là Alexi Kulak thì ông có mò đến văn phòng cảnh sát trưởng vào giữa trưa không?

- Hắn có nằm trong diện tình nghi không? – Dugan hỏi.

- Không.

- Tại sao?

- Alexi Kulak sẽ rút lưỡi đưa nào làm việc đó và ăn mừng bằng món củ dền đỏ hay những thứ quái

quỷ gì đó mà bọn người Nga hay ăn. – Landry nói. - Hắn sẽ không gặp họ trong nhà xác. Hắn sẽ không khụy gối xuống mà khóc thôn thức và nguyện rửa tên giết người nếu như hắn làm việc đó.

- Weiss nói với tôi rằng Elena Estes đã tìm thấy xác cô gái.

- Đúng thế.

- Sao cậu lại không thông báo điều đó cho tôi.

- Tôi có viết trong báo cáo rồi.

- Vậy mà tôi lại chưa được xem đây.

- Tôi bận quá. – Landry ngắt lời. – Thêm nữa điều đó cũng đâu có đáng gì. Cô ấy đang làm việc của mình và tự dừng lại tìm thấy cái xác.

- Và nạn nhân thì lại làm việc cùng chỗ với cô ta. – Dugan nhấn mạnh.

- Ông muốn tôi nghi ngờ cô ấy ư? – Landry nói đùa. – Đó cũng là tiêu đề thú vị trên mấy tờ báo lá cải đấy. Chúng ta có thể gán cho cô ấy cái tội đồng tính luyến ái chẳng hạn, hoặc là đổ cho cô ấy giết cô gái để hại gã người yêu cũ, bắt hắn phải trả giá cho vụ cưỡng hiếp mà hắn đã từng thoát tội. Và sau đó cha cô ta sẽ lại phải đứng ra tòa thêm một lần nữa. Tất cả những gì chúng ta cần là một gã Người Dơi và một anh chàng nặng 916 pound, vậy là có thể hoàn tất một tờ *Tin tức thế giới* hàng tuần.

Dugan đưa hai tay lên ôm mặt và rên rỉ.

- Đúng rồi. Elena Estes là con gái của Edward Estes." align="justify">- Đúng thế.

- Tôi phải uống vài viên an thần mới được.

- Ông nên uống chút rượu thì hơn. – Landry gợi ý. Điện thoại của anh cũng bắt đầu rung lên.

- Cô ấy có lẫn lộn vào vụ án nào không đấy? – Dugan hỏi. – Tôi không thể tin được là cô ta lại đứng ngoài vụ này. Đặc biệt là khi cha cô ta cũng liên quan vào đây. Không cách này thì cách khác, chúng ta thể nào cũng bị húc vào mông thôi.

Anh kiểm tra số người gọi. Đó là Elena.

- Tôi cho rằng vodka thì tốt hơn. – Landry quay vào phòng. – Nó sẽ xua đi tất cả.

Anh nhắc máy sau hồi chuông thứ 3. Tôi thì cứ hy vọng anh đừng nhắc máy và tôi có thể để lại lời nhắn.

- Nếu bữa tiệc chuyển từ quán Tay Chơi sang nhà của Walker thì tất cả hình ảnh xe qua xe lại đều phải được lưu trên băng hình của bảo vệ lối vào Câu lạc bộ Polo. – Tôi nói một tràng chẳng cần mào đầu.

- Nhưng chúng ta còn chưa biết vụ sau bữa tiệc diễn ra ở đâu. – Landry nói. – Ban giám đốc Câu lạc bộ Polo đang đặt ra quyền giữ im lặng. Ta sẽ không thể cộng tác nếu không được phép của họ.

- Mẹ kiếp.

- Bọn anh cũng đang cắm đầu vào đây. – Anh nói. – Rồi sẽ tìm ra thôi. Anh xin lỗi về chuyện tối qua nhé.

Tôi phải mất đến nửa phút để phân tích kỹ câu vừa rồi.

- Anh đã bị mất tự chủ. – Anh nói. – Em không sao chứ?

- Không. – Tôi đáp khẽ. – Không sao.

Tôi cúp máy. Không phải vì đã hết giận mà chỉ bởi vì chẳng còn lý do gì để tiếp tục câu chuyện nữa. Anh cũng không cố gắng gọi lại.

Tôi lái xe đến Star Polo. Vào khu chuồng ngựa để tìm Lisbeth.

- Cô ấy không làm việc. – Một người coi ngựa nói với tôi bằng tiếng Tây Ban Nha.- Hôm nay không ai nhìn thấy cô ấy.

- Cô ấy có đi đâu không? – Tôi hỏi.

Anh ta nhún vai.

- Xe ô tô của cô ấy kia. – Anh ta chỉ về phía cuối khu chuồng ngựa, nơi có chiếc xe mui trần thể thao màu đỏ hiệu Satum.

Tôi cảm ơn anh ra và lại gần chiếc xe để nhìn vào cho rõ. Cô ta có thể đi đâu mà không dùng xe? Chẳng lẽ cô ấy đi bộ xuống phố hay sao. Tôi nghi ngờ là có người lại chọn cách đi bộ như vậy.

Hay đêm qua cô ta có cuộc hẹn nào? Cô ta ngủ lại nhà Bennett hay một gã nào đó trong đám bạn của anh ta. Tôi nghi ngờ rằng không phải. Lisbeth đã quá ngán đám người này. Cô ta biết rõ họ. Sau khi Irina chết, tôi sợ rằng cô ta không biết phải làm gì, không biết phải làm thế nào để thoát khỏi cảnh làm gái bao cho lũ người kia. Có thể cô ta sợ. Mà sợ là phải. Người bạn thân nhất của cô đã bị giết hại rồi còn gì.

Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cô ta bỏ việc ở đây. Và như bất kỳ người nào làm việc trong lĩnh vực liên quan đến ngựa ở Wellington trong suốt mùa này, ngay lập tức tôi nghĩ đến chuyện lôi cô ta về cho Sean để thế chỗ của Irina. Điều đó sẽ làm cho tôi đáng mến hơn đối với Jim Brody.

- Elena.

Vừa mới nghĩ đến đã thấy ông ta đứng lù lù ở đó. Ông ta mặc áo sơ mi xanh da trời cài kín cổ và quần ống bó cưỡi ngựa. Bụng lòi cả ra ngoài thắt lưng.

- Xin chào. – Tôi vờ nói. – Tôi đang nhìn ông đây.

- Ồ, tôi đây. – Ông ta vẫn vui vẻ như thường lệ.

Tôi bước về phía ông ta.

- Tôi muốn xin lỗi ông về chuyện tối qua

- Có gì phải xin lỗi đâu. Lỗi của Ben mà.

- Tuy nhiên...

- Hồi đó tôi chưa quen cậu ấy, nhưng vài năm nay có được nghe nói về cậu ta. Có thể cậu ta là một cậu ấm thật, nhưng ngoài điều đó ra thì đây cũng là một anh chàng tử tế.

Một anh chàng tử tế ngang nhiên lừa đảo người vợ thần kinh không ổn định của mình bằng cách ngoại tình với một cô gái chỉ bằng nửa tuổi. Người ta ngang nhiên hạ thấp chuẩn mực tử tế như vậy đây.

- Lẽ ra chúng tôi nên đứng gần nhau dưới 20 thước. – Tôi nói. – Có quá nhiều chuyện cũ.

- Ồ, đừng đẩy chúng tôi ra xa quá thế. Cô thực sự không nghĩ rằng cậu ta liên quan đến cái chết của Irina đây chứ? Tôi đảm bảo với cô rằng cậu ta rất quý mến cô gái.

- Quý mến ư? – Tôi buộc miệng mà không tìm lại được.

Brody chẳng tỏ ra chạnh lòng. Trái lại ông ta cười khùng khục.

- Có lẽ từ đó không thích hợp cho lắm. Irina thích vui vẻ. Cô ấy mạnh mẽ, biết mình muốn gì. Cô ấy hẳn biết cách đạt được điều gì cho mình. Cô ta luôn luôn khao khát.

- Không phải lúc nào điều đó cũng tốt. – Tôi nghĩ đến cái hóa đơn của bệnh viện Lundeen và những gì xảy ra xung quanh nó. – Tôi nghĩ điều đó còn phụ thuộc vào việc người đó muốn gì. Có lẽ Irina muốn quá nhiều.

- Không phải thế đâu. Cô có biết câu: *Không gì thành công bằng việc vượt qua giới hạn*. Ai nói câu đó nào? – Mắt ông ta sáng lên. Ông ta đang cố gắng đánh lạc hướng tôi.

- Oscar Wild. – Tôi đáp. – Điều đó có vẻ không phù hợp với ông ta cho lắm. Oscar Wild đã chết ở một căn nhà thuê trong cảnh túng bấn.

- Ồ... - Ông ta cau mày, cố gắng tìm lời đáp trả.

- Hãy tận hưởng cuộc sống cho tới khi ta chết. Đó là lời của tôi. – Tôi cố gắng tỏ vẻ hạnh phúc. – Hãy mau chóng hưởng thụ và làm tất cả vì điều đó.

- Tôi làm thế mà. – Brody đồng tình. – Đó là những gì chúng ta nên làm. Đó là những gì chúng ta

tìm được từ bí kịch này.

- Tôi thì muốn tìm ra kẻ sát nhân trước, rồi mới hy vọng có xa xỉ thời gian để đối chiếu các bài học đạo đức.

Ông ta không muốn như vậy. Cuộc sống này sẽ dễ dàng hơn nhiều đối với ông ta nếu có thể làm tôi bối rối bằng những món đồ nữ trang sáng loáng hay một chuyến du lịch tới Bermuda. Đó chính là vấn đề đối với phụ nữ chúng ta khó bị gây ấn tượng hơn khi đã bước qua tuổi ô mai e thẹn.

- Tôi chẳng thể giúp gì cho cô được rồi. – Ông ta nhanh chóng mất hết cả kiên nhẫn đối với tôi. – Thực ra thì người ta đã khuyên tôi là đừng nên đề cập gì đến chuyện cô gái hết.

- Khuyên ư? Ai mới được chứ?

- Luật sư của tôi. – Ông ta nhìn thẳng vào mắt tôi. – Cha của cô.

Lẽ ra tôi không ngạc nhiên về tin đó, nó vẫn chỉ như một cú sốc nho nhỏ mà thôi. Cha tôi đã liên quan trở lại cuộc đời tôi.

- Ô, ông đang phải trả một giá cắt cổ cho lời khuyên đó đấy. Thế thì tốt hơn là nên làm theo.

- Tôi lại có cảm giác rằng cô chẳng tuân theo điều đó.

Không. – Tôi nói. (Tôi cũng đang phải trả giá đắt). – Những chẳng ai coi tôi là một kẻ tình nghi giết người cả.

- Tôi đang tránh lao đầu vào nó đây. – Ông ta nói. – Phòng vệ tốt cũng là một cách tấn công. Tôi chẳng liên quan gì đến cái chết của cô ta cả, và tôi không cho phép bất cứ người nào chụp mũ cho tôi.

Tôi tự hỏi không biết chuyện gì đã làm cho ông ta trở nên như thế. Liệu có phải Landry hay Weiss đã tấn công ông ta? Hay là giới báo chí.

Bọn chuyên săn tin sẽ sớm chộp được vụ này thôi. Tôi ngạc nhiên khi điều đó chưa xảy ra. Nếu như họ tóm được cái tin những gã này chính là những kẻ cuối cùng nhìn thấy Irina thì họ sẽ cuồng lên, đặc biệt là khi có tên Bennett Walker dính vào đó. Tôi biết sớm muộn gì chuyện này cũng sẽ xảy ra.

Tôi biết bởi vì tôi đã tự mình gọi điện cho họ.

Sẽ không bao giờ là quá muộn để đau khổ hay thù hận.

- Tôi có thể giúp cô được việc gì nữa không? – Brody hỏi. – Tôi không có ý níu chân cô đâu, Elena, và giờ tôi phải đi rồi.

- Không, không. – Tôi liếc nhìn chiếc xe của Lisbeth và giơ chiếc ví lên – Tôi mang vài thứ đến cho Lisbeth. Có một số ảnh chụp của Irina mà tôi nghĩ là cô ấy muốn giữ. Tôi biết họ rất thân nhau.

- Tôi chưa nhìn thấy cô ấy. – Brody nhìn quanh. Chắc đang giả bộ tìm, tôi nghĩ bụng. – Tôi không nghĩ là cô ấy ở đây.

- Ông không thấy có điều gì lạ ư? – Tôi hỏi. – Xe của cô ấy ở đây mà.

- Có thể cô ta đi đâu đó với bạn. – Ông ta nhìn đi chỗ khác.

- Chắc thế thật.

Tôi cảm ơn ông ta và đi về xe của mình. Ông ta cũng leo lên chiếc Escalade. Tôi đi theo ông ta ra tận đường cái. Sau đó ông ta rẽ trái, còn tôi rẽ phải. Khi đã đi được khoảng một dặm, tôi vòng xe ngược trở lại.

Tôi lại vào khu chuồng ngựa, tìm anh chàng người Tây Ban Nha ban nãy và hỏi rằng tôi có vài thứ muốn đưa cho Lisbeth, liệu có thể để ở cửa nhà cô ấy được không.

Ồ vâng, cô ấy sống ở tầng trên, phía trên chuồng ngựa. Tôi ra khỏi chuồng và lên cầu thang phía bên trái. Anh ta muốn chỉ đường cho tôi nhưng tôi bảo không cần thiết và cảm ơn.

Chẳng có ai chú ý khi tôi vào căn hộ của Lisbeth. Từ đây, tôi có thể nhìn thấy một người đang cưỡi ngựa trên đường cái, dắt theo ba con ngựa pony khác để luyện chạy bộ. Trên này chẳng có gì ngoài mấy cái giá phơi quần áo. Phía bên kia là hàng cây rậm rạp che khuất tầm nhìn của khu chuồng ngựa đến tòa nhà lớn.

Tôi gõ cửa và chờ đợi. Rồi lại gõ mạnh hơn và chờ đợi. Tay thử vặn tay nắm cửa song nó đã bị khóa.

Qua ô cửa kính và tấm màn mỏng, tôi có thể nhìn thấy phòng khách của căn hộ xinh xắn. Một chiếc sofa, một cái ghế tựa, một chiếc kệ tivi lộn xộn, vài tờ tạp chí rải rác trên một bàn nước. Một quầy bar ngăn đôi làm thành một khu bếp nhỏ xíu nữa.

Tôi gõ cửa lần cuối cùng, sau đó rút trong túi ra hai công cụ mở khóa thô sơ và tự cho phép mình vào nhà.

Chương 38

- Tôi có tin mới cho anh đây, thám tử Landy. – Mercedes Gitan thò đầu ra cửa phòng giám định.
- Tin tốt?
- Còn phụ thuộc vào quan điểm của anh nữa. – Cô nói.
- Vào đây nhanh lên. Chúng tôi vừa mới kết thúc xong việc kiểm tra cái xác.
- Quỷ tha ma bắt, cô thường bắt đầu buổi sáng bằng một cái xác đấy à.

Gitan kéo chiếc mũ chụp đầu xuống, mớ tóc đen quăn tít của cô xổ tung ra. Cô quăng mũ chụp và găng tay vào thùng giặt.

- Thật đáng buồn. Một cô gái trẻ còn cả quãng đời ở phía trước.
- Thì đúng Irina Markova là vậy mà. Còn gì nữa không?
- Có dấu hiệu của độc chất.
- Ma túy?
- Ecstasy. Rất nhiều.

- Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, đó là loại tiệc tùng mà cô ta thường xuyên tham gia mà. Ecstasy và sex.

- Cô ta tình nguyện quan hệ, chứ không phải bị bức dục.
- Có gì dưới các kẽ móng tay không?

- Dĩ nhiên là có. Da của cô ta. Có thể cô ta cào cấu vào bất cứ thứ gì trong lúc phải chống chọi. – Cô phác một điệu bộ để minh họa.

- Còn gì nữa không ?

- Còn một ít sợi da. Theo tôi nghĩ, cô ta bị xiết cổ bằng một sợi dây da mảnh. Những sợi mà tôi lấy được từ vết thương trên cổ cũng là sợi da.

- Thế chẳng có gì tìm được liên quan đến tên sát nhân ư ?
- Rất tiếc là không có. Anh thất vọng lắm phải không ?

- Không, tôi đã có hai đầu mối nóng hổi rồi, nhưng đời tôi sẽ đỡ khổ hơn nhiều nếu như tôi có thể nói "Chính là mày đấy, và đây là chứng cứ".

- Đời tôi cũng sẽ đỡ khổ hơn nếu như George Clooney [\[24\]](#) rước tôi về biệt thự của anh ấy ở Italy.
- Ha ha. Tốt hơn hết tôi nên ra ngoài kia để đối mặt với lũ hùm beo. – Landry nói. – Hôm nay sẽ là

một ngày dài tôi tệ lắm đây.

- Sáng nay đã có gần chục cuộc gọi của bọn phóng viên và gần chục cuộc khác của các thể lực muốn ép buộc tôi việc cấm tiết lộ cho giới báo chí. Đây là triển vọng tốt dành cho anh đấy. Tôi nghĩ ngờ đó không phải là những con môi bình thường đâu.

- Chẳng phải phóng đại gì đâu, nhưng lũ đó toàn lũ cỡ bự có địa vị xã hội và rất rác rưởi.

- Ồ, một vụ xì căng đan hấp dẫn của Palm Beach. – Gitan giả bộ thú vị.

- Còn hơn cả vụ William Kennedy Smith. Cô chưa chứng kiến phải không.

- Và giờ là phần thưởng của anh cho động cơ của vụ xì căng đan này, nạn nhân có thai.

- Mẹ kiếp. – Landry thì thầm. Giờ thì chẳng cần phải đọc mã hóa đơn của ệnh viện Lundeen nữa.

- Chỉ có kết quả sau khi thử máu. – Gitan nói. – Phần thân dưới của cô gái bị con cá sấu phá hủy nên tôi không khám nghiệm được.

- Giữ kín chuyện này nhé. – Landry nói. – Tôi có thể dò mẫu thử DNA.

- Miệng tôi được dán keo rồi.

Landry cảm ơn cô và bước ra ngoài đường. Anh không cài khuy áo mà xắn nó lên cao trong lúc đi ngang qua bãi đậu xe để về tòa án.

Từ chỗ này, anh có thể nhìn thấy các phóng viên và xe của họ chiếm đầy lối đi. Gậy ông đập lưng ông rồi. Một người nào đó đã tiết lộ thông tin ra ngoài về vụ này. Chẳng có vụ nào gây được sự chú ý như vậy.

Landry đành quay lại và chui vào xe, ở khoảng cách này chưa ai kịp nhận ra anh hết. Anh lùi xe và lái chậm chậm qua tòa nhà để nhìn rõ hơn. Cũng lúc đó, một chiếc xe hơi đen loại nhỏ vọt qua, ngoài tài xế ngồi sau vô lăng còn có một người đàn ông ở ghế sau. Trên biển số xe đề “ESTES ESQ”

Edward Estes. Cha của Elena.

Con người vĩ đại đã xuất hiện. Giờ mới chỉ là lúc mở màn.

Điện thoại của Landry rung lên.

- Landry nghe đây.

- Weiss đây. Tìm thấy xe của Irina rồi

Sân khấu vẫn cứ tiếp diễn song đã bớt đi một khán giả. Landry nghĩ vậy khi anh rẽ trái và ra khỏi khu nhà. Anh có những việc quan trọng phải làm hơn là đứng xem Edward Estes bắn súng mòm, tỷ như việc sẽ chứng minh khách hàng của Edward chính là kẻ sát nhân chẳng hạn.

- Cậu này chịu trách nhiệm ở đây. – Weiss giải thích khi Landry bước ra khỏi xe. – Cậu ta làm công tác an ninh bảo vệ nên có cả khẩu BOLO trên xe.

- Cậu gọi cho phòng điều tra hình sự

- Họ đang trên đường đến.

Xe của Irina Markova là một chiếc Volkswagen Jetta thể thao loại nhỏ màu tím than. Cửa xe đóng chặt. Nó đậu giữa hàng trăm chiếc xe khác trong bãi đậu của thương xá Wellington Green.

- Ngoài này có gắn camera không? – Landry nhìn tới nhìn lui quanh cột đèn.

- Không.

- Được rồi. Cậu đã xem xét bên trong chưa?

- Qua cửa sổ thôi. – Weiss nói. – Tôi chưa chạm vào bất cứ thứ gì. Không có vết máu hay bất cứ thứ gì khác. Chỉ có ít cát bắn trên thảm xe và một phần dấu chân. Nó hơi mờ nhưng vẫn nhìn thấy được.

- Ừ, tôi thấy rồi. – Landry nói. – Phải nhắc họ chụp ảnh trước khi người ta giày xéo lên nó.

- Cậu nghĩ sao về cái dấu chân này?

- Tôi không nghĩ rằng đó là của bè lũ Brody. Lũ người này quá khôn ngoan nên sẽ không xóa nó đi. Có lẽ chúng ta lại có thêm hai sợi tóc nữa chẳng. Nhưng cũng còn tốt hơn là không có gì. Mẹ kiếp. Tôi chỉ mong có một cái camera ở đây.

Chương 39

Đám cỏ bị nghiền nát khi hai con ngựa chạy qua. Khi còn cách khoảng 30 feet nữa thì có một người vọt lên, rồi lại một người khác, quả bóng được đẩy đi và đỡ lấy, rồi lại đẩy, lại đỡ.

Barbaro tạt gậy một cách nhẹ nhàng khiến người xem dễ nghi ngờ vào sức mạnh của nó. Cú đánh thẳng tay này trúng vị trí của Bennett Walker, song anh ta tính nhằm góc và khoảng cách. Anh giật mạnh dây cương cho ngựa lùi lại để làm một cú việt v

Barbaro phải lộn lại để đón bóng, sau đó chạy rất chậm. Rất nhẹ nhàng, anh lừa gậy sang bên sườn trái, áp mình xuống dưới cổ ngựa, chờ bóng lăn qua và đẩy về cho bạn.

Walker lại tính sai. Quả bóng lăn trước anh ra những năm thước. Anh ta chửi thề rất to và thúc đỉnh ngựa một cách không cần thiết, rồi kéo mạnh dây cương đến nỗi con vật phải giơ cao hai chân trước, mồm há ra và mắt tròn trũng.

Barbaro lướt qua và đâm mạnh đầu gậy vào lưng anh ta. Walker nhìn anh giận dữ.

- Cái quái gì thế?

- Có phải lỗi của con ngựa đâu, anh không được chơi bản thế. – Barbaro quát lên. – Đừng có hành hạ nó vì lỗi do mình gây ra.

Anh ta gọi Walker bằng vài cái tên tiếng Tây Ban Nha và chọc gậy vào anh ta một lần nữa.

Walker dung gậy đáp trả một cách hèn hạ và Barbaro chặn lại bằng cách chộp lấy cổ tay Walker.

- Anh muốn đánh nhau với tôi đây à? – Barbaro hét lên. – Tôi sẽ đá đít anh bây giờ đây. Tôi không phải là mấy con bé ranh để anh đánh đập đâu.

Hai con ngựa đứng đối nhau, tai chúng cụp xuống, cơ bắp căng lên, còn những người đàn ông thì kẹp chặt lấy yên ngựa.

Họ đã tự kết thúc trận đấu. Nắng sớm chói chang, cả người lẫn ngựa đều đầm mồ hôi vừa thở hồng hộc. Trận này mục đích là để Walker luyện tập, còn Barbaro cũng được khởi động vài giây trước trận đấu bằng mà chức vô địch sẽ được quyết định vào chủ nhật này, trước khán đài A với hơn 1000 khán giả.

Walker ném gậy xuống đất, lừ l nhìn kẻ vừa là bạn vừa là thầy. Anh ta quay ra sân. Ở phía đằng xa, lũ trẻ đang luyện tập trên lưng những con ngựa pony. Chẳng ai có thể nghe thấy gì, song anh ta vẫn hạ giọng.

- Tại sao cậu không ra ngoài kia mà nói điều đó đi, Juan ? Cậu cứ nghĩ là tôi rình rập để giết chết lũ gái kia.

Barbaro ngồi thẳng trở lại. Con ngựa của anh đã hoàn hồn, song vẫn còn căng thẳng vì chưa hết cảnh giác.

- Sáng nay Brody nói với tôi rằng tôi cần phải có một luật sư. Ông ta sẽ thuê cho tôi một người, đó

là cha của Elena.

- Ô, điều đó lại rút ngắn cơ hội được ngủ với cô ta rồi.

- Walker nói. – Thật không may cho cậu.

- Tôi đã nói với cậu là không.

- Thế cậu lại đi thuê gã luật sư khác chứ gì.

- Không, tôi không cần. – Barbaro đáp.

Walker có vẻ suy nghĩ rất lung, nhìn ra phía lũ trẻ, rồi quay đầu lại.

- Nếu tất cả chúng ta đều có luật sư mà cậu lại không có, thì có vẻ như chúng tôi đã làm gì đó mà cậu không làm. Lũ trẻ sẽ nghĩ rằng chúng có thể dùng cậu để chống lại chúng tôi.

Barbaro không nói gì.

- Liệu họ có thể làm thế không? – Walker nói.

- Tôi không muốn tham gia vào chuyện này nữa. Tôi thấy ghê tởm.

- Ha ha. Cậu ghê tởm? Cứ như là cậu chưa vào tiệc bao giờ ấy. Lạy chúa tôi, cậu dè lũ đàn bà nhiều hơn bất cứ gã nào trên đời này. Cậu cũng đã dính phần

- Chẳng ai chết vì điều đó cả. – Barbaro nói.

- Xem nào. Cậu cũng tham gia. Cậu nghĩ rằng lũ cớm sẽ tin cậu trong sạch ư? Hãy thuê một gã luật sư khôn kiếp nào đó. Chúng ta sẽ sát cánh bên nhau trong vụ án này và tất cả đều ổn thỏa.

Barbaro đặt tay lên yên ngựa và thở dài. Anh nhìn ra phía lũ trẻ đang đội những chiếc mũ còn to hơn đầu. Cuộc sống này quá tươi sáng và mới mẻ đối với những đứa trẻ ngây thơ ấy.

- Khi tôi tìm thấy cô ấy thì cô ấy đã chết rồi. – Walker nói. – Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc đó tôi say quên trời quên đất, cậu có nhớ không?

- Cậu là người cuối cùng nhìn thấy cô. – Barbaro nói. – Tôi chỉ nhớ thế thôi. Tôi nhớ là cậu đã vô cùng tức giận khi Irina đã chế nhạo sự bức mình của cậu. Tôi cũng nhớ rằng cậu không cảm thấy dễ chịu vì điều đó.

- Thế nghĩa là tôi giết cô ấy à? – Walker có vẻ bị xúc phạm song anh ta tránh nhìn vào mắt Barbaro. – Cô ta là con gái. Còn gì nữa nào? Cô ta biết thôi kèn. Đó là tất cả những gì mà tôi quan tâm. Và đó là những gì mà cậu quan tâm.

- Tôi có đi cùng cô ta đâu. – Barbaro đáp. – Cậu đi cùng cô ấy, còn tôi về. Nhớ không?

Walker nhắm nghiền mắt lại.

- Không, tôi không nghĩ thế. Cậu cũng ở đó. Tôi có nhìn thấy cậu. Tất cả mọi người đều nhìn thấy cậu. Ai có thể làm chứng rằng cậu không có ở đó?

Barbaro không trả lời câu hỏi đó.

- Thế ai đã giết cô ta? Sau đó tất cả mọi người đều ra về.

- Quỷ tha ma bắt nếu tôi biết điều đó. – Walker nói.

ại sao cậu không nhìn vào mắt tôi khi cậu nói ra câu đó, bạn thân mến ?

Walker không trả lời.

- Nếu cậu không biết ai là kẻ đã giết cô ta. – Barbaro nói tiếp. – Thì có lẽ là vì cậu không nhớ mà thôi. Cậu là người cuối cùng ở bên cạnh cô ấy, và sau đó cô ấy chết. Có lẽ là cậu không biết mình đã làm điều đó.

Bennett Walker vẫn không nhìn anh.

- Cậu có đánh cô ấy trong suốt thời gian làm tình không? – Barbaro hỏi. – Đó là một trò chơi nguy hiểm mà tôi biết cậu rất ưa thích. Cậu đã tức giận đúng không. Cậu luôn luôn tức giận đối với phụ nữ. Cậu thích bạo lực...

- Thế cô ta...

- Làm thế nào mà cậu biết được rằng mình không giết cô ấy?

Thời gian có vẻ vô cùng chậm chạp, song cuối cùng thì Walker cũng quay lại nhìn anh. Ánh mắt anh ta lạnh lùng và vô cảm, như mắt của loài cá mập vậy.

- Thế thì có gì là khác nhau nào? – Anh ta nói. – Cô ta đã chết rồi. Tôi chẳng thể thay đổi được điều gì. Và tôi sẽ không bước chân vào tù vì điều đó đâu.

Anh ta quay ngựa và rời khỏi sân, để mặc Barbaro đứng một mình ở đó.

Chương 40

Tôi lên vào căn hộ của Lisbeth và khẽ đóng cánh cửa phía sau lại.

- Lisbeth?

Không có ai. Điều đó có nghĩa là tôi có thể tự do xâm phạm sự riêng tư của cô ta.

Tôi định tìm thứ gì đặc biệt. Khi còn là cảnh sát, tôi đã học được một điều rằng nếu tập trung quá nhiều sự chú ý vào một thứ gì đó, thì tôi sẽ dễ dàng bỏ qua những điều còn quan trọng hơn. Đặc biệt là khi làm cảnh sát điều tra ma túy, một điều tối quan trọng là khả năng thu tóm toàn bộ mọi chi tiết xung quanh cho dù nó tầm thường thế nào đi chăng nữa. Kỹ năng này đã hơn một lần cứu sống tôi và nhiều lần giúp tôi làm sáng tỏ những vụ án.

Lisbeth cũng có những đồ liên quan đến sở thích thời trang thông thường bao gồm hai cuốn tạp chí polo, mà Barbaro có mặt trên trang bìa, và rất nhiều tờ báo phổ biến khác. Cô ta uống nhiều Coca, có một bát đầy trứng luộc, rất nhiều cá ngừ trắng và cá thu đông lạnh. Trong tủ lạnh còn cả một chai Stoli.

Tôi không nghĩ rằng cô ta nghiện vodka. Tôi vẫn hình dung Lisbeth uống pina colada, margarita hay một thứ đồ uống có cái tên dễ thương nào đó với nhiều màu sắc và vị ngọt dịu.

Cũng có thể bạn cô ta thế nào thì cô ta thế ấy. Irina có thể uống volka như một tay bóc dỡ người Nga chính hiệu. Chắc hẳn cô ta uống volka là vì bạn mình.

Như nhiều người khác, Lisbeth cũng dán rất nhiều ảnh lên tủ lạnh. Nhiều cái trùng với những tấm ảnh trong máy vi tính và máy ảnh của Irina. Những tấm ảnh chụp các bữa tiệc, chụp các trận polo, rồi câu lạc bộ, những cô bạn gái, những tay chơi polo, một số tấm ảnh chụp Barbaro và những người trong đám Brody.

Chỉ có vài tấm ảnh là chụp riêng mình Lisbeth. Một tấm cô ta mặc quần sooc và áo pull, một tấm chụp cạnh con ngựa pony, tay giữ cương ngựa. Rồi một tấm cô ta mặc váy đen ngắn, đeo kính râm hiệu Dior, trông rất lịch lãm.

Cũng có những tấm chụp Lisbeth và Irina ngồi cạnh nhau trên ghế bể bơi giống như trong máy của Irina. Và một tấm khác, cả hai cô gái đang đứng trong đám người cổ vũ.

Có vài tấm chụp riêng Irina. Chỉ có Irina trong khuôn hình, vẻ như đang ngồi nói chuyện với ai đó bên cạnh. Irina ngồi bên bàn ăn trong một tiệm ăn nhỏ, ly rượu để trước mặt. Irina ngồi vào lòng một người đàn ông, song khuôn mặt anh ta đã bị một tấm ảnh khác đè lên. Tôi bóc góc ảnh đó ra. Bennett Walker. Tôi dán tấm ảnh đó trở lại.

Tôi đứng đó vài giây, nghĩ bụng: Irina có quá nhiều ảnh của Bennett, còn Lisbeth lại có quá nhiều ảnh của Irina.

“Quần quanh bên các cô gái”. Kayne Jackson đã nói như vậy. Kiểu tôn thờ thần tượng. Irina có tất cả những gì mà Lisbeth không có: rực rỡ, quyến rũ, nổi bật, thích phiêu lưu mạo hiểm. Mặt tôi rời khỏi những tấm ảnh chụp Irina để chuyển sang những tấm ảnh Lisbeth chụp chung với Paul Kenner và Sebastian Foster, một tấm chụp Barbaro và hai tay chơi polo khác, rồi nhìn lại những tấm ảnh của

Irina.

Tôi ra khỏi nhà bếp để đi vào phòng giữa. Một nhà tắm nhỏ bên trong bữa bãi khăn mặt ướt. Trong giỏ đựng rác có một chiếc áo pull ướt vo tròn và hai chiếc quần soóc túi hộp. Chúng có mùi như của bãi nôn và đằm lầy.

Phòng ngủ có kích thước vừa vặn, tường sơn hình hoa cải hương. Khăn trải giường lộn xộn. Trong thùng rác đầy giấy ăn vo viên. Chắc cô ta dùng để thấm nước mắt, tôi nghĩ vậy. Lisbeth đã mất đi người bạn thân nhất, hẳn là phải cảm thấy mất mát. Tuy nhiên tôi cược rằng cô ta đang khiếp sợ. Cô ta biết nhiều hơn những gì cô ta nói. Đó là một gánh nặng quá sức với một cô gái trẻ người non dạ đến từ một nơi hẻo lánh nào đó vùng Michigan.

Đọc theo bức tường bên kia phòng ngủ là tủ quần áo với các phiên bản giống hệt mớ quần áo của Irina. Xác tay của cô vút lên mặt phản, bên trong có ví và điện thoại.

Cô ta đi đâu mà không mang theo ví? Cô gái nào ở tuổi cô ta mà chẳng dính tịt điện thoại vào tai suốt cả ngày.

Một cảm giác lo âu dâng lên và cứ lan tỏa dần xuống sống lưng tôi. Tôi nhìn cánh cửa tủ. Nó mở hé. Tôi kéo cánh cửa ra để nhìn cho rõ hơn những bộ quần áo treo trên giá và xếp hàng đồng dưới tủ. Bất chợt có một cái gì đó đang nhìn tôi chằm chằm từ trong góc. Rất tối vì dây quần áo che ở ngoài và cái vật đó lại còn được che phủ bởi một chiếc chăn, một đôi mắt đỏ kẻ máu.

Tôi nhảy lùi lại đằng sau và văng tục, sau đó bình tĩnh trở lại và cố nhìn cho kỹ hơn.

- Lisbeth à? Ôi lạ Chúa tôi, chuyện gì xảy ra với cô vậy?

Tôi lôi hết quần áo ra ngoài và ngồi xuống ngang tầm mắt cô. Trông cô như vừa bước ra từ một bộ phim kinh dị. Tròng trắng của cô ta vẫn máu, khiến con ngươi màu cúc xanh cũng đỏ kái tóc cô ta rối bù như con điên, lại còn mắc đầy cỏ khô và vụn lá cây. Mặt cô ta sưng phồng lên. Vẫn là cô ta nhưng không thể nào mà nhận ra được.

- Lisbeth. – Tôi nhắc lại. – Cô có nghe thấy tôi nói không?

Tôi chạm vào người cô ta, tự hỏi không biết cô ta còn sống hay đã chết? Nhưng cô ta chùn lại khi tôi kéo cái chân ra.

- Đi nào. Ra đi nào.

Tôi chìa tay ra và cô nắm lấy. Những ngón tay cô lạnh như băng. Cô bắt đầu khóc khi tôi kéo cô ta ra khỏi tủ quần áo. Người bó kín trong một chiếc áo choàng dài, cô run đến nỗi đứng không vững. Cô sụm xuống sàn, co người lại và bắt đầu ho. Ho liên tục một cách khó nhọc.

Tôi quỳ xuống cạnh cô.

- Lisbeth, cô bị cưỡng hiếp phải không? – Tôi hỏi thẳng.

Cô lắc đầu song lại khóc to hơn. Âm thanh phát ra từ cổ họng nghe khản đặc.

- Hãy nói cho tôi sự thật đi.

Cô lắc đầu và mở miệng.

- Không.

Tôi không tin. Cô ta chắc chắn đã bị bóp cổ. Tôi có thể nhìn thấy những vết dây hằn trên cổ cô. Cô đã bị siết cổ mạnh đến nỗi những mạch máu mắt vỡ tung.

- Tôi sẽ gọi cấp cứu. – Tôi nói.

Cô ta chộp lấy tay tôi.

- Không. Đừng. – Giọng cô ta ồm ồm như quạ kêu và bắt đầu rơi vào cơn ho thứ hai.

Cô níu tay tôi chặt đến nỗi tôi biết rằng thế nào sau đó nó cũng tím lên. Tôi rút khăn trải giường và quấn nó quanh người cô. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi chắc rằng lúc này cô đang cảm thấy sợ hãi, xâ hổ và mất hết niềm tin. Cô đang mong rằng đây chỉ là một cơn ác mộng và sẽ mau chóng tỉnh dậy để dứt ra khỏi nó.

Tôi vuốt tóc cô. Lisbeth cố gắng ngồi chúi xuống thấp hơn.

- Sợ... lắm... – Cô thì thầm.

Cô ngã vào người tôi, run lẩy bẩy và thốn thức. Tôi vòng tay ôm lấy cô và để nguyên như vậy không biết bao lâu nữa. Lúc đó tôi nhớ rằng hồi còn trẻ, đã rất nhiều lần tôi ước ao được ai đó ôm chặt như thế này. Thật dễ chịu khi có một người luôn bên vực và là chỗ dựa vững chãi.

- Cô an toàn rồi. – Tôi nói khẽ. – Giờ thì cô an toàn rồi, Lisbeth. Không ai làm cô đau nữa đâu.

Chừng nào chúng tôi vẫn còn đang ở trong lãnh địa của Brody, thì tôi chỉ còn cách cầu Chúa cho điều đó là sự thật.

- Ai đã làm việc này? – Tôi hỏi.

Cô gái lắc đầu.

- Cô phải nói cho tôi biết, Lisbeth. Hẳn không làm đau cô được nữa đâu.

- ...Không biết... – Cô nói và lại ho tiếp.

Cô không trả lời tôi mà lùi ra xa, chống cả tay và đầu gối lên sàn mà ho cho tới khi nôn khan. Tôi đặt tay lên lưng cô và chờ cho cơn ho qua đi.

- Tôi sẽ quay trở lại ngay bây giờ và sau đó chúng ta sẽ đến bệnh viện.

Tôi cầm cái xác tay của cô ở trên bàn phấn rồi đi vào buồng tắm. Tôi lấy hết đồng khăn ướt ra khỏi thùng rác và cho chúng vào túi đựng đồ giặt treo đằng sau cửa. Tôi mang hết những thứ đó xuống nhà. Tôi đi vào xe, quành một vòng qua chuồng ngựa và dừng lại ở chân cầu thang.

Có hai người coi sóc chuồng trại đang quan sát tôi. Một người bỏ việc đẩy và đi về cuối chuồng ngựa.

Tôi rút chìa khóa, chộp lấy khẩu súng trong hộp nh trên xe và quay trở lại gác.

Kẻ nào đó đã tấn công cô gái một cách thú tính và đòi bại. Tất cả những câu chuyện này có phải là ngẫu nhiên. Cô ta liên quan đến cái câu lạc bộ của Brody, những kẻ đã giao du với Irina. Người ta đã nhìn thấy cô nói chuyện với tôi và rồi cô ta không còn tin tưởng tôi nữa.

Brody đã cố níu chân tôi, đã cố gắng thuyết phục tôi rằng Lisbeth không có ở đây cho dù tôi đang đứng ngay cạnh xe của cô ta. Tôi phải mang cô ra khỏi đây. Chắc chắn là Brody không tự mình tấn công cô gái. Hắn sẽ không làm cái việc bất cần đó, song chẳng có lý do gì khiến tôi không nghĩ đến việc hắn đã bỏ tiền ra thuê một tên tay chân trong trang trại để làm việc này.

Qua tất cả những gì tôi thấy, thì kẻ làm điều này nói với cô gái hẳn phải nghĩ rằng cô ta đã chết trước khi hắn bỏ đi. Có Chúa mới biết được cô đã làm thế nào để sống sót.

Khi tôi quay lại phòng cô, Lisbeth vẫn ngồi bó tròn, chống cằm lên gối, lưng dựa vào chân giường.

- Nhanh lên Lisbeth.

Cô không phản ứng gì, chỉ nhìn chằm chằm xuống sàn.

- Nhanh lên.

Cô lắc đầu chậm chạp.

- Không. – Cô thì thầm. – Cứ để tôi một mình.

- Không được như thế, Lisbeth. Cô có thể đứng dậy và đi với tôi, hoặc tôi sẽ nắm tóc cô mà kéo ra khỏi đây đây. Đứng dậy.

Cô nói gì đó rất khế đến nỗi tôi không nghe thấy được. Cô ta nhắc lại, và lại lần nữa.

- Tôi có nên chết không? Lẽ ra tôi nên chết đi mới phải? Tôi có chết được không?

- Tôi không biết cô nói gì. – Tôi bảo cô ta. – Nhưng tôi không có nhiều thời gian đâu.

Tôi chộp lấy cánh tay cô và kéo ra cửa.

- Mẹ kiếp, Lisbeth, đứng lên đi nào. – Tôi hét to. Cảm giác cấp bách bắt đầu lan tỏa khắp cơ thể tôi như quả bóng bay cứ lớn dần, lớn dần.

Cô ta lại khóc và chùn người lại.

- Im ngay đi nào. – Tôi gắt lên.

Tôi có thể nghe thấy những giọng nói bên ngoài. Hai gã đàn ông đang nói chuyện với nhau bằng tiếng Tây Ban Nha. Tôi liếc ra ngoài cửa sổ và bắt gặp chúng đang nhìn chiếc xe của tôi.

Tôi vội lùa tay vào mớ tóc dày ẩm ướt của Lisbeth, móng tay tôi bấm cả vào da đầu cô, rồi lôi cô về phía cửa. Cô khóc thét lên nhưng vẫn bị lôi xềnh xệch ra ngoài. Nước mắt chảy xuống khuôn mặt sưng tấy khi tôi điệu cô xuống thang gác.

Hai người đàn ông nhìn lên.

- Đây, bà làm gì cô ta thế ? – Một tên quát tôi.

Cơ thể hần chắc nịch trong chiếc quần jean bó và áo sơ mi kiểu miền Tây. Hần đội mũ cao bồi và râu rử xuống kiểu Fu Manchu. Hần là tay quản lý chuồng trại. Tôi đoán thế.

- Tôi đưa cô ấy đi viện. – Tôi nói.

- Cô ấy có muốn đi với bà đâu.

- Tệ quá. Tôi không muốn cô ta chết ở đây đâu. Các anh cũng thế, đúng không nào ?

- Tôi nghĩ tốt hơn hết bà hãy để cho cô ấy yên. – Hần tỏ thái độ và đứng chắn ngang cửa xe của tôi.

- Tôi nghĩ rằng anh đừng cản đường tôi thì hơn.

- Tôi sẽ gọi cho ông Brody. – Hần ta rút máy điện thoại.

- Vậy ư ? Gọi cho ông Brody à. Cứ làm đi. Thế còn việc tôi gọi cho cảnh sát thì sao? Và họ sẽ gọi cho Sở Nhập cư. Thế nà

Gã kia có vẻ hơi dao động.

- Rồi tôi sẽ nói với cảnh sát rằng chính các anh đã làm cô ấy ra nông nổi này.

- Tôi chẳng làm gì cô ta hết. – Hần ta hét lên.

- Vậy ư, jefe [\[25\]](#)? Anh nghĩ là cảnh sát sẽ tin ai đây? Anh hay tôi?

Cái gã có vẻ sợ hãi kia tiến hai bước sang bên trái tôi, phía Lisbeth, rồi lại hai bước nữa. Còn tên quản lý thì bước sang bên phải tôi. Tôi quờ tay ra sau lưng và nắm lấy báng súng.

- Lùi lại. – Tôi quát tên đang xáp vào Lisbeth. Tôi chĩa súng vào mặt hắn. Mắt hắn tròn tròn lên.

Tôi thoáng thấy tên kia xáp gần hơn nữa. Vẫn không buông Lisbeth, tôi vung một tay lên và cầm súng văng vào giữa mặt hắn. Hần sụm xuống, đưa tay ôm bên gò má bị báng súng đập vào.

Gã kia chạy té đi khi thấy tôi vung tiếp nắm đấm về phía hắn. Có lẽ hắn đi tìm cứu viện.

Tôi giật mạnh cửa xe và đẩy Lisbeth vào trong, sau đó vòng ra ghế lái, thả khẩu súng xuống dưới và nổ máy.

Bụi bay mù mịt, sỏi văng tung tóe khi chiếc BMW của tôi quành qua góc khu chuồng ngựa. Con ngựa ang ngoảnh đầu về phía tôi đá vào người coi sóc và lồng lên chạy trốn. Gã trông ngựa chửi tục rất to lúc xe của tôi rồ máy qua.

Bánh xe rít lên khi tôi vọt qua đường cái và dậm pedal. Tôi vọt qua chiếc Escalada màu trắng đang lao ngược chiều. Khuôn mặt của Brody không tỏ thái độ gì mãi cho tới nửa phút sau đó.

Chương 41

Tôi ghét bệnh viện, đặc biệt là những phòng cấp cứu. Không người nào làm việc ở đây tin rằng bạn cần phải cấp cứu. Họ không bao giờ tin những câu chuyện của bạn, không bao giờ tin rằng bạn đang chết đến nơi, trừ phi bạn có một vết thương do đạn bắn đang ngoác ra, hoặc máu phun ra từ động mạch, hoặc phải phôi cả óc.

Đây là lần thứ hai tôi vào đây sau khi bị tên buôn ma túy Billy Golam kéo lê trên vỉa hè. Đó là lần duy nhất trong đời tôi phải vào cấp cứu. Tôi chẳng được đưa vào phòng mà bị bỏ rơi đến vài giờ liền, để rồi sau đó người ta coi tôi là một kẻ hoang tưởng đáng ghét.

Lisbeth bị tống vào một phòng công cộng với chiếc giường đặt đủ thứ dụng cụ. Cô vẫn ngồi thu lu, trên người quần chiếc váy ngủ. Tôi đi đi lại lại, miệng ngậm ngón tay cái bị xước.

- Tại sao cô không nằm xuống, Lisbeth? – Tôi khuyên. – Cố gắng nghỉ ngơi đi một tí. Khi nào thám tử đến đây, ông ấy sẽ hỏi han cô rất nhiều đấy. Cô cần phải trả lời họ.

Tôi cố gắng bắt cô kể ít ra là một phần câu chuyện. Một kẻ nào đó, mà cô không biết, đã chụp chiếc túi lên đầu cô, đánh cô, rồi kéo cô ra một khu vực hẻo lánh. Hắn dìm đầu cô dưới nước cho đến khi cô gần như chết đuối.

Tôi cược rằng điều đó sẽ không thể xảy ra đối với những người đến từ vùng Buttercrack, Michigan, mặc dù cô gái bị thương tích hơn nhiều hơn bất kỳ người nào tôi đã từng gặp.

Một cô gái dáng vẻ tầm thường bước vào phòng. Cô ta liếc nhìn tôi như thể tôi là một miếng pho mát thối, rồi lại quay sang Lisbeth và bắt mạch cho cô ta mà không thềm cất một tiếng chào.

- Xin lỗi, nhưng cô là ai vậy? – Tôi hỏi.

Cô ta nhìn tôi bằng một ánh mắt tỏm lợm.

- Y tá à? Hay bác sĩ? – Tôi nói. – Hay là một con bé 12 tuổi chơi trò bác sĩ?

- Tôi là bác sĩ Westral. – Cô ta gắt.

- À vâng, lẽ ra tôi phải nhận ra điều đó bằng thần giao cách cảm. Tôi hết tuổi chơi đồ hàngó phải là bác sĩ thật không đấy? – Tôi hỏi. – Hay là một đứa trẻ đang cầu cho mình nhanh lớn để tự đi ra phố một mình?

- Tôi là thực tập sinh năm thứ nhất. – Cô ta nói như thể điều đó sẽ làm cho cô ta ngẩng cao đầu được.

- Thế thì câu trả lời là đáp án B. Không phải là một bác sĩ thực sự.

Cô ta giật đầu Lisbeth ra sau và chiếu đèn vào một bên mắt đầy máu của cô.

- Đây là Lisbeth Perkin. – Tôi nói. – Và cô ấy là một con người.

Đôi mắt cô ta lạnh như mắt rắn.

- Xin bà giữ trật tự cho.

Cô ta nghe tim bằng ống nghe khi Lisbeth ho và thở khò khè.

- Có người đã dìm cô ta xuống nước. – Tôi nói.

- Cô ta có nói được không?

- Tại sao cô không hỏi cô ấy? Cô ta cũng có đủ óc và lưỡi để nói.

- Bà là ai? – Bác sĩ trẻ nít cất lời. – Mẹ cô ta à?

- Tôi là bạn, là người tốt biết lo lắng cho người khác. Tôi phải giải thích thế vì tôi chắc rằng cô chẳng có người bạn nào cả. Cô là một con nhóc khó chịu và xấu tính.

Landry bước vào và nhìn thấy tôi.

- Đang kết bạn đấy à? – Anh hỏi.

- Thăm tử Landry. – Tôi nói. – Cô này bảo rằng mình là bác sĩ. Nhưng tôi ngờ rằng tên cô ta là Brittany, Tiffany hay một cái tên phổ biến nào khác kết thúc bằng chữ “ny”.

Westral bỏ Lisbeth ở đấy và quay sang Landry để tự giới thiệu khi nhìn thấy biển hiệu của anh. Cô ta bắt tay anh, mỉm cười lịch sự với một tác phong chuyên nghiệp đến hoàn hảo. Tôi tròn tròn mắt.

Cô ta quay sang tôi.

- Bà cần phải rời khỏi đây, thưa bà.

- Cô nghĩ thế sao? Tôi nghĩ là cô cần hôn hôn tôi thì đúng hơn.

Landry xen vào.

- Bác sĩ Westral, tôi cần phải yêu cầu cô ra ngoài bây giờ. Cô có thể tiến hành việc khám bệnh cho cô Perkin sau khi tôi và cảnh sát đặc nhiệm Estes xong việc thẩm vấn cô ấy.

Tôi nheo mắt nhìn cô ta khi cô ta bước qua tôi để đi ra cửa. Tôi quay sang Landry.

- Cảnh sát đặc nhiệm sao? Em đang bay lên trời rồi đây này.

- Đừng để tâm đến chuyện đó.

- Anh sẽ không yêu cầu em ra ngoài nữa đấy chứ?

- Không.

- Tốt.

Anh tiến đến gần tôi, quay lưng lại Lisbeth.

- Bọn anh đã tìm được xe của Irina. – Anh hạ giọng.

- Ở đâu?

- Trong bãi đậu xe của thương xá Wellington Green. Người ta đang tiến hành kiểm tra. Đã tìm thấy một số dấu chân rất rõ dưới sàn xe. Anh cũng đang gấp rút so sánh dấu chân đó với vết chân được tìm thấy bên đầm lầy.

- Thế còn dấu vân tay?

- Cho đến lúc anh ra khỏi đó thì chưa thấy gì. – Anh hát đầu về phía Lisbeth. – Cô ấy đã nói gì chưa?

Tôi kể lại cho anh toàn bộ những gì tôi biết.

- Tên đó muốn khóa miệng cô ta lại thôi mà. – Landry nói.

- Và cho đến giờ thì điều đó vẫn đang còn tác dụng.

- Weiss đang tiến hành kiểm tra băng video lưu ở phòng bảo vệ Câu lạc bộ Polo hôm thứ bảy và chủ nhật. Nếu chúng ta có được những cuốn băng ghi hình cảnh đêm qua thì ta có thể nhìn thấy Walker về nhà, xem anh ta lái xe gì. Nếu như đó chính là anh ta.

Lisbeth bắt đầu ho. Tôi ra chỗ cô, ngồi trên chiếc xe đẩy và đặt tay lên lưng cô.

- Lisbeth, thám tử Landry cần tất cả những thông tin mà cô biết. Tôi sẽ tìm cho cô một bác sĩ thực sự. Nếu như tôi không bị quăng ra khỏi bệnh viện thì tôi sẽ sớm quay trở lại thôi.

Cô ta run lên như thể đang bị đóng băng.

- Đừng... để... tôi... ở... lại... một... mình, tôi xin đấy.

- Cô sẽ không phải ở đây một mình – Tôi hứa. – Thám tử Landry sẽ ở trong này hoặc ngay sau cánh cửa kia cho đến khi tôi quay trở lại, được chưa nào? Anh ấy là người tốt.

Tôi liếc nhìn Landry.

- Có thể anh ta là một gã cứng đầu song là một người tốt.

Landry theo tôi ra ngoài sảnh. Tôi đứng gần cửa và Landry thì đứng sát gần tôi nên chúng tôi có thể nói khẽ được.

- Em lại thu nhận một đứa trẻ lạc khác đấy à? – Anh hỏi bằng thái độ mềm mỏng hơn tôi nghĩ. Chúa cứ bắt người ta không nên quá tốt đối với tôi.

- Em rất tiếc cho con bé.

- Em có cho rằng người ta sẽ giữ nó ở lại đ không?

Tôi nhún vai.

- Bây giờ là thời đại của sự vô cảm. Những nơi này thường không muốn chăm sóc bệnh nhân lâu

hơn cần thiết.

- Thế nếu họ không giữ cô ta lại thì sao?

- Thì em sẽ mang nó về nhà. – Tôi nói không do dự. – Con bé không thể về chỗ Brody được.

Anh cau mày.

- Anh không muốn em đem nó về. Người ta đang cố gắng tìm cách giết nó đấy, Elena.

- Không, chúng chỉ muốn làm cô ta sợ thôi. – Tôi sửa lại. – Nếu chúng muốn con bé chết thì nó cũng đã chết rồi.

- Đấy chỉ là ngôn từ thôi. – Anh nói. – Kẻ đó đã gần như giết chết con bé rồi. Nó đang gặp nguy hiểm và em cũng thế.

- Ồ, anh đang nghĩ gì vậy? Đó không phải là chuyện của anh.

Anh khoanh tay trước ngực và thở dài.

- Elena...

- Đừng làm thế. Đó là một con ngựa chết. Cứ để nó đấy. Có phải anh định nói thế không?

Anh mở miệng định nói một câu gì đó, song lại dừng lại và nhìn đi chỗ khác, rồi lại định nói nhưng không thể.

- Anh có cần gì nữa không. – Tôi nói. – Nếu không thì em phải đi tìm cho cô ta một bác sĩ đây, một bác sĩ đã qua tuổi dậy thì.

- Tất cả bọn chúng đều đã thuê luật sư rồi. – Anh nói. – Cái đám Brody ấy.

- Em biết rồi. Em vừa qua chỗ Brody sáng nay.

- Thế em đã biết luật sư của hắn ta chưa?

- Rồi.

- Em thấy chuyện đó thế nào?

- Cút đi. Em sẽ tự làm mình thanh thản bằng cách cho báo chí đào xới tất cả mọi thứ lên như một đồng phân. Và ông bố đáng mến của em, kẻ đòi bại hơn bất kỳ người nào em gặp trên cõi đời này, sẽ hạ gục em bằng cách rêu rao cho cả thiên hạ rằng em là một đứa thần kinh không ổn định, một người phụ nữ cay nghiệt đang rơi vào cơn thống khổ sẽ làm bất cứ chuyện gì cho hả giận, bằng cách phá hoại đời người đàn ông đã phản bội cô ta hai mươi năm trước đây.

- Em cảm thấy thế nào?

Tôi chẳng thể nào bàn luận với anh về điều đó. Landry lớn lên trong một gia đình viên chức trung lưu bình thường. Anh không biết cái cảm giác lúc nào cũng là một kẻ xa lạ sẽ như thế nào, anh không biết cảm giác bị hất hủi trong mái nhà duy nhất ra sao, cảm giác bị phản bội bởi những người duy nhất

mà anh trông mong một cách vô điều kiện.

Em cảm thấy thế nào ư? Tôi đã cảm thấy thế nào? Buồn nản vì những hồi ức cũ vẫn lẩn quẩn không hồi kết.

Điện thoại của Landry rung lên. Anh xem số và nhãn mặt.

- Tốt hơn hết là anh nên ra ngoài mà trả lời điện thoại trước khi ông sếp của anh sừng cồ lên. – Tôi nói, cảm thấy có cơ để thoát khỏi anh.

Anh nhét điện thoại vào túi.

- Anh sẽ gọi lại cho em ngay khi có thông tin mới. – Anh nói.

Một cành ô liu, một lưỡi câu hay sợi dây mảnh có thể giữ chúng tôi lại với nhau đây.

- Được rồi, - Tôi đáp nhẹ nhàng. – Cảm ơn anh.

Anh dợm bước đi song lại quay lại, vòng tay qua đầu tôi và hôn tôi với một vẻ thất vọng cố kìm

- Đừng để cho chính em cũng bị tấn công đấy nhé. – Anh nói.

Quá ngạc nhiên, tôi đứng im ở đó và nhìn theo anh đang bước ra khỏi khu cấp cứu, bụng tự hỏi liệu có phải tôi đang tránh xa một người trong số rất ít người luôn có mặt trong cuộc đời tôi, những người luôn đứng ngay sau lưng tôi mỗi khi xảy ra chuyện.

Chương 42

Edward Estes là một người trong rất đặc biệt: dáng người gọn gàng, không có mỡ thừa và ăn mặc lịch lãm. Khuôn mặt ông ta dường như hình thành một cách tự nhiên những nét biểu cảm không tán thành.

Alexi Kulak ngồi trong phòng làm việc của mình đằng sau quán bar Magda. Hắn nhìn chòng chọc vào Edward Estes trên màn hình bằng một vẻ đe dọa, như thể ông ta cũng nhìn thấy hắn vậy.

Estes.

Máu trong người Alexis sôi lên lúc hắn đọc được cái tên dưới màn hình.

Đó không phải là một cái tên phổ biến, hắn nghĩ thế. Hắn nhớ Irina đã từng nói rằng Elena xuất thân từ tầng lớp thượng lưu. Cô ta hẳn phải biết những gã đàn ông này cũng như cái gã mà Irina đánh đáng đến. Và giờ thì tay luật sư đắt giá kia đại diện cho tất cả những gã đó.

Liệu có phải người mà hắn đã lựa chọn để tìm kiếm ra kẻ đã giết Irina của hắn cũng là một thành viên trong đám này?

Càng lúc hắn càng tin rằng cô ta sẽ không bao giờ đưa cho hắn cái tên của kẻ giết người. Cô ta nói dối hắn. Cô ta nói dối để bảo vệ đồng đảng của cô ta.

Một tiếng gõ nhẹ và liền sau đó cửa mở ra. Svetlana Petrova thò đầu vào.

- Em mang bữa trưa cho anh đây. – Cô ta rón rén bước vào phòng.

Mọi cửa của cô ta đều uốn éo như cửa loài bò sát, Alexis nghĩ thế. Lúc nào ánh mắt của cô ta cũng như vậy: lạnh lùng và quỷ quyết. Đầu hắn ong ong vì đau đớn, vì thiếu ngủ và vì những viên thuốc hắn uống cho tỉnh táo để mừng tượng ra hình ảnh của Irina. Irina, cao lớn, lịch lãm và đầyêu hãnh. Irina, mạnh mẽ và quyến rũ, đôi mắt lúc nào cũng mở to đầy cảnh giác, đôi môi đầy đặn như quả chín mọng. Giờ thì hình ảnh ấy đã tan biến và một lần nữa hắn chỉ còn nhìn thấy Svetlana, lùn và béo, đầy tính toán. Svetlana, với đôi mắt nhỏ như mắt lợn con, trang điểm thì lòe loẹt, quần áo lúc nào cũng chật ních, tóc xịt keo xù lông lên và cứng quèo.

Ả lượn ra phía trước và ngồi vắt vẻo lên mặt bàn.

- Trông anh buồn quá, Alexis. Anh đang tự hành hạ mình. Đó không phải là lỗi của anh. Irina luôn làm những gì mà cô ta thích và đó chính là kết cục.

Alexis nhìn ả chằm chằm, càng lúc càng thấy ghét. Ả thực không đáng hôn chân cho Irina.

Svetlana nghiêng người về phía trước để hắn có thể nhìn thấy khe ngực sau khuy áo để mở. Ả chạm bàn tay to bè lên má hắn.

- Hãy để em làm cho anh thấy dễ chịu hơn, Alexis. – Ả thì thầm. – Hãy để em xoa đi nỗi buồn, chỉ trong một lát thôi.

- Cô nói rằng cô mang cho tôi bữa trưa cơ mà. – Hắn nói lỗ mãng.

Ả nở nụ cười của loài bò sát.

- Em đã mang rồi đấy thôi.

Chân ả gác lên tay ghế, người ngửa ra sau, váy kéo cao lên và hai chân mở ra. Alexi nhìn ả đang tự vuốt ve cơ thể mình và mở toang tất cả. Chỗ đó của ả ẩm ướt và đỏ tấy lên. Hắn có thể ngửi thấy mùi cơ thể đang phả ra từ ả. Hơi nóng trong người hắn bốc lên.

Nhưng không phải là hơi nóng của nhục dục. Mà là hơi nóng của sự giận dữ.

- Cô là một con mụ khốn kiếp. – Hắn quát lên và đứng bật dậy.

Hắn vả vào miệng ả. Cú đấm mạnh khiến ả ngã lăn đất.

- Cô dám làm thế à. – Hắn hét lên và vòng qua chiếc bàn. – Cô dám chế nhạo nỗi đau của tôi hả. Cô chẳng là cái gì cả, chỉ là một con đĩ.

Svetlana vẫn nằm trên sàn, sững sờ. ả ngược mắt hoảng sợ khi hắn tiến lại gần và đánh ả ngã dúi tiếp xuống đất. ả cố chống tay định thoát thân nhưng Kulak đã chộp lấy chiếc áo mỏng tang. Nó rách toạc ra khi hắn kéo ả đứng dậy. ả rơi phịch mông xuống đất và cố gắng lùi lại đằng sau, nhưng lại va vào chiếc tủ đựng tài liệu cũ kỹ.

Hắn giật tóc ả kéo dậy. ả cố gắng nói không, song hàm cứng lại. Cuối cùng âm thanh phát ra chỉ còn là tiếng kêu đầy hoảng sợ của một con vật.

- Cô dám nghĩ là mình có thể thế chỗ của cô ấy à. Cô là con bò cái bản thủ và đàn độn.

Vẫn một tay nắm tóc, tay kia hắn vận hết sức bình sinh thoi vào ngực ả. Một đấm, rồi hai đấm. ả gào khóc điên loạn, cố gắng thoát ra khỏi bàn tay hắn. Mũi bị vỡ toạc và chảy máu. Máu chảy xuống cả miệng.

Alexi phũ phàng quẳng ả ta xuống sàn, thù lù thành một đống, nửa trần truồng, mascara chảy thành hai dòng đen lợt xuống mặt trông như ma cà rồng. ả liếc ra cửa, mong rằng có người đi qua có thể ra tay cứu giúp dù biết rõ điều đó là vô vọng.

Hắn lại đánh ả. Lần này ả khum mình xuống và co rúm lại như một con chó.

- Tao phải giết mày. – Hắn hét lên. – Tao phải giết mày.

Và hắn là hắn sẽ làm thế thật nếu không có một hình ảnh gì đó trên màn hình vừa thoáng qua. Một người đàn ông, trông đẹp trai và ngạo mạn. Bên dưới tấm ảnh có một cái tên Bennett Walker. Và ngay cạnh đó là tấm ảnh một người phụ nữ, tóc bờm sư tử màu đen, trông trẻ hơn lúc hắn đã nhìn thấy cô ta. Bên dưới cũng có một cái tên. Elena Estes.

Hắn nhìn xuống Svetlana và bạt tai cô ta một cái nữa.

- Mày không xứng đáng được tao c

Hắn có những việc quan trọng hơn phải làm. Hắn lại dán mắt vào màn hình. Tấm ảnh Irina được

lồng khung và bên dưới là dòng chữ: Vụ giết hại Markova.

Hắn quay lại bàn, lấy khẩu súng ra khỏi ngăn kéo và ra khỏi phòng.

Chương 43

- Tôi đã xin được lệnh khám xét rồi. Đang ở Câu lạc bộ Polo Palm Beach. – Weiss nói. – Chúng tôi đã nhìn thấy xe của cô ta chạy qua cổng phía tây lúc 2 giờ 13 phút sáng chủ nhật.

- Cậu có nhìn thấy cô ta trong xe không?

- Cuộn băng không được rõ lắm.

- Thế còn Walker? – Landry hỏi, anh nín thở theo thói quen. Anh đã có thể ngửi thấy mùi máu của Bennett Walker.

- Cả Walker và Barbaro đều ngồi trong chiếc Porsche của Walker. Còn chiếc Escalada của Brody chỉ có một người. Chiếc Ovada có lẽ cũng vậy. Còn hai chiếc xe kia thì một người đang giúp tôi phóng to biển số xe lên. Nhưng tôi cá tiền rằng một chiếc là của Paul Kenner và một chiếc là của Sebastian Foster.

- Lạy Chúa tôi. – Landry thở hắt ra.

Anh đứng ở đầu kia của lối vào phòng cấp cứu. Nếu anh quay lại và nhờ một cô y tá bắt mạch thì chắc là họ cũng phải bó tay.

Anh đã có địa chỉ của tất cả nhóm Brody. Hai trong số họ sống trong những căn hộ thuộc khuôn viên Câu lạc bộ Polo: đó là Paul Kenner và Bennett Walker.

- Thế còn lúc đi ra thì sao? – Anh hỏi.

- Brody về bằng cửa phía tây lúc 3 giờ 30 phút. Chiếc xe mà tôi nghĩ là của Foster cũng nổi đuôi hẳn ta. Không phải Kenner, Walker.

- Thế còn xe cô gái?

- Cũng ra khỏi cửa phía tây vào đêm hôm chủ nhật, nhưng muộn.

- Cậu có nhìn thấy người lái không?

- Không.

- Mẹ kiếp. Cậu đến chỗ Walker và chăm sóc hàng xóm của hắn đi. Xem có người nào biết gì về bữa tiệc diễn ra vào sáng chủ nhật không. Kenner cũng sống trong Câu lạc bộ Polo. Nếu cậu không moi được thông tin nào cả ở chỗ này thì hãy sang chỗ kia xem.

- Nếu chúng ta không được chào đón ở cả hai nhà thì tôi sẽ phải xin lệnh khám xét tiếp. – Weiss nói. – Nhưng trong lúc này, liệu tôi có nên gọi cả Walker và Kenner ra để thẩm vấn không nhỉ?

- Không. – Landry đáp. – Chúng ta phải chờ cho đến khi có đầy đủ chứng cứ để ra lệnh bắt giữ. Gọi chúng lên bây giờ chỉ tổ chọc thối vào lũ luật sư của chúng và lại phải xin lỗi Dugan thêm một lần nữa. Tôi sẽ bảo với Dugan rằng phải cho một người nào đó giám sát chúng từ xa.

- Đúng thế.

- Có tìm được dấu vết gì ở chiếc xe nữa không?
- Chỉ có mỗi hai vết chân đó thôi.
- Còn hơn là không có gì.
- Dấu chân cơm gạo của tôi đấy. – Weiss nói. – Mà chuyện gì xảy ra với con bé Perkins thế?

- Tôi đã hỏi đâu. Trông nó như đóng vai phụ trong phim kinh dị ấy. Nó sợ đến vãi tè ra rồi, nhưng nó khai rằng không nhận ra kẻ nào đã tấn công mình.

- Tôi cũng nghĩ là cậu chưa thẩm vấn được nó
- Thôi tôi phải đi đây. – Landry nói và cúp máy.

Ngay lập tức anh gọi cho Dugan để thông báo về những cuộn băng video ở phòng bảo vệ.

- Có cách nào để khóa hộ chiếu của đám này lại được không? – Anh hỏi. – Chúng sẽ phải dùng máy bay tư nhân.

- Tôi sẽ gọi cho luật sư bang hỏi xem. – Dugan nói. – Nhưng tôi nghĩ là không được. Chừng nào anh còn chưa đủ bằng chứng để ra lệnh bắt giữ, thì chúng còn nhõn nhõn làm những việc chúng muốn.

- Chúng ta có thể theo dõi được không?
- Để cho lão Estes và Shaprio lại làm ầm lên ư?
- Từ xa thôi mà.

Dugan lưỡng lự.

- Lạy Chúa tôi. – Landry thốt lên. – Chúng ta còn phải xin phép và cảm ơn khi chạm vào cổ tay áo chúng nữa hay sao? Chúng ta còn phải xin phép luật sư của chúng trước khi bắt giữ một gã nào đó vì tội giết hại một cô gái và quăng xác cô ấy cho cá sấu nữa hay sao? Bất cứ kẻ nào làm điều này cũng là một tên tội phạm đáng ghê tởm. Tôi chẳng thèm quan tâm xem tài khoản của hắn có bao nhiêu tiền đâu.

- Ủ, tất nhiên về cơ bản thì là như vậy, nhưng thực tế thì anh cũng biết rõ chẳng kém gì tôi rằng có những hạng người vẫn được hưởng đặc quyền riêng. Đồi là thế. Cho đến giờ phút này mà đưa trẻ lên sáu nào vẫn còn chưa biết điều đó thì hãy chui đầu qua háng mà nhìn.

- Thế thì câu trả lời là có đấy. – Landry đáp. – Tôi phải về nhà để mặc quần áo dạ tiệc và đeo găng tay trắng trước khi bắt giữ một trong những con lừa đó.

- Đến lúc đó, Landry, cậu sẽ phải gạch ngang chữ “t” và chấm chữ “i” cho nắn nót trên bản tuyên thệ, hoặc là Edward Estes sẽ nuốt chứng lệnh bắt giữ và ỉa vào cái bản kiến nghị của cậu. Hiểu chưa?

- Sếp nói to lên nào.

- Thế còn cái chữ Estes kia liên quan những gì đến chuyện này? – Dugan hỏi.

- Tại sao tôi lại cần phải biết điều đó?

- Cậu có cách để tình cờ gặp được cô ta mà, Liệu tôi có phải lo chuyện đó nữa không đây?

Landry không trả lời thẳng vào câu hỏi. Anh suy nghĩ theo nhiều chiều hướng khác nhau. Nếu anh nói với Dugan rằng Elena đang ở bệnh viện với Perkins, thì chắc chắn ông ta sẽ có cách tống cổ Elena ra khỏi đây để ngăn chặn những hành động của cô ta. Như vậy sẽ càng tránh cho cô ấy khỏi những tai họa, Landry nghĩ bụng. Nhưng ngăn không cho Elena làm những điều mà cô ấy muốn không phải là việc dễ dàng gì.

Nếu cô nghĩ rằng Landry đứng đằng sau những việc làm của Dugan, mà chắc chắn rằng cô sẽ nghĩ như thế, thì cho dù là một mẩu niềm tin nhỏ còn sót lại nơi cô cũng sẽ biến mất vĩnh viễn. Điều đó có thể cũng tốt.

Kể từ khi cô không còn làm cảnh sát nữa thì việc cô dính vào vụ này, theo cách này hay cách khác cũng đều gây ra chuyện. Việc đó còn liên quan đến mối hận của Elena nếu như đúng là Bennett Walker đã giết Irina thật. Liệu anh có thể khiến cô tránh xa những chuyện này? Liệu anh có nên làm như vậy không?

- Landry?

- À vâng, tôi đây. Điện thoại tự nhiên bị ngắt. Sếp vừa nói gì nhỉ?

- Bọn phóng viên đang đào bới hết mọi chuyện từ xưa từ xưa lên rồi kia kìa. – Dugan nói. – Cô ta liên quan đến Bennett Walker. Đã từng ra làm chứng chống lại anh ta trong một vụ đánh hiếp. Giờ thì cô ta lại nhúng mũi vào. Cô con gái của Edward Estes. Chuyện này rồi lại như một khối rubic đầy những đối lập thú vị đây. Cậu có biết cô ta đang ở đâu không?

- Không. – Landry nói. – Tôi không biết. Mà tôi phải đi thăm vấn con bé Perkins bây giờ đây. Cô ta đang ở trong bệnh viện. Đêm qua có kẻ đã tấn công và đánh đập cô ta.

- Cô ta có biết đó là kẻ nào không

- Sếp sẽ là người đầu tiên biết điều này.

Anh cúp máy và quay lại để lấy lời khai của Lisbeth Perkins.

Chương 44

Một bác sĩ vừa có chuyên môn, vừa nhiệt tình với bệnh nhân đã khám cho Lisbeth và kiểm tra xem cô có bị cường hiếp hay không, nhưng không tìm thấy chứng cứ gì. Landry cho phép tôi ở lại khi anh tiến hành thăm vấn cô gái, có vẻ như nếu làm vậy thì anh mới có thể thoát khỏi sự lẳng nhăng của tôi. Tôi nghe lại câu chuyện của cô gái lần thứ hai, bụng nghĩ rằng cô ta vừa trải qua những chuyện kinh hoàng đến không tưởng: bị bịt mắt, vô phương cách, chỉ còn trông chờ vào lòng tốt của con quái vật giấu mặt tàn ác.

Về thể xác thì Lisbeth sẽ sớm hồi phục thôi. Máu trong mắt cô ta sẽ tan ra trong vài ngày tới, vết sưng trên cổ cũng sẽ xẹp. Cô đã được kê kháng sinh tổng hợp liều cao để chống nhiễm trùng do hít phải những chất bẩn từ đầm lầy tù đọng. Nhưng về tinh thần thì có thể càng ngày càng tệ.

Cô nhìn chăm chăm vào tấm bảng chỉ dẫn khi chúng tôi rời bệnh viện về trang trại. Cô không nói gì, ngồi im lặng như người bị bệnh down. Tôi cứ kệ cô ta thế. Điều cuối cùng cô muốn nghe là có ai đó reo lên rằng cô còn sống. Nhưng cuối cùng sự sống lại hóa ra là một thứ gì không phải vĩ đại cho lắm.

Tôi cũng biết rằng nên giữ im lặng thì hơn. Những người chưa bao giờ trải qua chuyện gì tồi tệ hơn một cơn cảm cúm sẽ đưa ra những lời khuyên vô vị và nhạt nhẽo. Nếu như cứ mỗi lần muốn bảo ai đó câm miệng đi tôi lại được một đôla, thì có lẽ bây giờ tài sản đủ để mua bán hết số bất động sản của Donald Trump rồi.

Khi rẽ vào trang trại, tôi thấy Sean đang cười con D'Artagnant. Anh có một thể ngồi hoàn hảo sau nhiều năm rèn luyện cùng những huấn luyện viên người Đức. Anh phi ngựa như bay qua sân đấu đến nỗi vó ngựa như không chạm đất.

Tôi ước gì mình có thể ở đó với anh. Mọi thứ dường như biến mất mỗi khi tôi tập trung vào tiếng vó ngựa bên dưới. Trong môn thể thao này, không có thời gian dành cho bất kỳ ý nghĩ nào những giờ phút tuyệt vời ấy, ý thức đã bị xóa nhòa, chỉ có người với ngựa. Giao tiếp lúc này đơn giản chỉ là sự trao đổi năng lượng thuần túy. Sẽ không còn ý nghĩ, kế hoạch, hành động, phản ứng, kết quả. Chỉ còn mục đích và hiện thực hóa mà thôi.

Thật không may khi cuộc đời này hiếm có lúc nào lại không xảy ra chuyện.

Tôi đỗ xe ngay trước cửa nhà, vòng sang bên kia để mở cửa cho Lisbeth, nếu không thì cô ta vẫn cứ sẽ ngồi đó mà nhìn vào vô định.

- Xuống đi nhóc. – Tôi nói. – Tự mình đi đi nào.

Tôi đặt một tay lên vai để đỡ và dìu cô vào phòng dành cho khách. Tôi chỉ cho cô ta buồng tắm rồi lấy cho cô một chiếc quần thể thao và áo pull, sau đó tôi vào bếp nấu mì.

Elena Estes là một vua bếp.

Khó người nào hình dung được điều này, nhưng trong con người tôi có một phần nào đó sinh ra để chăm sóc cho người khác. Phẩm chất này có thể không phải là do di truyền. Mẹ đẻ của tôi đã bán tôi cho người nào trả giá cao nhất, thậm chí trước cả khi tôi được sinh ra. Cũng không phải tôi học được

điều này từ bà Helen, mẹ nuôi tôi.

Có thể tôi đã hình thành bản năng này từ những khát khao và mong đợi, khi tưởng tượng rằng tôi sẽ làm gì và sẽ không làm gì nếu tôi có những đứa con của chính mình.

Tôi và Bennett sẽ có ba đứa con. Một đứa con trai, một đứa con gái, và một đứa là quà tặng của Chúa. Tôi đã quá vui mừng với ý nghĩ đó, tôi đã chọn tên, đã vẽ sơ đồ trong óc những việc phải làm khi chúng tôi thành một gia đình.

Nhưng sau đó chẳng có đám cưới nào hết, chẳng có trẻ con, chẳng có gia đình.

Trong suốt những năm ngoài 30 tuổi. Tôi yên ổn và thích nghi với điều đó. Tôi đã có một tiếng gọi khác. Tôi cống hiến hết mình cho công việc. Điều đó có vẻ hợp với tôi. Tôi không phải tuân theo những ý nghĩ của người khác hay chịu đựng sự thất vọng không hồi kết của họ. Tôi có thể tìm được sự thỏa mãn cho bản thân mình.

Tôi lớn lên là một kẻ vô trách nhiệm vì tôi muốn như thế, là một kẻ tự do vì tôi muốn thế. Tôi ích kỷ và cứng đầu vì tôi muốn như thế. Tôi không thích phải thỏa hiệp với thời gian của tôi, với kế hoạch của tôi. Tôi không cần phải chu đáo với những lịch trình và kế hoạch của người khác.

Nhưng cũng có những lần, như khi cô bé 12 tuổi Molly Seabright đến tìm tôi và trông đợi ở tôi, rồi sau đó là Lisbeth, xét về mặt nào đó thì Lisbeth còn trẻ con hơn Molly nhiều, thì những khao khát xưa cũ lại ùa về và tôi tự hỏi sẽ như thế nào nếu tôi lại thấp lên cái chữ “nếu” lần nữa. Không bao giờ tôi tự cho phép mình sa đà vào ảo tưởng quá lâu. Nó sẽ làm tôi đau đớn và chẳng được tích sự gì.

Tôi đặt bát mì lên khay và mang về phòng cho Lisbeth, gõ cửa trước khi bước vào.

Mớ tóc quăn của cô ta ướt đầm và rối bù, song chí ít cũng sạch sẽ. Cô ta đã mặc bộ quần áo tôi chuẩn bị sẵn và lại tiếp tục cái tư thế ngồi ưa thích của cô suốt cả ngày hôm nay. Cô tựa lưng vào thành giường và chống cằm lên gối. Những ngón tay mân mê chiếc mặt dây chuyền một cách lo lắng.

- Ăn chút đi nếu cô có thể. – Tôi đặt chiếc khay lên chiếc bàn cạnh giường. – Nó sẽ làm dịu cái cổ họng của cô. Tôi cũng từng bị thế này rồi nên tôi biết.

Cô ta nhìn tôi, không biết nên phải làm gì. Tôi nhún vai và ngồi lên giường.

- Thế giới này sẽ lao xuống địa ngục trên một chiếc xe trượt tuyết. Tôi có thể nói gì được đây?

Lisbeth nhắm mắt lại và lắc đầu.

- Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. – Cô thì thầm. – Tôi không hiểu.

- Tôi cho rằng ở quê cô, người ta không giết người, đánh đập hay đối xử với con người như cỏ rác như vậy.

Cô ta không nghe tôi nói. Cô ôm đầu như thể muốn giữ nó lại.

- Tất cả là lỗi của tôi. – Cô lầm rầm.

- Cô phải đánh giá cao bản thân mình. – Tôi nói.

Với vẻ bối rối và tổn thương, cô mở to mắt nhìn tôi nghi hoặc.

- Hãy nghĩ rằng cô đủ sức mạnh để điều khiển mọi người, mọi vật xung quanh mình. Cô có nghĩ thế không nếu như chỉ có cô thuyết phục được Irina đừng đến bữa tiệc đó... Cả cô và tôi đều biết rằng chẳng có gì có thể ngăn cản được Irina.

- Tôi đã cầu xin cô ấy đừng đến đó.

- Và rồi cô đã làm tất cả những gì có thể.

Cô quay mặt đi và nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Tôi ước gì... ước gì...

- Nếu cô nói rằng cô ước gì mình chết đi còn hơn thì hãy tiết kiệm lời nói của mình. Đó không phải là ý nghĩ của cô mà chỉ vì đôi lúc nó tự xuất hiện trong đầu. Hãy phanh lại khi cô nghĩ đến điều đó, Lisbeth. Cuộc sống này mới chỉ bắt đầu thôi. Tôi đã sai lầm một lần rồi. Một người đã chết một cách không đáng. Tôi đứng ngay đó và chứng kiến anh ta bị bắn vào giữa mặt. Anh ta có gia đình và giờ họ đã mất anh ấy, chỉ vì tôi.

- Thế chị có cảm thấy tội lỗi không? – Cô hỏi.

- Tất nhiên, cực kỳ kinh khủng. Nhưng điều đó cũng chẳng giúp cho anh ấy sống lại, vậy phỏng có ích gì? Tôi đã mất nhiều thời gian để tự trừng phạt mình. Chẳng ai tặng thưởng huân chương cho tôi vì việc đó. Thế giới cũng chẳng trở nên tốt đẹp hơn. Không ai thích một kẻ cứ tự dày dora mình cả, Lisbeth. Giờ thì tôi cố gắng thức dậy vào mỗi buổi sáng và làm một người tử tế, tự làm điều tốt cho mình, giúp đỡ những người khác. Tôi cho rằng đây là điều tốt nhất tôi có thể làm để sửa lại lỗi lầm. Hãy tự giúp mình thoát ra khỏi những năm tháng tự hành hạ bản thân và ghê tởm chính mình. Cô sẽ dần dần cảm thấy ổn hơn.

Lisbeth nhìn tôi chằm chằm, không biết nên nói gì.

- Không biết nếu tôi là mẹ cô thì sẽ như thế nào? – Tôi chế nhạo. – Chắc Donna Reed^[26] sẽ đội mồ mà sống dậy mất.

- Donna Reed là ai vậy?

Tôi nhìn cô ta.

- Cô phải xuống địa ngục mà hỏi.

Cô không hỏi tôi tại sao nữa, tránh một bài thuyết giáo khác của người phụ nữ trung niên điên rồ.

- Tất cả những gì tôi vừa nói, Lisbeth, chỉ là để gạt bỏ hết tội lỗi trong cô. Đừng có đấm mình trong đó nữa.

- Nhưng làm thế nào đây?

- Hãy giúp tôi tìm ra nguyên nhân cái chết của Irina.

- Nhưng tôi không tham dự bữa tiệc sau đó. – Cô nhìn đi chỗ khác, dán mắt vào bức tường như thể những hình ảnh đêm hôm đó hiện lên một màn ảnh vô hình mà chỉ có cô mới nhìn thấy.

- Bữa tiệc sau đó diễn ra ở đâu? – Tôi gặng hỏi. – Cô đừng nói rằng mình không biết nhé.

Một giọt lệ to tướng lăn xuống gò má cô.

- Ở nhà Bennett. – Cô thì thầm.

Tôi không ngạc nhiên, tuy vậy, một luồng điện vẫn chạy dọc qua người. Đó chính là phản xạ có điều kiện mỗi khi nghe nhắc đến tên anh ta. Những hồi ức tồi tệ lại bắt đầu xuất hiện và tôi phát ốm lên vì điều đó, cho dù câu nói chứa đầy những thông tin cần thiết mà tôi đang muốn nghe.

- Cô ấy liên quan đến Bennett như thế nào?

- Tôi không hiểu ý chị.

- Cô ấy có yêu anh ta không? – Tôi hỏi thẳng.

Lại một giọt lệ to tướng

- Không. – Cô nói vậy, nhưng có một vẻ gì đó không chắc chắn trong giọng nói của cô. – Cô ấy không yêu anh ta.

- Nhưng họ là người tình của nhau. – Tôi nói mà không cần quan tâm đến cảm xúc của Lisbeth. Thực tế quá phũ phàng.

Cô gạt đầu, tiết ra hai giọt lệ nữa.

- Cô ấy có kế hoạch phải không?

- Tôi không hiểu ý chị. – Cô lặp lại câu vừa rồi.

- Tôi nghe nói rằng Irina muốn cầu một anh chồng giàu có.

Cô thở khó nhọc. Trong suốt đoạn nói chuyện này, cô không hề nhìn tôi.

- Lisbeth, tôi biết rằng gần đây Irina có đến bệnh viện phụ sản. Có phải cô ta có thai không?

Nhiều nước mắt hơn.

- Có phải không?

Cô gạt đầu nhẹ đến nỗi phải rất tinh tế mới nhận ra được.

- Cô ấy không yêu anh ta. – Cô nhắc lại.

- Cô đang cố làm cho tôi tin điều đó phải không, Lisbeth? – Tôi hỏi nhẹ nhàng. – Hay là cô đang cố thuyết phục bản thân mình?

Cô không trả lời. Tôi thở dài và chờ đợi, để yên cho những cảm xúc xuất hiện trong cô. Tôi nhớ

lại những tấm ảnh đã xem hai ngày vừa rồi. Lisbeth mặc bộ bikini màu mận chín, đứng cạnh Jim Brody mặc quần bơi, với nụ cười đau khổ. Lisbeth và Irina vai kề vai, má kề má cùng ngồi trên một chiếc ghế bên thành bể, tay cầm ly nước có chiếc ô nhỏ xíu. Cả hai tươi cười nâng ly như đang chúc mừng người chụp ảnh.

- Cô rất nhớ bạn mình. – Tôi

Vai cô ta rung lên khi cố kìm nén cảm xúc. Tôi nghĩ tới chai vodka trong tủ lạnh của cô, rồi những tấm ảnh dán trên cửa tủ. Quá nhiều thứ liên quan đến Irina.

- Cô ấy là người bạn tốt nhất của cô.

Cô nhắm nghiền mắt lại.

- Lisbeth? – Tôi ngập ngừng. – Irina có ý nghĩa gì hơn một người bạn không?

- Tôi không hiểu... ý... chị?

- Cô yêu cô ấy?

Giờ thì cô mới nhìn tôi, sốc và cảm thấy bị xúc phạm, cả tội lỗi nữa.

- Tôi không phải là kẻ đồng tính. Irina cũng không phải là đồng tính.

Tôi đã có đủ thông tin để kết luận rằng Irina có thể làm bất cứ điều gì mà cô ta muốn. Chẳng có gì nghi ngờ việc cô ta thích đàn ông, nhưng cũng không ngạc nhiên nếu tôi nghe thấy cũng có lúc cô ta thay đổi sở thích. Cũng không quá khó khăn để hình dung trong những cuộc truy hoan rượu chè của Câu lạc bộ Người Làm Chứng, những màn trình diễn giữa các cô gái với nhau được cổ vũ bởi hàng tá người xem, mà Irina thì mê những đám đông như vậy.

- Cô đã phải trải qua một quãng đường dài vất vả đúng không? – Tôi nói nhẹ nhàng. – Cô đến đây vì nghĩ rằng mình sẽ tìm được một công việc, kiếm ra khá khá tiền, gặp gỡ mọi người, vui vẻ. Có lẽ cô đã hy vọng sẽ gặp được tình yêu của đời mình, tôi không chắc. Nhưng những gì cô có được rất khác với những thứ mà cô mong đợi. Cô quần quanh với đám Brody và bị sa ngã. Cô là một cô bé tốt, Lisbeth. Cô không biết gì về thế giới của họ. Họ sống gấp, hời hợt và vô luân. Dù sao thì cô cũng đã phải trả giá cho những sai lầm đó rồi. Cô đã có một cuộc sống bình thường và tiếp xúc với những con người bình thường. Nhưng với đám người này, chẳng có gì là bình thường cả. Tất cả chỉ là một trò chơi. Họ cho rằng mình có quyền được hưởng những gì mình muốn cho đến khi họ chán ngấy. Đến khi đó, họ sẽ vứt bỏ như thể nó chẳng có ý nghĩa gì.

Người ngoài nhìn vào, những người luôn phải lo lắng với các khoản vay nợ và hóa đơn tiền điện, sẽ thấy rằng trong thế giới của những kẻ giàu có, mọi sự thật dễ dàng và tuyệt diệu. Nhưng cái gì trên đời này cũng có cái giá và cạm bẫy của nó. Trong kiểu sống không biết đâu là ranh giới, khó có thể nhận biết được đâu là thật đâu là giả. Nếu mọi thứ đến quá dễ dàng, thì còn đâu nữa là giá trị. Và nếu như chẳng thứ gì có giá trị thực, thì làm sao biết được khi nào ta mới thực sự cảm thấy hài lòng.

Thế giới của Bennett là như vậy. Anh ta có tất cả những gì mà bất kỳ ai cũng đều mong muốn, nhưng anh ta chẳng bao giờ hài lòng. Anh ta chộp giật tất cả những gì có thể chộp giật được, ngoại trừ sinh mạng của một con người mà thôi. Và trong cái thế giới chẳng gì còn ý nghĩa ấy, liệu ai biết được

Chúa sẽ chơi trò số mệnh như thế nào?

Bennett luôn tin vào một thế giới mà mọi thứ đều được sắp đặt theo kế hoạch của anh ta. Và điều gì sẽ xảy ra nếu như Irina quyết định cản trở những kế hoạch ấy? Điều gì sẽ xảy ra nếu cô quyết định sẽ giành giật bằng được những gì cô muốn bằng cách trói Bennett? Điều gì sẽ xảy ra nếu cô nói với anh ta rằng cô có thai và đang chờ đợi một chiếc nhẫn cưới từ anh ta?

Tôi có thể hình dung ra sự tức giận của Bennett Walker.

- Tôi hôm đó cô nghĩ rằng thế nào cũng sẽ xảy ra chuyện đúng không, Lisbeth? – Tôi hỏi. – Vậy tại sao cô không kiên quyết ngăn cản Irina đến đó?

- Tôi mệt quá rồi. – Cô thì thầm. – Tôi muốn đi ngủ một chút.

Tôi định tiếp tục gắng hỏi cô ta song lại thôi. Tôi sẽ để câu hỏi này sau vậy. Tôi không cho phép mình cảm thấy có lỗi thêm nữa. Lisbeth còn sống, còn Irina thì không. Lisbeth sẽ hồi phục lại được. Nhưng điều duy nhất tôi có thể làm được cho Irina là sự trả thù. Nếu bắt buộc phải sử dụng thêm mảnh khoe nào, kể cả việc làm tổn thương cô gái này thì tôi cũng sẽ làm.

- Một câu hỏi nữa thôi. – Tôi nói. – Cô đã bao giờ nhìn thấy Bennett Walker, hay bất kỳ người nào trong số họ, đánh đập Irina chưa?

Cô ta không đáp lại. Hoặc là cô ta giả vờ, hoặc là đã ngủ thiếp đi mất rồi. Nhưng không sao, tôi chẳng cần Lisbeth phải nói rằng Bennett Walker vẫn thường đánh đập phụ nữ.

Tôi đã mất thấy tai nghe điều đó rồi.

Chương 45

- Tôi biết là hắn ta chỉ được cái mã thôi mà – Chị bảo vệ J.Jones nói. Cô ta bấu môi và nheo mắt nhìn tấm ảnh chụp Bennett Walker. Khổ người cô ta hắn phải to bằng một cái tủ lạnh nhỏ.

- Sao lại thế? – Landry hỏi.

- Vì bọn đàn ông đẹp trai thường chỉ được cái mã thôi – Cô ta nhìn anh như thể anh là một thằng ngốc – Mà hắn có bao giờ lái cái xe đó đâu. Hắn làm cái quái gì trong xe ấy không biết? Hắn lúc nào chẳng đóng vai Ông Lớn cưỡi Porsche hay một chiếc xe đặc chủng nào đó chạy vòng quanh thành phố. Hắn chẳng bao giờ đi đâu mà lại không có mác Volkswagen. Hắn và cái gã bạn ngoại quốc tóc đen. Ồ... Tôi buộc phải nói rằng tôi cực thích anh chàng ấy.

- Cô có chắc đó là anh ta không? – Weiss lấy đầu cây bút bi gõ gõ vào đầu Bennett Walker - Cô có chắc rằng hôm đó là tôi chủ nhật không?

- Tôi có chắc không ấy à? – Cô ta có vẻ bị xúc phạm vì câu hỏi ngốc nghếch đó – Tôi có chắc không ư? Đó là nghề của tôi, là công việc của tôi. Thế anh có chắc rằng mình là thám tử không đấy?

- Để tôi phải hỏi cái gã kia câu đó mới được, cô Jones nhỉ - Landry nói tỉnh bơ.

Cô ta cười sảng sặc như đạn đại bác. Bộ ngực khổng lồ của cô ta phập phồng như sóng biển.

- Anh có khiếu hài hước đấy.

- Không – Landry nói – Chưa chắc đâu.

Chị bảo vệ quay sang Weiss.

- Cung ơi, tôi trực ở đây suốt cái đêm khốn kiếp đó. Ai đến, ai đi tôi đều biết cả. Ở đây chỉ có mỗi việc đó là thú vị thôi. Chứ anh nghĩ tôi ngồi cả đêm để tỉa móng chân chắc? Anh nghĩ tôi chỉ biết xem phim thôi à?

- Thế tối hôm thứ bảy cô có trực không? – Landry nhấn mạnh.

- Không, hôm thứ bảy tôi được nghỉ. Tôi cũng phải sống mà, tôi không thể cứ ngồi đây quanh năm suốt tháng như cục thịt được.

- Không sao – Weiss có vẻ sốt ruột – Chúng ta có băng ghi hình rồi mà. Đi thôi.

Landry cảm ơn người trực cổng và đi theo Weiss, lúc này đã ra gần tới ô tô.

- Thế nào? – Weiss nói – Đã có đủ bằng chứng để chìa lệnh khám xét nhà Walker chưa. Cuốn băng video và một nhân chứng sống đã chứng minh rằng hắn sử dụng xe của nạn nhân.

Máy điện thoại của Landry đổ chuông. Elena. Anh đặt một ngón tay lên môi và nhắc máy.

- Landry nghe đây.

- Vụ sau bữa tiệc diễn ra ở nhà Bennett Walker trong câu lạc bộ Polo. Lisbeth nói với em như vậy.

- Vậy sao. Cảm ơn em.

Anh cúp máy rồi quay sang Weiss.

- Bữa tiệc được tổ chức ở nhà Walker. Giờ chúng ta đã có đủ chứng cứ để xin lệnh khám nhà rồi. Cho hắn đo ván đi.

Chương 46

Tôi cầm điện thoại đi đi lại lại trong phòng khách, chưa biết nên làm gì tiếp theo. Chẳng lẽ tôi lại lân la chỗ hàng xóm của Bennett trong Câu lạc bộ Polo và hỏi xem tối hôm thứ bảy có ai nhìn thấy anh ta giết cô gái không. Thật quá lố bịch.

Tôi có thể thấy rõ một điều rằng, bảo vệ khu nhà sẽ bắt tôi để giao nộp cho Landry trong lúc anh đang tiến hành vụ khám xét nhà Bennett. Hay ho quá.

Anh không yêu cầu tôi điều tra láng giềng của Bennett. Anh có quyền xâm nhập tư gia của người khác để điều tra còn tôi thì không.

Chắc chắn anh sẽ sớm xin được lệnh khám xét, tôi biết thế. Nếu ở vào địa vị anh, tôi cũng sẽ làm như vậy. Tôi tự hỏi liệu anh có thể làm được điều đó trước khi cha tôi ra tay bẻ gãy cán cân công lý. Nếu như anh có cơ hội bị ngáng trở trong công việc, thì may ra mới nhận thấy một điều rằng, còn có thứ luật khác nữa nằm trong tay những người như Bennett Walker và Edward Estes. Lúc đó bàn tay thép của công lý sẽ được đeo găng tay đồ chơi của trẻ con. Những người sẵn sàng chống lại tội phạm sẽ dễ dàng bị đánh bật lại đằng sau. Những tay luật sư cấp quận cũng sẵn sàng thỏa hiệp với điều đó.

Còn rắc rối ư? Chắc chắn bố vợ Walker cũng vẫn thẳng tiến trong việc tranh cử vào Đảng Cộng hòa. Còn anh ta đâu có ý định hành hung phụ nữ. Đó chỉ là tai nạn mà thôi. Cùng lắm là chỉ mắc tội ngộ sát không cố ý.

Cha tôi cũng không bao giờ rút lui trong bất kỳ lời bào chữa nào. Ông sẽ điều khiển phiên tòa như trong phim. Ông ta sẽ moi tiền của Bennet và gọi hết nhân chứng này đến nhân chứng khác. Toàn nhân chứng chuyên nghiệp cả. Ngân sách của bang dành cho cả phiên tòa chỉ là chút tiền lẻ so với những gì ông ta nhận được. Trong khi luật sư bang còn đang phải xin tài trợ cho giấy viết và bút mực, thì ông ta sẽ chia tiền cho tất cả người làm chứng và mau chóng thuyết phục được tòa theo kiểu chín xu đổi lấy một hào.

Ít ra thì bây giờ nạn nhân cũng không thể rút lại lời khai để đòi lấy một tài khoản sáu con số được.

Tôi bồn chồn nhìn Lisbeth. Liệu có phải cô ta đang giả vờ ngủ không. Nếu bây giờ tôi rời khỏi phòng, liệu cô ta có trốn ra ngoài êm ru? Ánh đèn bàn cạnh giường ngủ chiếu vào mặt cô ta khiến nó ửng đỏ lên như hổ phách. Trông cô như một đứa bé 12 tuổi với những lọn tóc quăn dày xõa xuống gối. Một cô gái nhỏ đang mơ thành công chúa.

Tôi bước vào, trùm chiếc chăn len casomia lên người cô và sờ lên trán xem có sốt không.

Điện thoại trong tay tôi bất chợt rung lên. Tôi bước ra ngoài để nghe máy.

- Elena à? Juan đây. Anh đang cần nói chuyện với em.

- Em đây. Cứ nói đi.

- Không, không. Không phải là qua điện thoại. Anh muốn gặp em.

- Có việc gì vậy?

- Em lại làm khó dễ anh rồi.

- Ô, em biết anh muốn gì, nhưng lúc này tâm trạng em không tốt, Juan ạ. Lisbeth Perkins vừa bị đánh đập và bị chìm xuống nước.

- Sao? – Anh có vẻ sốc khi nghe điều đó. – Lisbeth ư? Chuyện xảy ra khi nào? Và đầu đuôi thế nào?

- Đêm hôm qua, cô ấy đang kiểm tra ngựa thì bị một kẻ nào đó bắt cóc.

- Ôi, lạy Chúa tôi.

- Em đang nghĩ xem liệu mình có nên buồn vì chuyện đó hay chỉ nhún vai là xong. – Tôi nói về mĩa mai. – Đặc biệt là khi chứng kiến cô ấy không chết nhưng chỉ mong mình chết đi cho rồi. Anh nghĩ thế nào về chuyện này?

- Anh nghĩ em đang cố gắng làm cái điều mà anh đang định làm.

Tôi ngáp ngừng.

- Anh đã suy nghĩ rất nhiều em ạ, anh đang tìm lại tâm hồn mình.

- Rất vui vì anh cũng có ý nghĩ đấy.

- Anh cho rằng mình đáng bị như thế.

- Em cho rằng anh đáng bị rồi.

- Anh thốt lên một tiếng thở dài và cố gắng quay lại chủ đề cũ.

- Anh xin em, Elena. Hãy đến gặp anh, hoặc anh có thể đến chỗ em. Em muốn thế nào cũng được.

Tôi không muốn cho anh ta đến nhà trong khi nhân chứng duy nhất của tôi đang run cầm cập trên giường ngủ. Tôi không có lý do gì để tin tưởng anh ta. Thậm chí tôi còn cá tiền rằng một kẻ nào đó trong cái đám ấy đã tự tay tấn công, hoặc thuê người để dẫn mặt Lisbeth. Tôi không nghi ngờ gì về chuyện đêm hôm trước chúng đã tụ tập lại với nhau sau khi điều tra được lý lịch của tôi. Brody biết rằng tôi đang cố gắng khai thác thông tin từ Lisbeth. Và đương nhiên Barbaro cũng vậy. Thay vì gạt bỏ tôi, chúng quay sang Lisbeth. Giống như tắt vòi nước thì dễ hơn là tống cái thùng đi.

- Về việc gì vậy?. – Tôi hỏi.

- Bennett.

Tôi không nói gì.

- Hẹn em ở tầng dưới quán Tay Chơi nhé. Anh muốn nói chuyện với em trước khi đi gặp cảnh sát. Anh xin em, Elena, hãy cho anh một cơ hội.

Anh ta đề cập đến Bennett. Tôi không thể sững sốt hơn được nữa. Tôi khắp khởi hy vọng, rồi lại thấy nghi ngờ.

- Một tâm hồn và một ý thức. Khó có thể tin được đó là sự thật. – Tôi nói.
- Đến đây đi, anh xin em.
- Em sẽ đến đó vào lúc 8 giờ tối. – Tôi nói rồi cúp máy.

Chương 47

Hai chiếc xe của đài truyền hình đổ chình ình trong bãi đậu chính của quán Tay Chơi. Những chùm dây rợ lằng nhằng nổi từ xe tải cho tới trước khu nhà chính. Đèn flash được đặt trên những chân đế ba chạc, sẵn sàng lóe sáng bất cứ lúc nào để phụ trợ cho các máy

Vụ Irina được lên bản tin chính với các tin đồn về Câu lạc bộ Người Làm Chứng và những thành viên của nó. Quán Tay Chơi lại là nơi công cộng cuối cùng mà Irina lui tới vào tối thứ bảy, tất nhiên phải được lựa chọn để quay cảnh nền. Tôi nhìn thấy một phụ nữ tóc vàng trông có vẻ lo lắng đang bước vào trong.

Anh chàng cổ ngỗng vẫn làm việc ở vị trí cũ. Tóc cậu ta xịt keo dựng đứng lên. Cậu ta có vẻ như đang suy nghĩ rất lung.

- Anh bạn Jeff của cậu đâu rồi? – Tôi hỏi.

- Tôi không biết – Cậu ta thở hắt ra – Nó đến muộn, đâm ra tôi bận quá.

Cậu cắt ngang câu chuyện để ra mở cửa cho một chiếc Bentley màu kem. Tôi đi vào trong, xuống tầng dưới và thông báo cho cô phục vụ biết rằng tôi đang đợi Barbaro. Từ khoảng cách này, tôi đã có thể nhìn thấy cái mục tiêu của báo giới song chẳng lẽ lại quay đi. Bennett Walker và cha tôi đang ngồi ăn tối ở bên trong. Cái đám đông bầu xâu kia chẳng hề làm cho giấy chứng nhận vàng của cha tôi sút mẻ đi tẹo nào. Ông càng muốn cho mọi người chứng kiến cảnh Bennett đẹp trai, ăn mặc sang trọng, cư xử lịch thiệp đang bàn chuyện nghiêm túc với ông luật sư cũng đẹp trai, ăn mặc sang trọng và đáng kính trọng của anh ta. Chỉ cha tôi là có khả năng ép ban điều hành câu lạc bộ cho phép phóng viên mang camera vào trong nhà ăn.

Tôi không tiến thêm nữa nhưng cũng không thể không nhìn họ. Cha tôi vẫn đang nói chuyện và chưa nhận ra tôi. Mái tóc ông đã ngả sang màu muối tiêu và khuôn mặt hơi chảy xệ một chút, nhưng ngoài những điều đó ra thì chẳng có gì thay đổi. Ông vẫn lịch lãm, thông minh và tự tin trước ống kính. Những cảm xúc lẫn lộn bắt đầu xuất hiện. Chỉ vì những câu chuyện dây dưa đến Bennett, còn thì tôi không muốn cảm thấy bất kỳ điều gì nữa khi tôi nhìn thấy ông sau ngần ấy năm. Những hồi ức của 21 năm về trước dâng lên như sóng thủy triều. Những cảm giác giận dữ, nổi loạn, tội lỗi luôn xâm chiếm bất cứ khi nào ông nhìn tôi bằng cặp mắt lạnh lùng và không hài lòng. Và giờ thì ánh nhìn ấy bắt gặp đôi mắt tôi khi ông đang ngồi ăn cùng một kẻ hiếp dâm và suýt giết chết một mạng người, kẻ đã hủy hoại cuộc sống của tôi trong suốt 20 năm qua.

- Elena – Ông nói bằng giọng chiều có nhã nhặn thường lệ, như thể ông vua rủ lòng đoái hoài tới kẻ thường dân áo v

Khóe mắt tôi cay cay và tôi tự giận mình vì điều đó. Nhưng tôi chỉ có một giây để loay hoay cùng cảm xúc vì ngay lập tức, hai chiếc camera đang quay cảnh cha tôi và Bennett để đưa lên bản tin lúc 11 giờ đã chĩa sang hướng khác sau khi nhận ra tôi là ai.

Tôi bị bấy rồi. Tôi sẽ rời chỗ này như một kẻ nhát gan hay ở lại và đối diện với họ đây? Chẳng có sự lựa chọn nào cả.

Tôi cố giữ bình tĩnh. Ông ta cách tôi chưa đầy ba mét. Tôi tiến một bước, rồi bước nữa về phía ông.

- Edward – Tôi bắt chước đúng cái giọng của ông ta.

Tôi có thể nhìn thấy cơ hàm của ông hơi nghiêng lại. Tôi đã không còn gọi ông là cha từ khi tôi 12 tuổi, bất chấp sự tức giận của ông. Tôi chẳng bao giờ phải quy lụy ông ta cả. Ông đã trừng phạt tôi hết lần này đến lần khác vì sự thiếu tôn trọng này, nhưng vẫn chẳng hề làm tôi nao núng. Thứ quý giá nhất đối với tôi là những con ngựa, mà tôi thì biết rằng ông sẽ chẳng bao giờ tước chúng khỏi tay tôi, vì điều đó chỉ tổ càng làm cho ông trở thành một tên bạo chúa.

Tôi liếc nhìn Bennett, rồi lại nhìn sang Edward.

- Lại như trước thôi – Tôi nói – Bennett đã phá đời một người phụ nữ, còn ông lại bảo vệ hành vi của anh ta và gạt tôi sang một bên.

Ông ấy giận điên lên nhưng không thể hiện điều đó ở nơi công cộng. Ông đứng lên, như những quý ông sẽ làm thế. Bennett vẫn ngồi im và bấu môi.

- Cần thận đấy, Elena – Cha tôi nói nhỏ.

- Cần thận ư? – Tôi nói to cho tất cả mọi người cùng nghe thấy – Về chuyện gì cơ chứ? Về chuyện ông đang đe dọa tôi ấy à?

- Đừng nói điều gì vu cáo nhé – Ông vẫn nói bằng cái giọng nhỏ nhẹ như đang nói chuyện với trẻ con.

Tôi cười to và sau đó nhếch mé

- Sẽ là lời vu cáo nếu như đó không phải là sự thật.

Máy ảnh chớp lia lịa.

Ông lắc đầu buồn bã.

- Thật đáng tiếc là con đã trở nên cay độc thế này.

Quả là một ông vua nhân từ. Mẹ kiếp.

- Ông thất vọng lắm sao? – Tôi vẫn bình tĩnh – Chính xác là ông đã khiến tôi thành thế này đây.

Ông ta thờ dài như một người cha đã phải chịu đựng lâu ngày.

- Con không nên tự hành hạ mình, Elena. Không tốt cho con đâu.

Câu này hàm ý rằng tôi là một kẻ thần kinh không bình thường.

- Vâng, *thưa cha* – Tôi phát âm từ đó một cách độc địa đến nỗi có thể ông sẽ không bao giờ muốn nghe lại cái từ ấy nữa – Chỉ khi nào con nghĩ rằng cha không thể làm cho con thất vọng hơn những gì cha đã từng làm. Xin chúc mừng.

Tôi quay người và bước đi.

- Cha sẽ chuyển lời hỏi thăm tới mẹ của con – Ông ta nói – Nếu như con muốn cha làm thế.

Tôi vẫn đều bước. Tôi hoàn toàn không quan tâm đến việc người ta nghĩ tôi là một đứa con vô ơn như thế nào. Người ta có thể nghĩ xấu về tôi nhiều hơn thế, nhưng tôi mặc kệ.

- Cô Estes.

- Cô Estes.

Tôi xua tay ra ý rằng tôi không muốn nói chuyện với báo chí. Chắc họ sẽ không cố gắng theo chân tôi vào tận trong toilet.

Tôi hơi hoa mắt, run người và mồ hôi túa ra như tắm. Tôi nôn mửa, xúc miệng và vã nước lạnh lên mặt. Tôi không dám nhìn mình trong gương, sợ phải thấy một khuôn mặt đang bị tổn thương.

Tôi lại xúc miệng thêm lần nữa, sau đó lấy ra một viên ngậm trong ví. Khi tôi quay lại sảnh, không còn ai ở đó nữa. Lũ chó săn hản đã quay lại chỗ cha tôi để tranh cướp vài miếng thịt. Tôi ra sân thượng và nhìn thấy Barbaro.

Mắt tôi lóe lên. Tôi tiến thẳng ra chỗ anh ta.

- Anh là thằng chó đẻ thối tha – Tôi cố gắng để không hét to lên – Anh là đồ bẩn thỉu, đồ con hoang, đồ chó đẻ. Anh đã dàn xếp vụ này để lừa tôi.

- Không, Elena, anh thề.

Tôi nhìn anh ta đầy khinh miệt đến nỗi anh ta có thể chết đi được.

- Elena, xin em – Anh ta chụp lấy cánh tay tôi khi tôi định bước đi. Tôi giằng ra. Tim tôi đập thình thịch vì tức giận. Tôi ra cửa bên cạnh và trèo lên cầu thang ngoài trời.

Tôi biết anh ta đang đi theo tôi nhưng tôi vẫn bước.

- Anh không biết là họ lại ở đây – Anh ta đuổi kịp khi tôi đi về phía bãi đậu.

- Thôi, xin anh. Anh không nghĩ ra câu nào dễ chịu hơn à.

- Đó là sự thật. Anh thề. Anh không bao giờ làm điều đó với em cả.

- Sao lại không? – Cuối cùng thì tôi cũng dừng lại và nhìn thẳng vào mắt anh ta. Lúc này, tòa nhà câu lạc bộ đã bị cây cối che khuất một nửa – Sao lại không chứ, Juan? Jim Brody là bát cơm của anh. Chẳng lẽ tôi phải tin rằng anh sẽ từ chối dàn xếp vụ này nếu như ông ta yêu cầu ư? Bennett lại là bạn thân nhất của anh nữa. Anh cũng không giúp anh ta nếu như anh ta yêu cầu ư? Anh làm điều đó còn tuyệt vời hơn tôi tưởng nữa cơ.

- Anh...

- Hoặc là ông bố già yêu quý của tôi đã tự dàn xếp. Tôi chắc rằng ông ta đã tìm gặp anh. Anh cũng ngồi chung thuyền với Ben, và Chúa ơi, ông ta còn là luật sư của anh nữa chứ.

- Anh đã từ chối. Brody yêu cầu, nhưng anh đã từ chối.

- Thế thì anh là con chuột cống đang lẩn trốn khi thấy thuyền sắp chìm đúng không? Anh đang tự tìm cách thoát ra khỏi vụ này đúng không?

- Anh chẳng hề cảm thấy có lỗi gì cả, là em cứ nhìn theo hướng khác đấy thôi.

- Vậy ư? Thế cô gái chết đúng vào lúc anh nhìn đi chỗ khác hả. Nhìn đi chỗ khác thì không có tội đúng không.

- Anh không ở đó – Anh ta vẫn cương quyết.

- Lại một câu chuyện mới nào nữa của anh đây?

- Không phải thế. Nghe anh nói đây này – Anh nhìn ra phía sau tôi để kiểm tra xem có camera hay máy ghi âm theo dõi không, nhưng chẳng có ai chú ý đến chúng tôi – Anh không ở đó cả đêm.

Mạch đập của tôi đã điều hòa trở lại và tôi quan sát khuôn mặt anh dưới ánh trăng mờ nhạt. Cách đây đã lâu, tôi từng là một kẻ nói dối. Tôi rất xuất sắc trong chuyện đó. Nếu Barbaro mà còn qua mặt được tôi thì anh ta quả là thiên tài.

- Thế anh ở đâu? – Tôi hỏi.

- Anh có đến nhà Bennett sau bữa tiệc nhưng không ở lại. Anh không muốn tham gia vào đó.

- Tham gia vào cái gì? – Trong óc tôi đầy những hình ảnh bản thủ và dê tiện.

Anh quay đi chỗ khác.

- Anh không phải là thiếu niên. Anh đã dự nhiều bữa tiệc. Điều đó chẳng ai lạ gì.

- Vì Chúa, cứ nói tiếp đi – Tôi thốt lên – Tôi cũng đã trưởng thành rồi. Còn anh, như anh vừa nói đấy thôi, cũng chẳng phải là thiếu niên nữa. Đừng làm lãng phí thời gian của tôi bằng cách giả bộ lúng túng, hay cố tìm câu nào dễ chịu hơn đối với tôi. Chẳng có chuyện gì của anh có thể làm tôi sốc cả.

- Irina... đã say. Cô ấy uống nhiều – Anh bắt đầu – Tất cả mọi người đều dùng thứ này hoặc thứ khác. Irina nói với Jim Brody rằng cô ấy muốn tặng anh ta một món quà rất đặc biệt cho ngày sinh nhật.

Anh ta có vẻ không thoải mái khi nhớ lại câu chuyện này. Tôi chờ đợi.

- Irina là cô gái duy nhất về nhà của Bennett đêm hôm đó – Anh nói.

Tôi cảm thấy phát ốm vì những hình ảnh trong phần còn lại của câu chuyện. Irina căng cáo, say mềm và nửa tá đàn ông ở đó chỉ còn một ý nghĩ duy nhất trong đầu.

- Cô ấy muốn...

Tôi gờ tay lên ý rằng đã đoán trước hết chi tiết rồi. Những chi tiết về vụ trác táng đó thế nào không quan trọng. Chỉ có một điều duy nhất là có ý nghĩa mà thôi.

- Ai giết cô ấy? – Tôi hỏi.
- Anh không biết. Anh đã nói rồi. Anh về. Anh đi bộ về đây để lấy xe.
- Thế có ai nhìn thấy anh rời khỏi nhà anh ta không?
- Tất cả bọn họ đều đang bận rộn với việc đó mà.
- Có ai nhìn thấy anh đi bộ ra đây không?
- Không. Nhưng anh có nhìn thấy Beth – Lisbeth – khi anh về bãi đậu xe.
- Lại xem nào. Lisbeth rời khỏi bữa tiệc từ lúc 1 giờ cơ mà.

Barbaro nhún vai.

- Anh nghĩ đây là cô ta. Trông rất giống. Lúc đó anh vào xe rồi. Cô ta đi bộ qua. Cô ấy nhìn anh. Anh còn nhớ là anh đã nghĩ trông cô ấy cứ là lạ thế nào ấy. Nhưng mà anh cũng say quá rồi nên biết đâu là anh nhà

- Em cũng cho là như thế.
- Em có thể hỏi cô ấy – Anh gợi ý.

Tôi không nói gì. Tôi nhớ tới khuôn mặt đẹp trai của Barbaro trên bìa cuốn tạp chí Sidelines đặt ở bàn ăn nhà Lisbeth. Tôi nhớ tới những tấm ảnh chụp anh ta và những gã bạn thân dán trên cánh tủ lạnh trong phòng bếp của cô. Hẳn là anh ta cho rằng Lisbeth sẽ đồng ý với điều đó vì cô ta đang mê anh. Hoặc là anh ta đã tính đến việc cô sẽ im lặng khi nhớ đến cái đêm kinh hoàng hôm trước, có kẻ đã thì thầm vào tai cô. Đây là kết cục dành cho những đứa con gái nhiều chuyện.

- Không có ai khác sao – Tôi nói.
- Anh còn nhìn thấy Quái vật chạy quanh đây – Anh nói.
- Làm thế nào mà anh lấy được chìa khóa? – Tôi hỏi – Bọn phục vụ giữ chúng, mà họ thì về từ trước đó rồi.
- Anh chỉ đưa cho họ chìa phụ thôi. Chìa chính anh cầm rồi.
- Và không ai ở đây nhìn thấy anh?
- Không.
- Chẳng người nào chứng thực cho câu chuyện của anh.

- Không – Anh trở nên mất kiên nhẫn với hàng loạt câu hỏi của tôi, trong khi anh đang cố gắng làm một việc tốt và có ý nghĩa.

Tôi không thêm quan tâm. “*Tôi*” và “*có ý nghĩa*” là hai từ mà chẳng gã nào trong đám anh ta định nghĩa gì khác hơn là những từ nghe quen quen. Tôi nhún vai.

- Em chỉ hỏi anh những câu mà bất kỳ một thám tử nào cũng sẽ hỏi thôi.

Anh vẫn có vẻ như đang bị xúc phạm.

- Anh ước gì lúc đó mình có thể gặp hàng chục người nhưng chẳng có ai cả. Lúc đó anh không biết là sau này mình sẽ phải ần tới một người làm chứng.

- Mà nếu muốn có thì cũng dễ thôi, đúng không? Tất cả những gì anh cần làm chỉ là nhấc điện thoại lên, đúng không?

Barbaro không nói gì. Anh không cải chính lại câu vừa rồi bởi vì anh biết rằng điều đó không sai.

- Ai giết cô ta? – Tôi hỏi lại.

- Anh không biết.

- Anh cho rằng ai đã làm việc đó?

Anh đưa tay lên ôm mặt và bước vòng tròn.

- Bennett đã gọi cho anh – Anh nói – Ngay lúc trời tờ mờ sáng.

- Anh ta cần một người làm chứng?

- Ừ.

Tôi cũng vẫn nhớ cú gọi ấy. Không phải điện thoại, mà là trực tiếp. Hai mươi năm trước. Lúc 4 giờ sáng. Khi tôi vẫn còn đang ngủ say. Bennett tự vào nhà tôi. Tiếng dội nước trong buồng tắm dành cho khách khiến tôi thức giấc và bối rối. Tại sao anh ta lại tắm trong buồng tắm dành cho khách? Khi tôi ra ngoài xem sự thể thế nào thì cửa đã bị khóa bên trong.

Cảm thấy hơi bồn chồn, tôi quay trở về giường. Một lúc sau, anh ta chui vào chăn cạnh tôi, người ấm và trần truồng. Khi tôi cự mình, anh ta nói rằng anh ta nằm đây suốt vài tiếng rồi.

- Không phải – Tôi thì thầm. Một nỗi sợ hãi mơ hồ ngọ nguậy trong người tôi.

- Nhưng em sẽ nói điều đó là vì anh chứ, đúng không cung? Em sẽ nói điều đó vì anh...

Tôi cảm thấy phát ốm lên vì cái hồi ức đó.

- Sau đó anh ta bảo anh rằng Irina đã chết - Barbaro nói – Khi anh ta tìm thấy cô ấy trong bể bơi thì cô ấy đã chết rồi. Anh ta nói rằng chắc cô ấy bị chết đuối

- Và anh đã tin? – Tôi nói.

- Anh đã muốn tin anh ta. Anh ta là bạn anh. Anh không thể cho rằng đây không phải là tai nạn.

- Nếu là tai nạn, sao anh ta không gọi 911?

- Cô ấy chết rồi – Anh giải thích – Anh ta sợ xì căng đan. Anh ta giàu có, con nhà có thế lực. Vợ anh ta lại dễ bị xúc động...

- Em tự hỏi anh ta nghĩ gì khi bận rộn với việc làm tình cùng các cô gái 20 tuổi – Tôi nói – Và bởi vì Irina đã chết rồi, anh ta còn gì phải lo lắng về người vợ bệnh tật của mình nữa. Anh ta và anh, nghĩ ra một ý tưởng hoàn hảo để chấp nhận là ném xác cô ta xuống kênh đào cho các sinh vật dưới nước rửa mắt và môi, rồi một con cá sấu giấu nửa thân cô ta dưới một khúc cây cho đến thối rữa để dành cho bữa tối.

Barbaro nhắm nghiền mắt lại, như vậy nếu làm thế thì anh sẽ không phải nhìn thấy những hình ảnh mà tôi vừa tô vẽ nên. Giọng anh hơi run rẩy.

- Anh không biết gì. Anh thề đấy. Anh không biết anh ta đã làm gì với cô ấy mãi cho tới thứ hai.

- Và điều đó thì khác gì nào Juan? – Tôi lắc đầu và giơ tay lên – Đừng trả lời. Đừng nói gì thêm nữa.

Chúng tôi lặng im mất một lúc. Barbaro nhìn mông lung về một hướng, nghĩ xem tôi còn chưa biết điều gì. Tôi cũng nhìn về một hướng khác, nghĩ về cô gái trẻ Irina đầy sức sống và còn cả tương lai đang hứa hẹn ở phía trước, nếu như không có hai gã đàn ông lệch lạc này và nửa tá gã đàn ông khác tin rằng, luật lệ trong xã hội công bằng chẳng ăn nhằm gì với chúng.

Cô ta đã có hai sự lựa chọn bất cần và ngốc nghếch. Và bi kịch đã đến khi cô phải trả giá bằng chính tính mạng của mình.

- Irina có cho rằng anh ta sẽ cưới cô ấy không? – Tôi hỏi.

Barbaro nhìn tôi bối rối.

- lại nghĩ thế được? Cô ta thừa biết là cậu ấy có vợ rồi kia mà.

- Em cho rằng con bé đã có thai và cô ta muốn phong tỏa Bennett. Tất cả đã rõ ràng rồi. Em không cho rằng người vợ của anh ta lại là trở ngại đối với cô ấy.

Cô gái còn trẻ, xinh đẹp, sôi nổi, khiêu khích, quyến rũ. Thật không may, cô không nhận ra rằng tất cả những gã đàn ông giàu có chỉ cần những điều đó cho một người tình mà thôi. Hai thứ mà cô ta đang thiếu thì Bennett Walker lại có cả hai: tiền bạc và những mối quan hệ.

- Anh không bao giờ nghĩ rằng những chuyện như thế này sẽ xảy ra – Barbaro nói khẽ.

- Ủ - Tôi trả lời từ tốn – Tất cả chỉ là trò chơi vui vẻ cho đến khi một người nào đó mất mạng.

- Bây giờ sẽ thế nào? – Anh hỏi.

- Anh đi mà hỏi Landry ấy.

Tôi rút điện thoại ra khỏi túi nhưng lại lưỡng lự trước khi bấm số của Landry.

- Anh có thể tự gọi cho anh ấy – Tôi nói – Tại sao anh lại kể với em chuyện này trước?

- Anh làm điều này là vì em, Elena – Đôi mắt nâu của anh nhìn tôi một cách thành thật – Bởi vì những điều mà em đã nói với anh tối hôm qua. Anh không phải là loại đàn ông như vậy.

Thật là một câu trả lời tuyệt vời. Song tôi không tin anh ta.

- Em cũng hy vọng thế - Tôi nói không một chút cảm xúc và sau đó mở máy, bấm số của Landry.

Chương 48

- Thế quái nào mà sếp lại nghĩ rằng chúng ta phải gọi điện cho luật sư của hắn trước khi đưa lệnh khám xét? – Landry thốt lên. – Khốn kiếp không thể tả được.

- C lịch sự thôi mà – Dugan nói.

- Lịch sự ư? Chúng ta bắt đầu phải làm việc lịch sự từ khi nào vậy?

Dugan liếc nhìn cái gã mặc áo ba khuy đang đứng cạnh bàn làm việc. *Thời này ai còn mặc áo ba khuy nữa.* Landry nghĩ bụng.

- Trợ lý luật sư bang Paulson đây sẽ giải thích cho anh rõ điều đó. – Dugan nói.

Landry liếc nhìn Paulson, một gã ẻo ợt đeo kính gương tròn đầy huênh hoang.

- Anh đã soạn thảo bao nhiêu cái lệnh khám nhà những kẻ tình nghi giết người rồi?

-Ồ, tôi...

- Tôi hỏi anh là bao nhiêu. – Landry nói. – Chưa cái nào, đúng không. Cho nên tôi nói để anh rõ, Paulson. Không phải là chúng ta đang gửi thiệp mời. Nếu chúng ta làm việc đó, kẻ tình nghi sẽ có thời gian để xóa dấu vết và thủ tiêu mọi chứng cứ.

- Đây có phải là kẻ tình nghi giết người đâu. – Paulson đáp. – Gia đình nhà Walker rất nổi tiếng ở Florida, và gia đình nhà vợ ông ta cũng vậy.

Landry nhìn Paulson, rồi nhìn lại Dugan.

- Sếp có tin được cái gã này không? Sếp có tin được cục phân bò này không? Bennett Walker rõ ràng là đã giết hại một cô gái rồi ném xác cô ta xuống cho cá sấu. Hắn ta cũng có khả năng hành hung một nạn nhân khác để bịt miệng. Tôi ỉa vào quan tâm đến việc hắn ta là ai hay gia đình hắn...

- Nhưng thống đốc bang rất quan tâm đến câu chuyện này. – Paulson nói.

Landry tức đến nỗi không nói được câu nào. Anh bỏ về phòng mình, lấy hai tấm ảnh từ danh mục tài liệu lưu trữ về vụ Irina Markova và trở về phòng Dugan. Anh giờ tấm ảnh 8x10 chụp Irina trong phòng giải phẫu và trước khi chết lên cho Paulson xem.

- Đây là những gì mà anh đang bảo vệ. Cái gã đó làm việc này đ

Paulson hơi lùi lại, giật nảy lên khi nhìn thấy khuôn mặt bị cắt vụn ra.

- Chúng ta không bảo vệ anh ta. – Paulson cải chính. – Mà là chúng ta đang nói về sự thận trọng. Đâu có ai quay ngược lại vấn đề chỉ vì nhân thân của Bennett Walker...

Landry trợn mắt.

- Rõ ràng...

- Xem lại nào, James. – Dugan lên tiếng. – Nếu như Edward Estes cũng có mặt ở đó trong lúc khám xét, thì ông ta sẽ không thể buộc tội cậu là dựng chứng cứ giả mạo được.

- Tại sao không? – Landry nói. – Cái lão đó là một kẻ nói dối chuyên nghiệp. Lão còn bán đứng con gái mình để đổi lấy sự tự do của Walker.

- Cứ quay băng video lại là xong. – Dugan nói. – Quay cả Estes nữa.

- Và bây giờ chúng ta lại phải chờ đội quay phim đến. – Landry cau mày, - Sếp còn muốn Steven Spielberg làm đạo diễn nữa chắc? Để tôi gọi điện thử xem. Mà quái quỷ, nhà Walker cũng quen biết ông ta đấy. Có thể chúng ta sẽ đề xuất.

Dugan cau có nhìn anh.

- Cứ thử xem. Chúng ta có biết Walker hiện giờ ở đâu không?

Landry nhún vai.

- Làm sao mà tôi biết được. Sếp có để tôi gắn chip theo dõi hắn đâu.

- Có thể gắn chip theo dõi nhà hắn. – Dugan nói. – Hãy để yên mọi thứ. Chúng ta chỉ gọi Edward Estes vào giờ phút cuối cùng.

- Tôi sẽ đi cùng anh để phụ việc khám xét. – Paulson nói.

- Đến đó phục vụ cà phê nh – Landry nói. – Tôi uống đen với hai viên đường, hoặc espresso cũng được. Sẽ phải mất cả đêm đấy. Chắc là nhà Walker sẽ gọi Starbucks để tăng cường.

Anh rời khỏi phòng trước khi bị Dugan đuổi ra và trở về bàn làm việc của mình. Sau lần đụng độ với Walker ở quán Chukker, anh đã hứa rằng sẽ đá đít và tống cổ hắn vào tù, xem còn ai biết hắn là ai nữa không.

Cặp kính trễ xuống mũi, anh kiểm tra mail để cố gắng tập trung trở lại. Chẳng có thông tin gì từ phòng nghiên cứu vân tay, chẳng có thông tin gì từ Gitan. Có một bức thư làm anh chú ý. Anh nhấp vào đó. Bức thư khẩn anh gửi cho Interpol tối qua đã có hồi đáp. Anh cau mày khi đọc nó.

Weiss bước vào, mặt lộ vẻ vui mừng.

- Vết giày trên sàn xe ô tô và vết giày trên hiện trường có vẻ khớp nhau. Cậu lấy được lệnh khám xét chưa?

- Rồi. – Landry không nhìn anh ta, - Chúng ta phải gắn chip theo dõi nhà Walker ngay bây giờ. Một số luật sư bang hăm tài cũng đi cùng mình, và còn phải chờ hai nhà quay phim nữa.

- Một đại gia đình vui vẻ. Còn ai nữa không? Walker thì sao?

- Có cả luật sư của hắn nữa.

- Cậu đang chế nhạo tôi đấy à?

- Một cử chỉ lịch thiệp của văn phòng cảnh sát trưởng hạt Palm Beach. – Landry nói.

- Thế có bánh và cà phê nữa không?

Landry không trả lời.

- Cậu đang xem gì thế? Phim sex à?

- Xem này. – Landry chỉ vào màn hình, - Juan Barbaro đã bị thẩm vấn vì liên quan đến một vụ giết hiếp ở Lon hồi năm 2001.

- Sao nữa?

- Không sao. Bị thẩm vấn rồi lại được thả ra.

Weiss nhướn mày.

- Ai làm chứng cho hắn hôm thứ bảy?

- Hắn ở cùng Walker. Và Walker ở cùng hắn.

- Tiện nhỉ.

- Ừ.

- Hắn là kẻ duy nhất trong đám đó dám đưa mẫu thử DNA cho chúng ta. – Weiss nói, - Hắn là hắn chắc rằng mẫu thử đó không khớp với mẫu chúng ta đang có. Điều đó chỉ có nghĩa là hắn không quan hệ tình dục an toàn cùng cô gái, song không có nghĩa là hắn không giết cô ta.

- Nhưng tại sao Walker lại xử lý cái xác nếu như không phải hắn giết cô ta? – Landry nói. – Người gác cổng đã nhận hắn trong xe của Irina. Chẳng có người bạn nào tốt như vậy đâu, một gã như Walker lại càng không. Hắn chỉ vì bản thân hắn thôi. Một kẻ lòng lang dạ sói khôn khiếp. Hắn trông chờ kẻ khác vì hắn mà nói dối. Còn hắn thì không vì bất cứ ai cả.

- Chúng ta cần đôi giày của hắn. – Weiss nói. – Nếu chúng khớp với vết giày tìm thấy trên xe và bờ kênh thì hắn có thể luồn đầu qua háng mà hôn tạm biệt móng đít của mình.

Landry nhồm dậy và giật vội điện thoại. Anh có tin nhắn. *“Em đây. Kẻ làm chứng của Bennett Walker đã rời bỏ hắn rồi. Juan Barbaro đang rút lại lời chứng của anh ta”*.

- Ai cũng vì mình cả thôi. – Landry lẩm bẩm ghi lại số điện thoại của Barbaro. – Câu lạc bộ Người Làm Chứng đã mất một thành viên. Juan Barbaro đã rút lại lời chứng.

Weiss cười như điên.

- Tkhóai nhìn thấy chúng quay lưng lại với nhau.

Landry chụp lấy chiếc áo gió đang vắt trên thành ghế và nhét điện thoại vào túi.

- Đi thôi. Tiệc đã bắt đầu rồi.

Chương 49

- Em không tin anh. – Barbaro nói.

- Em không tin tưởng anh thì đúng hơn. – Tôi chữa lại. – Nếu những gì anh vừa kể với em là sự thật, thì cũng đồng nghĩa với việc anh thú nhận mình là kẻ nói dối.

- Anh không muốn tin rằng Bennett lại giết Irima. – Anh nói. – Tại sao anh lại phải dối em về việc anh làm chứng cho anh ta trong khi điều đó không phải là sự thật.

- Em mới biết anh có ba ngày thôi, Juan. Như những gì vừa nói với anh, em gặp anh chỉ vì cô gái đã chết và anh thì liên quan đến nhóm tình nghi. Em không biết gì về anh ngoài những chứng cứ hiển nhiên. Anh có thể dựng nên những câu chuyện này. Cho đến giờ, dấu vết của nạn nhân xuất hiện ở bất cứ đâu anh có mặt. Vì thế, Bennett có thể là một vật tể thần rất hữu dụng.

- Thật là nực cười.

- Vậy sao?

- Nhưng em cũng tin là Bennett giết Irina kia mà. – Anh thanh minh.

- Em cũng muốn tin là anh ta đã làm việc đó. Em muốn cho anh ta phải vào tù và ngồi trong đó suốt quãng đời còn lại để nhận ra rằng cuối cùng mình cũng không thể thoát thân một cách dễ dàng. Nhưng nếu em cứ đắm chìm vào đó thì sẽ bỏ qua một sự thật mà em không muốn thấy, và Irina sẽ không đòi lại được công bằng.

Anh nhìn tôi im lặng trong giây lát như thể đang cố gắng giải mã một tác phẩm nghệ thuật đương đại. Cuối cùng, anh cũng

- Anh thấy em là một trong những người phụ nữ khác thường nhất mà anh từng gặp. Em làm anh thấy mình muốn trở thành người tốt hơn, Elena ạ.

-Ồ, em nghĩ là em nên tự đề cao mình hơn nữa.

Anh đưa tay lên và chạm nhẹ vào má tôi. Dường như mỗi đầu ngón tay của anh đều tích một luồng điện nhẹ. Tôi tự hỏi liệu anh có biết sức mạnh của bàn tay mình không, chúng quyến rũ biết bao. Cho dù hoàn toàn không tin tưởng anh ta, tôi vẫn cảm nhận sức quyến rũ nóng bỏng tỏa ra từ đó.

- Anh ta đã làm tổn thương em. – Anh thì thầm.

Tôi không nói với anh rằng Bennett không phải là người đầu tiên làm tôi tổn thương, cũng không phải là người cuối cùng. Và cũng không có người đàn ông nào trong cuộc đời tôi lại từ chối việc này. Rằng những người khác chẳng qua là chưa có cơ hội bị tôi tống cổ đi. Liệu anh có muốn là kẻ kế tiếp tham dự cái câu lạc bộ này nếu như anh tiếp tục lần tới.

- Những gì đang tiếp diễn thì vẫn cứ tiếp diễn. – Tôi nói. – Em là một kẻ tuyệt đối tin tưởng vào thù hận.

Những ngón tay anh lùa vào lớp lông tơ dưới gáy tôi và ngay lập tức, tôi cảm thấy một luồng điện

chạy qua.

- Anh có thể làm em quên đi điều đó, Elena. – Giọng anh mềm và ấm, anh hạ thấp đầu xuống đến gần chạm vào môi tôi.

- Em chắc là anh có thể khiến em quên mất cả tên của chính mình. – Tôi nói và tránh sự đụng chạm của anh. – Nhưng không phải là đêm nay.

Tôi có thể cảm nhận thấy anh mất anh dỗi theo khi tôi bước đi. Và tôi cũng có thể cảm thấy những ngón tay của anh vẫn còn vương lại trên da thịt tôi rất lâu sau đó.

Chương 50- Việc gọi điện thông báo cho Estes vào giờ phút cuối cùng thật quá xa xỉ. –

Weiss vừa nói vừa bước lên cửa ngôi nhà nghỉ cuối tuần của Bennett Walker: một khuôn viên rộng gần 2000 mét vuông, có sân vườn và ngôi nhà làm bằng đá cẩm thạch trông như được bứng lên từ một nước châu Âu nào đó và mang đến đặt ở miền Nam Florida này.

Chiếc xe màu đen của Edward Estes lượn thành một đường vòng rồi đỗ lại. Ông luật sư bước ra từ cửa sau. Khuôn mặt ông ta có vẻ căng thẳng và bơ phờ. *Suy sụp rồi, Landry nghĩ. Tốt lắm.*

- Mẹ kiếp. – Landry nói. – Tôi cứ ngỡ lão ta phải đến đây từ cả tiếng để cọ thăm rồi cơ.

- Thật là một sự xúc phạm. – Estes gất lên. Sự tức giận của ông ta hướng sang tay trợ lý luật sư bang. – Thống đốc sẽ sớm biết chuyện này.

- Ông ta biết rồi, ông Estes. – Paulson nói. - Đây là thám tử Landry và thám tử Weiss. Họ sẽ chỉ huy việc khám xét.

Estes không thềm chào mà nhìn những tờ giấy trên tay Paulson.

- Cái lệnh khám xét này không danh chính ngôn thuận. Tôi sẽ gọi cho thẩm phán Beekman để...

- Ông có chìa khóa nhà không, hay là chúng tôi phải tự vào? – Landry chẳng có vẻ gì là ấn tượng với Edward Estes cũng như thái độ của ông ta.

- Anh sẽ theo suốt vụ này chứ? – Estes hỏi Paulson. – Chừng nào cái lệnh khám xét này bị quăng đi, thì bất kỳ thứ gì tìm được ngày hôm nay cũng chỉ là quả thối mà thôi.

Landry nhướn mày và nhìn Weiss.

- Cậu nghe thấy chưa? Ngài Estes đây dường như nghĩ rằng chúng ta sẽ tìm thấy thứ gì đó có thể làm tổn hại đến khách hàng của ngài.

- Tôi không nói thế, ông thám tử.

- Có thể ông ấy biết vài thứ gì đó mà chúng ta không biết. – Weiss chêm

- Ừ. – Landry nói. – Ví dụ như chuyện Bennett Walker đã giấu bao nhiêu xác chết trong ngân ấy năm mà chúng ta không biết.

- Hãy nói những điều đó trước mặt báo giới ấy, ông thám tử. – Estes nói. – Và ông sẽ phải đi tìm một công việc mới.

Landry nhún vai như thể chuyện đó chẳng có gì quan trọng.

- Làm thân bài chẳng hạn. – Weiss gợi ý. – Kiếm tiền dễ như chơi.

- Tôi nghĩ là mình nên làm luật sư bào chữa. – Landry đáp lại. – Có khó không nhỉ?

- Các anh diễn hài được đấy. – Estes nói. – Thật không may những anh hề lại chẳng phải là thứ gây ấn tượng trước tòa.

- Tôi không biết. – Weiss nói. – Hình như là việc đó phù hợp với những người như ông thì phải.

Paulson đăng hăng.

- Ông Estes, văn phòng chúng tôi đã thông báo cho ông việc này như một cử chỉ lịch thiệp. Nếu ông đọc kỹ lệnh khám xét, sẽ thấy rằng chúng tôi có đủ thẩm quyền để làm việc đó. Tại sao chúng ta lại không cộng tác với nhau để đỡ quan trọng hóa vấn đề.

- Tôi muốn đợi thân chủ của tôi về. – Estes nói.

- Anh ta đâu? - Weiss hỏi. – Đang ra ngoài để chôn giấu vũ khí giết người à.

Estes quay sang anh.

- Ông Walker là một người vô tội. Ông ấy cũng đã được chứng minh là vô tội. Còn nếu như các anh cố tình có thành kiến...

- Không phải thế đâu, ông Estes. – Landry nói. – Chúng tôi chỉ tìm đến những nơi nào có manh mối thôi.

- Manh mối gì? – Estes nói. – Các anh đến đây để dùng thủ đoạn câu mồi đấy h

- Chúng tôi khẳng định rằng nạn nhân đã ở đây vào cái đêm cô ta bị giết hại. – Landry nói. – Chúng tôi có nhân chứng nhìn thấy thân chủ của ông ngồi trong xe của nạn nhân để ra khỏi nhà vào 24 giờ sau đó. Chúng tôi có mối liên hệ giữa chiếc xe và nơi mà xác cô gái được tìm thấy, và tôi cược rằng dấu ingerprint còn lại trên sàn xe khớp với dấu ingerprint trên bờ đầm lầy.

- Thân chủ của tôi có một nhân chứng đáng tin cậy vào cái đêm mà cô Markova mất tích.

- Quý ông Barbaro đã rút lại lời chứng trước đây rồi. – Landry nói.

Anh chắc rằng hiếm người nào có thể nhìn thấy nét ngạc nhiên trên khuôn mặt Edward Estes, nhưng lần này thì anh đã được chứng kiến. Những thông tin Elena cung cấp thật tuyệt vời.

- Đó là tin sốt dẻo đúng không, ông Estes?

Estes không đáp lại. Ông ta rút điện thoại di động từ túi áo ngực và bước ra ngoài mà không nói một lời nào.

Landry mỉm cười tinh quái.

- Hãy nói với khách hàng của ngài rằng Elena gửi lời hỏi thăm.

Chương 51

Jeff Cherry sắp có tiền rồi. Hắn quen một gã làm việc ở bãi ô tô cũ, chuyên vận chuyển rất nhiều loại ô tô xịn đã qua sử dụng về Nga. Hắn đang hy vọng sẽ kiếm được một chiếc mui trần Mercedes nhỏ nhắn với mã số VIN sạch.

Chắc chắn hắn sẽ có nhiều tiền ở nhà băng và trả hết được một nửa số nợ nần. Mẹ kiếp. Hắn đã phải làm việc vất vả và kiếm tiền. Giờ chỉ còn chờ đúng thời đúng điểm nữa mà thôi. Hắn đang cung cấp một dịch vụ tổng tiền khách hàng. *Quản trị thông tin*, hắn gọi việc này là như thế.

Hắn chọn một nơi công cộng để nhận tiền vì hắn không ngốc. Hắn xem phim mãi nên biết. Hắn chọn bãi đậu xe của trung tâm mua sắm Town Square. Hắn đồ sát nhà hàng Italia Sal phần vì rất thích món pizza của họ, phần vì không biết liệu khách hàng của hắn có đến đúng giờ hay không, nên trong lúc chờ đợi hắn có thể chén một thứ gì đó.

Hắn đã có kế hoạch rồi, lần chuyển tiền này sẽ là Tạm ứng Đợt một để giữ bí mật về chuyện cô gái người Nga tới hôm thứ bảy. Sau đó hắn sẽ tiếp tục vùi sang Tạm ứng Đợt hai. Đó mới chính là những thông tin cốt yếu mà hắn đang nắm giữ. Hắn đã cất nó trong túi rất lâu rồi, gần một năm nay rồi, và giờ là lúc hắn tìm được cửa để đàm phán.

Hắn ngồi chờ đợi trong mùi thơm của nước sốt cà chua và xúc xích Italia, trong khi những viễn cảnh về chiếc ô tô mới đang choán hết đầu hắn.

Chương 52

Bennett Walker vòng xe. Đầu hấn lần quần với những câu hỏi rằng hấn nên làm gì bây giờ và điều gì đã xảy ra. Hấn hình dung lại toàn bộ câu chuyện. Hấn phải bình tĩnh. Theo kinh nghiệm, hấn biết mình không được sợ hãi. Chừng nào hấn còn trí thông minh, thì chiến thắng vẫn luôn thuộc về hấn.

Đó là những gì mà hấn luôn tuân theo: Chiến thắng, chứ không phải là sống sót. Đó cũng là những gì mà Edward đã nói với hấn nhiều năm trước đây.

Nhưng nói gì dễ hơn làm.

Áp lực vẫn còn đó. Báo chí nhảy vào. Họ chĩa mũi dùi vào hấn. Họ chẳng thêm quan tâm đến việc hấn không phải là người duy nhất ở lại với Irina Markova đến hôm ấy, lại là người duy nhất mang tên Walker, là người đã kết hôn cùng dòng họ Whitaker, là người đã từng phải ra hầu tòa vì tội hiếp dâm và đánh đập phụ nữ trong quá khứ.

Suốt vài giờ đồng hồ, hộp lưu tin nhắn của hấn đầy những số của người quen gọi đến để chửi mắng và thất vọng vì hấn. Tất cả đều hỏi hấn cái câu mà hấn đang tự hỏi mình. Cái quái gì đang x

Hấn không có câu trả lời.

Gía mà Irina Markova đừng thách thức hấn. Giá mà cô ta đừng có như con điếm như thế. Giá mà hấn đừng quá sa đà vào sex. Giá mà hấn đừng uống say...

Và giá mà Elena đừng có tìm thấy cái xác.

Hấn vẫn không thể tin nổi điều đó lại xảy ra. Lẽ ra đã không kẻ nào trên thế giới này mò vào con đường đó. Lẽ ra không ai tìm thấy cái xác. Cuối cùng kẻ đó lại chính là người đàn bà căm ghét hấn đến tận xương tủy.

Nếu như Elena không tìm thấy cái xác, thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Mọi người vẫn tiếp tục sống. Hấn sẽ không phải làm những việc như hấn đã làm với con nhãi Lisbeth. Hấn sẽ không phải làm những gì hấn đang định làm tới đây.

Hấn không phải là một tên giết người. Lẽ ra không được xảy ra chuyện gì.

Hãy kiểm soát những mối nguy hại. Edward đã nói thế. *Hãy ngăn chặn và giảm thiểu những mối nguy hại.* Điều đó còn phụ thuộc vào việc lũ thám tử đã có những gì trong tay và sẽ tìm thấy những gì trong nhà hấn.

Những ý nghĩ này làm hấn phát ốm. Hấn chưa bao giờ lường trước được chuyện này. Chúng không có bất cứ chứng cứ nào về hấn. Làm sao chúng xin được lệnh khám xét?

Hãy bám sát kế hoạch. Hãy kiểm soát những mối nguy hại. Hãy ngăn chặn và giảm thiểu chúng.

Đó là lý do tại sao Edward đến nhà hấn. Đó là lý do tại sao Bennett không về. Edward đã đánh lạc hướng bằng cách làm um chuyện khám xét này lên. Bennett đã ăn tối với ông ta, nói chuyện với mấy người quen rồi đi. Hấn đến chỗ Brody, ra khu chuồng trại nơi có mấy con ngựa của hấn đang nhốt

trong đó. Hắn cởi bộ đồ ăn tối lịch sự ra và thay quần jean, áo pull và đôi ủng mồm tròn cũ. Hắn đang có việc cần làm.

Hắn phải tập trung vào những việc mà hắn có thể làm trướcHắn rẽ phải để ra khỏi địa phận Wellington Trace và hướng về phía Forest Hill.

Ruột hắn nóng như lửa đốt.

Những hình ảnh đêm thứ bảy vỡ vụn ra. Những hình ảnh lúc chập tối sống động, náo nhiệt, lấp lánh; nhưng những giờ sau khi rời khỏi quán Tay Chơi lại đầy u ám và tối tăm. Hắn có thể nhớ trọn vẹn cuộc làm tình đêm hôm đó, mùi của nó, vị của nó.

Hắn có thể nhớ rõ cơn thịnh nộ và hơi bốc lên từ người hắn.

Hắn nhớ rõ bàn tay mình vòng quanh cổ cô ta và sự thách thức hiện lên trong mắt cô ta.

Hắn nhớ cảm giác kinh hãi chạy khắp cơ thể khi nhìn thấy cơ thể cô ta nổi lên mặt bể bơi.

Hắn là hắn đã giết chết cô ta rồi. Cô ta đã chết. Hắn không nhớ nữa.

Hắn phóng xuống Forest Hill và chui vào bãi đậu xe.

Hãy bám sát kế hoạch. Kiểm soát những mối nguy hại. Hãy ngăn chặn và giảm thiểu chúng.

Chương 53

Tôi nhìn qua hàng rào sắt hoa bao quanh ngôi nhà của Bennett. Ngôi nhà đằng sau tôi tối om và không có ai. Mọi người đi ra đi vào nhà Bennett, mang thứ này vào, rồi lại mang thứ kia ra.

Cha tôi đang đứng ngoài cửa. Nhìn dáng điệu của ông, tôi có thể đoán được rằng ông đang rất tức giận. Tôi dễ hình dung được ông cảm thấy thế nào trong tình huống này. Gia đình nhà Walker, gia đình nhà Whitaker, thống đốc, cha tôi. Tất cả đều là những kẻ được hưởng đặc quyền đặc lợi.

Khi nhìn người qua lại, tôi lại hình dung ra những ông bạn nổi khổ của Bennett và Irina bước lên bậc thềm rồi biến mất vào bên trong. Rồi những cảnh diễn ra trong ngôi nhà đó cứ xoáy tròn trong đầu tôi như một bình gas độc.

Chẳng phải đây là lần đầu tiên, tôi ước gì mình nhận được hai bằng kế toán cộng đồng ở Trung Mỹ và tốt nghiệp sau bốn năm học ở một trường đại học bang nào đó, xin việc, lấy chồng, có hai đứa con. Những người có cuộc sống êm đềm như vậy sẽ không bao giờ phải biết đến những mặt trái của cuộc đời. Tôi ghen tị với họ.

Tôi vòng ra sau và nhìn qua tán lá cây vào sân sau nhà Bennett. Ánh đèn trong nhà hắt qua ô cửa kiểu Pháp vào tới tận sân trong và xuyên qua làn nước tối đen trong bể bơi.

Tôi nhớ tới tấm ảnh chụp Irina và Lisbeth trên ghế bể bơi, mỉm cười hạnh phúc và ngây thơ. Ngôi ngay chỗ này, đúng bể bơi này, trên những chiếc ghế này. Tôi nhận ra cái phòng nền là tấm nệm kẻ sọc.

Lisbeth đã cố ngăn Irina đừng đến đây vào đêm hôm đó. Họ đã cãi nhau. *“Tôi đã cầu xin cô ấy đừng đến đó”*. Lisbeth đã nói như vậy.

“... anh ấy nói rằng Irina đã chết rồi... rằng khi anh tìm thấy cô ta trong bể bơi thì cô ta đã chết...”. Barbaro nói thế.

Tôi tự hỏi tại sao anh lại thay đổi câu chuyện. Tôi không thể tin được rằng tự nhiên lương tâm anh lại thức tỉnh.

Nhưng nếu chỉ đơn giản rằng việc tự tách mình ra khỏi câu chuyện đêm hôm đó là nhằm đồ vấy sang Bennett để thoát tội, thì tại sao lại liên đới tới một người mà anh không thể điều khiển được?

“Anh nhìn thấy Beth-Lisbeth khi anh về bãi đậu...”

Tại sao anh lại nói như vậy? Trừ khi anh biết rõ mình có thể kiểm soát được Lisbeth bởi vì anh đã chứng kiến sự sợ hãi của cô sau khi nghe lời dọa dẫm ấy.

Điều đó có nghĩa rằng đây là trò chơi dành cho anh ta, rằng anh ta là một con quái vật.

Tôi không biết như vật có đúng hay không và việc nghi ngờ cho Bennett đúng h

Tôi vẫn thường cho rằng đối với mình, chẳng có gì trên đời này đáng để gọi là ngạc nhiên nữa, nhưng lúc này đây, tôi lại không chắc với điều ấy. Có lẽ theo thời gian, khả năng nhận biết đã thay đổi cho dù tôi có được nhìn thấy tận mắt đi chăng nữa. Mọi thứ có thể sẽ ngày càng tồi tệ hơn.

Chương 54

Bennett Walker hạ kính xuống một nửa và nói với thằng nhóc đang ngồi trong chiếc xe đậu sát cạnh xe hắn.

- Tôi không làm việc này ở đây được. Tôi không muốn bị người ta thấy tôi đang đàm phán với cậu.

Hắn nhắc chiếc túi vải nhỏ lên khỏi ghế bên cạnh.

- Trong này có 25.000 đôla như chúng ta đã thỏa thuận. Nếu cậu muốn lấy thì đi theo tôi.

Thằng nhóc quay sang nhìn hắn mồm há hốc. Nước sốt pizza còn dính trên mặt nó: Một thằng ngốc.

Hắn lái xe rất chậm về phía cuối tòa nhà, vòng ra đằng sau trung tâm mua sắm và đi thẳng về phía bờ Nam, vừa đi vừa nhìn vào kính chiếu hậu.

Thằng nhóc đi theo đằng sau. Dĩ nhiên là nó làm thế. Nó đang tham ít phen.

Hắn rẽ phải và lái xe qua quán Tay Chơi, rồi lại rẽ trái và rẽ phải nữa để vào sân vận động Polo cũ. Hắn đi qua khu vực đã từng là nơi bán vé vào cửa. Chỗ này bị bỏ hoang vài năm rồi, khu dành cho khán giả đã lún xuống và hơi nghiêng sau những trận bão quét. Nó chỉ còn chờ đợi có người đến san phẳng mà thôi.

Bennett đậu xe ở cuối đường và bước ra ngoài. Một nơi ghê rợn. Hắn nghĩ bụng. Không khí trước đây của những khu chuồng và không khí cả sân Polo đẳng cấp quốc tế lúc nào cũng náo nhiệt. Bóng điện vẫn còn được thắp sáng nhưng chẳng thể nào xua đi được cảm giác ma quái của sân vận động chết.

Thằng nhóc cũng đậu xe ở đó và bước ra ngoài

Không ai trong số họ để ý đến chiếc xe thứ ba đã tắt hết đèn đang đậu cạnh đường

- Này ông, - Thằng nhóc cất lời, giọng thân mật như hắn cũng bằng vai phải lứa với nó, - Tôi hiểu là ông không muốn làm việc này ở chỗ đông người. Nhưng hãy tin tôi, tôi không muốn gây khó dễ gì cho ông đâu. Tôi đang làm dịch vụ và tôi muốn khách hàng của tôi phải cảm thấy thật thoải mái.

Bennett nhìn nó

- Mà đang nói cái gì thế hả đồ cút nát? Mà chỉ là một kẻ tổng tiền thôi.

Thằng nhóc giơ hai tay lên và làm bộ mắt đau khổ.

- Không, không, không. Thật là một từ xúc phạm. Việc này không phải như thế. Ông đang trả phí cho tôi để tôi quản lý tin tức cho ông. Có thể thôi. Đó là công việc. Một quý ông như ngài cần phải bảo vệ thanh danh chứ nếu như ngài còn muốn tận hưởng cuộc sống như vậy. Hãy cứ nghĩ rằng tôi là trợ lý riêng của ngài là được.

- Tao chẳng muốn nghĩ cái gì cả - Bennett lạnh lùng.

- Cầm lấy tiền rồi biến đi.

Hắn đặt chiếc túi lên nóc thùng xe của thằng nhóc và rạch nó ra

- 25.000. Tao không thể quần quanh ở đây để chờ mày đếm tiền đâu

- Tốt lắm, ông Walker ạ. – Thằng nhóc nói,- Tôi lại chẳng muốn ông đi tí nào đâu.

Bennett quay lại và trừng trừng nhìn vào thằng nhóc. Thật không thể tin được. Nó nói cái quái gì ấy nhỉ?

- Giờ tôi chắc ông hiểu cái món này chỉ là cho chuyện đêm hôm thứ ba.- Nó giải thích. – Còn những cái khác chúng ta đã thỏa thuận đâu.

- Cái gì nữa?

Thằng nhóc lại làm bộ mặt đau khổ.

- Tôi ghét phải nhắc đến chuyện này lắm. Tôi thật sự rất ghét, nhưng mấy sự kiện gần đây...

Bennett tiến đế trước mặt nó, nhìn nó từ đầu đến chân.

- Mày đang nói cái quái gì thế?

Nó lại giơ tay lên.

- Tháng tư vừa rồi. Lúc cuối mùa. Trong cái giải gì lớn lớn mà các ông hay gọi trong môn Polo ấy.

- Giải Mỹ mở rộng. Thì làm sao?

- Có một đêm ở quán tay chơi...một cô gái...trong xe của ông...- Thằng nhóc nói nhát gừng.- Cô ta không được vui cho lắm...

Máu trong cơ thể Bennett đông đặc lại. Một fan hâm mộ trong nhóm Polo...cô ta đến tìm gặp hắn... cô ta muốn...rồi họ ra ngoài.

- Cô ấy khóc.- Thằng nhóc nhắc hắn,- Còn ông thì bảo tôi rằng coi như tôi không thấy gì nhé. Ông đưa cho cô ta 5 tờ để cô ta im miệng. Cô ta bám theo ông đến tận câu lạc bộ. Không ai tin cô ta, không một nhân chứng nào đứng ra bảo vệ cô gái ấy.

Thật là nực cười, hắn nghĩ. Hắn đã bị hành hạ bởi những ý nghĩ rằng hắn sẽ bắt buộc phải làm việc ấy. Và giờ thì hắn phải ra tay. Hắn thò vào trong chiếc túi vải thô. Năm đầu ngón tay nắm chặt lấy cây xà beng. Hắn rút ra và lấy hết sức bình sinh cắm vật ấy vào sọ Jeff Cherry.

Đầu thằng nhóc vỡ toác như vỏ trứng. Máu và óc bắn phọt ra, nhưng không nhiều như hắn hình dung. Chỉ là quá tay thôi. Thậm chí hắn còn không thèm rút chiếc xà beng ra để làm một cú thứ hai.

Jeff lùi lại, khuỵu gối và ngã xuống nền đất.

Quá đơn giản.

Hắn mở cốp xe của thằng nhóc, nhét cái xác vào giữa đồng hộp giấy đựng đồ ăn của nhà hàng S và

vô số túi đựng Krispy Kreme. Hắn lấy ra hai túi cocain nhỏ từ trong chiếc túi vải thô và vút vào giữa đồng lộn xộn trong chớp mắt.

Hắn đóng cửa lại. Khi chiếc xe và cái xác bị phát hiện ra, chẳng khó khăn gì để suy luận rằng thằng nhóc bị hạ thủ sau cuộc mua bán ma túy. Tất cả mọi người đều biết hắn cung cấp chất kích thích cho các khách hàng của quán Tay Chơi. Người ta sẽ coi cái chết của Jeff Cherry như là một định mệnh dành cho những kẻ buôn ma túy.

Hãy kiểm soát những mối nguy hại

- Tiếc là mày không dễ tẩu thoát thế đâu

Hắn giật mình vì giọng nói bất ngờ cất lên.

Một gã đàn ông đậm người, gọn gàng trong bộ comple màu nâu đang chĩa súng vào hắn.

- Mày đang tự hỏi tao là ai đúng không, - Kẻ kia nói.

Âm điệu của hắn là giọng Nga. Sự nhận biết này khiến một luồng lạnh buốt chạy dọc qua người Bennett Walker như một mảnh kính vỡ.

- Tao là Alexi Kulak. Tao yêu Irina Markova. Mày đã giết cô ấy. Và ta đến đây để kết liễu cuộc đời mày.

- Đơn giản thế thôi.

Chương 55

- Không tìm thấy đôi ủng nào. – Weiss nói. – Hoặc là hần giấu chúng đi hoặc giờ hần đang đi ở chân.

Họ đứng trước cửa nhà, đang nghỉ giải lao để đầu óc mình mẫn trở lại. Landry thêm một điều thuốc. Chất adrenaline lan tỏa khắp cơ thể. Nhưng anh đã cấm tất cả mọi người hút thuốc trong vòng 100 mét nơi anh đang làm việc. Anh muốn hiện trường được giữ nguyên trạng hết ức có thể. Đặc biệt là khi lão luật sư bào chữa đứng ngay đó để quan sát mọi cử động.

- Các anh chẳng tìm được thứ gì đâu, bởi làm gì có gì mà tìm,- Edward Estes cảnh cáo

- Chúng tôi chắc chắn đêm thứ bảy cô gái đã đến đây, - Landry nói.

- Anh sẽ không tìm thấy bất cứ bằng chứng nào liên quan đến tên giết người ở đây, - Ester nói.

- Vâng đó là cách khôn ngoan nhất để tước đi mạng sống của một con người,- Weiss nói,- Không có tiếng súng nổ. Không có bao tải đựng rác, không có những con dao vấy máu.

- Anh đã nghe điều đó từ một người, - Estes nói, - Tại sao anh không tự hỏi rằng liệu anh ta có những ý đồ riêng để là tổn hại đến thanh danh thân chủ của tôi trong chuyện này không? Những tội lỗi của anh ta chẳng hạn.

- Tại sao anh ta lại phải làm thế? – Landry nói.

- Anh nên dành câu hỏi đó cho ban bồi thẩm Scotland thì hơn.

Lão ta đã giải được câu đố. Landry nghĩ thầm. Hoặc là một kẻ nào đó đã thông báo cho lão ta biết điều đó, Estes đã biết vụ án liên quan đến Barbaro ở Anh. Nhưng nếu Barbaro giết Irina, tại sao anh ta lại phải thay đổi lời khai làm gì? Nếu anh ta giữ nguyên lời khai ấy, anh ta cũng được lợi vì có Bennett Walker làm chứng.

Hay đó chính là đòn của anh ta: giết một cô gái, đổ vấy sang cho bạn và mình thì ở giữa xem pháo hoa. Bạn bè anh ta toàn những gã giàu có, thanh thế. Nhưng những gã đàn ông giàu có, thanh thế chẳng bao giờ chịu vào tù vì một tội mà chúng không làm. Chúng gây ra tội còn chẳng bị vào tù nữa là.

- Các anh không có một mẫu chứng cứ nào chứng minh cho việc cô gái đã ở đây, trong ngôi nhà này, vào cái đêm nghi vấn ấy.

Landry không nói gì. Thậm chí nếu như họ tìm thấy một vài chứng cứ rõ ràng như tóc, dịch cơ thể hay bất cứ thứ gì đi chăng nữa, thì họ cũng không thể khẳng định rằng nó có ở đó đúng vào đêm cô gái bị giết hại. Estes sẽ điềm nhiên tiến vào phòng xử án – nếu như vụ này có thể được một phiên tòa – và gieo những nghi ngờ đó vào đầu óc tất cả bồi thẩm đoàn.

Họ cần bằng chứng không thể chối cãi. Những bằng chứng mà không thể xuất hiện ở nhà Bennett Walker vào trước cái đêm quan trọng đó, những dấu vết riêng của Irina. Landry sẽ không ngạc nhiên nếu anh tìm thấy những cuộn băng video quay những cuộc viễn chinh sex của hần. Anh có kinh nghiệm về những loại đó rồi. Nhưng thậm chí với một quán băng video đi chăng nữa, cũng khó có thể chứng

mình được nó được quay vào thời điểm nào, trừ phi bộ phận cài đặt thời gian của camera có hoạt động.

Anh nghĩ đến những vật của Irina mà họ tìm thấy bên bờ kênh: một chiếc xác tay hình trụ nhỏ nhắn nạm những viên kim cương giả màu vàng. Trong túi có một thỏi son bóng màu đỏ một hộp phấn bỏ túi, một thẻ vàng American Express, ba tờ 20 đô, hai bao cao su. Không có điện thoại.

Estes vẫn đang cảm râm. Lão dọa sẽ kiện văn phòng cảnh sát trưởng vì tội quấy rối và tất cả sẽ phải hối tiếc vì làm mất thời gian quý báu của lão.

Landry rút điện thoại và gọi cho Elena. Cô nghe máy ngay sau hồi chuông đầu tiên.

- Elena, Landry đây. Cha em đúng là cái hậu môn trống rỗng.

Edward Estes im bật. Đây là lần đầu tiên sau suốt vài giờ đồng hồ ông ta ngừng nói và nhìn chăm chăm Landry về nghi ngờ.

- Nói cho em cái gì mà em chưa biết ấy,- Elena nói.- Ông ta đã dọa cho anh thôi việc chưa?

- Hai lần rồi. Weiss đang đề xuất là bọn anh nên làm thần bài.

- Kiếm tiền dễ như chơi.

- Nghe này, số điện thoại của Irina là thế nào nhỉ?

Cô đọc số cho anh. Anh cảm ơn và cúp máy.

- Ông nuôi con gái thế nào mà khéo thế, ông Estes,- Landry nói,- Mặc dù tôi có cảm giác rằng cô ấy trở thành như thế là để không thềm đếm xỉa gì đến ông chứ không phải vì

Anh quay vào nhà và bấm số điện thoại Elena vừa cho. Weiss cũng vào theo.

- Máy ngày rồi còn gì,- Weiss bảo anh,- Thật kỳ quặc là máy vẫn còn pin cơ đấy.

- Im miệng cậu đi.

- Tôi chỉ nói thế thôi mà.

Bennett Walker là một kẻ đầy quyền lực và thích chinh phục. Một gã như vậy luôn thích trưng bày những hời ức gợi nhớ đến lòng can đảm. Những thứ đồ lưu niệm.

Khi đi ngang qua căn phòng, Landry nhìn thấy những đồ lưu niệm bày kín chung quanh: Ảnh Walker chơi polo, đua thuyền, trượt tuyết. Rồi ảnh hấn nở nụ cười chiến thắng bên nước da rám nắng, trông rất đẹp trai, một tay giơ lên trong vinh quang và tay kia nhận chiếc cúp từ một cô gái xinh đẹp.

Đầu dây bên kia đổ hồi chuông bắt đầu có giọng nói yêu cầu để lại lời nhắn. Anh quay số lại. Vẫn như thế.

Anh đi vào phòng ngủ chính. Một không gian hiện đại tương phản với kiểu dáng Châu Âu truyền thống của ngôi nhà. Giường ngủ phủ drap lụa màu mận chín và chăn cotton trắng tinh, nhưng trông như mấy ngày nay chưa được dọn dẹp. Quần áo vắt trên ghế và bừa bãi dưới sàn. Có vài cốc rượu chưa

rửa trên chiếc bàn đầu giường. Không khí đậm đặc mùi trụy lạc.

- Hình như bọn giúp việc không đặt chân vào đây bao giờ hay sao ấy,- Weiss nói.

Landry ra hiệu cho Weiss im lặng và bấm lại số.

Một âm thanh yếu ớt vang lên như bị ai bóp nghẹt. Nhưng vẫn rõ ràng là có. Landry không biết tên bản nhạc này, nhưng sau đó Elena có nói với anh rằng đó là bản nhạc của Bethoven: Bản tình ca gửi cho Elise.

Walker đã kẹp chiếc điện thoại giữa tấm nệm và dát giường phía trên đầu để tiện lấy lúc đi ngủ.

Khi Landry vòng ra cửa trước, anh thấy Edward Estes vẫn đang càu nhàu với

- Ông cho rằng chúng có như thế nào thì dễ thuyết phục nhất, ông Estes? – Weiss hỏi,- Chúng có dễ khẳng định rằng Irina Markova đã ở đây vào cái đêm cô ta bị giết hại ấy?

Estes thậm chí còn không buồn nhìn các thám tử, đôi mắt ông ta tập trung vào chiếc điện thoại dán pha lê hồng mà Landry đang cầm bằng bàn tay đeo găng.

- Một giọng nói cất lên từ dưới mộ thì thế nào nhỉ?- Landry gợi ý, nhấn một nút trên chiếc điện thoại.

“Đây là Irina. Xin để lại lời nhắn...”

Chương 56

Đúng vào lúc tôi chuẩn bị quay trở lại xe thì Landry gọi để hỏi số điện thoại của Irina. Thật là một thời khắc lịch sử, đưa chiếc điện thoại của nạn nhân vừa được tìm thấy cho luật sư của kẻ giết hại cô ta. Ngoài đóng vai trò là chứng cứ buộc tội, chiếc điện thoại còn lưu trữ rất nhiều ảnh chụp buổi tối hôm đó.

Tôi hy vọng Landry sẽ chiến thắng trước mũi cha tôi.

Ông ta hẳn sẽ buồn rầu vì thất bại này đã khiến cho Bennett phải vào tù, còn hơn là thương tiếc vì tôi đã bỏ nhà ra đi. Tại sao lại không chứ? Bennett là một người con nổi dõng mà ông ta hằng mơ ước: đẹp trai, thông minh, tàn nhẫn và vô lương tâm.

Đó là lý do tại sao đám cưới giữa tôi và Bennett lại vô cùng có ý nghĩa với cha tôi. Ông luôn mong muốn Bennett trở thành con rể, còn hạnh phúc của tôi chẳng là cái gì đối với ông. Nhưng tôi đã chấm dứt đám cưới. Ông ta hẳn phải biết ơn tôi vì tôi đã bỏ đi, nhường lại toàn bộ con người Bennett cho ông ta sở hữu.

Giờ thì ông sẽ phải chứng kiến Bennett bước chân vào nhà tù liên bang. Việc nhường lại cha tôi cho anh ta cũng không thể giúp anh ta thoát tội. Chẳng có gì nghi ngờ rằng anh ta sẽ bị thẩm vấn đủ kiểu vì những chứng cứ rành rành ra kia. Tôi đang chờ anh ta ném tôi xuống gầm xe buýt vì tôi đã nhúng mũi vào cuộc.

Ngay khi ý nghĩ này chợt nảy ra, tôi đã cảm thấy lạnh gáy. Landry đã gọi tôi để xin số Irina. Nếu như anh ta làm điều đó trước mặt cha tôi, rồi thể nào cũng có những luồng dư luận kết tội tôi là một người đàn bà đáng khinh bỉ. Ông ta sẽ vu cho tôi nhét điện thoại của Irina vào nhà Bennett rồi chỉ chỗ cho Landry tìm. Chưa kể trước đó, ông ta sẽ thuyết phục tòa tin rằng chính tôi là kẻ đã giết Irina vì có tư thù với Bennett, hoặc đó là kết quả của một đòn ghen với Bennett và cô trông ngửa. Ông ta sẽ đặt vấn đề nghi vấn rằng thần kinh của tôi không bình thường, sao không vu cho tôi là kẻ ham thích tình dục quá độ đi nhỉ?

Lúc lấy xe ra khỏi bãi đậu dưới hầm, tôi nhìn thấy cậu nhóc cao lêu nghêu vẫn đang cần mẫn làm việc. Cậu nhóc Jeff của anh ta chắc đang nghỉ việc để đi bán tin cho tờ *National Enquirer*: *Tôi đã từng mở cửa xe cho một tên giết người.*

Không thấy ô tô của Barbaro. Giờ chắc anh đang trong phòng thẩm vấn của ban điều tra trộm cướp – giết người để tường trình về sự thật mới nhất trong cái đêm Irina bị giết hại.

“Anh đã nhìn thấy Beth- Lisbeth...” Anh đã nói thế, Beth.

Tôi phân vân.

B. tặng I. – B. tặng

Một trái tim bằng bạc nhỏ nhắn luồn qua dây lắc tay xinh xắn. Một thứ ngọt ngào, ngây thơ và cảm động.

Đó không phải là việc của tôi. Tôi chỉ cảm thấy ái ngại cho Lisbeth, thế thôi. Cô ấy đã mất đi

người bạn thân nhất. giờ cô ấy đang cô đơn và sợ hãi. Tôi chưa bao giờ ngây thơ như khi Lisbeth lần đầu tiên đến miền Nam Florida này, nhưng tôi biết cảm giác bị bỏ rơi như thế nào.

Lạy Chúa, Elena, thật nguy hiểm khi lại trở nên dễ rung cảm thế này.

Tôi hy vọng điều đó sẽ không xảy ra. Thật chẳng tốt chút nào.

Ngôi nhà của Sean đang chìm trong b. Có thể anh đang đến thăm một điểm từ thiện nào đó của Quỹ Disease de Jour. Tôi bước vào nhà, bụng tự hỏi sẽ làm gì cho hết đêm.

Câu hỏi ngay lập tức có lời đáp khi tôi bật đèn lên và nhìn thấy Alexi Kulak đang đứng đó đợi tôi, tay cầm súng.

- Chúng ta có cần phải giải quyết chuyện đó ngay bây giờ không? – Tôi hỏi.

Kulak không vui vẻ gì. Hắn bước về phía tôi, chĩa súng vào mặt tôi như tôi đã làm với hắn đêm hôm trước.

Hơi lạnh của thép chạm vào trán tôi khi tôi lùi lại sát tường. Hắn đứng gần đến nỗi tôi có thể cảm thấy hơi nóng thoát ra từ người hắn, có thể ngửi thấy mùi mồ hôi của hắn. Mắt hắn mở to và lóe lên. Đôi đồng tử co lại thành hai chấm màu đen.

- Giờ thì mày đã biết rồi nhé. – Hắn hạ thấp giọng. – Chuyện gì sẽ xảy ra với một con đàn bà dám phản tao.

Chương 57

- Tôi không hiểu anh đang nói gì.- Tôi nói một cách thành thật và vô cùng sợ hãi vì thực sự tôi không hiểu hẳn đang muốn nói về chuyện gì. Nếu tôi nói dối thì tôi sẽ坦然 hơn nhiều.

Kulak bắt đầu điên lên hết như cái đêm hắn đến tìm tôi. Sự khác biệt duy nhất là hôm đó hắn điên lên vì đau đớn, còn lần này hắn bị kích động như một kẻ phê thuốc, một dạng kích động của những kẻ quen giết chóc hàng ngày. Đặc biệt là khi tay kẻ đó đang cầm một khẩu súng.

- Mày nói dối, đồ điếm.- Hắn giáng súng vào dưới cằm trái tôi.- Tao đã nhìn thấy mày. Tao đã nhìn thấy mày trên tivi.

- Anh đang nói cái gì kia chứ? Tivi nào?

- Mày và thằng tình nhân của mày. Nó đã giết Irina của tao. Còn mày thì đang bảo vệ cho nó. Mà

- Tôi nuốt nước miếng một cách khó khăn và cố gắng không run rẩy khi nhìn vào mắt hắn.

- Alexi, tôi không hiểu anh đang nói gì. Anh phải tin tôi.

- Tao chẳng cần phải làm gì cả. Tao làm những gì tao muốn, và tao cho rằng tao đang muốn giết mày.

- Làm thế nào tôi có thể giúp anh được nếu như anh giết tôi?

- Mày vô dụng với tao rồi, đồ nói dối khốn kiếp.

Hắn chụp lấy cổ tôi và lôi tôi qua phòng, về phía cửa ra vào kiểu Pháp trông ra sân sau. Khi tôi đi qua phòng dành cho khách, tôi tự hỏi hắn đã làm gì Lisbeth. Cô ta cũng đâu có ích gì đối với hắn. Hắn giết cô ấy rồi sao? Hoặc là cô vẫn đang nằm ở trên giường, bình yên trong vô thức, không nhận biết sự nguy hiểm đang kề sát cửa ra vào.

Kulak bắt đầu lẩm bẩm bằng tiếng Nga. Hắn lôi tôi ra ngoài cửa. Tôi nhìn thấy ô tô của hắn đậu cuối khu chuồng ngựa, từ đường cái nhìn vào không thể thấy được.

Nếu hắn lôi tôi vào xe, thì coi như tôi đã chết.

Tôi giả đồ vấp ngã, khiến Kulak cũng chơi vơi theo, sau đó tôi thúc cùi chỏ vào “quả táo Adam” của hắn. Hắn ngã ngửa ra sau, nghệt thở và đưa tay ôm lấy cổ họng.

Tôi bắt đầu chạy.

Dường như tôi cảm thấy nhói lên trước khi nghe tiếng súng nổ. Viên đạn đã xuyên qua cánh tay trái tôi như một mũi dao sắc ngọt. Tôi ôm chặt lấy cánh tay ngay khi Kulak chụp lấy tôi từ đằng sau, khiến tôi ngã sấp xuống nền đất. Cánh tay phải của tôi bị đè bên dưới và không có cách nào để vùng ra được.

Tôi nghệt thở và mắt tóa hoa cà hoa cải.

Alexi Kulak túm chiếc khăn quàng mà tôi quấn cổ để che đi vết tích hắn để lại đêm hôm trước và

kéo tôi đứng thẳng dậy

Hắn gần như kéo lê tôi về xe ô tô. Không phải vì tôi cố trì lại mà vì tôi không thể đi được nữa. Tôi bị mất máu, choáng váng, tri giác chỉ còn một nửa và không thể nào chống chọi được với hắn.

Khi ra đến chiếc xe Mercedes, hắn bật cốp xe và dúi đầu tôi vào đó.

Phải mất một giây tôi mới định thần ra một thân người.

Bennett Walker.

Chương 58

Edward Estes từ chối tiết lộ việc thân chủ của mình đang ở đâu.

- Hẳn ông phải muốn gọi điện cho hắn chứ.- Landry nói bằng một vẻ cao thượng chế giễu.- Cho anh ta một cơ hội đầu thú, coi như đó là một cử chỉ lịch thiệp từ văn phòng cảnh sát trưởng hạt Palm Beach.

Anh để mặc Paulson đàm phán với lão luật sư.

- Tất cả cảnh sát trong hạt đang được điều động để truy tìm chiếc xe của Walker. – Weiss nói khi họ đi khỏi ngôi nhà.- Chúng ta phải phong tỏa tất cả các sân bay nữa.

- Thế còn những bến tàu thì sao? Walker biết đưa thuyền. Nếu hắn đến được một bến nào đó thì có thể dễ dàng mà cao chạy xa bay.

- Tôi sẽ thông báo cho đội an ninh bờ biển.- Weiss nói.- Cậu có nghĩ rằng lão Estes sẽ vu cho chúng ta quăng chiếc điện thoại vào nhà hắn.

- Lão có thể nói bất cứ điều gì lão muốn. Chúng ta còn những cuộn băng video nữa. Chẳng có gã thẩm phán cứng đầu nào tin vào tiết mục của cậu ảm tội nghiệp đó lần thứ hai nữa đâu

- Chuông điện thoại của anh reo lên. Landry vội mở máy. Dugan.

- Tôi đã nói rồi mà. – Weiss vẫn tiếp tục.

- Đi gặp nhân chứng của hắn thôi. – Landry nói sau khi cúp máy. – Barbaro đang chờ chúng ta.

Gã người Tây Ban Nha đang ngồi trong phòng thẩm vấn. Landry quan sát anh ta qua tấm kính một chiều. Trông anh ta vẫn bình tĩnh và thoải mái chứ không giống một kẻ đồ vấy án giết người sang cho người bạn thân nhất của mình. Anh ta luôn tay vào tóc, xem đồng hồ và gõ gõ mấy đầu ngón tay xuống mặt bàn.

Trông hoàn toàn tự tin.

Landry quay sang Dugan.

- Sếp bật máy nhé.

Chiếc máy phân tích âm điệu giọng nói, một cái tên dài mà Landry không bao giờ nhớ được, sẽ thu giọng nói trong suốt cuộc đàm thoại để các định xem liệu người nói có căng thẳng hoặc lo âu hay không. Phát minh này là một công cụ tốt để phát hiện ra kẻ nói dối.

Nhưng Landry cho rằng lần này nó sẽ không phát huy nhiều tác dụng lắm.

- Hãy tập trung vào vụ án ở London. – Dugan nhấn một nút trên máy. – Hắn sẽ không ngờ đến điều đó.

Landry gạt đầu, cầm tập hồ sơ và bước vào phòng.

- Ông Barbaro, rất cảm ơn ông đã đến đây.

Barbaro phác một cử chỉ nhỏ.

- Tôi bị buộc phải làm thế.

- Ai buộc?

Barbaro quan sát anh một và sắp xếp

- Dĩ nhiên là Irina rồi,

- Nhưng trong lời khai đầu tiên, anh đâu có cảm thấy bị bắt buộc, khi anh khai rằng anh và ông Walker đã cùng về nhà ông ta đêm hôm đó và không hề biết Irina Markova rời khỏi quán Tay Chơi vào lúc nào. Tại sao vậy?

Anh ta thở dài như một người đang phải gánh chịu nỗi thất vọng quá lớn.

- Tôi không tưởng tượng được những chuyện đã xảy ra rằng người bạn thân nhất của tôi lại giết hại cô gái ấy.

- Thật vậy ư?- Landry nói.- Tôi hơi lạ khi thấy anh cũng dính vào một vụ tương tự ở London hồi hai năm trước.

- Đôi mắt đen của anh chàng người Tây Ban Nha nhìn thẳng vào anh.

- Vụ đó rất khác.

- Cũng là một cô gái trẻ, bị hiếp dâm, rồi bị giết chết. Có khác gì nhau đâu nào?

- Cái gã gây ra vụ đó không phải là bạn của tôi.

- Hắn ta cũng thoát tội. Anh biết rõ ràng gã có tội, đúng không nào?

Barbaro nhún vai.

- Tôi không ngạc nhiên.

- Hắn cũng nhà giàu.- Landry nói.- Trong giới polo.

- Một nhà tài trợ. Đúng vậy.

- Tòa án Scotland cũng nghi ngờ anh.

- Đồ tội cho một vận động viên polo ngoại quốc dễ hơn nhiều so với việc quy chụp một thành viên giàu có của xã hội Anh.

- Lại chuyện người giàu thì

- Tiền là một ngôn ngữ quốc tế. Không phải vậy sao?

- Và giờ đây, anh ở lại đây, trên đất Mỹ, chỉ cách vài năm sau đó. – Landry nói.- cũng chơi polo,

chỉ quan tâm đến việc của mình và sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu như cô gái mà anh quen biết ko bị giết chết. Hẳn là anh sẽ nghĩ rằng đó là một sự trùng hợp tự nhiên khôn kiếp. Tôi cũng nghĩ như vậy đây.

- Tôi đến đây là vì lý trí của tôi mách bảo thế, ông thám tử. Tôi đến để kể cho ông nghe sự thật.

- Một sự thật trái ngược với lời nói dối mà anh đã từng kể cho tôi.

- Tôi sẽ không tha thứ cho hành vi của mình.

- Tốt lắm. Điều gì đã làm anh thay đổi ý định vậy?

- Tôi đã bị lương tâm kết tội.

- Vậy sao? Có đúng thế không?

- Chẳng phải tôi đã đến đây rồi hay sao?

- Anh có người nào làm chứng cho việc này không, khi anh rời bữa tiệc nhà Walker ấy?

- Tôi nghĩ là mình đã nhìn thấy Lisbeth Perkins. Tôi không biết liệu cô ấy có nhìn thấy tôi không.

- Lisbeth Perkins nói với chúng tôi rằng cô ấy về nhà ngủ từ lúc 1 giờ. Nếu có nhìn thấy anh thì cô ta đã nói với chúng tôi rồi.

- Ông phải hỏi cô ấy câu đó mới đúng chứ.

- Anh có biết đêm hôm qua Lisbeth bị tấn công và đe dọa không?

- Tôi có nghe qua.

- Anh có nghĩ là bây giờ cô ấy sẽ dễ dàng nói với chúng tôi rằng đã nhìn thấy anh hôm đó hơn là trước khi bị đánh không?

- Tôi rất khó chịu vì ngụ ý này của ông, ông thám tử ạ.- Barbaro đứng bật dậy.- Tôi đến đây để tường trình thẳng thắn về vụ việc đêm hôm đó. Còn nếu ông không quan tâm đến việc đó thì tôi xin phép ra về.

- Anh không nhìn thấy bất kỳ người nào khác khi anh quay về xe nữa sao?- Landry hỏi- Không ai nhìn thấy anh?

- Tôi nhìn thấy quái vật.- Barbaro đáp.

- Quái vật.- Barbaro có vẻ mất kiên nhẫn.- Người ta gọi nó như thế. Đây là một con điên. Nó luôn lang thang quanh bãi đậu xe.

- Và con quái vật này là người làm chứng của anh?

Barbaro thở dài.

- Ông thám tử, nếu đơn giản chỉ là tôi bịa ra câu chuyện đó, thì ông không nghĩ rằng tôi nên bịa ra

một thứ gì đó đỡ nực cười hơn à?

- Landry chuyển sang câu hỏi khác.

- Anh có cho rằng Bennett Walker đã giết Irina Perkins?

Trong khoảnh khắc, Barbaro có vẻ mệt mỏi.

- Tôi cho rằng, thám tử Landry, đối với một người, quá nhiều không bao giờ là đủ.

- Tôi đang nghĩ đến những gì tôi phân vân, ông Barbaro. – Landry nói.- rằng liệu anh cũng là một trong những kẻ đó.? Chuyện này đã từng xảy ra một lần với anh rồi. Anh đã từng bị tình nghi, rồi chối cãi và quanh quẩn thế nào mà một trong những người quen của anh đã suýt phải vào tù. Có lẽ đó là motip quen thuộc của anh.

- Có lẽ thế. Mẹ kiếp.

Có người gõ cửa và anh ra mở. Weiss thò đầu vào.

- Chúng tôi đã tìm thấy xe của Walker ... và cả một xác chết

Chương 59

- Hắn sẽ giết chúng ta, - Giọng nói của Bennett lộ vẻ kinh hoàng. – Hắn sẽ giết chúng ta, đúng không?

- Im đi. – Tôi gắt lên.

Trong cốp xe tối đen như mực. Mùi dầu diessel, mùi mồ hôi chua lèm, và cả nỗi sợ hãi khiến tôi ớn lạnh. Tôi gần như nằm đè lên anh ta. Tôi cố nhích ra nhưng đầu lại đụng phải nóc thùng xe.

- Hắn là một tay người Nga. – Anh ta nói.- Hắn là tay anh chị mà Irina đã kể. Hắn đã giết người rồi.

- Im đi. – Tôi lại gắt lên. Cánh tay tôi rất bông và vẫn chảy máu.

- Lạy Chúa tôi. Anh không thể tin được là lại có chuyện như thế này.

- Im đi. – Tôi hét lên và lấy hết sức bình sinh thúc gối vào người anh ta. – Im đi, ngậm cái miệng khốn kiếp của anh lại. Phải, hắn sẽ giết hết. Hắn sẽ giết anh trước, hắn sẽ hành hạ anh trước, và tôi phải chứng kiến những điều đó, anh đúng là đồ chó đẻ.

- Lạy Chúa tôi, Elena. Làm sao em có thể căm ghét anh đến mức ấy?

- Vẫn chưa xứng đáng với những kẻ đã bị anh hủy hoại cả đời đâu.

- Lạy Chúa tôi. Anh không thể tin được là chuyện này lại xảy ra với anh.

Với anh ta.

- Anh có cử động được không? Tay anh có bị trói không đấy?

- Có, nó trói quặt ra sau lưng.

- Nghiêng người đi. – Tôi ra lệnh. – Tôi sẽ cố gắng tháo dây thùng.

- Đây là dây điện.

- Lăn đi.

Bennett cố gắng quay sang phía kia. Tôi thì cố gắng nhích tay lên đúng chỗ trói. Mạch đập trên cánh tay bị thương của tôi như trống bass. Tôi có thể cử động ngón tay, nhưng tôi cảm thấy nó bị sưng lên và rất vụng về. Tôi không thể tìm thấy đầu mỗi dây buộc. Tôi gầy cả móng tay vì cố gắng gỡ nó ra.

- Mẹ kiếp.

Thật là khốn kiếp khi dây với Bennett, tôi nghĩ bụng. Anh ta không cố gắng thoát thân vì anh ta chỉ nghĩ đến mình, và kết cục là cả hai sẽ bị giết chết.

Tôi cố gắng sờ lần khắp cốp xe để tìm được thứ gì đó may ra có thể làm vũ khí. Nhưng chẳng có gì.

Chiếc xe đột ngột rẽ trái, rồi lại rẽ phải. Sau đó nó đứng lại giãy lất. Bên ngoài có tiếng kêu lách cách và rít mạnh.

Một cánh cổng.

Chiếc xe tiếp tục lăn bánh. Cổng lại kêu lách cách và rít lên để đóng lại.

Khi mở cốp xe ra, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là họng súng của Kulak. Tôi nín thở và chờ đợi Kulak bóp cò súng.

- Ra ngoài. – Hấn nói. - Ra ngoài.

Tôi bước ra, hơi chóng mặt, chân lảo đảo.

Hấn chộp lấy lưng Bennett. Anh ta vùng vẫy để chui ra v đứng gập người xuống.

- Đứng thẳng lên. – Kulak ra lệnh.

Bennett đứng thẳng hai chân lên và bất thần lao vào Kulak như một súc gỗ. Tên người Nga bị văng về một bên và Bennett nhún cơ hội đó chạy ra cổng. Alexi Kulak bình tĩnh lấy thẳng bằng trở lại, ngắm kỹ mục tiêu và nổ súng.

Tôi nhìn thấy toàn cảnh, kinh hoàng khi chân phải Bennett oằn đi. Anh ta khụy xuống đất và gào tướng lên.

Cùng lúc đó, tôi nghe tiếng còi hụ của xe cảnh sát, nhưng trong tâm khảm, tôi biết rõ một sự thật đáng sợ rằng họ sẽ không chạy qua đây. Chúng tôi đã bị trói trong bãi xe cũ của Alexi Kulak và đang trông chờ vào lòng tốt của một gã điên rồ.

Chương 60

- Tên này là ai? – Landry chiếu đèn pin vào trong cốp xe.
- Jefferey C. Cherry. – Một nhân viên cảnh sát đọc tên trên bằng lái xe của nạn nhân. – West Palm Beach; 06-20-88. Hắn phục vụ ở bãi đậu xe quán Tay Chơi.
- Nếu hắn không có cái xà beng trên đầu thì tôi đã cho rằng hắn chết vì ăn cái đồng rác này. – Weiss thọc tay vào đồng đồ hộp xung quanh xác chết.

- Có hai túi than cốc [\[27\]](#) nhỏ – Anh cảnh sát kia lên tiếng. – Chắc là một vụ thanh toán lẫn nhau.

Landry nhìn chiếc Porsche của Bennett Walker " align="justify">- Có thể lắm. Nhưng Bennett làm gì ở đây? Hắn ta đâu?

- Cái tay buồn ma túy kia ăn trộm gì trong chiếc xe ấy nhỉ? – Weiss hỏi. – Chìa khóa vẫn còn cắm ở đó.

Landry rút chiếc bút bi ra khỏi túi và khều miệng túi vải màu đen trên ngực nạn nhân. Có hai chồng giấy lộn, phía trên mỗi chồng là một tờ 20 đôla. Trông rất giống những gì còn sót lại sau một cuộc mua bán ma túy không sòng phẳng.

- Đây là một kiểu dàn xếp. – Anh nói. – Thành nhóc này làm việc ở quán Tay Chơi...
- Phục vụ xe. – Weiss ngó đầu qua cửa ghế lái đang mở toang. – Nó có tên trên này.

Landry đi ra một chỗ và gọi cho Elena. Chỉ có yêu cầu để lại lời nhắn. Anh không muốn thế. Lẽ ra cô đang chờ đợi để được nghe tin tức về kết quả vụ khám xét.

Chính cô đã bo anh phải thăm vấn những người phục vụ quán. Anh đoán rằng đây là thành nhóc đã chuồn về trước khi anh đến đó. Elena thì biết nó, và Walker thì lại đã ở đây.

- Tôi có linh cảm xấu về chuyện này rồi. – Anh nói.

Weiss chiếu đèn vào chiếc xà beng đang cắm trên sọ của Jefferey C. Cherry.

- Không biết nó cảm thấy thế nào nhỉ.

Chương 61

Kulak để Bennett nằm trên nền đất, máu me đầm đìa và hắn kéo tôi vào trong nhà bằng cánh tay bị thương. Những ngón tay hắn bấm vào vết thương của tôi bất cứ khi nào tôi tỏ ra chậm chạp.

Hắn đưa tôi vào một gara lớn có những chiếc máy nâng và nắp cống hút nước trên mặt sàn bê tông. Những chiếc đèn được lắp trên trần nhà làm bằng khung sắt. Phía bên cạnh là một dãy hòm bằng sắt màu đỏ cũ kỹ, mặt trước là tấm lưới mắt cáo. Hắn kéo tôi về đó, mở một chiếc ra, dúm tôi vào trong, đóng cửa lại và khóa trái.

Tôi đã ở trong một cái lồng. Theo nghĩa đen thì tôi là một khán giả bị cầm tù để bắt buộc phải chiêm ngưỡng bất kỳ màn kinh dị nào mà Kulak nghĩ ra.

Chiếc lồng này không to hơn tôi là bao nhiêu. Tôi có thể đưa tay lên nhưng không có khoảng cách để dùng lực đẩy cánh cửa ra.

Mãi lâu sau Kulak mới quay trở lại. Mới đầu tôi cho rằng hắn đã lôi Bennett ra một chỗ nào đó để tra tấn và giết luôn rồi. Còn tôi sẽ bị đứng trong này hàng vài tiếng nữa mà đoán già đoán non xem hắn sẽ làm gì mình. Nhưng sau đó tôi nghe thấy tiếng họ. Kulak quát thét Bennett bắt phải đi, rồi tiếng bước chân, tiếng người khuy ngã và lại tiếng Kulak hò hét.

Bennett gần như bò qua cửa vào, nằm ẹp trên sàn gần một nắp cống, Kulak cũng bước theo, tay cầm súng. Trông hắn bình tĩnh, thậm chí còn có vẻ như đang thư giãn nữa, như thể hắn đã khóa nút điều phối cảm xúc vậy.

- Cởi quần áo ra, - Hắn nói.

Bennett ngược lên nhìn hắn.

- Cái gì?

- Cởi quần áo ông ra, ông Walker.

- Để làm gì?

Kulak đá vào sườn Bennett một cách dã man.

- Cởi quần áo ra, ông Walker. Rồi ông sẽ biết để làm gì.

Thấy Bennett vẫn không chịu nhúc nhích, Kulak lại đá thêm hai cú nữa, một cú vào lưng và một cú vào cái chân đang bị thương. Bennett cố gắng ngồi dậy, mặt mày nhăn nhó. Khuôn mặt anh ta đầm mồ hôi lúc cởi chiếc áo pull và quần jean. Anh ta gặp khó khăn khi phải cử động cái chân đang bị đau, khó khăn khi phải gập đầu gối.

Dường như những động tác này sẽ kéo dài bất tận, Alexi Kulak vẫn đứng đó, chờ đợi, súng trong tay. Hắn hút thuốc, bình thần quan sát nạn nhân của mình đang khổ sở.

Sau khi đã trần truồng, Bennett, co quắp trên sàn bê tông và bắt đầu thở dốc. Anh ta quay lưng về phía tôi và tôi có thể nhìn thấy vết thương đang mở toang hoác trên bắp chân sau của anh ta. Cái lỗ nhỏ

trông có vẻ vô hại đó thực ra là đường đi của viên đạn đã xuyên tận vào xương bên trong.

Kulak quẳng đầu lọc điều thuốc xuống sàn và lấy mũi giày di di. Hắn lấy đầu ra chiếc còng tay. Hắn khóa một bên vào cổ tay Bennett và bên kia vào một chấn song của nắp cống.

Hắn đi về phía bàn thợ máy, đặt khẩu súng lên đấy và chọn một dụng cụ từ giá treo đồ trên tường. Hắn lựa chọn rất cẩn thận, như nhạc công chọn khí cụ hay nghệ nhân điêu khắc chọn đục.

Cuối cùng, hắn lấy ra một chiếc kim.

Bennett quan sát hắn. Tôi có thấy vẻ kinh hoàng khôn khổ hiện rõ trên khuôn mặt anh ta. Như một con vật đang cố thoát thân khỏi loài thú ăn thịt, anh ta cố lết thật xa khỏi Kulak bằng mọi cách có thể trước khi cái kim kêu lách cách. Anh ta cố gắng giằng tay ra khỏi chiếc nắp đáy cống.

- Tại sao mày lại giết Irina của tao? – Kulak hỏi bằng một giọng bình tĩnh đến kỳ quái.
- Không phải tôi, - Bennett kêu lên, - Tôi không giết cô ấy.

Kulak tiến một bước gần hơn và giậm một chân lên cổ tay Bennett, khiến anh ta gào lên vì đau .

- Tại sao mày lại giết Irina của tao? – Hắn hỏi lại lần nữa.
- Tôi... tôi không làm thế. Tôi chỉ quen cô ấy thôi.

Như bị chạm đúng điểm yếu. Kulak đưa chiếc kim dài ra và cắt một đốt trở của Bennett.

Mồ hôi vã ra từ đầu đến chân tôi. Những tiếng la hét kinh hoàng nổi lên. Tôi nhắm mắt lại giãy lất nhưng rồi lại phải mở ra cho đỡ chóng mặt.

Bennett khóc nức nở. Máu chảy ra từ ngón tay cụt của anh ta.

Kulak lấy mũi giày để gạt ngón tay xuống cống. Hắn bỏ đi châm một điều thuốc khác và hút hết nửa. Một lúc sau, hắn quay lại chỗ Bennett, ngồi xổm bên cạnh, giở đầu thuốc đang cháy dở vào ngón tay bị cắt cụt.

Bennett lại rống lên. Tiếng thét của anh ta chạy qua người tôi như một lưỡi dao cạo.

- Tại sao mày lại giết Irina của tao? – Kulak hỏi một cách từ tốn.
- Tôi không biết. – Bennett rên rỉ.
- Mày không biết ư?
- Tôi không thể nhớ được gì.
- Mày đã giết một cô gái xinh đẹp Kulak hỏi, - Và cô ta chẳng có ý nghĩa gì đối với mày đến nỗi mày thậm chí còn không nhớ nữa sao?
- Tôi không biết.

Kulak nhìn mẩu đầu lọc của hắn rồi ấn đầu thuốc cháy đỏ lên phần da mỏng phía trong cổ tay

Bennett và cứ giữ nguyên như thế.

Bennett giãy lên điên cuồng và co giật. Tiếng hét của anh ta cất lên một cách bản năng đến nỗi không còn nghe giống tiếng người nữa.

Tôi cố quay đi chỗ khác, nhưng hình của anh ta vẫn cứ ở trước mắt. Nếu tôi nhắm mắt lại, cơn chóng mặt và buồn nôn sẽ lại dâng lên và tôi sẽ phát ốm. Quan trọng nhất là không được tỏ ra mềm yếu. Tôi biết rõ thế.

Mùi phân người xộc lên trong khí không và tôi cố gắng để không ọe.

Kulak chờ cho những tiếng la hét chấm dứt, cho nạn nhân nằm im trong chính đồng phân của anh ta.

Sợ hãi là một từ xa xỉ mà hiếm khi tôi có được nó. Nhưng Alexi Kulak lại có thể đánh hơi được sự sợ hãi. Hắn sống nhờ vào nó. Hắn thưởng thức nó như một thứ rượu vang hảo hạng vậy.

- Tao yêu cô ấy. – Hắn nói. – Tao đã làm mọi điều vì cô ấy. Tao sẽ làm bất cứ điều gì vì cô ấy. Vậy mà tại sao cô ấy lại muốn mày chứ, ngài Walker? Mày quá hèn yếu. Mày không đủ đàn ông cho một cô gái như Irina. Cô ta lại cứ quần quanh mày như một con ngựa chứng. Đó là lý do mày đã giết cô ấy phải không?

Bennett lắc đầu.

- Không.
- Bởi vì cô ấy quá mạnh mẽ đối với mày?
- Không.
- Thế tại sao? – Hắn như đang hỏi chuyện một đứa trẻ ngây thơ. – Tại sao mày lại giết cô ấy.
- Tôi thì có Chúa. – Bennett rên lên. – Tôi không nhớ là mình đã giết cô ấy. Tôi không nhớ gì hết. Hắn là tôi đã bị mất trí nhớ rồi.

Kulak chỉ vào ngón tay trở bị đứt của Bennett.

- Chỗ này rất đau, đúng không?

Bennett gật đầu. Anh ta nằm úp bụng trên sàn, mặt cắm xuống gạch bê tông

- Hãy để tao giải thoát cho mày khỏi nỗi đau đó. – Kulak nói.

Hắn đứng lên, cầm chiếc kìm và cắt đứt một nửa ngón tay giữa nữa của Bennett. Tôi muốn đưa tay lên mặt bịt tai để khỏi nghe tiếng hét, nhưng tôi không thể nào gập cánh tay bị thương lên được. Tôi muốn nôn mửa, muốn khóc. Nỗi kinh hoàng nghẹn trong cổ tôi như một quả bóng.

Kulak đứng đó nhìn Bennett kêu khóc thảm thiết, nhìn máu chảy ra từ ngón tay bị cắt rời và lại đá nó xuống cống.

- Tôi xin lỗi. – Bennett khóc. – Tôi rất xin lỗi. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra.

Tôi nghe anh ta nói. Tôi nhìn anh ta nằm đó. Rất nhiều lần tôi tự bảo mình rằng chẳng có sự trùng phạp nào có thể xứng đáng với anh ta, nhưng tất cả những gì tôi nghĩ được lúc này là anh ta không làm điều đó.

Bennett Walker là một kẻ chuyên áp bức người khác, song đúng như những gì mà Alexi Kulak nói: anh ta hèn yếu. Anh ta không thể nào giấu giếm được điều gì sau những màn tra tấn của Kulak. Rõ ràng là không còn bí mật nào được giấu kín trong ruột anh ta nữa.

- Mày không biết chuyện gì xảy ra hả. – Kulak nói. Hắn quay sang nhìn tôi. Nếu mày không biết, thì có lẽ con người tình của mày sẽ nói cho ta hay.

Chương 62

Landry đậu xe trên đường cái, cách lối vào trang trại của Sean Avadon 50 mét.

Nhà chính tối om.

Có một ánh đèn trong căn hộ của Elena. Xe ô tô của cô vẫn đậu trước cửa. Cửa trước mở hé.

Rút súng ra, anh đi vòng sang vách ngôi nhà.

Cửa ra vào kiểu Pháp mở toang. Landry lén vào trong. Ngọn đèn duy nhất là ở phòng khách. Không có gì hoạt động. Không tivi, không những bản nhạc jazz quen thuộc.

Anh đi dọc ngôi nhà, mỗi lúc một lo thêm. Phòng dành cho khách trống không. Phòng của Elena cũng trống không.

Điện thoại của anh đổ chuông.

- Landry nghe đây.
- Ông thám tử phải không?

Giọng nói mang âm vực Nga, nghe nặng và rõ là giọng đàn ông.

- Tôi gọi từ quán Magda.
- Vậy sao?

Tay bartender, Landry nghĩ bụng. Gã hỏi đầu có hình xăm đầu lâu màu xanh.

- Ông có muốn Kulak không?

Suýt tí nữa thì anh bảo không. Suýt tí nữa thì anh nói rằng anh không thèm quan tâm đến Kulak.

- Cái gã trên bản tin ấy. – Tay phục vụ quán bar nói. – Cái gã mà người ta phỏng đoán là đã giết Irina.
- Bennett Walker?
- Kulak đã bắt hắn ta rồi. Ở bãi xe rác.

- Tại sao anh lại thông báo cho tôi? – Landry hỏi.
- Tôi làm điều đó là vì Svetlana. – Hấn nói. – Kulak đã bắt một người đàn ông và cả một phụ nữ nữa.
- Một phụ nữ ư? – Một luồng điện chạy dọc cơ thể anh. Alexi Kulak đã bắt cóc Elena.
- Ông đến mà xử lý Kulak. – Tay phục vụ quầy bar nói. – Hãy nói với hấn là Svetlana đã cử ông đến.

Chương 63

- Anh ta không phải là người tình của tôi.

Tôi gom hết can đảm để nói bằng giọng cực kỳ thần nhiên. Nếu tôi hiên ngang trước hắn thì chí ít thì cũng có thể nán nã thêm ít thời gian để tìm cách tẩu thoát.

- Tôi cần gì ở anh ta kia chứ? – Tôi nói khi Kulak tiến lại gần hơn. – Anh ta chẳng là gì đối với tôi cả. Anh ta chỉ là đồng phân trên đường mà thôi.

- Tao đã nhìn thấy mày trên tivi. – Hắn nói. – Chúng mày là người tình của nhau, còn cha mày là luật sư của hắn.

- Tôi không có cha.

Một ánh hiểm ác lóe lên trong mắt hắn.

- Mày chưa biết hay sao, Estes, rằng tao không thích bị lừa đảo.

- Tôi chẳng ngại gì bị coi là kẻ nói dối, ông Kulak ạ. Và tôi cho rằng cả hai chúng ta đều là đồ như thế cả thôi.

Hắn đang không biết phải làm gì với tôi.

- Edward Estes, - Tôi nói, - đã không còn là cha tôi kể từ cái ngày ông ta bắt tôi tuyên thệ để làm nhân chứng cho Bennett Walker, trong khi tôi biết rõ anh ta là một kẻ hiếp dâm.

Kulak đứng ngay bên ngoài cái chuồng, đứng rất gần và quan sát tôi như thể tôi là một mẫu vật trong viện bảo tàng.

- Một con đàn bà trong tình cảnh của mày hành động được như thế thật quá dũng cảm.

- Tôi vẫn sẽ như thế. – Tôi nói. – Ông có thể làm bất cứ điều gì ông muốn, nhưng ít ra thì tôi cũng giữ được phẩm giá của mình.

Hắn quay lại nhìn Bennett đang nằm trên sàn gào khóc" align="justify">- Mày sẽ không nói cho tao biết đúng không nào. – Hắn nói. – Mày biết rằng đó chính là hắn nhưng mày sẽ không nói cho tao đâu. Mày nghĩ tao là thằng ngốc à. Tao đến tìm mày để được biết sự thật và mày nói với tao rằng mày chẳng biết gì.

- Bởi vì đúng là như thế. Tôi muốn biết sự thật nhưng chưa tìm ra. Hãy tin tôi, hắn là kẻ cuối cùng trên trái đất này tôi muốn bảo vệ. Hắn là một tên hiếp dâm tuyệt hảo nhất và một kẻ giết người tồi tệ nhất. Tại sao tôi lại phải liều mình để cứu hắn?

Bennett nghe thấy tôi nói. Anh ta ngược nhìn tôi van vỉ.

- Vì Chúa, Elena.

- Im đi. – Tôi quát anh ta. – Anh đúng là kẻ như thế và anh biết rõ điều đó.

Kulak hết nhìn tôi rồi lại nhìn Bennett.

- Được rồi, cô Estes. – Hắn mở khóa cửa. – Cô tin rằng hắn là một kẻ hiếp dâm và giết người. Hãy cho tôi thấy đi nào.

Hắn mở toang cửa và túm lấy cánh tay bị thương để kéo tôi ra ngoài. Một tấm màn đen bao phủ quanh mắt tôi và chân tôi lảo đảo.

Kulak kéo tôi ra chỗ Bennett máu me đầm đìa.

Da anh ta trắng bệch và đầm mồ hôi. Anh ta đang trong cơn choáng.

Kulak đá vào sườn Bennett.

- Lộn lại. Nằm ngửa ra.

- Ôi lạy Chúa tôi, lạy Chúa tôi. – Bennett rên rỉ. Nắm chảy ra từ khoeo mắt khi anh ta quay lại.

Kulak đặt cái kim vào tay tôi, sau đó rút một khẩu 38 li từ bao súng đang đeo ở thắt lưng và chĩa vào đầu tôi.

- Cô muốn đòi lại công bằng không, cô Estes? Cô muốn trả thù không? Tôi đang muốn trả thù đây, trả thù cho Irina. Hãy trừng phạt cho xứng với tội của một tên hiếp dâm. Hãy thiến hắn.

Chương 64

Chiếc kìm trong tay tôi nặng trĩu. Hai lưỡi thép sắc ngọt lơ lửng trên dương vật của Bennett, còn họng súng lạnh ngắt đang tì vào thái dương tôi.

- Có chuyện gì sao cô Estes? – Kulak hạ giọng.
- Không, tôi đã chờ đợi giây phút này từ rất lâu rồi.

Bennett khóc rống lên, lẩm nhẩm tên tôi và liên tục nói “Xin em, xin em”.

- Tôi chỉ... hơi chóng mặt một chút thôi. - Tôi lao đảo về phía Kulak.
- Làm đi. – Hấn nói.

Tôi giả vờ cố mở lưỡi kìm ra nhưng không xong.

- Tôi yếu quá.
- Làm đi. – Hấn hét lên. – Làm đi

Nhanh như cắt, tôi khụy gối xuống và thúc cùi chỏ vào háng Kulak. Nhân lúc hấn gấp người lại vì đau, tôi vung lưỡi kìm lên bằng toàn bộ sức lực còn lại trong cơ thể. Chất adrenaline lan tỏa khắp người tôi. Một lưỡi đâm trúng mặt hấn, làm vỡ một bên gò má, lưỡi kia trúng hàm dưới. Đầu hấn bật ngửa ra sau và bàn tay cầm súng bị vung lên trời.

Súng nổ, đạn xuyên qua phòng và trúng phải một vật gì đó bằng sắt.

Hấn chĩa súng về phía tôi.

Tôi lại đâm chiếc kìm vào đùi khiến hấn ngã khụy xuống. Súng lại nổ.

Tôi cố gắng bò lùi lại để tránh xa hấn trong khi hấn lại chĩa súng về phía tôi lần nữa. Tôi nắm chiếc kìm vào cổ tay hấn. Súng tiếp tục nổ. Tôi né người sang phải.

Giờ thì Kulak gào lên trong cơn điên mù quáng. Mắt hấn trợn ngược.

- Kulak, đầu hàng đi.
- Cảnh sát đây.
- Đầu hàng đi.
- Bỏ súng xuống.

Tôi nghe thấy tiếng la hét và đạn bay chúi chúi.

Máu và óc bắn cả vào người tôi.

Thân hình Kulak giật lên và loạng choạng về phía tôi.

Trông hấn có vẻ ngạc nhiên. Sốc nữa.

Và rồi ánh sáng trong đôi mắt hấn mất hấn, sự điên cuồng biến thành vô cảm, cả thân hình hấn đổ vật xuống, vất ngang cẳng chân Bennett.

Tôi lê sang bên bằng một cánh tay, run rẩy, tim đập điên cuồng. Tai tôi lùng bùng. Tôi nằm ngửa trên nền đất lạnh. Cách đó chưa đầy sáu bước chân, Bennett Walker đang trừng trừng nhìn tôi. Đôi mắt anh ta mở to không chớp.

Một viên đạn từ khẩu súng của Kulak đã trúng vào trán của anh ta.

Anh ta đã chết.

Chương 65

Landry chạy vào gara, liên tục hét gọi tên Elena cho dù biết rằng có thể cô không nghe thấy tiếng anh nói. Tiếng súng vẫn đang dội vào tai anh và anh hầu như không biết mình đang nghĩ gì nữa.

- Elena, Elena.

Cô không động đậy mà đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt vô hồn, trống rỗng của Bennett Walker.

- Elena.

Anh đã ở đây, đang quỳ gối xuống bên cạnh cô, lau những vết máu bắn trên mặt cô, bụng thăm cầu Chúa rằng đó không phải là máu của cô. Bàn tay anh run rẩy:

- Em có bị thương không? – Anh hét lên, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô. - Em có bị thương không?

Cô chớp mắt, lúc này mới nhìn sang anh.

- Anh ta... chết... rồi. – Cô nói.

Landry gật đầu. Anh nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. Má anh chạm vào đỉnh đầu cô. Họ cứ giữ nguyên như thế một lúc lho đến khi những nhân viên cảnh sát và đội hình sự đi lại quanh họ.

Tim anh đập thình thịch khi chất adrenaline dần dần tan biến. Anh không thể nhớ được mình đã sợ đến thế nào khi nhìn thấy Alexi Kulak chĩa súng vào người đàn bà mà anh đang ôm trong vòng tay.

Anh thật là một gã ngốc khi yêu một người phụ nữ luôn luôn tự đặt mình vào những tình huống như thế này hết lần này đến lần khác. Nhưng chuyện là thế, tất cả những gì anh có thể làm bây giờ là giữ cô lại, vuốt tay lên mái tóc và thì thầm vào tai cô những lời mà anh chắc rằng cô chẳng nghe thấy gì.

Có sao đâu. Từ ngữ đâu có gì là quan trọng. Điều quan trọng duy nhất là anh đã thoát ra những lời đó.

Chương 66

Lại một lần nữa tôi phải chui vào phòng cấp cứu để bác sĩ chăm sóc và tôi buộc phải kết luận rằng: Cô ta chẳng muốn nhận tôi và tôi cũng chẳng muốn bị vào đây.

-Cô ấy bị bắn, hãy vì Chúa. – Landry gằn giọng.

Vị bác sĩ, một bản sao khi tôi ở tuổi của cô ta, trợn mắt nhìn anh.

-Đó chỉ là một vết thương phần mềm thôi.

-Vậy sao? – Landry nói. – Cô đã bị bắn bao nhiêu lần rồi, cô gái? Đây không phải là tranh cắt giấy đâu, mẹ kiếp.

Tôi tụt xuống khỏi băng ca trong khi tay vẫn còn bị treo lủng lẳng và đi ra cửa.

-Elena...

-Em muốn về nhà. – Tôi nói đơn giản và đi ra ngoài sảnh.

-Anh đi với em. – Anh nói.

Tôi không phản đối. Nhưng tôi cũng không nói với anh rằng tôi không thể về nhà mà không có anh không tìm đến Alex Kulak. Hắn tự tìm đến tôi. Nhưng tôi không muốn Landry hỏi tôi lý do tại sao.

-Lisbeth đang ở đó và...

-Không, không có cô ấy. – Anh nói.

Tôi dừng bước và quay sang nhìn anh.

-Cái gì?

-Cô ta không ở đó. Khi anh đến thì không có ai trong nhà em hết.

Những hình ảnh tồi tệ chạy qua đầu tôi như sao chổi, điều tệ nhất là Kulak đã bắt cô ta đi trong lúc hân ăn chực nằm chờ trong nhà tôi.

-Chúng ta phải đi tìm cô ấy.

-Chúng ta sẽ đi tìm cô ấy.

-Không, anh không hiểu. Chúng ta phải tìm cô ấy ngay. Cô ấy biết mọi chuyện.

Landry liếc nhìn tôi.

-Ý em là thế nào, cô biết mọi chuyện? Bọn anh cũng biết mọi chuyện rồi. Walker giết Irina bởi vì cô ấy có thai. Cô ta muốn hủy hoại đời hắn nên hắn giết con bé và dìm xác xuống nước.

Tôi lắc đầu.

-Không, em không tin.

-Em không nghĩ thế sao? Hôm qua em còn khẳng định rằng Bennet Walker là một tên giết người kia mà.

-Em không nghĩ là anh ta làm điều đó, James. – Tôi thú nhận. – Em đã chứng kiến Alexi Kulak tra tấn anh ta. Điều duy nhất Kalak muốn biết là sự thật. Tại sao anh ta lại giết cô gái? Và tất cả những gì Bennett nói là anh ta không biết gì hết, rằng anh ta không thể nhớ nổi chuyện đó.

-Thế thì sao? Ai dám làm cho Alexi Kulak nổi điên

-Nhưng chính điều đó đã làm hắn điên lên. – Tôi nói. – Nếu Bennett có câu trả lời thì anh ta sẽ phun ra hết. Em nghĩ rằng anh ta tin là mình đã làm việc ấy. Anh ta thức dậy vào sáng chủ nhật và tìm thấy xác cô gái trong bể bơi và tin rằng chính mình đã làm việc ấy. Anh ta không thể trả lời Kulak bởi vì anh ta không có câu trả lời nào cả.

-Thế điều gì khiến em nghĩ rằng chính Lisbeth đã làm điều ấy?

Linh cảm, tôi nghĩ thầm, và *trực giác*. Trực giác đã dần dần bám rễ trong đầu tôi khi những mẩu thông tin được ghép lại với nhau.

-Từ lúc nào Barbaro rút lại lời chứng. – Tôi nói. – Em đã hỏi anh ta rằng liệu có người nào có thể làm chứng được cho anh ta không. Anh ta nói rằng đã nhìn thấy Lisbeth. Khi anh ta quay lại quán Tay Chơi để lấy xe thì nhìn thấy cô ta đang đi bộ qua bãi cỏ. Nhưng Lisbeth lại nói với em rằng cô ta về nhà từ trước đó.

-Thế thì Barbaro nói dối – Landry nói.

Tôi lắc đầu.

-Thật chẳng khôn ngoan chút nào. Tại sao anh ta lại phải nói dối một cách ngớ ngẩn như vậy? Tại sao không nói rằng không ai nhìn thấy anh ta cho xong? Nói thế cũng không ai bác bỏ được cơ mà.

-Thế tại sao Lisbeth lại nói dối về chuyện cô ta đã đến đó. – Bức tranh trong đầu Landry hiện rõ ra dần. – Trừ phi là cô ta có điều gì đó muốn che giấu.

-Chính xác. Hôm qua em đã đưa tám ảnh chụp Irina và Lisbeth cho cô gái điên vẫn quanh quẩn ở quán Tay Chơi và Câu lạc bộ Polo. Em hỏi cô ta có nhìn thấy Irina không. Cô ta nhìn thấy cả hai cô gái và nói rằng họ rất hư đốn. Em nghĩ cô ta ám chỉ “họ” có nghĩa là đã nhìn thấy cả hai “cùng nhau”.

-Em cho rằng Irina và Lisbeth có quan hệ với nhau à? – Landry hỏi.

-Em nghĩ thế.

-Thế tại sao Lisbeth lại giết Irina? – Landry hỏi.

Em đã nghĩ về điều đó rồi, đã hình dung lại toàn bộ câu chuyện này. Những bức ảnh Irina và Lisbeth chụp cùng với nhau, Lisbeth mỉm cười rất hạnh phúc, trong khi những bức ảnh cô ta chụp với những người đàn ông thì cô ta đứng hơi nhích ra một chút và trông không thoải mái. Khi nhìn thấy rất nhiều ảnh của Irina dán trên cánh tủ lạnh ở nhà, em đã nghĩ như vậy.

Tôi đã nghĩ đến cuộc tranh cãi gay gắt giữa Lisbeth và Irina về vụ sau bữa tiệc. Tôi đã nghĩ đến nỗi đau đớn khôn khổ và tội lỗi khôn khổ.

-Irina đã có thai. – Tôi nói. – Cô ấy muốn lấy anh chồng Mỹ giàu có, chứ không phải là một cô gái nhà quê đồng tính ngây thơ đến từ đông Backwater, Michigan.

-Và cô ta bị cự tuyệt. – Landry nói.

Một cảm giác buồn bã len vào tận đáy lòng khi tôi nghĩ đến điều này. Đó là một trong những động cơ giết người xưa cũ nhất. Một tình yêu đơn phương. Và tôi chẳng bao giờ hết ngạc nhiên khi một thứ tình cảm đáng lẽ phải mang lại niềm vui và sự tốt đẹp thường lại hóa thành sự hủy diệt.

Cho dù cuộc đời này có dạy cho chúng ta bao nhiêu bài học đi nữa, chúng ta cũng vẫn phải quay đầu để nhìn lại.

Chương 67

Ánh trắng vằng vặc trên con đường lầy lội mà Lisbeth đang bước đi. Cô không biết bây giờ là mấy giờ. Thời gian có gì là quan trọng. Mặc dù vậy cô vẫn biết mình đi bộ được rất lâu rồi.

Cô chưa bao giờ đi một mình về những vùng ngoại ô hoang dã này. Điều đó khiến cô sợ hãi. Nhưng Irina thì không. Irina sẽ cười nhạo nỗi sợ rần rết và cá sấu của cô và sẽ tìm cách khiêu khích để cô đi tiếp. Irina luôn biết cách thoát khỏi những cơn sợ hãi. Còn Lisbeth chỉ mới bắt đầu học được điều đó.

Cô biết mình đang đi đâu bởi nơi này đã được miêu tả rất chi tiết trên bản tin vài ngày được những người trông ngựa bàn luận sôi nổi. Cô đang đi đến nơi mà người ta đã tìm thấy xác Irina, nơi mà thi thể cô ấy bị hủy hoại. Nó thiêng liêng hơn bất kỳ nơi nào khác.

Cô tôn thờ Irina. Irina, cô ấy quá thanh nhã, quá tinh tế, quá rực rỡ, quá dũng cảm. Cô yêu Irina và chưa yêu ai trên đời này hơn thế. Cô cần có Irina, Irina là người chị lớn, là người bạn tốt, là... là người thầy thông thái của cô. Irina là tất cả những gì mà Lisbeth không có.

Lisbeth đã cố gắng học theo Irina từng bước, để cũng có thể sống tự nhiên, vô tư lự và tao nhã như thế, để cũng có thể tràn đầy sức sống và ranh mãnh như thế.

Sẽ thật hoàn hảo nếu trên đời này chỉ có hai người với nhau.

Thật kỳ lạ. Cô nghĩ. Khi mới đến miền Nam Florida, cô đã có những mong muốn khác về cuộc sống. Cô muốn những gì cô vẫn được nhồi vào đầu hàng ngày: một người chồng, một gia đình, cho dù trước đây cô đã trải qua vài mối tình với nhiều người gã khác nhau để có thể tự kết luận rằng: hạnh phúc chẳng có gì là bảo đảm, rằng tình yêu có thể sẽ trở nên đáng ghét và ghê sợ.

Và một lần nữa cô lại nhận ra bài học này...

Irina đã dìu dắt cô. Irina đã trở thành người bạn thật sự và là người bảo vệ cô. Ít ra cũng là do cô nghĩ như vậy.

Chưa bao giờ trong đời, thậm chí chỉ là trong ý nghĩ, Lisbeth lại cặp kè với một người con gái. Cô được giáo dục rằng đó là việc xấu xa. Nhưng với Irina thì khác, cô cảm thấy mình an lành, và cô đã gạt những cảm giác tội lỗi sang một bên để tận hưởng hạnh phúc.

Lisbeth dừng lại, gập người xuống để ho và cố gắng hít thêm ít không khí vào lá phổi đang đau đớn. Cô ngồi nghỉ một chút dưới gốc cây bách. Đêm hôm nay sáng sủa và ấm áp. Nếu đề ý sẽ còn thấy cả những sinh vật sống xung quanh. Cô lắng nghe tiếng ếch nhái kêu ộp oạp trong đầm lầy.

Chúng là những sinh vật chẳng bao giờ hay biết đến những nguy hiểm đang rình rập xung quanh. Tình yêu cũng như vậy, đâu ngờ đến những hờn ghen và đau khổ.

Lisbeth ngồi bên gốc cây cạnh kênh đào đen nhầy ụa và chờ đợi điều đó sẽ đến.

Chương 68

Barbaro nói với em rằng Irina chẳng hề ngại ngần trước kế hoạch mua vui cho những gã đàn ông đêm hôm đó. – Tôi nói. – Lisbeth đã cầu xin Irina đừng đi, nhưng cô ta vẫn nhất quyết.

-Em cho rằng sau đó Lisbeth quay trở lại để thuyết phục Irina? – Landry nói. – Và Barbaro đã nhìn thấy cô ta.

Anh lùi xe và đậu sát cạnh xe tôi trước cửa nhà.

Ngay khi ra khỏi xe, tôi đã cảm thấy khiếp sợ. Sự mệt mỏi đã ngăn không cho tôi tiết ra một luồng adrenaline mới. Tôi nghĩ rằng có lẽ đó là do sự thương cảm của tôi dành cho cô, khi tôi nhìn thấy ở cô những điều đã bùng phát trong cuộc đời tôi nhiều năm trước đây.

Vừa vào nhà tôi đã gọi cô cho dù biết rõ sẽ không ai trả lời.

Mặc dù phát ốm vì trận hành hạ đêm hôm trước, nhưng nguyên tắc xử thế của một người miền Trung Tây không thể cho phép cô để lại một đồng bừa bãi cho chủ nhà. Cô đã dọn drap giường và xếp lại gối.

Một mảnh giấy được dựa vào chiếc gối ôm bằng nhung, trên đó là những chữ viết rất con gái với những nét móc cầu kỳ.

Tôi đọc lời nhắn, tim đập mạnh.

Cô cảm ơn tôi về sự giúp đỡ.

Cô cảm ơn tôi vì tôi đã rất tốt đối với Irina.

Cô xin lỗi tôi vì tất cả những sai lầm do cô gây ra, vì những thiếu sót và vì những điều tốt đẹp cô chưa làm được.

Cô viết tên và số điện thoại của bố mẹ cô ở Michigan.

Cô chào tạm biệt.

Chương 69

Lúc này cô cảm thấy rất bình tĩnh. Rất thanh bình. Cô đã tìm ra lời giải đáp và giờ là lúc để thực hiện. Đó là điều khiến cô cảm thấy yên lòng.

Elena đã bảo cô phải tự giải thoát khỏi những ý nghĩ ân hận đang ám ảnh, chứ đừng đắm mình trong đó. Nhưng cô không thể. Cô đang phải trả giá cho điều đó.

Đêm hôm ấy cô đã đến dự bữa tiệc. Lễ ra đã rất vui. Cô và Irina sẽ nhảy nhót, tán tỉnh và đá lông nheo về mấy anh chàng mua đồ uống cho họ, nhưng Lisbeth quyết định sẽ về sớm. Cô đã quá đủ với ông Brody và các bạn của ông ta rồi. Cô không muốn tiếp tục với cuộc sống đó nữa.

Nhưng Irina thì không. Cô đã nói thẳng tuột khi Lisbeth đòi về.

-Mình cần một người chồng giàu có, Lisbeth ạ. Cậu biết điều đó mà. Và cậu biết là mình muốn người nào.

-Nhưng Irina, cậu thừa biết rằng anh ta sẽ không lấy cậu...

-Anh ấy sẽ lấy mình. Rồi cậu sẽ thấy. Mình có thai rồi. Mình vừa mới biết điều đó xong.

Nỗi đau bất ngờ đến nỗi Lisbeth thấy khó thở.

-Cái gì?

-Mình có thai. Tối nay mình sẽ nói cho anh ấy biết điều đó.

-Vì Chúa, Irina, làm sao cậu có thể biết rằng nó là của anh ta được? Số đàn ông của cậu còn nhiều hơn số đếm trong tiếng Anh nữa.

Mắt Irina lóe lên giận dữ

-Sao cậu dám nói với mình như thế, Lisbeth? Cậu cũng đã lên giường với tất cả bọn chúng còn gì.

-Sẽ không còn thế nữa đâu. Mình đủ rồi.

-Ồ, được đấy, cô nàng Tử Tế ạ. Còn mình thì chưa đủ. Bennett Walker sẽ li dị người vợ điên rồ của anh ta để lấy mình. Mình chắc chắn như thế.

-Nhưng mà Irina, còn chúng ta thì sao? Mình yêu cậu.

Lisbeth sẽ không bao giờ quên khuôn mặt Irina lúc đó: xa lạ, chán ngán, thương hại và độc ác.

-Đừng ngốc thế, Lisbeth.

Suốt cả đêm, Lisbeth cứ tua đi tua lại những hình ảnh đó trong đầu, càng lúc càng thấy đau đớn.

Đôi lúc cô lại cảm thấy trong hình ảnh ấy có đôi mắt đầy ân hận của Irina, và giọng nói buồn bã của cô ấy. Đó là những hình ảnh cô ấy cố gắng níu giữ lại, rằng Irina biết rằng họ không thể sống cùng

nhau và sự độc ác của cô khi nói từ “Không” chỉ là để che đậy lòng tốt.

Lisbeth đã về nhà và đi đi lại lại trong căn hộ xinh xắn, khóc lóc và phiền muộn, ước gì mình nên nói một câu khác, rằng mình đã hành xử và nói năng như một con ngốc. Có sao đâu nếu như họ vẫn còn quan hệ với nhau. Có sao đâu nếu Irina lấy một anh chồng Mỹ. Lần đầu tiên Lisbeth nhận ra rằng Bennett Walker không hề phản đối chuyện cô và Irina làm tình với nhau. Thậm chí anh ta còn thích xem họ nữa.

Lạy Chúa, mày là kẻ đáng khinh biết bao, Lisbeth. Cô đã nghĩ như vậy. Nhưng sau cùng, cô cảm thấy vô cùng sợ hãi vì những gì mình đã gây ra, cô cho rằng sẽ không kịp về quán Tay Chơi để sửa lại lỗi lầm.

Khi Lisbeth quay lại quán Tay Chơi, tất cả đã chuyển về nhà Bennett. Cô không có thể gửi xe ở Câu lạc bộ Polo, nơi Bennett đang sống; không có cách nào làm cho người bảo vệ tin tưởng được một người như cô cũng không thể giải thích được lý do tại sao cô lại đến đây. Cô đành đậu xe ở quán và đi bộ

Nhưng Lisbeth không vào nhà Bennett Walker. Đứng trong bóng tối, cô có thể nhìn thấy toàn cảnh qua ô cửa sổ rất to và những gì nhìn thấy đã làm cô phát sốt.

Cô đã từng tham gia những bữa tiệc đó, đã từng làm những việc mà Irina đang làm, nhưng bây giờ đứng ngoài nhìn vào, chỉ không có âm thanh mà thôi, cô thấy rõ mọi thứ hơn khi nào hết. Những hình ảnh đê hèn.

Chỉ có Irina là không biết điều đó. Cô ấy vẫn cười cợt và cuồng nhiệt như điên. Cơ thể trần truồng của cô đẹp đến choáng váng. Cô có tất cả những thứ mà Bennett Walker, Jim Brody và đám bạn của ông ta phải cầu xin thêm nữa.

Lisbeth không biết con người này. Con người sẽ không bao giờ yêu cô hết.

Liên sau đó, những lời nói tàn nhẫn cứ lặp đi lặp lại trong đầu Lisbeth. *“Làm sao cậu có thể ngốc ngếch đến thế được, Lisbeth? Cậu ngây thơ quá.”* Những câu nói như roi quất vào da thịt cô hết lần này đến lần khác. Làm sao cô có thể nghĩ rằng một người nào đó yêu cô.

Cô ngồi đó và chờ đợi, lệ tuôn như mưa. Cô cảm thấy cơ thể mình như một phiến thủy tinh đang vỡ vụn, thậm chí còn nhìn thấy cả những rìa mảnh vỡ trên lòng bàn tay đang lấp lánh dưới trăng đêm.

Cô nấp cạnh nhà Walker đến vài giờ đồng hồ. Toàn bộ tâm hồn ngập chìm trong nỗi đau.

Trước khi trời sáng, thỉnh thoảng Irina ra ngoài để hút một điếu thuốc. Cô ta ngồi trên một chiếc ghế bể bơi, đôi chân dài duỗi về phía trước.

-Mình không thể nhận ra cậu. – Lisbeth đứng sát cạnh ghế. Cô nhìn chòng chọc vào khuôn mặt xa lạ mà cô đã từng tôn thờ như một nàng công chúa trong chuyện cổ tích. *– Tại sao cậu có thể làm như thế, Irina? Tại sao cậu làm điều đó với mình.*

-Chẳng ai làm gì cậu đâu, Lisbeth. – Cô ta nói. *– Tất cả bọn họ đều làm gì tôi đấy chứ.*

Irina cười toáng lên, tiếng cười gằn và giễu cợt vào Lisbeth như tiếng loảng xoảng của kim loại.

-Trưởng thành lên đi nào, Lisbeth. – Cô ta nói.

Tôn trọng vì những lời nói ấy, Lisbeth lùi ra sau chiếc ghế băng. Cô ngồi thụp xuống và đưa tay ôm lấy mặt, thôn thức.

-Mình yêu cậu. – Cô thì thầm và lặp đi lặp lại. – Mình yêu cậu, mình yêu cậu...

Nỗi đau ngày càng chong chát, nó tấn công vào phổi, vào tim, vào óc cô.

Cô từ từ lần tay lên lưng ghế. Những ngón tay cô chạm vào vai Irina.

Và sau đó, cô chạm vào sợi dây da đang đeo trên cổ Irina, ở giữa có một mặt dây chuyền rất to giống hệt chiếc vòng cổ mà cô đang đeo. Cả hai đã cùng một kiểu trong một ngày hội ngựa ở Wellington.

Bàn tay cô thít chặt sợi dây.

Nỗi đau như vỡ òa.

Mọi hình ảnh trước mắt cô hóa thành màu đỏ.

Và rồi ý nghĩ cuối cùng xuất hiện: Tất cả những gì mình muốn là cậu phải yêu mình.

Giờ thì cô khóc rất to, tiếng khóc chứa đầy sự dằn vặt và nỗi đau còn nguyên đó. Cô khóc vì tất cả những gì đã mất: trái tim, sự thơ ngây. Cô khóc vì tất cả những gì cô không bao giờ còn có thể có nữa: tương lai, gia đình, tình yêu.

Khi cô ngừng khóc, chẳng còn cảm xúc nào đọng lại nữa. Cô trống rỗng, vô cảm. Đã đến lúc rồi.

Cô cởi quần áo. Cô lôi ra từ túi áo jacket một con dao nhỏ rất sắc mà cô lấy từ bếp ăn của Elena.

Cô dùng mũi dao rạch vào đường ven bên cổ tay trái và cả bên cổ tay phải.

Cuối cùng, cô bước vào dòng nước đen trong kênh đào và rót sự sống của cô, từng giọt, từng giọt một.

Chương 70

Đôi khi, lòng tốt của chúng ta dường như vẫn là chưa đủ, chưa đủ cho những người xung quanh ta, chưa đủ cho những người yêu mến ta, và chưa đủ cho chính chúng ta.

Tôi và Landry đã quay trở lại kênh đào nơi tôi tìm thấy cái xác trong một thời gian kỷ lục. Nhưng thời gian chẳng có ý nghĩa gì.

Landry phanh lại và tôi cho rằng cả hai chúng tôi đã nhào ra ngoài xe trước cả khi nó dừng bánh.

Tôi chạy nhanh hết sức có thể qua chiếc cầu nhỏ bắc sang bờ bên kia, ánh đèn pha quét lên đồng quần áo nho nhỏ mà Lisbeth đã mượn của tôi. Bộ quần áo đã được gấp lại ngay ngắn khi chúng tôi tìm thấy nó.

Tôi gọi tên cô và quay lại, như thể cô sẽ hiện lên trước mắt tôi vậy. Landry giữ tôi lại trước khi tôi có thể đi quá xa nhìn thấy mọi thứ. Anh giữ lấy tôi và ôm tôi thật chặt, trong khi tôi khóc bằng cách duy nhất mà tôi có thể: khóc bằng tâm hồn.

Chương 71

Mùa đông năm đó, dường như tôi cảm thấy mình đã chết đi trong vài ngày. Nhưng một phần cơ thể tôi lại như được gột rửa và hồi sinh.

Sau cái chết của Irina, tôi nhận ra rằng, cái chết của cô bắt nguồn từ những giấc mơ không đáng có. Cuộc sống mà cô ao ước, những lý do khiến cô mong muốn cuộc sống ấy sẽ không bao giờ mang lại cho cô hạnh phúc. Cũng như tôi không bao giờ tìm thấy hạnh phúc với Bennett.

Sau cái chết của Bennett, tôi nhìn thấy những bánh xe công lý quay vòng quay của chúng nó, chứ không phải quay theo tôi. Lòng thù hận và cay đắng mà tôi đã nuôi dưỡng chừng ấy năm tự dung vục tắt. Tôi không cảm thấy vui. Tôi không cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi không cảm thấy mình được minh oan, được chiến thắng hay bất cứ cảm giác nào tương tự. Những gì tôi cảm thấy chỉ là sự trống rỗng, và tôi biết rằng phải mất một thời gian dài nữa tôi mới hiểu được đầy đủ tất cả những điều đó có nghĩa là gì.

Sau cái chết của Lisbeth, tôi nhìn thấy nhiều điều gần gũi và tôi quá đau đớn khi nhận ra điều đó. Tôi chỉ có thể lấy nó ra khỏi ngăn bí mật nhất trong trái tim tôi và nhìn nó đầy ngỡ vực trước khi nhanh chóng nhét nó trở lại.

Lisbeth là một đứa trẻ mà tôi chưa bao giờ được như thế. Cô có một trái tim mà đã từ rất lâu rồi, tôi cứ ra sức để tự vệ. Có lẽ vì chưa bao giờ cho phép mình đau buồn vì những mất mát, nên tôi cảm thấy cái chết của cô là nặng nề nhất. Nó khiến một nơi sâu thẳm trong con người tôi, nơi mà không gì và không ai có thể chạm tới được, cảm thấy vô cùng đau đớn.

Tôi không muốn cảm thấy khó xử.

Tôi gọi điện cho cha mẹ Lisbeth ở Michigan và bịa ra câu chuyện về một vụ tai nạn thảm khốc đã cướp mất cô con gái ngoan ngoãn của họ. Họ không cần phải biết rằng cuộc sống của Lisbeth đã trở nên bi kịch thế nào trong những tuần cuối cùng và chính điều đó đã đẩy cô đến cái chết. Đôi khi có những sự thật quá độc ác. Tôi giữ những bí mật của Lisbeth cho riêng cô.

Vụ bắn súng ồn ào ở bãi xe cũ của Alexi Kulak cũng chìm xuống sau vài tuần. Nó chẳng phải là thứ có thể tồn tại mãi, cũng chỉ như vết muỗi cắn mà thôi.

Tôi không trả lời phỏng vấn, không bình luận. Tôi từ chối lời mời lên chương trình *Hình ảnh trong tuần*. Tôi nghỉ một ngày để đi mua chiếc xuồng tặng Billy Quint.

Khi tôi quay về trang trại, Barbaro đang đứng ở đó đợi tôi.

-Anh có quá nhiều điều phải xin lỗi. – Anh mở cửa xe cho tôi bước ra.

-Kh phải với em. – Tôi nói. – Cuối cùng anh cũng đã quyết định đúng đắn.

-Quá ít, và quá muộn.

Tôi không nói gì.

-Em thế nào, Elena? – Anh ta không nhìn cái băng đeo trên cổ tôi. Đó không phải là những gì mà anh muốn hỏi.

Tôi nhún vai.

-Em vẫn chưa học được những gì chưa biết, ngoài sự hoài nghi và mệt mỏi. Khó có thể sốc và thất vọng hơn được nữa.

-Anh rất tiếc vì điều đó. – Barbaro nói. – Anh rất tiếc là chúng ta đã không thể gặp nhau trong một thời điểm khác, trong một tình huống khác.

-Cho đến giờ thì đây là điểm duy nhất. – Tôi nói. – Tất cả những gì chúng ta có thể làm được bây giờ là ngẫm nghĩ về những gì mà chúng ta gặt được.

Anh gật đầu và thở dài, quay đi hướng khác.

-Anh sẽ về Tây Ban Nha một thời gian. – Anh nói.

-Thế còn mùa giải này thì sao?

-Vẫn còn những mùa giải khác mà. Anh chỉ muốn đến để nói lời tạm biệt và cảm ơn em thôi.

-Vì cái gì chứ?

Anh mỉm cười buồn bã và mệt mỏi. Anh chạm vào má tôi. Thật dịu dàng, tôi chắc thế, cho dù thực sự tôi chẳng cảm thấy gì.

-Vì em vốn là người như thế, và vì đã giúp anh nhận ra mình đã trở thành một kẻ như thế nào.

Mặt trời hạ xuống đằng tây. Những tia sáng màu cam và đỏ lộng ánh lên đường chân trời. Landry đến khá muộn.

Tôi đang đứng cạnh hàng rào quây khu trồng giữ con Doco Chanel của Seanó ăn cỏ kiểu cách như thể đang ăn sandwich dưa chuột trong một bữa tiệc ngoài vườn.

Landry bước lại và đứng sát cạnh tôi. Cả hai chúng tôi ngắm con ngựa một hồi lâu.

-Em cảm thấy thế nào? – Anh hỏi.

-Mấy hôm nay em khá hơn.

-Hôm nay cha em tham gia họp báo. Em có dự không?

-Chắc là giấy mời của em bị lạc mất trên mạng rồi.

-Ông ta cố gắng chữa mọi mũi dùi vào tay xã hội đen người Nga. Theo ông ấy thì Irina là một phần của cỗ máy tinh vi đó để Alexi Kulak đặt bẫy gia đình nhà Walker.

-Đó là lý do tại sao ông ấy có đông khán giả. Em cho rằng rất nhiều người thích xem ông ấy diễn trò.

-Anh rất lấy làm tiếc rằng cha em lại là một phần của câu chuyện này. – Landry nói.

-Em cũng lấy làm tiếc rằng cả hai chúng ta đều bị dính vào nó.

-Ừ.

-Em cũng lấy làm tiếc rằng ông ta đã từng là cha của em. Nhưng thôi đừng nói đến ông ấy nữa. Ông ta sẽ làm hỏng buổi hoàng hôn tuyệt đẹp này mất.

Anh gật đầu và choàng tay qua vai tôi. Cảm giác có anh bên cạnh thì thật dễ chịu hơn nữa khi biết rằng sau bao nhiêu chuyện xảy ra, anh vẫn luôn có mặt ở đó. Một trong những bài học mà tôi học được trong suốt tuần vừa rồi là tôi đã quyết định được ai là người quan trọng nhất đời tôi.

Tôi định hỏi anh xem những thành viên còn lại của Câu lạc bộ Người Làm Chứng bây giờ ra sao, nhưng tôi biết rõ câu trả lời rồi. Chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Chẳng có chuyện gì xảy ra với Jim Brody hay bất cứ người nào khác. Ngoài việc sử dụng một số loại thuốc kích thích, họ chẳng làm gì bất hợp pháp. Có thể họ sẽ án binh bất động trong vòng một hai tháng, hay suốt mùa giải. Rồi sau đó mọi chuyện lại đầu vào đấy.

Trái đất vẫn tiếp tục quay. Liệu sẽ còn có thêm những Irina, những Lisbeth thứ hai? Chắc chắn rồi. Nhưng họ sẽ phải trả giá khi tự nguyện gia nhập vào đám người kia. Lúc bấy giờ tôi sẽ không thể là vị cứu tinh cho họ được nữa, và cũng không muốn làm việc ấy. Tôi cũng phải có cuộc sống riêng của mình.

-Em chẳng phải là một thanh sôcôla ngọt ngào đâu, Estes. – Cuối cùng Landry cũng lên tiếng.

Tôi mỉm cười bí ẩn như nàng Mona Lisa.

-Thì anh cũng thế.

-Chắc vậy.

-Chúng ta ngu ngốc tầm ngu, mã tầm mã mà, đúng không?

Anh mỉm cười gật đầu.

Tôi nhìn anh một cách nghiêm túc.

-Em không biết mình muốn làm gì nữa, James. Em không biết mình cần gì.

Anh kéo đầu tôi xuống vai anh và hôn lên tóc tôi.

-Có sao đâu. – Anh đáp nhẹ nhàng. – Chúng ta có những gì mà chúng ta đang có, và anh sẽ không thể mất nó. Đây mới là điều quan trọng nhất.

Và anh đã đúng.

HẾT

[1] Một loại ngựa lùn

[2] Một môn thể thao mà người chơi cưỡi ngựa và dùng cái chày có cán dài đánh quả bóng vào cầu môn

[3] Crime Scene Investigation – Phòng Điều tra tội phạm

[4] Yard (yd): đơn vị đo lường (1 yd = 0,9144m)

[5] Feet (ft): đơn vị đo lường (1 ft = 0,3048m)

[6] American Online

[7] Thuốc chữa đau đầu

[8] Tỉnh Tây Ban Nha – Cô

[9] Tiếng Tây Ban Nha – Ông chủ

[10] Tiếng Tây Ban Nha - Quý ông

[11] Nguyên văn là Dance card - một loại thẻ đăng kí khiêu vũ

[12] Tiếng Nga - Tạm biệt

[13] OCB: Organized Crime Bureau - Phòng điều tra tội phạm.

[14] DEA - Drug Enforcement Administration - điều tra ma túy

[15] NBA – National Basketball Association: Hiệp hội Bóng rổ quốc gia.

[16] Nhà tạo mẫu nổi tiếng người Mỹ

[17] Adrenaline là một hoomôn được tiết ra để đáp lại tình trạng stress hay khi thực hiện 1 hoạt động th chất gây ra sự tăng nhịp tim, sự tăng co thắt tim và sự tăng sức ép hệ động mạch. Nó đáp ứng nhu cầu năng lượng của cơ thể, như khi đối mặt với một điều nguy hiểm chẳng hạn.

[18] Forrest Gump: Nhân vật gốc ngốc nghếch trong bộ phim cùng tên

[19] Tiếng Tây Ban Nha - cóm

[20] Gallon(gal) đơn vị đo dung tích (1 gal = 4,546l)

[21] Tên giết người hàng loạt nổi tiếng của Mỹ.

[22] Amigo (Tiếng Tây Ba Nha): anh bạn

[23] Rapid eye movement: theo lý thuyết của Kleitman và Aserinxkin vào đầu thập niên 50 thì trong giấc ngủ REM, người ngủ sẽ có những chuyển động mắt nhanh và chìm vào các giấc mơ

[24] Dìu viên điện ảnh nổi tiếng người Mỹ

[25] Tiếng Tây Ban Nha: sắp

[\[26\]](#) Nữ diễn viên người Mỹ.

[\[27\]](#) Thuốc phiện (tiếng lóng)